

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

DEBORAH MEYLER

Sisters Planet

Kitapçı Dükkanı

DEBORAH MEYLER

Kitapçı Dükkanı

*Her şeye sahip olabiliyorsın,
eğer onun için her şeyi feda etmeye hazırsan.*

İdealist biri olan Esme Garland, kazandığı saygın burs ile Kolombiya Üniversitesi'nde eğitim almak için Manhattan'a taşınır.

New Yorklu Mitchell, çekici görünüşü ve yakışıklılığıyla Esme'nin kalbini çaldığında hayat muhteşem görünüyordu. Ta ki Esme'nin düzenli planında ufak bir sorun çıkana kadar... Esme, Mitchell'a hamileliğini açıklamak için bir fırsat bulamadan, Mitchell ona, özel hayatlarının artık eskisi kadar heyecan vermediğini söyleyecek ve her şey bitecekti.

Bebek bezinden, gaz çıkarmaya kadar her şeyde uzmanlaşmakta kararlı olan Esme, bir kitapçı dükkanında çalışmaya başlar ve orada, dükkanın sahibi George ve yöneticisi Luke ile teselli bulur.

Hayallerinizden vazgeçmeden, hayatın gerçekleriyle yüzleşmek üzerine yazılmış, baştan sona cesur ve keyifli bir hikâye.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantev.org>

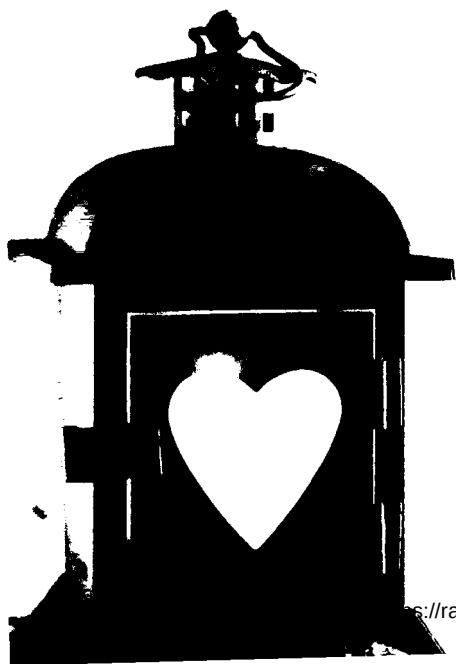
Tüm fotoğraflar
hüzünlüdür,
çünkü
bırılmış bir şeyi
gösterirler.

Bir gün
korkudan,
heyecandan
ya da neşeden
pır pır edecek
bir kalbim sesime
merhaba...

Bir kalp
ufacık atan bir kalp..

<https://rantey.org>

Kitapçı Dükkanı

Çeviri

Özde Nesil Gezici

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Sonsuz Kitap: 148

1. Baskı: Ocak 2016

ISBN: 978-605-384-915-5

Yayıncı Sertifika No: 16238

ZEYNEP
SİNER Kitapçı
Dükkanı

Yazar: Deborah Meyler

Çeviri: Özde Nesil Gezici

Yayın Yönetmeni: Ender Haluk Derince

Kapak Tasarım: Sevil Şener

Yayın Koordinatörü: Ceren Kalender

İç Tasarım: Sadık Kanburoğlu

Editör: Gamze Elmacı

BASKI

Sonsuz Matbaa Kağ. Müc. Hizm. San. ve Tic. Ltd. Şti.

Davutpaşa Cad. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8/G Zeytinburnu / İstanbul

Tel: 0212 674 85 28 sonsuzmatbaa@gmail.com Sertifika No: 28487

YAKAMOZ KİTAP © 2016, Deborah Meyler

Orijinal Adı: Bookstore

Copyright © 2013, Deborah Meyler

Türkçe yayın hakları Akçalı Telif Hakları Ajansı aracılığı ile alınmıştır.

Yayınevinden izin alınmaksızın tümüyle veya kısmen çoğaltılamaz,
kopya edilemez ve yayımlanamaz.

Sonsuz Kitap, Yakamoz Yayınları'nın tescilli markasıdır.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi: <https://trntr.org>

YAKAMOZ KİTAP / SONSUZ KİTAP

Gürsel Mah. Alaybey Sk. No: 7/1 Kağıthane/İSTANBUL

*Bana nasıl mutlu olunacağını öğreten,
babam Gordon McLauchlan'ın anısına...*

Bir

Ben Esme Garland, karmaşayı sevmem. Bugün çok talihsizim, çünkü bu sabah uyandığımdan beri tam da böyle bir şeyin ortasında olduğumu hissediyorum. Çayımı yudumluyorum ve makalemi teslim etmeyi, kirayı ödemeyi ya da Stella'nın kedisini beslemeyi unutup unutmadığımı düşünüyorum. Aklıma hiçbir şey gelmiyor. İsmi bile koyamadığıma göre gerçek bir karmaşa çok da yakın olmamalı. Çayımı yudumlamaya devam ediyor ve pencereimin altından Broadway'e bakıyorum.

New York'ta binalar güneşi öyle aniden kesiyor ki gölgeler âdeta onları bir çocuk makas ve siyah kağıt kullanarak yapmış gibi görünüyor. Güneş ışığı gündüzleri ara sokakları dolduruyor ve bütün caddelerin doğu tarafları koyu gölgeler içinde kalıyor. Dik ışık benim burada en çok sevdiğim şeylerden biri. Dik ışık ve dik insanlar.

Güneşin odaya doluşuna uyanmayı seviyorum. Buraya ilk geldiğimde kendimi içinden güneş sızan, küçücük pencereli ilk sene öğrencilerinin yurduna hazırlamıştım onların deyişle, çömezler yurdu. Ağzı PDF Kütüphane <https://tanrı.org>

güneş, akıyordu. Oda stüdyo biçimindeydi, yani bir oda ve bir banyodan oluşuyordu. Afili bir kelime ama işe yarıyor da. Kendinizi yüzyıllardır tavan arasında mücadele eden ve açlıktan kırılan sanatçılar birliğinin bir parçası gibi hissetmenizi sağlıyor. 24 saat açık bir şarküterinin üzerinde olduğundan pek sakin olduğu söylenemez ama Broadway manzarası, sokakların katı hatlarını bir ırmak gibi kıra kıra geliyor. Ekim ayına gelmiş olmama rağmen hâlâ etkisinden kurtulabilmiş değilim.

14D'deki Irv Franks penceresinin önünden aşağı bir sepet sarkıtıyor. Her zamanki alışveriş listesi ve 20 dolarlık nakti ipe kanca. Şarküterideki Korelilerden biri aşağıda sepeti bekliyor mu diye kontrol ediyorum. Bekliyor. Gülümsüyor. Nereden gelmiş olursa olsun herkes köy hayatını bu şekilde tekrar sahnelemenin komik olduğunun farkında; herkes böyle olduğu için mutlu.

New York'a, İngiltere'deki küçük kasaba yaşamının getirdiği kısıtlamalardan kaçmak için gelmedim. New York'ta kişiliğimi daha özgürce ifade edebileceğimi düşlemedim ya da şehrin git-tikçe düşen modumu yeniden canlandırabileceğini. Benim modum nadiren düşer. New York'un benim tapınağım veya kuruluşum olacağını düşünmekle hata etmedim ya da bu umuda kapılmadım. Colombia Üniversitesi bana sanat tarihi çalışabileceğim bir pozisyon teklif etti ve hatırı sayılır bir burs verdi. Başka hiçbir yer para teklif etmemişti. New York'ta olmamın sebebi bu.

İşler başta pek de iç açıcı değildi. Herkes gibi, ajan olmadığımı ya da yüz kızartıcı bir suçtan suçlu bulunmadığımı ve yanımda hiç salyangoz getirmediğime yemin ettikten sonra, ülkeye giriş yaptım. Yağmurlu bir cuma gecesinde, JFK'nin dışındaki o ilk sersemletici dakikalarda, ortada dönüp duran

sarı taksilere baktım, havaalanı çalışanları beceriksiz operatörlere küfürler yağıdırıyor, zarif limuzinler karışıklığın ortasında bir şeyler aranıyorlardı. Hepsi bir kaosu eşliğinde gibiydiler. Birçok insan gibi ben de *Bu imkânsız. Bunu başaramayacağım* diye düşündüm. Ama sonra bir şekilde yapılıyor şehre geceleri öldürülmeden girmeyi başarıyorsunuz, ertesi gün canlı olarak uyanıyor ve çok geçmeden güneşin altında Broadway'e doğru yürür oluyorsunuz.

Bugün okula gitmeyeceğim. Öğle yemeği için Mitchell'la buluşacağım ama önce Whitney Müzesi'ndeki Edward Hopper sergisine gidiyorum. Wayne Thiebaud üzerine sanat tarihi doktorası yapmak üzere buradayım ve Hopper'ın üzerinde etkili olduğunu düşünüyorum. Thiebaud pasta resimleri yapar. Ya da onu şimdi anlamaya başladığıma göre şöyle mi söylemeliyim; o, kompozisyonun katı sınırları içinde kalırken orijinal günah öncesi genç Amerika'nın masumiyeti için asla çabucak uyku durumuna geçmeyen, yürek sızlatan bir nokta ve uyanış nostaljisi yaratmayı başararak Amerika'nın demokratik doğasını betimler. Her neyse, lolipoplar, pastalar ve balonlu sakız makineleri harikalar.

Earl'e, yani kediye taze su ve yiyecek vermek için koridorun karşısına Stella'nın dairesine geçiyorum. Ben yapılması gerekenleri hallederken, o da bacaklarımın arasında dolanıyor.

Daha erken; biraz Broadway'de yürüyebilirim.

Brunori marketinin dışında, buza yatırılmış su teresi, kütularca kara olmuş vişneler, mor iplerle bağlanmış kuşkonmaz duruyor. Burası Yukarı Batı Yakası'nı ölçüp tarttıktan sonra kendilerine İtalyan geçmişi ve havası vermiş İranlıların. İçeri giriyorum. İlk önce üzünle ve tarcınla pisirilmiş sıcak ekmek

gibi kokuyor burası. Eğer biraz sağa meylederseniz taze kahve gibi. Eğer meyve sebze reyonuna doğru devam ederseniz de soğuk kokuyor, çimen ve toprak soğuğu. Burası çok büyük bir dükkân değil; sadece birçok şey içine tıkıştırılmış. Altı kayısı alıyorum, sarıdan turuncuya ve biraz da kırmızı, hepsi tüy gibi yumuşak, şu an hâlâ yaz yaşayan bir yerlerden getirilmiş.

Geleneği bozup her zamanki çörekçimdense daha yakında olan yeni açılan yerden alayım diyorum. Yeni açılan yeri denemek isteyenler bir çeşit çarpışma yaşıyorlar, bu kararımı daha da kolaylaştırıyor. Personel yeni olacak, müşteriler ne istediklerini bilemeyecek ve ben beklemek konusunda pek iyi değilim. Beklerken ne düşüneceğimi hiç bilemiyorum.

Ruhsuz iç çamaşırı mağazasını geçiyorum. New York'ta bir sürü göz alıcı iç çamaşırı alınabilecek mağaza varken, bu aydınlık sokakta bile, nasıl hâlâ varlık sürdürebiliyor? Belki de herkes göz alıcı iç çamaşırı istemiyordur.

Her zamanki çörekçiye gidiyorum. Soyulan yer muşambalarıyla sade bir yer. Arkada, penceresi olmayan odada fırıncılar gömleksizler ve terliyorlar. Bazen arkaya bir göz atma şansınız oluyor, çörekler sıra sıra dizilmiş, hepsi kırmızı ışıkla yıkanıyor. Bunun ateşten çıkan kırmızı ışık olup olmadığını bilmiyorum. Bu çörekçide genellikle iki adet sıra olur ve öne yaklaştığınızda plastik kutulardan birine basıp hangilerinin daha sıcak, haliyle daha taze olduğuna bakabilirsiniz. İki tane susamlı çörek rica ediyorum. Sonra da kahve sipariş ediyorum.

“Kahve makinesi bozuk,” diyor tezgâhın arkasındaki kız. Anlarcasına başımı sallıyorum ve 10 dolarlık bir banknot uzatıyorum ona. O benim para üstümü hallederken diğer sıranın müşterileriyle ilgilenen adam kahve makinesine doğru gidiyor

ve kendi müşterisi için bir kahve dolduruyor. Bana servis yapan kız ve ben beraberce bu küçük işlemi izledikten sonra bir saniye için birbirimize bakıyoruz.

“Sanırım tekrar çalışmaya başladı,” diyorum.

Kız da “Makine bozuk dedim,” diyor.

Bir yere varamayacak gibi görünüyoruz. Benim genç, yabancı ve bir kadın olmamdan dolayı bir olay çıkartmayacağıma güveniyor.

Ona, “Müdürünüzle görüşebilir miyim?” diyorum.

Kontrol etmek için kafasını dahi çevirmeden, “Makine tamir edildi,” diyor. Bana kahveyi getirdikten sonra parayı öderken aniden bana sırtıyor. “İyi günler,” diyor. Broadway’e geri gidene kadar neredeyse bir sınavdan geçtiğimi hissediyorum. Çörekle sınanma. Şimdi gerçek bir New Yorklu mu oldum?

Sokağın karşısında, Staples ve Gap’in arasında sıkışmış bir şekilde The Owl duruyor, gitmeye bayıldığım o kitapçı dükkanı. National Geographic sayıları önündeki kaldırıma hazine gibi yığılmış, sarı kitap sırtları daha da fazla zenginlik vaadederek parıldıyor.

Muhtemelen çok önemsiz görüldüğünden, The Owl harap, eski bir kitapçı görüntüsünü sürdürmeyi başarıyor. Staples ve Gap kendi parlaklıklarından gözleri kamaşmış halde olduklarından onun varlığını zor fark ediyorlar. Hatta görünen o ki diğer uygun yer arayan büyük mağazalar da aynı durumdalar. Ama o orada uzakta parıldamaya devam ediyor, ışıklı bir sokaktaki o kara mücevher. Kolaylıkla gözden kaçırılabilir fakat şehre derin kökler salmış ve ben onun daha eski ve daha yüce amaçları paylaştığını düşünmeyi çok seviyorum. Bir çağ bir başkasının yüceltiğini düşünmek için kitap sonrakini <http://kitapci.org> bulabiliriz.

lır. Müzeler ve kütüphaneler tabii ki geçmiş zaman hazinelerini ihmalden korumak için yerlerindeler ama müzeler ve kütüphaneler hayati olanlar kadar önemsiz gemi filolarına da sahipler. İkinci el kitabevleri ganimeti güvenle limana getirebilecek römorkörlerdendirler. The Owl küçük, kesinlikle pejmürde ama duvarları yüce bir amaçla sıvanmış bir yer.

Genellikle ne yapacağını bildiğinden çok daha fazla miktarda kitapla boğulmuş olan George; az ve öz konuşan, nazik kitabevi sahibi, sıklıkla bunlardan bir kısmını dükkânın dışındaki sadece -1- dolar raflarına koyardı. Böylece bazen buralarda saklı hazineler bulmanız mümkün olurdu. Ben özellikle eski açık arttırma katalogları için gözümü açık tutuyorum; bazen bu çalışmanız gereken resmi parası bol bir koleksiyoncunun kapısından geçmeden görebilmek için tek şansınızdır. Robert Motherwell'in *İspanya Cumhuriyetine Ağıt* sergisinin katalogu vardı mesela, Gauloise sigara paketlerinden sevdiği maviyle ciltliydi, kitabın sırtındaki sütlü mavi renk onu bulmama sebep olan asıl etkendi. Diğer insanlar çok daha iyi şeyler buluyorlar; belki de daha uzun bakabildiklerinden. Bir keresinde George kitabevinde çevresinde toplananlara orada bulunan imzalı bir Robert Frost'un hikâyesini anlatırken ben de oradaydım. İmza örümceksi yeşil mürekkeple kitabın başındaki boş sayfaya atılmıştı, belli ki ilerlemiş yaşı'n güçsüzlüğüyle yazılmıştı ama içtendi de. Onu bir süre elinde tutmuş, koleksiyonerin dürtüleri satıcının kilerle yarışmış. En nihayetinde, şiirsel hassasiyet ikisini de alt etmişti. George, kendi hesaplarına göre, şairin imzasına sahip olarak şeytani bir zevk duymaktansa şiirini okuyarak daha kârlı olduğunu düşünüyordu. "İçimde bir şey," dedi, yavaşça ama gözleri parlayarak, "imzalı bir birinci basımı sevmiyor."

mak için özellikle hesaplanmış bir isim değildi. Ki bu neredeyse anında burasını New York'taki diğer her şeyden ayrı bir yere koyuyor. *The Owl*. Buranın kitapçı dükkânı olduğuna dair bile bir işaret yok; rahatlıkla bir bar ya da yırtıcı kuşlar üzerine eğilen bir hayvan satıcısı olabilir.

Kitapçı dükkânına girmeye bayılıyorum. Burası benim cennetim gibi Colombia'da durmadan yaptığım gibi, burada kendimi kanıtlamam gerekmiyor. Kitapların arasında dolaşmak için ya da sadece dinlemek için gidebilirim. Geç saatlere kadar açık, bazen gece yarısından sonra da. Ben çoğunlukla akşamları daha fazla iş yapamayacak kadar yorgun olduğumda gidiyorum. Orada, olmasını dileyeceğiniz kitapların hepsi var; bir gün (tabii ki!) okuyacağınız şairler, yazarlar -Milton, Tolstoy, Flaubert, Aquinas ve Joyce gibi- ve her türlü alışılmışın dışında katalog ve eleştiriler orada olmazsa bir ikinci el kitapçı dükkânı ne olurdu ki?

Tabii bir de koku vardı, -kağıdın, yeni kağıdın, yumuşamış eski kağıdın o güven tazeleyici kokusu, her bir kişiyi burunlarını bir kitaba bastırdıkları o ilk ana götüren. Ama benim orası hakkında en sevdiğim şey arkadaşlık ortamı- orada çalışanları da, gece öylesine takılmak ve sohbet etmek için gelen müşterileri de seviyorum. Çoğunlukla George orada oluyor, bazen de ben yaşlardaki David diye bir çocuk. Pazar günleri orasının sorumlusu Mary adında bir kadın; köpeği Bridget'i de beraberinde getiriyor, kocaman bir alman çoban köpeği. İri bir Alsasya'nın varlığının pek müşteri çekecek özellikte olmadığını düşünürdüm ama tam tersi doğru gibi görünüyor. İnsanlar Bridget'i görmek için resmen akın ediyor ve bazen de kazavla bir kitap alıveriyorlar. Akşamları Luke adında bir gece müdürü var, genellikle kafasını bir handana rakıyor. Geniş omuzlu ve

sakin mizaçlı duruyor, otuzlarında gösteriyor. Geceleyin Luke ön tezgâha geçtiğinde, eğer George oralarda değilse, bazen yanında gitarı olur ve kendi kendine ufak ufak bir şeyler tıngırdatır. Ne zaman ben içeri girsem onaylarcasına kafasını sallar ama ben hiçbir zaman ona söyleyecek bir şey bulamam. Luke akort öğrenmeye çalışırken, ben ucuz kahverengi halının üzerine çömelip sanat kısmını tararım. O, Güneydoğu Asya bölümü yüzünden beni göremez ama ben onu duyabilirim.

Şimdi açmak için kapıyı itiyorum. Normal bir günde güneşle aydınlanmış Broadway'in parıltısından gelirken neredeyse hiçbir şey göremezsiniz ve orada göz kırptıştırırken karanlığa gözleminizin alışmasına uğraşırsınız. Ve yavaş yavaş fark edersiniz size kilitlenmiş iki gözün birden olduğunu. Bu gözler, apaçık bir şekilde delici olmalarına karşın, bir duvar dolusu kitaptan budaklanan bir ağaç dalına çivilenmiş peluş bir baykuşa aitlerdir.

Dükkân dar; asma kata çıkan merkez merdivenle birlikte enden üç metre kadar. Merdivenin iki tarafında da gelişine dizilmiş kitap yığınları var, yukarıdaki tozlu kitap kümesine çıkmak biraz cesaret istiyor. Aşağısı ise bazen gizlice düzenlediğim düşmüş kitaplarla dolu. Bazı bölümler eski etiketlerle sınıflandırılmış ama birbirleri üzerine engellenemez bir biçimde düşüp duruyorlar. Öyle ki tarih mitolojinin içine sıza sıza onunla ortak bir alan oluşturmuş, gizem kitapları dinle karışmış ve feminizm bölümü devamlı olarak üst raflardaki erotizm bölümünün akınlarıyla saldırıya uğramakta. Kitaplar raflarına ulaşmayı başardıklarında da kendi bölmelerinin yanında kümelenmektense çift sıra raflanıyorlar ve alfabetik sıraya dizme çabaları bu yüzden bazen çok belirgin oluyor; A'lar ve Z'ler ortadaki karmaşıklığa kitap tutucu olarak hizmet ediyorlar.

Dükkânın ne kadar zamandır orada olduğunu bilmek isterdim; Yukarı Batı Yakası'ndaki birçok diğer dükkândan çok daha uzun zamandır buralarda gibi. Aynı Venedik gibi, kendi zirvesinden bir çeşit rahat pejmürdeliğe kendi rızasıyla alçalmış sanki. Ve yine aynı Venedik'te olduğu gibi, ortada hiçbir zaman bildiğimiz türden altınların hep cilalı olduğu ve tahtanın çürüyüp boyanın soyulmadığı bir zirve bile olmayabilir. Dükkânın bu çarpık, sevimli, eğri görünüşü büyük ihtimalle küçük kapısını Broadway'e ilk açtığı günden beri var.

Bu sabah George çoktan gelmiş. Luke da öyle. George, uzun ve kambur, evde dikilmiş bir gömlekle büyük ihtimalle hayatına hırka olarak başlamış zeytin yeşili örgü bir yelek giymiş. Ayakkabı bağcığına geçirdiği yeşil taştan madalyonu boynunda. Bence gençliğinde Woodstock'a gitmiş olabilir. Onda -Kierkegaard ya da Hegel'in muhteşem soruları üzerine uzun uzun kafa yoran ve devamlı olarak gündelik hayata geri çekilen- belli belirsiz eski tip bir akademisyen havası var.

Ben içeri girince aşinalıkla gülümsüyor, oysa ben adımları hatırlamakta zorlanacağını düşünmüştüm. Luke ray üstünde dükkânı dolaşan merdivenlerden birinin tepesinde; bana kafa sallayarak "Selam," diyor.

Merdiveni sanat bölümünün yolunu tıkıyor, bu yüzden tezgâhta bekliyorum.

"Dükkânın kaç yaşında olduğunu uzun zamandır sormak istiyorum," diyorum.

George eksik olmadığına emin olmak için ucuna resimler iliştirilmiş bir kitabın sayfalarını çeviriyor. Cevap vermeden önce bir tanesine özellikle dikkat kesiliyor.

“New Yorkluların dilediklerince kitap karıştırmaları için hatırı sayılır bir süredir burada açık duruyor.” Konuşması, her zamanki gibi telaşsız ve her cümlesi bir ritmi karşılar gibi akıyor. Dinlendirici bir sesi var.

“Uzun bir süredir burada olduğunu tahmin etmiştim. Bu *his* burada var, değil mi?”

Durup düşünüyor. “Evet, sanırım var. Söylentiye göre, Herman Melville *Leviathan’ın Tarihi’ni* almış buradan...”

“Gerçekten mi?”

“Ve Poe’da sadece üç blok kuzeyde yaşamış eğer buraya karanlık bir gecede gelseydi ‘Kuyu ve Sarkaç’ için ilhamı biz olabilirdik...”

“Bu muhteşem. Hiç bilmiyordum... Bunu araştırmalıydım...”

“Evet. Hemingway eskiden sıkça buraya gelirdi. Paris’ten vakit bulduğu zamanlarda. Ve Walt Whitman, Brooklyn onu yorduğunda. Hatta derler ki nehir yukarı yelken açtığında Henry Hudson da uğramış. O zamanlar Hudson değildi tabii ki ama Hintli adını hatırlamıyorum.” Duraksıyor, kitaplarla dolu duvarlara bir bakış atıyor ve yumuşak bir yüz ifadesiyle “Buralarda kendisini ilgilendirecek bir şeyler bulduğunu hayal edebiliyorum,” diyor.

“Henry Hudson,” diyorum, en sonunda anlayarak. “Tamam. Dükkân ne zaman açıldı peki?”

“Bin dokuz yüz yetmiş üç,” diyor George. Yanıp sönmeyen kısıcık gülümsemesiyle bana bakarak. “Zaman zaman Pynchon da gelir gider.”

Kafamı sallıyorum. “Bu kez kanmayacağım sana.”

“Ya, tabii,” diyor George, “Melville in *Moby-Dick*’ın burası

sayesinde yazdığına inan ama buradan birkaç blok ötede yaşayan Pynchon'un eşiğimizden geçebileceğine hayır..."

"Evet, bu kısım doğru," diyor Luke. Merdivenden aşağı iniyor. "Demek gündüzleri de geliyorsun?" Bir dolu kitapla dükkânın arka tarafına doğru yürüyor.

"Evet, bazen," diyorum uzaklaşan silüetine. Bir soru sorduktan sonra uzaklaşıp gitmenin doğru olduğunu düşünür gibi görüldüğünden George'a dönüp "Edward Hopper'ın sergisine doğru gidiyorum. Thiebaud'un üzerinde çok etkili olmuş, doktora tezim için Wayne Thiebaud üzerine çalışıyorum," diyorum.

"Ha şu adam," diyor George, sadece üç kelimeyle adamı da, sanatını da doktora tezimi de hiç saymayı başararak. Thiebaud konusuna George'la girmemeye karar veriyorum.

"Hep kitap mı sattın?" diye soruyorum onun yerine.

Durup düşünüyor. "Bazen öyle gibi hissediyorum," diyor. "Kesinlikle hayatımın büyük bir bölümü bununla geçti. Üniversiteden sonra öğretmenlik yaptım. Küçük ama çok sağlam kurumsallaşmış Truman Şehir Üniversitesi'nde İngilizce dersleri verdim. Missouri'deydi. Büyük ihtimalle duymamışsındır."

Haklı olduğunu belirtmek için kafamı sallıyorum.

"Her neyse. Kirksville'de bir sokakta, bir garaj satışında E.B White'ın bir kitabına denk geldim. E. B. White'ı hiç duydun mu?"

"Charlotte'in Ağı."

"Evet, aynen. Ve daha az duyulmuş ama aynı derecede iyi *Kuşu'nun Trompeti*. Benim bulduğum kitap *Burası New York*'tu. Eğer bu kitabı yirmili yaşlarının başında okumuşsan ve New York'a taşınmak istemiyorsan, sende ciddi bir problem var demektir."

Benim arkama uzanarak ince bir karton kapak kitap seçiyor New York bölümünden ve en son sayfaya atlıyor. “Burada bir ağaç hakkında konuşuyor, dinle şimdi, ‘Bir bakıma bu şehri simgeliyor: zorluklar içinde bir yaşam, tüm olasılıklara karşı büyümek, betonun ortasında yeniden canlanmak ve devamlı güneşe erişmeye çalışmak. Bugünlerde ona ne zaman baksam ve uçakların soğuk gölgelerini hissetsem ‘Bu kurtarılmalı, özellikle bu, bu önümüzdeki ağaç,’ diye düşünürüm. O giderse, hepsi gider, bu şehir, bu hınzır ve büyüleyici abide hiç kuşkusuz ölüm gibi olur.”

Bana oracıkta bir gülümseme atıveriyor; yarı küçümseyici, yarı ciddi.

“Sizin kitapçı dükkânınız onun ağacı gibi.”

Kitabı kapatırken kafa sallıyor ve bir başka müşteri girdiğinden yukarı doğru kaldırıyor başını. Kadın biraz şaşırılmış bir ses çıkarıyor, bu yüzden ben de onun baktığı yere bakıyorum; tüneğine çivilenmiş baykuşa doğru bakıyor ve geriye doğru çekiliyor. Geri çekiliş şekli tedbirliden ziyade teatral olduğundan George mecburen her şeyin yolunda olup olmadığını soruyor.

“Şu baykuş,” diyor müşteri -bu kadın sanki buğday çimeni ve endişeden ibaret bir diyet uyguluyor- “O, hiç yaşadı mı?”

George sorunun cevabını sadece beni güldürecek kadar düşünüyor.

“Evet hanımefendi, yaşadı. Ama endişe etmeniz gerektiğini düşünmüyorum. Gece gezintileri biteli çok oldu. Acaba, büyük ihtimalle nezaket sınırlarını aşmak zorunda kalıp, niçin bu kadar endişeli görüldüğünüzü sorabilir miyim? Sizinkilerde eksik mi var yoksa?”

Kadın fark etmiyor. “Organik maddelerden mi yapıldı?”

“Öyle olduğunu düşünüyorum.”

“Kanserojendir bu *kesin*. Yani aman tanrım, ölü baykuş tozu soluyorsunuz. Buradan hemen çıkmam lazım. Belediye dairesini arayacağım, bu delice. Şu şeyden hemen kurtulmanız lazım.”

“Hanımefendi, hanımefendi!” diyor George, kadın neredeyse çıkış yolunu yarılarmışken onu durduran bir sesle. “Lütfen bunu daha fazla ileriye götürmeyin ama anlıyorum ki size sırtımı vermek zorunda kalacağım.”

Kanserojen baykuş tozuna rağmen, teklif çok baştan çıkarıcı. Kadın duruyor.

“O gerçek değil ki hanımefendi, biz sadece öyleymiş gibi davranıyoruz. Bizim adımız *Baykuş*, dükkân içinde de bir tane baykuş olsun istedik. Ama çok haklısınız, bu çevresel bir tehlike yaratırdı. Bu gerçek gibi duruyor, hanımefendi ama aslında sadece insan eliyle yapılmış bir taklit sözün özü, plastikten yani. Ve lütfen dokunmaya kalkmayın ona, değerli bir parça çünkü.”

Kadın zaten bunun için hiç de istekli görünmüyor. Tamamen içeri geliyor ve kuşa ihtiyatla yaklaşıyor. Aniden ölse tam o anda ne gülerdim ama.

“Bana *gerçek* tüylermiş gibi göründüler,” diyor. “Bence tehlikeliler de.”

George kendisinin tüylerin belirgin bir tehlike oluşturup oluşturmadığına dair fikir beyan edecek kadar kalifiye olmadığını söylüyor. Luke ön tarafa geri döndü ve ilk basamakta yüzünden memnuniyet yayarak dikiliyor şu anda. George da oyna olan ilgisini kaybetti bu yüzden dönüp “Hanımefendi, eğer dükkânındaki baykuşları bu kadar rahatsız oluyorsanız, her ne

kadar ikinci el kitapçılara katkı sağlayanların ayağını çekirtmekten rahatsız olsam da, acaba yolun karşısındaki, size baykuştan tamamen arınmış olduğunu garanti edebileceğim Barnes and Noble'da daha mutlu olacağınızı söyleyebilir miyim?"

Kadın gidince George yığındaki diğer kitabı alıyor ve fiyatlıyor. Sonra durup Luke'a bakıyor.

"Belediye dairesiymiş. Şu insanlar."

"Bana mı anlatıyorsun?" diye cevaplıyor Luke. "George, ben bu kitapları Bay Sevinç için postaneye götürüyorum. Başka postalanacak bir şey var mı?"

"Maalesef ki hayır," diyor George. "Sevinç için mi dedin? Onlar kartografi kitapları mı?"

Luke kahverengi pakete bir göz atıyor."Evet öyle. Saraylı olan güzelmiş."

"Öyle, değil mi? Onların gerçeğini görmeyi çok isterdim," diyor George.

"Kasımda şehre gelecekti," diyor Luke kayıtsızca.

"Aa," diyor George. Birbirlerine hafifçe kafa sallıyorlar. "Bay Sevinç bizim zamanının çoğunu İstanbul'da geçiren bir müşterimiz," diyor George bana açıklama yaparak. The Owl'u her ziyaret ettiğinde mistik doğudan hediyeler getirir."

"Ne getiriyor ki?" diye soruyorum. Belki sadece bir şeyden bahsediyorlardır. Ama benim aklımda daha çok ipekler, kumaşlar ve baharatlar var.

George kafamdaki imajları görüyor olmalı. "Oh, hazineler hazineler," diyor. "Dünya daha gençken büyücüler tarafından yapılmış iksirler, Bizans'ta işlenmiş altın kumaşlar getiri-

yor, kakuleler, karanfiller ve muskatlar, atçyelerden iyi ve dü-rüst adamlar tarafından kurtarılmış, büyük Konstantinopolis Kütüphanesi'nden parşömenler ve kurtarmayı başardıkları bazı şeyleri işte."

Kafa sallıyorum.

Luke araya giriyor ve "Helva ve Türk Lokumu," diyor. "Bunlar Sevinç'in getirdikleri. Ve inanılmazlar. George rafine şeker ya da doymuş yağ yemez ama Sevinç'in şekerleri için bir istisna yapar."

George ellerini açıyor iki yana. "Senede bir kere, İstanbul'da-ki Kapalıçarşı'dan biraz helva ki helvanın besleyici değeri de var. Ne yapacaksın, dava mı edeceksin beni?"

"Seni görmek güzeldi," diyor Luke dışarı çıkarken bana.

"Bu baykuş *gerçek* ama, değil mi?" diye soruyorum George'a.

"Evet, tabii," diyor sırtarak. Luke'un dışarıdaki kitapları toplamak için durmadığına emin olmak için öne doğru eğil-dikten sonra muzipçe "Luke üzerinde olumlu bir izlenim bırak-mışa benziyorsun. Yoksa her zaman böyle konuşkan değildir."

Bugün çok uzun kalamayacağım; adam akıllı kitap karıştır-mak için gerekli olan o Zen ruhuna giremeyecek kadar huzur-suzum. İçimden bir ses hâlâ olağandışı bir şey olduğunu, bir şey unuttuğumu, bir şeyin *yanlış* olduğunu söylüyor. Ama adını koyamıyorum. Parka doğru Hopper tablolarını görmeye yola koyuluyorum.

Central Park, hâlâ her gün gördüğüme inanmadığımı bir başka yer. Onun hep ova gibi düz; salıncaklarla ve çiçek ya-taklarıyla dolu derli toplu, budanmış, düzenlenmiş ve bunalıcı bir İngiliz parkının geniş tıpkı bir <https://rante.org> düşün-

müştüm. Ama uzaktan yakından alakası yok. Bugün bisikletçiler, koşucular, turistler ve birbiri ardına dizilmiş patencilerle kaykaycılar bale çalışanlarla birlikte bir parça çimenin üzerinde koşturuyor; at sırtında bir polis, elinde yılan olan bir kız, önünde üç kedi yürüyen bir kadın ve sütun üzerinde hareketsiz duran altından bir adamla beraber tabii ki. Şehrin coşkun bir sergisi burası.

Galeriye ulaştığımda kendimi daha iyi hissediyorum. New York'ta ilk gittiğim galeri -herkes gibi- Met'ti ve 'Hafta sonları ağır ağır gezinmek yasaktır' diyen bir levha gördüm. Bu yüzden tüm odalara, ağır ağır yürür gibi görünen herkese kınayıcı bakışlar fırlatarak, koşar adım girdim çıktım. En çok görmek istediğim tabloya ulaştığımdaysa, Vuillard'ın *Vaucressonda Bahçesi*, ki yaydığı neşeyi daha odaya girdiğiniz anda hissetmeye başlarsınız. Met görevlilerinin bana hoparlörden "Hanımefendi! Yaylanmak yok! Kımıldayın lütfen. Canlı görünün. Hafta sonundayız." diye baskın vereceği korkusundan, durup zor bakmıştım resme.

Başlarda her şey böyleydi. Her diyalog zorluklarla doluydu, her telafuzum bir kaşın çatılmasına sebep oluyordu. Toplu taşımanın nasıl kullanılacağını, nasıl konuşsam insanların beni anlayacağını, nasıl içine yeni girdiğim bu kabın şeklini alacağımı öğrenmek için çok zaman harcadım.

Burada asla yavaş olamazsınız. Tereddüt edemez, soru sorarken nezaket kurallarını hiçe sayarsınız: "Afedersiniz, acaba böyle olsa nasıl olur?" İngilizcenin ana dil olduğu her yerde nezaketen kullanılan kalıplardır. Buradaysa, *lingua franca*, yani herkesin konuştuğu ortak dil olduğu için olabilecek en basit haline indirgenmek zorunda. Eğer anlaşılabilir olmak istiyorsanız fiillerin düzensiz geçmiş zaman hallerini kullanamazsınız, herkes size boş boş bakar.

Bunun yerine düzenli halleriyle cümle kurmak zorundasınız. Ya da bir hazır yemekçide ton balıklı sandviç isteyip bunu İngiltere’de yapacağınız gibi telafuz edemezsiniz, çünkü önlerinde hemen servis edilmek isteyen bir dolu müşterinin sıra beklediği görevliler sadece ağzınızdan çıkan ilk heceyi duyar ve tamamen başka bir şey almış bulursunuz kendinizi. Belli kelimelerin söylenişleri burada farklı, onları alıştığınız biçimde söyleyemezsiniz. Sıcak su torbası bile isteyemezsiniz adet sancılarının en etkili ilacı olduğundan ihtiyaç duyduğum ilk şeylerden biriymi ama kimse ne olduğundan haberi yokmuş gibi davranıyordu. Sıcak su torbası mı? O da nesi? Bizde onlardan yok hanımefendi. Hayır nereden bulabileceğinizi bilmiyorum. Sonunda Amerika’da sıcak su torbalarının varlığını inkâr eden şanssız bir tezgâhtarını iyice köşeye sıkıştırıp ona tam olarak ne aradığımı tarif ediyorum. Düz bir şey, kauçuktan. İçine kaynar su döküyorsun ve ağzını tıpalayıp yatağının içine yerleştiriyorsun. Sonra da o yatağı ısıtıyor işte.

“Ha onu diyorsunuz. *Onu* satıyoruz tabii. Su torbasından bahsediyorsunuz siz.”

“Ta kendisi! Sıcak su torbası işte.”

“Tabii. Yalnız hanımefendi, onlar sıcak değil ki.”

Whitney’ye, gözümden kaçanların güzelliklerine ulaştığımda daha derin ve daha yavaş nefes almaya başlıyorum. Hopper tablolarında uzun bir zaman harcıyorum. Özellikle ışığı nasıl resmettiğini merak ediyorum. Nasıl yapıyorsa, ışığı her şeyi durgun göstermek için kullanıyor. Yine de Hopper yerine Thiebaud üzerine çalışacağım için mutluyum. Mitchell’in yatak odasında bir Hopper’ı var; Gatsby için resmedilmiş gibi duran gaz pompalı olan resim. Hopper’ın tablolarında herkes yalnız. herkes üzgün. Herkes bekliyor.

Şimdi gitmezsem öğle yemeğine geç kalacağım. Acele ediyorum.

Lokantada Mitchell'la buluşacağım. Beni pek öyle pahalı restaurantlara götürmez, gerçi geçen geceki buluşmamız hariç ama onda da sadece bir içki içtik. Gizli kalmış mütevazı yerleri keşfetmeyi seviyor o. Neresinin iyi olduğunu ona *Time Out*'un ya da *New York Postası*'nın söylemesinden hoşlandığını sanmıyorum, daha çok kendisi bulmak hevesinde. Ya da zaten güzel bir yeri biliyor olmak istiyor, ki Time Out da onu keşfedince rahatlıkla soğuyabilsin.

Hâlâ Mitchell'ın neden bana çıkma teklif ettiğine hatta neden yaklaşmaya bile tenezzül ettiğine şaşıyorum. Mitchell daha çok o kolay dediğimiz, hafif bronz, şimdi -Calvin Klein çekimimden- çıktım görüntüsünde biriyle görmeyi umacağınız cins bir adam. Ben fena sayılmam ama o kulvarda da değilim. Erkekler bana ulaşmak için kuleler üzerinden uzun atlamalar yapmaz ya da benim güzelliğim karşısında dilleri lal olmaz. Ne yazık ki, çoğunlukla çeneleri açılır. Onda sevdiğim türden bir öz güven var. Daha önce ne onun gibi biriyle karşılaştım ne de onun yanında olmanın rahatlığının zerresiyle. Zamanımın çoğunu diğer insanların beni seveceğini umup onların ne düşündüğünü anlamaya çalışarak geçiririm; ama Mitchell'la işler böyle değil. O güneş gibi, insanlar ilk ışık huzmesiyle ısındığı anda onunla etkileşmeye başlıyorlar. Onunla olmak, o ışığa uydu olmak heyecan verici.

Normal şartlarda garsonlara en iyi masayı almak için bahşiş veriyor. Bunun nasıl yapılacağını nasıl bilebilir ki biri? Nasıl pinti ya da aptal olmak arasındaki o doğru miktarı tutturabilir ve garsonun banknota bakıp "Pardon bayım ama bana *rüşvet* mi veriyorsunuz?" diye sormasına sebep olmaz?

Sutton Bölgesi'nde bir dairede bedavaya oturuyor Mitchell. Beeky Amca oranın sahibi. Gerçekten Beeky adında bir amcası var bu arada. Mitchell'in ailesinin ayrıca Long Adası'nda, deniz kıyısında bir evi daha var. Ama sanırım çoğunlukla boş duruyor.

Dairesi Edith Wharton orada daha yeni tatil yapmış gibi. Perdeler lüks kumaşlardan, koltuklar içine gömülebilir cinsten, lambalar saçaklı, duvarlar geleneksel renklerde boyanmış; kitaplarsa yüksek bantlarla sabitlenmiş ve kalın parlak deriyle bağlanmış, aynalar yaldızlı ve üstüne bir de yürüyecek kadar boş alan var. Onda kaldığım zamanlarda ayak parmaklarımı halının dokumalarına gömüp kendi Ikea malı kilimlerimi unuttu-veriyorum. Daire Mitchell'in pek umurunda değil, ona herhangi bir bağlılığı yok. Orada öyle bir insan oturmalı ki; bir anda durup, ellerini kıvrımlı meşe trabzanın üzerinde, yaydığı donuk ışıkla beraber dolaştırmak istemeli. Ya da, yumuşak gölgeleri evi bellemiş eski New York'tan bir ruhun, bir hayaletin varlığında duraksamalı. Mitchell'a net hatları olan, karmaşasız bir Mies van der Rohe dizaynı çok daha uygun olurdu. Yıllar öncesinden bugüne ve bugünün kaidelerine ağır gelmeyen bir yer.

Beeky'den emanet kullandığı bir yere muhtemelen kendi kişiliğini yansıtmaması pek mümkün olamıyordur. Onun olan birkaç şey var, çarşaflar mesela, umarım Beeky'nin değillerdir. Koyu, günahkâr bir dut rengindeler ama sanki tüy gibi bir dokumalı, olabilecek en güzel pamukla yapıldıklarından affedilmişler.

Mitchell hiç kuşkusuz toplu biri; dairesi NASA'dan sonraki en kontrollü yer. Bu aslında gerçekten çok önemli. Dağınık birine âşık olduğumu hayal dahi edemiyorum. Otuz üç yaşında, benden tam on yaş büyük. Ama arada hiç yaş farkı varmış gibi hissetmiyorum. New School'da ekonomi dersi veriyor ama o

dairede Edith ve Henry'nin bıraktığı deri olanlar dışında kitaba en yakın şey banyoda duran bu senenin New Yorker sayıları. Hepsini depoya bıraktığını ve ihtiyacı olan her şeyin dizüstü bilgisayarında ve tabletinde olduğunu söylüyor ama ben ona katılmıyorum. Küçük kitapçı dükkânımı çok seviyorum ve yok, katılmıyorum.

İki

Lokantaya vardığımda, ayın 3'ünde ve 28'inde, o hep orada oluyor. Onun hakkında sevdiğim birçok şeyden sadece bir tanesi bu; asla geç kalmıyor. Oraya doğru giderken pence-re-den onu görüyor ve bir saniyeliğine sadece ona bakmak için duraksıyorum. Gerçekten ilginç bir şey, birisi sadece bu dünyada var olduğu için bu kadar mutlu olmak, onu sevmenin âdeta bir ayrıcalık olduğunu hissetmek. *Olur da seversem parlak bir yıldız.* Benimle olan ilişkisinden ziyade sadece varlığından mutlu olmak için o bilmeden birkaç dakika daha onu izlemek istiyorum ama tabii ki kafasını kaldırıp bana gülümsüyor. İçeri giriyorum.

“Nasılsın İngiliz kız?” diyor.

“Bugün çok İngiliz hissediyorum,” diyorum. “Çok güzel bir gün ve baktığım her şey çok, nasıl desem, ilginç ve yabancı göründü gözüme. Uzaylı gibi de değil ama, İngiliz değil sonuçta. Sana da New York'ta her şey devamlı bir sergilenme durumunda gibi gelmiyor mu? Her şey kafelerden, dükkânlardan, insanlardan dışarı taşıyor ve ruhsal bir yüklenim, bir çeşit duygusal ferahlık yaratıyor? Gizli katmanlar yok burada, her şey ortada, açık. Ne görüyorsan o.”

Mitchell öne doğru eğilip, benden de aynısını istiyor.

“O kadar yanılıyorsun ki,” diyor, dudakları kulağımın yumuşak etine yakın. “Katman üzerinde katman var aslında. Senin gördüğün bir tiyatro.” Geriye yaslanıp eliyle beni dürterek sabırsızlanıyormuş gibi yapıyor. “Artık sipariş vermelisin. Kurt gibi açım.”

Yahudi lokantasındayız, bu yüzden matzah köftesi çorbası istiyorum. Oraya gittiğimde yahudi yemekleriyle ilgili hiçbir şey bilmiyordum. Yahudilerin humus, falafel ve ringa balıklı şeyler yediklerini düşünürdüm hep. Bu yüzden ne bekleyeceğimi bilmiyordum.

Çorba geliyor. Mavi çiçek desenli bir beyaz kasenin içinde. Hamur topu kasenin içerisine ada gibi oturtulmuş. Artık kazanılmış bir beceriyle garson altın renkli et suyunu şehriyeyle birlikte etrafına döküyor. Gerçekten sevimli. Çabukça yiyorum.

Mitchell’in tabağına bakıp “Biraz seninkinden alabilir miyim? Çok açım, kendimi durduramıyorum.”

Yüzünü buruşturuyor. Bazen kelimeler ağzından çıkmadan önce söyleyeceklerini tanımlayan bir hareket yapıyor, bir mimik ya da jest. “Hayır,” dedi şimdi de. “Avrupalılar birbirlerinin yemeklerinden çalmak konusunda gereğinden fazla rahatlar. Hiç hijyenik değil. Başka bir şey ısmarla.”

“Benimle çıkıyorsun. Beni öpüyorsun. Bu da hiç hijyenik değil,” diye belirtiyorum ama belli ki Mitchell pek paylaşımcı bir tip değil. Garsonun dikkatini çekip biraz daha çorba istiyorum, yanında ekmekle. Mitchell kaşlarını kaldırıyor.

“Matazah’la ekmek mi? Bu ekmeğin yanında ekmek istemek gibi bir şey. Dikkatli davranmalısın. Şişmanlarsan sana o kadar da *delicesin* işte.”

“Bana delicesine âşık mısın sanki *şimdi*?” diye soruyorum, şişman yorumunu görmezden gelerek. Çünkü o kadar zayıfım ki insanlar beni kolayca bir sopayla karıştırabilir. Daha önce hiç böyle bir şey söylememişti.

Bardaklarımıza soda koyuyor. Bana bakmıyor. Gülümsüyor ama onu da durdurmaya çalışıyor.

“Eyvah,” diyor.

Gözlerinin köşeleri kırışıyor ve “Çok iddialı bir laf değil mi sence de? Tanıdıklarımın farklı mısın onu bilmiyorum, Esme. Ama sanırım büyüledim. Sen beni büyüledin,” derken neredeyse hevesli görünüyor.

Mutluluktan kıpkırmızı kesiliyorum. “Sen de beni büyüledin!” demek istiyorum ama yapamam. Bu kez teşekkür kartı yolluyormuş gibi olurum. Sanırım böyle şeyler söylemekten bana söylenmesi daha uygun. Bu yüzden lafı değiştiriyorum.

“Son zamanlarda pek düzenli yiyemiyorum. Bu yüzden açtım, hâlâ açım. Ben zaten genel olarak aç bir insanım. Belki de çok fazla çalıştığım için beynimin daha fazla besine ihtiyacı...”

Hani bazen bir düşünce bir anda size vurur da tam da o anda kahredici bir eminlikle onun doğru olduğunu bilirsiniz? İşte beni vuran düşünce: tüm gün hissettiğim o huzursuzluk, bir şeyi unutmuşluk hissi, ya da bir şeyin yanlış olduğu. Şimdi beraklaştı. *Ben hamileyim*. Beni tüm gün rahatsız eden adlandıramaz gerginlik, bir şeyin farklı olduğunu hissetme sebebim. Neredeyse eminim. Şimdi gidip bir eczaneden şu testlerden bir tane alsam pozitif çıkacak. Nasıl çalıştıklarını bilmiyorum çünkü daha önce hiç almam gerekmedi, hiç hamile olacağımı düşünmedim. Uzak gelecekte Londra'nın kuzeyinde mimar

kocam ve antika kırk yama yorgan koleksiyonumla yaşadığım zaman hariç, o zaman hamile kalacaktım işte. Şimdi, 23 yaşında, Colombia Üniversitesi’ndeki doktoramın ilk sömestrinin sonuna yaklaşırken değil. Çünkü bu hiç mantıklı olmazdı. Hiç tertipli sayılmazdı.

Bu düşünce o kadar büyük, o kadar kişisel ki normallik sınırları içerisinde kalmak imkânsız. Mitchell’a söyleyemem. Daha 5 dakikadır çıkıyoruz. Hamile *kalınacak* da bir seks yaptığımız söylenemez, erotizme olan düşkünlüğüne rağmen. Tek bir kez korunmadık. Bir sefer. Yok yere yaygara çıkartan, aklına geleni düşünmeden söyleyen biri gibi ona hamile olduğumu, olduğumdan emin olduğumu söylersem ve sonrasında bağırsaklarımda tenya olduğu ortaya çıkarsa bu beni hiç iyi göstermez.

Reglimin geç kaldığından bile emin değilim daha. Bu aralarda başlaması gerek işte. Yok yere kendimi korkutuyorum aslında. Yapmam gereken tek şey gidip şu testlerden bir tane almak. Sonrasını görürüz zaten.

Kararlılıkla endişeye kapılmadan orada otururken bir anda ani ve yoğun bir cinsel arzuyla dolduğumu hissediyorum. Sadece Mitchell için de değil, garson ve cam kenarında yağlı tişörtüne sıkıştırdığı peçeteyle oturup 2 çizburger yiyen adam için de aynı şeyleri hissediyorum. Bana şu an hepsi gayet iyi görünüyorlar. İstemsizce adamın ve garsonun cinsel organlarını hayal ediyorum. Cinsel organlar vücut tipine eş midir? Şişman adamınkı kısa ve kalın, garsonunki uzun ve sarkık mı olacak? Bu görüntülere rağmen, hâlâ arzum artmakta.

Mantık olarak, bunun hamile olmadığımı göstermesi lazım. Aniden açıklanamaz şekilde şehvetlendiğime göre kadın bedeni gayet iyi çalışıyor. Bu bedeni hamile yapmaya ça-

lışıyor demek olmasın? Bir kez üreme amacına ulaştığında, yani sperm yumurtayla buluştuğunda şu feromonların hepsi şak diye kesilmiyor muydu? Pardon beyler, kapandık falan.

Biraz daha iyi hissediyorum şimdi. Herhalde bir çeşit hormonal atak geçiriyorum.

Mitchell bifteğini kesiyor. Onu hareket halinde izlemeyi seviyorum, tüm karakteristik özelliklerini incelemeyi. O çatal ve bıçağı tutarken elinin arkasındaki tendonlarının ufak kasılmalarını, gömlek manşetlerinin beyazının önce derisinin açık bronzluğuna sonra da ceketinin kömür rengi yününe yaptığı kontrastı. Bir kişinin tüm yönlerinden alınan bu haz, sevmenin bir parçası işte.

Bifteğini parçalara böldükten sonra biftek bıçağını bırakıp kaşık yerine kullanmak üzere çatalı alıyor. Tüm Amerikalılar yapıyor bunu. Bu gösterişli restoranların yıkaması için daha fazla masa örtüsü demek.

“Whitney’ye Hopper’ın sergisini görmeye gittim,” diyorum, tüm sağa sola bakışları ve arzu dolu düşünceleri durdurarak. “Burada buna denk geldiğim için çok şanslıyım.”

Mitchell çiğnemeye devam ederken kafasını sallıyor. “Hayır, değilsin. Hoppers’ı Whitney’de hep sergiliyorlar çünkü hepsi orada. İşin aslı, ellerinde bir tek Hoppers var.”

“Bodrumda sakladıkları birkaç Julian Schnabel dışında mı?”

“Aynen öyle. Şimdi anlamaya başladın işte. Birkaç tane de cinsel organlar çizip aslında çiçek çizmiş gibi yapan kadından var. Adı neydi onun?”

Ona soğuk bir bakış fırlatıyor. - <https://rantey.org>

Devam ediyor Mitchell. “Çoğunluk Hopper’dan ibaret. Bu sayede bir sergileri oluyor ve adını, *Kendi Zamanı İçinde Hopper - Şimdi görün ki hayal kırıklığına uğramayın!* koyuyorlar. Sonra yine aynı resimlerle bir tane daha sergi açıp adını *New York’ta Hopper* ya da *Hopper ve Doğu Yakası* koyuyorlar.

“Sürpriz Hopper,” diyorum “Hopper ve patates kızartmaları,” ve bu onu güldürüyor.

Kahkahası beni cesaretlendiriyor. Nefes alıyorum. Farkıma varıyor, gülümseyişimi ve bir şey istediğim gerçeğini de fark ediyor. O da gülümsüyor, biraz tedbirli.

“Ne oldu?”

“Sadece aklıma bir şey geldi”

“Ve o?”

Göğüslerimi biraz daha dekolte için kollarımla toparlayarak Mitchell’a doğru eğiliyorum. Bakıyor. Daha kırmızı görünsün diye dudaklarımı ısııyorum ve: “Hadi, taksiye atlayıp dairene gidelim, sevişmeye.” Kelimeyi söylemiş olmak beni heyecanlandırıyor. Bu pek sık yaptığım bir şey değil.

Mitchell duraksıyor. Tuza uzanıp biraz yemeğine döküyor ve tuzluğu yerine aynen yerleştiriyor. Bunlar öğleden sonrayı dut rengi çarşaplarda geçirmeyeceğimin en büyük işaretleri.

Sandalyesinde geriye doğru eğiliyor, pişman gibi.

“Esme. Yapamam. Bir anda her şeyi bırakamam. Üçte dersim var. Perşembeleri üçte hep dersim var.”

“Tabii ki,” diyorum, topuklarıma kadar kızararak. “Tabii ki. Çok üzgünüm. Dersin olduğunu tamamen unuttum.”

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

“Ve bu akşam da New Haven’da kalacağım, hatırla? Baring,

Keynesçi ekonomi üzerine bir konferans verecek. Orada olmanın benim için ne kadar önemli olduğunu *biliyorsun*. Bunu tartışmıştık. Saygı duyacağını söylemiştin.”

Birkaç dakika önce güneşli yaylalarda güneşlenmeye çıkan ben, şimdi karanlık çağın derinliklerine doğru bakıyorum. Sekse davetin nasıl olup da onun ekonomi konferansına saygıya karşı çıkmaya döndüğünü tam olarak bilmiyorum ama bildiğim şey bir şey var o da bir anda fena halde haksız duruma düştüğüm.

“Ah tabii, sadece bir fikirdi, lütfen. İçime ne kaçtı bilmiyorum.”

Mitchell gülümsüyor. Yeni öğrenmeye başladığım gülüşlerinin kategorilenmesinde bunun nadir bir tane olduğunu biliyorum. Aşmış gibi hissediyorum.

Reddedilmenin utancı ne yazık ki benim azgınlığıma bir çare olmamıştı. Tam tersi, daha da arttırdı sanki. Çorbanın içerisinde mi bir şey vardı acaba diye düşünmeden edemiyorum.

Lokantanın dışında bana dokunmaya dahi tenezzül etmeden hoşça kal diyor. Bunu fark ettiğimdeyse ben çoktan ona doğru bir adım atmış oluyorum. Hareketi durdurmaya çalışırken bir çeşit spazm geçiriyormuş gibi görünüyorum. Tam dönüp gidecekken Mitchell kolumdan yakalayıp beni geri çeviriyor.

“Söylediğini unutma,” diyor beni öperken. “Yarın sabah dönmüş olacağım. Seni ararım.”

O şehir merkezine gidiyor ve ben de New York Halk Kütüphanesi’ne Thiebaud’un yakın öncüllerini araştırmaya yollanıyorum. Böyle bir aktivitenin aniden deliren libidomu sakinleştireceğini umuyorum. Daha önce buraya hiç gelmedim ama hocam, Dr. Henkel şu an yazdığım makale için burasını öncelikli olarak ziyaret etmemi istiyordu. Ben de bana

Cambridge'ı hatırlatıyor, tek fark halk kütüphanesi olması; çalışmak isteyen herkese açık. Aşılacak engeller ya da öğrenmenin kapısında nöbet tutan bekçiler yok. İnsani bilimler ve sosyal bilimler kitaplığını bulup ihtiyacım olan kitaplara ve bültenlere bakıyor, sipariş masasına geçiyorum.

Normal şartlarda etkileyici bulacağım bir mesajlaşma sistemleri var ama bugün bana pek yardımcı olmuyor. Kütüphaneci, benim amacından sapmış hayal gücüme fazlasıyla fallik görünecek şekilde, sipariş fişimi yumuşak pirinçten bir silindire yerleştiriyor. Sonra silindiri bir tüpe koyup bir kolu çekiyor.

“Nasıl çalışıyor o?” diye soruyorum.

“Havalı itiş sistemi,” diye cevap veriyor. Dikkatle kafa sallıyorum.

“Peki sipariş nereye gidiyor?” diye soruyorum.

“Bir yığın fişin derinliklerine,” diyor.

Tekrar kafa sallayıp kitaplarım için sessizce bekliyorum. Geldikleri zaman kendimi okumaya ve konsantre olmaya zorluyorum ama nafile. Kırk dakikanın sonunda aldığım notlara bakıp zamanımı boşa harcadığımı kabulleniyorum. Kitapları kapatıyor, onları doğru masalara teslim edip eve geri dönüyorum.

Ben metrodan çıkarken bir acil posta arabası sokağa park etmiş. Görevli adam elinde bir koli bir de taşıma panosuyla ayrılıyor. Esmer, 1.80 boylarında, şort giyiyor. Bacak kasları güneşte parlıyor. Cinsel açıktan neredeyse bayılacağım. Keşke böyle bir görevliye gidip *Hey, koca adam! Benim daireme de bir paket teslim etmek ister misin* gibi basit şeyler söyleyebilecek bir kız olsaydım. Ama o cins bir kız değilim. Bu tek kişilik bir macera olacak.

Titreşim yaratan aracım yok. Dediğim gibi, bu coşkun cinsel istek benim için yeni bir şey ve daha önce hiç bunun için özel bir istek duymamıştım. Bu işi benim tek başıma halledeceğimden daha etkili yapacak bir şey için daireyi tarıyorum. Titreşimden ziyade benzerliğinin daha önemli olduğunu varsıyorum, kadınlar bu işi bataryalar icat edilmeden çok önceden beridir yapıyorlar ne de olsa. John Donne'ın karısı karyola direğini kullanmıştı mesela. Zaten şeyler de titremiyor.

Deodorant şişemin şekli uygun gibi. Pürüzsüz de. Acıtmayacaktır. Muz alabilirim ama Koreliler onlara dokunan bir zincir insanın sadece son halkası, hem muzlar garip biçimde eğik oluyorlar. Yoksa soyulup mu kullanılıyorlar? Havuçlar daha garanti olurdu ama aşağıda sattıkları organik olduğu için yaprakları var. Biraz da inceler sanki. Acaba yaban havucu satıyorlar mıdır?

Kadınların mastürbasyon tarihini mi araştırsam? Belki diğer kadınlardan bir şeyler öğrenirim. Bilgisayarı açıp internete bağlanmak dayanamayacağım kadar uzun bir işlem şu durumda. Gölgelikleri kapatıp deodorantı aldıktan sonra yorganın altına girip kotumdan kurtuluyorum. Sık sık dairemde neredeyse çıplak vaziyette dolaştığımdan yorganın altında soyunmak suçluluk hissinden olsa gerek. Herhalde, büyükbabam ve Elsie Teyzem beni New York'ta yürürken görüyor olsalar bile çarşaflardan görmüyor olma şansları olduğunu varsayıyorum. Ne yapmak üzere olduğumu biliyor olabilirler ama hiçbir şey göremeyecekler.

İşleme başladığım anda jinekolojik anlamda aptal olduğumu fark ediyorum. Gerekliliklerden ilham alarak, gidip elektrikli diş fırçamı kapıyorum. Dakikada beş yüz titreşim. Fırçanın kollarını aksi yönde tuttuğum sürece bir problemin yok. Herhalde.

Daha önce yapmalıymışım. Kısa olmasına rağmen gayet keyifliydi. Bitince saatime bakıyorum. Daha ikiyi yirmi geçiyor. Mitchell pekâlâ beni araya sıkıştırabilirmiş.

Giyinip tekrar neredeyse saygıdeğer hissettiğim zamanda, kendimi aç kurtlar gibi hissediyorum. Bunun gerçekten karmaşaya çok yakın olduğunu o zaman fark ediyorum. İnip en yakın eczaneden bir hamilelik testi alıyorum. Geri gelip paketdeki satın alan kişinin müthiş bir telaş içinde ve kocaman puntolarla ilkokul diline muhtaç olduğu varsayılarak yazılmış kitapçığı okuyorum. Mühürlü paketinden çıkartmayı unutmadan çubuğun üzerine işiyormuşsunuz. Kimse paketin üzerine işeyecek kadar büyük bir telaş içerisinde olabilir mi ki?

Çubuğa işiyorum. Bana işe yarar bir şey söylemesinden önce öldürecek iki dakikam olduğundan banyodan çıkıp Wikipedia'dan kadın mastürbasyon tarihine bakıyorum. Arizona'da titreşim yaratan araçlar yasa dışıymış. Silahlardan yana bir sorun yoktur ama. Viktorya zamanı İngiltere'sinde bazen kadınlara stresten kurtulmaları için kendilerini uyarmaları söylenirmiş. Gayet mantıklı. Ama diğer zamanlarda eğer kadının acil bir müdahaleye ihtiyacı olduğu düşünülürse doktorlar bunu zorunlu kılarmış. İşte bu öğleden sonra bana tam da bu tip bir doktor lazımdı.

Bu tabii ki iki dakikadan daha uzun sürüyor. Oraya geri gidip çıkanı okumak istemiyorum. Eğer hamile değilsem, her şey yolunda. Daha dikkatli olacak ve meleklerime teşekkür edeceğim. Ama eğer *öyleysem*, o zaman ne olacak?

Banyoya gidip talimatları yeniden okuyorum. Eğer iki pencerede bir mavi çizgi çıkarsa, o zaman sonuç pozitif demek.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranteyp.org>
Schrödinger ve kedisinin fazlasıyla farkında olduğu üzere,

böyle şeyler siz bakana kadar var olamaz. Son dakikaya kadar, sanki sihirli bir değnek bilmediğim dakikalar boyunca dönerek bakışlarımın sonsuza dek gerçek kılacağı şeyi değiştirebilecekmiş gibi, gözlerimi kaçırıp, beyaz plastik çubuğu alıyorum. Kontrol ekranında örümcek ağı kadar ince, mavi soluk bir çizgi var. Asıl ekranda da derin, geniş mavi bir fırça darbesi. Olacak olan başladığında, ne belirsizlik kalır ne de merak. Birisi bağıırıyor işte *“Ben buradayım!”* diye.

Üç

Panik yapacak bir şey yok. Hayatımın (ki kendisini büyük bir özenle planladığımı söylemeliyim) tek bir saniyede mahvolduğu anlamına gelmiyor bu. Bu bir kazaydı, kazalar da bizi yönetmek zorunda değil.

Sakin ve mantıklı olmaya çalışıyorum ama pek işe yaramıyor. Koridorun karşısındaki Stella'yı arıyorum ama telesekreter çıkıyor. Kaliforniya'dan daha dönmemiş, benim de pek mesaj bırakasım yok. Stella'yla tanışmamızın tek sebebi dairelerimizin karşılıklı olması. Onu ilk gördüğümde benimle arkadaş olmak isteyeceğini düşünmemiştim. Colombiâ'da film teorisi üzerine yüksek lisans yapıyor ve zamanının çoğunu Fellini'den şikâyet edip bana Antioni'nin aramızdaki bariyerleri film ettiği için ne kadar harika olduğunu anlatarak geçiriyor. Çok geçmedi daha, giyim tarzı yüzünden bir lezbiyen seks zindanından resepsiyonistlik teklifi almasının üzerinden. "Resepsiyonistlik de olsa, sınırı aşmıyor musunuz sizce de? Seks endüstrisinde çalışmak mı?" diyerek işi reddetti. Onun yerine orada fotoğraf çekmeyi teklif etti. Ümitsizlik Kitaplığı'nda, bizi yöneten daha

şimdiden Toulouse-Lautrec ve Degas'ı hatırlatıyor. Pek umduğum gibi değil. Keşke acele edip hemen eve gelse. Stella burada olmadığı için incinmiş hissediyorum, çünkü böylesi küçük bir konuda incinmiş hissetmek düşünülemez şeyi düşünmekten çok çok daha iyi.

Aşağı inip iki parça atıştırma ve Korelilerden elde kahve alıyorum. Yaşlı olan Koreli kasada. Bana delici bakışlar atıyor.

“Seeeeen...” diyor, tehdit edici olmaya çalışmayan ama o etkiyi yaratan bir üslupla.

“Evet?”

“Sen belada. Biliyor ben! Biliyor!”

Yüzüme bir tebessüm koyup benimle dalga geçiyormuş gibi yapıyorum. Nasıl olup da bilebilir ki? Bir çeşit doğulu altıncı hissi mi var? Buraya ilk geldiğimde de avcumun içini baş parmağımın yanına bastırıp “Seen, kabız.” Biliyor ben! Biliyor!” demişti. Elimi çekip kahkahayla, “Hiiiç alakası yok,” demiştim. Ama aslında doğruyd.

Bana, büyük ihtimalle son kullanma tarihi geçmiş, yarı fiyatlı bir hamilelik testinin sunduğu gerçekliğe inanmamalıyım. Atıştırma ve içecekleri yiyince doktordan bir randevu alıyorum. Yarın müsait olduğunu söylüyorlar. Bu sürat benim için alışılmadık.

Günün geri kalanında sanat tarihi üzerine teorik makaleler okuyor ve kemiklerime kadar yorgun şekilde 9’da yatağa giriyorum. Bir doktordan duyana kadar doğruluğuna inanamayacağım. Gerçek olması mümkün değil. Mitchell’ı tanımıyorum bile, daha birkaç hafta önce tanıştık. Ağustosun sonunda, 57. Cadde’deki bir galeri açılışında. Meatpacking bölgesinde gereksiz pahalı bir galeride küratör olarak çalışmıyordum. Beth ile

birlikte gitmiştik. Beth daima siyah giyer ve tabii bir de yüksek topukları; saçları da bir Clinique kızı gibi düzgünce sıkı bir at kuyruğunda toplanmıştır. NYU'da felsefe bölümünü bitirdi o, cazibe ve beynin birleşimi, eşliğini geçen erkeklerin neredeyse hepsinden ciddi miktarlarda para koparabiliyor demek oluyor. Onun çöplüğündeyiz yani.

Mitchell'la tanıştığım gece, Beth New York sanat camiası tarafından kuşatılmıştı, temassız öpücükler ve siyah deriler her yerde. Siyah deri insanlarından uzaklaşıp kendimi hava öpücüklerinin hâlâ olduğu ama en azından kumaşların biraz farklılaştığı bir insan zümresinin yanında buldum. Kadınlar parlak altından kokteyl elbiselerinin ve leopar derisi aksesuarlarının içindelerdi, sıfır yağ oranıyla ve yüksek çivi topuklarla. Ben- se, şey, üstümde ne olduğunu hatırlamıyorum. Örgü bir şeyler olabilir belki.

Resimlere zekâyla bakmaya çalıştım ki kimse tek başıma olduğumu fark etmesin. Ama yapılmıyor işte. Baktığınız şey üzerine düşünmek yerine öz farkındalıkla kalbiniz küt küt atıyor. Mitchell -o zaman kim olduğunu bilmiyordum tabii- birkaç metre ötede, siyah bir gömlek üstüne siyah bir takım elbise, elinde bir bardakla duvara yaslanıyordu. Uzaklarda yaralarının kanadığı yerlere bakan bir asker gibi, hasret çeken bir kimsesizlikle sokağı, ağaçları ya da geçen insanları izliyordu. Kocaman ve rezalet bir tuvalden diğerine giderken bana gülümsedi. Ben de ona. Bana doğru yaklaştı, aslında benimle aynı tabloya bakacağını düşünmüştüm, hani şu galerideki adamların çalışılmış tavlama numarası ama yapmadı. İki tablonun ortasındaki duvara yaslanıp doğruca bana baktı. Gereksiz şekilde pahalı iki resmin arasındaki duvara yaslanmanın, hem de daha galerinin açılışında, biraz fazla cesurca olduğunu düşündüm; bu kadar

yaklaşmak muhakkak ki yasak olmalıydı. Sadece gözünü dikip bana baktı. Gözleri mavi; güldüğünde hele, gökyüzü gibi. O gece bana bakarken, deniz kadar soğuktular. Herhalde baştan çıkarma ciddi bir iş olduğundan.

“Bu ressamı çok mu beğendin, yoksa sadece kimseyi tanımıyor musun?”

“Ressam tabii ki,” dedim. “Buradaki herkesi tanıyorum. Hepsini. Sadece topunu hiçe saymaya karar verdim.”

Kafasıyla bakmaya tenezzül etmediği solundaki resmi işaret edip hakkında ne düşündüğümü sordu. Ben de ona söyledim.

Diyor ki, beni ilk gördüğünde sadece bir iki dakikalık bir flört etmek niyetindeymiş ama o tablo hakkında söylediklerim ona çıkma teklifi ettirmiş. Tek söylediğim resmin fena halde yeteneksiz Ivan Albright’ın eserlerinden biri olduğuydu. Ben diğer eserleriyle benzerliklerinden bahsetmeye devam ederken lafımı kesip, “Şu an senden fena halde etkilendim,” dedi.

Nefesim kesilmiş, korkmuş ve bana ne söylerse yapmaya hazır gibi hissediyordum. Kuru, siyah ve ne olacağından habersiz bir barut olmalıyım o anda. Sonra o beni yaktı ve ben alevlendim.

Bana onunla bir içki içmek için Algonquin’e gitmeyi teklif etti. Algonquin bir başka numaraydı, şapkadan tavşan çıkarma gibi ve ben biliyordum ama umursamadım. Gidip Algonquin’de Mitchell van Leuven’le bir içki içmek istedim.

Oraya hiç varamadık. Önce galeride bayanlar tuvaletine gittim. O içeri dalıp beni duvara yaslayıp öpmeye başladığında aynada yüzüme bakıyordum. Beni öperken elini bacaklarının arasına balıncıyız. Bu Etkinlik Algon sinthosyua tey oron de

vam etseydi, ona izin verirdim. Daha önce hiç öyle hissetmemiştim. Ama etmedi. Geri çekildi, tekrar gülümsedi ve sanki aramızda özel bir şakaymış gibi, “Şimdi. İcki?” dedi.

Karşıya geçtiğimizde Algonquin’in camından içeri bakıp, “Bir sürü turist var” dedi. Onun yerine Royalton’a götürdü beni.

Bu yaz sonuydu, şimdiyse güzdeyiz. O galeri açılışına gitmeye hazırlanırken benim için sadece bir yabancıydı, şimdiyse plastik çubuğun üzerindeki Franz Kline fırça darbesi kadar kalın mavi çizgiye bakıyorum.

Test ucuzdu. Tarihinin geçmiş olduğuna da eminim. Yorgunluk da son zamanlarda sanatta içeriğin hegemonyası üzerine aldığım notlara yoğunlaşmam yüzündendir. Hamile olamam, yok.

“EVET, SİZ kesinlikle hamilesiniz,” diyor doktor. Kadın tatlı, genç ve şimdi de oturup benden işaret almayı bekliyor.

“Sadece iki ya da üç haftalık hamile olabilirim. Sanırım ne zaman olduğunu biliyorum,” diyorum.

Yardımcı olmaya çalışıyor gibi, kafa sallıyor.

“Herhangi bir sorunuz var mı?” diyor.

“Ne kadar büyük?” diye soruyorum.

Gülümsüyor. “Sadece bir dolu hücreden ibaret şu anda.”

Rahatlayarak kafa sallıyorum. Hayatımda çok uzun dakikaları eşek arılarını açık camı bulmaya ikna etmeye çalışarak geçirdim, sinekleri öldürmek konusunda en az Toby Amca kadar üzülürüm ve örümceği öldürmeyi aklımdan bile geçirmem.

Hep onların da yaşamayı en az bizim kadar istediğine inanırım. Neden arada bir fark olsun ki? Ama hücreler konusunda o kadar hassas hissetmiyorum.

Birkaç soru daha soruyorum. Kürtaj için New York'taki yasal limit 24 hafta. Neden hamilelik hakkında aylarla konuşulurken kürtaj için haftalardan bahsediliyor? Yirmi dördü dörde bölüyorum ama pek anlamlı gelmiyor. Altı tane dört yirmi dört ediyor ama bu altı ay demek ve televizyonlar hep el ve ayak parmaklarıyla kırmızı suratlı, battaniyenin hemen üstünde başlayan beyaz şapkalarıyla turp gibi sağlıklı beş aylık doğan üçüzlerle sekizleri gösteriyor. Bu bebekler de baya bebek gibi görünüyor. Demek ki olaylar insan biçimine dönmeden önce çok vaktim yok, eğer yapmam gerekecekse onların hâlâ 'hücreden ibaret' durumunda olması gerek.

Doktor günler içerisinde gebeliği sonlandırabileceğini söylüyor, eğer istersem; beni salı günü alabilirmiş. Salı gününe kadar her şeyin bitebileceği düşüncesi beni rahatlatırken, her şeyin salı gününe kadar bitmiş olabileceği düşüncesi beni korkutuyor. Macbeth de her şeyi adam akıllı düşünmesine fırsat kalmadan şartların baskısı yüzünden kralı öldürmeye zorlanmıştı. Pardon da, yoo. Kralı pekâlâ karısıyla girdiği erotik bir münasebet yüzünden ya da yıldızlar öyle söylediği için de öldürmüş olabilir. Ama eğer tek başına oturup bir düşünseydi bak ne kadar da farklı olurdu her şey.

O bir kraldı, bu ise bir dolu hücre. Ama o bir hikâyeydi, buysa gerçek.

"Her ihtimale karşı," diyor, "Sizi çabucak bir muayene edecek ve sizi tarayıp röntgeninizi ölçeceğim."

O tüm bunları yaparken eğer istersem bir jinekologla konuşabileceğimi söylüyor. Ne söylediğini anlamam için bir saniye düşünmem gerekiyor. Eğer devam etmeye karar verirsem birkaç tanesiyle görüşmek isteyebileceğimi ekliyor. Sonra da bana tüm bunları konuşabileceğim bir danışmanlık biriminin kartını veriyor. 'Yargılama yok' yazıyor kartın üzerinde. Minnettarım. Ayrılıyorum oradan.

Dışarıda sanki acil bir işim varmış gibi hızlıca yürüyorum ama hiçbir yere gittiğim yok. Sadece yürümek istiyorum. Şu anda derslere giriyor olmalıydım. Ama yerine, yürüyorum.

Mitchell eski New Yok, eski Flemenk parası. Ona göre Mayflower yolcuları geç kalmış Johnnyler. Yale'den mezun o, doktorasını da Londra Ekonomi Akademisinde yapmış. Ve eğer ona söylersem, bu kazanın türünün tek örneği olmadığını fark edecek ve bir van Leuven'den doğacak olan bir bebeği aldır-mama motivemin sadece ekonomik olduğunu anlayacak kadar iyi bir ekonomist olabilir bence. Ekonomi üzerine uzmanlaşmış olmasaydı da bunu yapabilir bence.

Bilmeye hakkı var mı? Bebek yarı yarıya onun, bu yüzden evet. Ama bu benim bedenim, o yüzden hayır.

İnsanlar 'baba olma' deyince genellikle biyolojik olayı kast ederler çocuğu öldurma işlemi. 'Anne olma' fiilinden farklı. 'Anne olma' ilgilenmeyi ima eder. Bir erkeğin baba olması kolaylıkla tohumu atmadan ibaret olabilir; bir kadının anne olması ise hayatının geri kalanını kapsar. Bu rastlantısal yükü kabul etmek zorunda değilim ben. Bana yardım edecek kimsem yok ve istenmeyen bir çocuğu bu dünyaya getirmemeliyim. İstenmeyen bebekleri düşünüyorum, yetimhanelerde kimse tarafından sarılıp sevilmiyolar, onları seğılmeyen olduğunu

bilmiyorlar, sadece orada yatıyorlar, beklemiyorlar bile, ağlamıyorlar, çünkü bekleyecek bir şey yok ve ağlamak da kimseyi başına getirmeyecek. Onlardan birini evlat edinmek onlardan bir tane daha dünyaya getirmekten çok daha iyi.

Şu anda bir bebek sahibi olamam. Yapamam.

Colombia'da doktora yapmak kenarda köşede artık zamana sıkıştırabileceğiniz bir şey değil. Kendinizi adamak zorundasınız. Tüm bu zaman boyunca çok çalıştım, Colombia'dan sonra bir kariyer sahibi olmak istiyorum. Şu an bir bebeğim olamaz.

Parkların yanında yürümemeye çalışıyorum. Sevimli bir bebek görüp kalbimin yumuşamasını istemem. Şu an, sadece hücreler. Hiç haberi olmayacak. Klinikten bir randevu alıp kürtaşı ayarlayacağım. Korkunç olacak ama sonra bitmiş olacak ve ben hayatımı geri alacağım. Bu kadar çok şey düşünmeme gerek yok. Anneme söylemeyeceğim, Mitchell'a da.

Daireme geri dönünce kliniği arıyorum. Ofis kapanmış. Pazartesi sabahı açılacak. Kanepeye oturup ilk defa pencereden dışarı bakmıyorum ya da çalışmaya çalışmıyorum. Havaya bakıyorum. İnsanlar bunun cinayet olduğunu söylüyor. Bunu anlıyorum ama hissetmiyorum. Hangi ahlaki zorlama bir an için bile olsa bebeği doğurmam gerektiğini düşündürüyor ki bana? Onu sevebileceğim zaman doğurmalıyım, beni öldürdüğünü hissetmeyeceğim bir zaman.

Birkaç saat sonra Mitchell beni geri arıyor. Yale konferansında varlığını hissettirip New York'a geri dönmüş ve şimdi hormonal hareketlenmenin zirvesindeyken yaptığım teklifle yakından ilgileniyor.

“Dün harika görünüyordun Esme.”

“Teşekkürler.”

“Seni görmek istiyorum,” diyor. “Şimdi. Seni hemen görmek istiyorum.”

Her ne kadar bana posta görevlisini büyüleyici gibi gösteren arzu dalgası yerini hafif esintilere bıraktıysa da bu teklifle tekrar canlanıyor. Ama içimin karanlığında rahmimin ölüm yatağında bekleyen bir bebek olduğunu bilirken nasıl Mitchell’la sevişebilirim ki?

Yapamam.

New York’a ilk geldiğinizde, ne kadar çok Yahudi olduğuna şaşırırsınız ve matzah köftesi çorbasıyla diğerlerine karşı geliştirdiğiniz sempati öyle şaşırtıcıdır ki, çoğunlukla içine süt koyup kahve içemez duruma gelirsiniz. Araştırmazsanız eğer, bunu tepkiyle karşılamanız olağandır. Tanrı kahvemine içine süt koymamı neden umursasın ki? Ama bir Koşer Yemeği”nde karşılaştığım garson kıza göre bu emrin nedeni Eski Ahit’te bir yerde, *Annesinin sütünde kaynatılmış bir çocuğu yemeyeceksiniz.* yazmasıymış. Yahudi din adamları buna, antik dünyanın Patrick Batemanlerinin bu uygulamanın tadını çıkarmalarına şahit mi oldular acaba? Kâinattaki doğru ve yanlış algılarını gücendirmiş olmalı. Kuzuları kurban ettikten sonra yataklarında rahat rahat uyurken tamam ama beslenmeleri ve yaşamaları için annelerinden aynı sevgi gibi fişkıran sütte çocukları kaynatmak, çok yanlış. Tanrı’ya karşı bir hakaret olmazdı bu ama kendi öz benliğimize bir ihanet, kâinata karşı işlenmiş bir suç sayılırdı.

* Yahudilğe göre; *Yahudi Edebiyatı Arşivi* <http://www.yahudiyahudi.org>

Ve bu aynı zamanda eğer bu gece Mitchell'ı yatağıma alırsam olacak olan şeydi.

Aklımdan geçmiyor değil, ona bebekten, kürtajdan ve bu gece onu göremeyecek olmamın hahamlar ve İncil yüzünden olduğundan bahsetmek. Ama çok zor. Biraz daha düşünmem lazım.

“Ha o mu,” diyorum olabilecek en soğuk şekilde “O sadece o anlık bir şeydi. O kadar önemli değil.”

Bir duraklama. *Önemli değil*den yatağıma nasıl terfi edeceğini düşünüyor olmalı. “Esme.” diyor “Beni dinle. Sana gelip seninle yatmak istiyorum.”

Kendime rağmen, buna heyecanlanıyorum. Ama hayır diyorum. Bu Mitchell'a herhangi bir şey yüzünden ilk hayır deyişim.

“Sadece çok yorgunum Mitchell...” diyorum. “Ben gerçekten...”

“Adet döneminde misin?”

Daha önce hayatımda kimse bana bu soruyu sormamıştı. Öyle diyorum.

“Öyle mi?” diyor. “Çünkü eğer problem buysa başka bir şeyler yapabiliriz...”

“İçki içmek gibi şeyler mi?”

Ben içki gibi bir şeyler kast etmediğini anlayana kadar bir sessizlik oluyor.

“Bak,” diyor. “Yarım saate Broadway ve 95. Caddenin orada Trebizond'da buluşalım. Yemek de var orada. Kabul et, yoksa kara kaplı siyah defterime bakmaya başlarım. Kabul et, yoksa Clarrisa'yı ararım.”

“Ara Clarissa’yı,” diyorum birden. Eski kız arkadaşı ve belli ki kendisi tüm mükemmelliklerin bir yerde toplanmış hali. Sadece ayrı düşmüşler bir sebepten.

“Clarissa’yı aramak istemediğimi gayet iyi biliyorsun,” diyor. “Tehditlerim maalesef bugün pek etkisiz kalıyor. Seni istiyorum. Neden sadece benimle dışarı gelmiyorsun?”

“Bir içki için çıkabilirim,” diyorum. Gülüşünü neredeyse telefonda duyacağım.

Kitaplığıma gidiyorum (güvenilir eski dostum) ve kutsal kitabı raftan parmağımla seçiyorum. Amacım bu gece Mitchell tarafından baştan çıkarılmayacağıma yemin etmek. Ama sonra çok yanlış geliyor. Tüm bu Tanrı işleriyle ilgili şüphelerimin olmasını bir kenara bırak, o kliniğe gitmek üzereyken kutsal kitaba el basıp da ne yapacağım? Yerine geri itiyorum. Üzerine yemin edecek kadar inandığım bir şey var mı acaba? Shakespeare? *Shakespeare’in Tüm Eserleri*’ni alıyorum. Shakespeare üzerine yemin etmek de ne demek? İçerik ve biçimin ayrılamaz iş birliğine mi inanıyorum? Onu da geri itiriyorum. Bu tam bir batıl saçmalık. Hiçbir şey üzerine yemin etmeden de bu karanlık zamanları onurlu bir şekilde atlatabilirim.

Trebizond’a vardığımda çevresi kızlarla sarılmış. Sağındaki bankta ona çok yakın iki kız oturuyor, bir tane de solunda var. Orada dikilirken bana bakıp kakhaha atıyor.

“Ne yaptın kendine kız mı kiraladın?” diye soruyorum.

“Sadece şurada tek başıma oturup seni bekliyordum!” diyor kakhahalarından boğulmak üzere. “Öyle değil mi Caddie? Caddie’ydi değil mi? Sonra onlar gelip etrafımı sardılar. Yapa-

bileceğim hiçbir şey yoktu. Her neyse, onlara senden bahsediyordum.”

“Gerçekten,” diye onaylıyor Caddie, sarı beyaz saçlarını savurarak. “Senin gerçekten çok zeki olduğunu söylüyordu?”

“Bugün Tania’nın on sekizinci yaş günü,” diyor Mitchell, kafasıyla Tania’yı göstererek.

Kız bunun gerçek olduğunu belirtmek için ufak çığlıklara benzer sesler çıkartıyor.

“Nice yıllara,” diyorum.

“Teşekkürler,” diyor Tania. Benim tepkimi ölçmek ister gibi bana bakarken Mitchell’a daha da sokuluyor. Tüm sahne sanki Restorasyon Çapkınlarını anlatan bir tablo gibi. “Eğer içinizden biri ağzına üzüm sarkıtırken yanlışlıkla beyaz göğsünün açılmasını becerebilseydi, tam olurdu,” diyorum.

Kızlar birbirlerine benim tuhaf olduğumu anlatan bakışlar atıp, kikirdeşiyorlar.

“Ne demek istiyor?” diyor Caddie ya da Tania. Sağındaki elini baldırının içerisine düşürüyor. Mitchell önce ele sonra da takdir eder gibi bana bakıyor.

“Masanız hazır demek istiyor,” diyor, bir garson onların boş masalarına yaklaşıırken. Kızın elini alıp kendi kucağına geri koyuyor. “İyi akşamlar, hanımlar.”

“Facebook’ta görüşürüz!” diyor Caddie ya da Tania omzunun üzerinden, deniz kenarı kartpostallarından çıkma baştan çıkarıcı bir bakışla.

Oturuyorum. Şimdi nasıl davranacağımı biliyorum.

“Facebook’ta görüşürüz mü?” diyorum Mitchell’a. “Daha geleli iki dakika oldu ve “Facebook’ta görüşürüz” mü?”

Mitchell memnuniyetle geriniyor. “Aynen. Tania’ydı değil mi o?”

“Bilmiyorum.”

“Önemli değil. İkisini de ayarladım.”

“Kaç arkadaşın var şimdi?”

“Bin dört yüz elli bir. Hepsi çok sevdiğim ve yakın arkadaşlarım. Şu solumda oturan var ya. Adı ne tahmin etmek ister misin?”

“Hayır.”

“Eden.”

“Hıı.”

“Hıı mı? Komik bu Esmе. Anlamıyor musun entel kız?”

“Anlamak istemiyorum.”

“Cennette olacaktım...” Yüzümdeki ekşilik onu güldürüyor. “Hadi ama. Niyetimin o olmadığını biliyorsun. Laf olsun diye yaptığım bir şey işte.”

“Evet biliyorum. Ama o kadar hoşlandığımdan emin değilim.”

“O kızlar hiçbir şey ifade etmiyorlar. Onlar sadece seks nesneleri.”

“Ben de seks nesnesi olmak istiyorum.”

Mitchell gülerken gözlerini arşa kadar kaldırıyor. “Cambridge’deki hocaları gurur duyardı.”

“Ne biliyor musun? Öncelikle, onlar hiçbir şey değillerdi, *kadınlardı*. Onlara göre sen de büyük ihtimalle sadece bir *nesnesin*.”

Mitchell memnun görünüyor durumdan. “Benim için sorun yok.”

“İkinci olarak da, bence benim gözümün önünde diğer kadınlara cinsel yakınlık hissetmen hakkında konuşmak gerçekten çizgiyi aşıyor.”

Mitchell tekrar arkaya yaslanıyor. Gururdan ölecek neredeyse.

“Çizgiyi aşıyor mu?” diyor. “Pardon.”

Çenemi elime yaslayıp diğer tarafa bakıyorum.

“Gerçekten böyle mi düşünüyorsun? Yoğun erotik enerji yüklü ilişkimize biraz *alan* kazandırdığını düşünmüyor musun?”

“Hayır.”

“Bana kızgın olmana bayılıyorum. Muhteşem profiline bakmama fırsat sağlıyor. Boynun da öyle. Birkaç dakika daha kızgın kal Esme.”

Hiçbir şey söylemiyorum. Mitchell iç çekiyor.

“Ne diyebilirim ki. O görünüşteki kadınlara bakıyorum. On iki yaşından beri yapıyorum bunu.”

“Neden benimle birliktesin?”

“Zekân için, tatlı şey.”

“Kadınları Madonnalar ve kaltaklar diye mi ayırıyorsun Mitchell?”

Arkama doğru uzanıyor, yemek alanına. “Caddie? Neredesin? Tania? Geri gelin!”

“Çok komik,” diyorum. Garson geliyor.

“Bana bir merlot daha,” diyor Mitchell. “Aynısından,” derken beni tanımlamıyor, sadece gösteriyor.

“Buzlu ve limonlu bir soda alacağım,” diyorum garsona. Aynı belirsiz gurur düşüncesi iş başında. Kız geri dönüp giderken Mitchell “Esme, bu gece hiç eğlenceli değilsin,” diyor.

Trebizond’un dışında, Mitchell şarap bense suyla dolu bir şekildeyken ona dönüp iyi geceler diliyorum. “İyi geceler mi?” diyor.

“Çok yorgunum.” diyorum. “Eve bile yürüyecek halim yok. Taksi çağıracağım.”

“Daha eve gidemezsin. Sana Askerler ve Denizciler Anıtını göstermek istiyorum, buraya çok yakın.”

“Çok karanlık,” diyorum.

“Ay ışığı tüm olayı zaten. Hadi ama. Pişman olmayacaksın.”

Ellerimin ikisini de tutmuş Batı Yakası Caddesi’nin köşesine beni çeğiştiriyor ve ben ona izin veriyorum.

“Eve gitmeliyim,” diyorum.

“Buraya gel,” diyor ve beni girişin yanına çeğiştiriyor. Omuzlarımı duvara sertçe itip beni öpüyor.

“Sana seni istediğimi söyledim,” diyor kulağıma.

“Yapamam,” diyorum.

“Biliyorum, regl dönemi,” diyor. Elini eteğimin altına sokup parmaklarını çamaşırimdan içeri kaydırıyor. “Ama bunu yapabilirsin. Sadece, tadını çıkar. Rahatla Esme, rahatla.”

Gözlerimi kapatıp dediğini yapıyorum.

Sonra “Nasıldı?” diyor.

Gözlerim hâlâ kapalı, kafa sallıyorum. Onları açamam, gözlerini kapatıp kendinden saklandığını sanan bir çocuk gibiyim.

“O zaman niye ağlıyorsun?”

Kafamı iki yana sallayıp omuz silkiyorum. Büyük ihtimalle yüksek dozda mest edici cinsel tatmine bağlayacak.

“Esme?”

“Evet?”

“Sıra bende.”

Dört

6 saat sonra uyandığımda daha taze ve daha iyi hissediyorum. Kahvaltıda greyfurt var. Çayımı içerken ona söylemeyi aklımdan dahi geçirmememe rağmen Mitchell'a fazla güvenmemem gerektiğini düşünüyorum. Beni sevmek hakkında akşam yemeğinde söylediği şu şey ya beni seviyorsa? Eğer şimdi bu işi halledersem ve biz birlikte olmaya devam edip evlenirsek bunu sonsuza kadar bir sır olarak saklamam mı gerekecek? Eğer ileride bir bebeğimiz olursa ben hep ikincimiz olduğumu bilirken o bunun bizim için bir ilk olduğunu düşünecek. Her şey bir yalan üzerine kurulacak. Peki ya bir çocuğumuz olacağına sevinirse?

Ona söylemeliyim.

Aradığımda sesi uyku mahmuru. "Saat daha yedi buçuk ve cumartesi günündeyiz. Seni iade edebilirim haberin olsun..."

Benimle bir saat içerisinde Sera Bahçesi'nde buluşmasını istiyorum.

"Bir bakayım..." diyor. Cumartesi sabahı randevularına bakar gibi yaparken bekliyorum. "Tamam olabilir. Ama sonra spora gitmem lazım."

Central Park'ın tepesindeki bahçeyi düşünüyorum. Oraya New York'a ilk geldiğimde, yazın ortasında, sadece bir kere gitmiştim. O zaman güller çardaklara tırmanıyor ve çitlerin etrafında geziniyor, mavi menekşeler ve pembe kenarlı papatyalar çiçek çitlerinden yollara sarkıyordu, Pan'ın flüt çaldığı bir çeşme de vardı, üç Letafet'in raks ettiği bir başkası da; hazeren çiçeği ve gülhatimleri büyük ihtimalle bal bulaşmış bir arının bacakları sayesinde göklere uzanıyordu. Aynı bir pastoral şiir gibiydi; bitkilerin büyüdüğünü duyabilir, belki bir iki çobana bile rastlayabilirdiniz. Pembe gözlüklerin arkasından hatırlıyor olabilirim tabii ki ayrıntıları ama sizi temin ederim orada pembe gül olduğuna, mis kokulu, baş döndürücü ve çoktular.

Yaz biteli çok oldu ama New York'ta her mevsim hakkıyla yaşanır, yaz çiçekleri yerlerini altın rengi güze bırakmışlardır bile.

Parkın tepesine giden kıvrımlı yolu yürüyorum. Kasıma yaklaşık, boğucu bir gün bugün, beyaz gökler yüzünden donuk. New York'tan bekleyeceğiniz gibi altın bir sonbahar günü değil. Öbeklenmiş yapraklar var ama renklerini altından çok daha bayağı bir metalden almışlar. Onları uçuracak kadar bile rüzgâr yok, enerji yok, hiçbir şey yok.

Birkaç çocuğun oynadığı bir parkı geçiyorum, yanlarında keyifsiz refakatçileri. Öylesine oyun oynuyorlar sanki, içeride olmak isterlermiş de 'iyilikleri için' dışarı çıkartılmışlar gibi.

Harlem Denizi civarında birkaç kişi banklarda oturmuş, plastik çantalarına yapışmış halde çelik gibi denize bakıyorlar. Biraz sonra Sera Bahçesi'ne ulaşıyorum. Çok erken geldim.

Bahçe bir başka zamandan kalma siyah beyaz bir fotoğraf gibi. Üç Letafet hâlâ orada. Ama yazın sanki güneş, su ve çiçek

ler onlara yaşam ödünç verir gibiydiler, neredeyse dans ederkenki kahkahalarını duyardınız. Şimdi çeşmelerden su akmadığı için tekrar taş kesmişler sanki. Çok değil birkaç hafta önce gökkuşağı gibi olan çiçek yatakları şimdi çıplak kalmış ve toprak çiçek yapraklarının akınındayken görünmez olmasına karşın şimdi kaynatılmış kıyma kadar gri ve tırmıkla düzeltilmiş. Yağmur yağmaya başlıyor, bir iki damla düşürdükten sonra o da vazgeçiyor. Kızlı Pan heykeli de aynı, kış gibi. Yazın kızın kasesinden gök mavisi bir tomar su zambağına ışıltılarla dökülen çeşme, şimdi suyu çekilmiş bir havuza beton zeminde kalmış birkaç yaprağı ıslatarak damlıyor.

Bu bakire ve Pan değilmiş meğerse, bir kaldırım taşında *Gizli Bahçe*'deki karakterler oldukları yazıyor. Hay aksi. Pan Arkady'dandı, şarkısında aşk, ölüm ve doğumla ilgiliydi, bu yüzden Mitchell'a bebekten Pan'ın önünde bahsetmek iyi bir fikir gibi gelmişti.

Mitchell'ı arayalı daha bir saat on dakika oldu. Hafta sonu bir saat hafta içi sözleşilen bir saatten daha müsaittir esnetilmeye. Daha geç kalmış sayılmaz.

Bir dadı yanında ağırbaşlılıkla yürüyen küçük bir kızla geliyor. Cumartesi bugün ailesi onunla cumartesi günü oynayamayacak kadar çok mu çalışıyor? Kızın üstünde krem rengi, büyük düğmeli yün bir palto ve süet botlar var. Halleri vakitleri yerinde görünüyor, küçük bir New York prensesi o.

Çocuklar pek benim ilgi alanımda değiller. Keskin bir korku hissediyorum. Eğer bunu yapıyor olsaydım şu an çocuk montları ve botları alıyor olmam gerekecekti ve daha bunun için çok erken. Daha yirmi üç yaşındayım. O sık çizimleri kendime almalıyım.

Onlar gidince tek başıma kalıyorum. O kadar sabitim ki bir rakun gelip çöp tenekelerini karıştırırken bile beni fark etmiyor. Bayağı iri bir şey, neredeyse köpek kadar. Böyle bir yaratığın Manhattan'da ne işi var sahi?

Mitchell yaklaşmaya başlayınca rakun tüyüveriyor.

Bankta yanıma oturuyor. Karton bir tepsi üzerinde iki kahve ve bir kağıt poşet getirmiş.

“Senin için seçtim. Belki yine açsındır.”

“Öyleyim.” Poşeti açıyorum “Ah çikolatalı kruvasan! Ne hoş. Nasıl oluyor da simitler hâlâ sıcaklar? Nasıl geldin buraya?”

“Burada da çikolatalı kruvasan var ve taksi tuttum.”

“Burada bir rakun vardı! Ben de öyle düşünmüştüm, her neyse.”

“Mümkün değil, onlar gece yaşarlar. Büyük ihtimalle sadece bir sıçandı. Şimdi, ne oldu? Acele et, çünkü saat 10'da annemi aramam lazım.”

“Niye anneni araman gerekiyor ki?” diye soruyorum bir an için dikkatim dağılarak. Annesinden onu tanıdığım süre boyunca sadece bir kez bahsetmişti.

“Onu her cumartesi 10'da ararım. Ve o hep “Arayışını neye borçluyuz?” diye sorar, sanki onu her cumartesi 10'da aramam için her seferinde farklı bir nedenim varmış gibi. Bazen dakikalarca konuşuruz. Özellikle atlardan birisi nalını düşürdüyse.”

“Ondan pek hoşlanmıyorsun galiba?” diye soruyorum. Mitchell sonbahar havasına doğru kahkaha atıyor. Kahveyi yudumluyorum.

“Mitchell,” diyorum ve Pan olmayan heykele bakıyorum. “Mitchell,” diyorum yine “sana bir şey söylemem gerekiyor ve nasıl söyleyeceğimi gerçekten bilmiyorum.” Ona bakmak için dönüyorum.

Mitchell bir saniye önce gülücükler dağıtıyordu, şimdi öyle değil. Dikkatle bana bakıyor. Yüzü sanki bir gölgelik aşağı ini-yormuşçasına bir anlığına irkiliyor. Bir saniye sonra bir kasa dolap kadar kapalı.

“Söyleyeceğin her neyse senin için zorsa eğer, belki de önce ben başlamalıyım,” diyor. Sözleri soğuk.

“Hayır,” diyorum karşımda duran yeni kapalı kutu Mitchell yüzünden panik halinde. “Söleyebilirim, o kadar zor değil...”

“Esme, bir süredir görüşüyoruz, birkaç haftadır.”

“Evet.”

“Ve bence muhteşemsin, seninle olmak çok keyifli.”

Şu an hiç keyifli görünmüyor oysa.

“Ama sanırım ikimiz de bunun yürümediğinin farkındayız. Cinsel olarak, o kadar da muhteşem değiliz, değil mi?”

Sessizim. Minik bir umut ışığı bir an içime doluyor, kalkıp *Cidden mi? Kaztüyüyle gözler kapalı yaptığımızda bile mi?* Ama ışık verilmek istenen mesajın ağırlığıyla sönüyor.

“Bak, ortada şehvet olmalı. Basit ve net. Ve benim için, seninle seks yaparken şehvet yok. Hiç yok.”

Hiçbir şey söylemiyorum. Söylenecek hiçbir şey yok.

Ciddiyetle bana bakıyor. “Üzgünüm Esme. Bu üzücü olmalı,” diyor.

Gülümsüyorum.

“Ama dürüst olmam gerektiğini hissediyorum.”

Kafamla onaylıyorum. Kafa sallamak affetmeyi, anlamayı, anlaşılmayı mı ima eder yoksa, ‘*Tabii, benimle yataarken nasıl olur da şehvet duyabilirsin ki?*’ mi der?

Aynı bir film gibi onunla yaptığım seksi geriye sarıyorum. Borgia prensi falan değil öyle gece beni beş kere uykumdan uyandırmıyor tabii ama *bir şeyler* vardı. Geçen gece o kapının orada vardı. Şeyin olduğu zamanı düşünüyorum ve şeyin ve şeyin olduğu zamanı da. Yüksek topuklu ayakkabının içerisinde ayağım banyodaki lavaboya karşı durmaya çalışırken, New School’daki amfiye beni sürüklediğinde. “Şimdi bir şeyler öğreneceksin.” Şehvet yok muydu?

Kısık, şaşırmış bir sesle “Hiç mi yok?” diyorum. Bu soruyu sorduğuma çok pişman olacağım. Öz saygı her zaman sizinle olan bir şey değil. Özellikle yirmi üç yaşında erkek arkadaşınızda şehvet duygusu uyandıramayacak haldeyseniz. Eski erkek arkadaşınızda.

Kafasını iki yana sallıyor, üzgün, pişman, elindeki bıçak parıldıyor.

“Beni öptüğün ilk andan elini bacaklarımın arasına koyduğün zamana kadar, hep var gibiydi oysa...”

Mitchell omuz silkiyor. “Yapıyorum öyle şeyler,” diyor.

Acımasızlık neredeyse komik. Hain bir gülümseme belirliyor yüzünde; gözlerimi yakalıyor, neredeyse kendi katlime beni ortak edecek. Ona bir gülücük de ben yolluyorum. Onun bunu komedi değil de bir trajedi gibi görmesine izin vermeceğimi

“Üzgünüm,” diyor. “Benim için, işlerin biraz daha *pis olma-*
sı lazım. Clarissa’yla hep öyleydi. Seninle hep *iyi*. Anlıyorsun
değil mi?”

Yine kafa sallıyorum. Biraz anlayış kattığımı bile söyleyebili-
rim bu sefer. Zavallı Mitchell. “O zaman neden..?”

“O zaman neden bu kadar uzattım değil mi? Senden hoşla-
nıyorum ben Esme. Etrafında olmak eğlenceli, sen de zekisin
arkadaşlığından çok zevk alıyorum.”

“Hımm.” diyorum soğukça. “Teşekkürler,” Küfür etmek ya
da laf sokmak yerine sadece bunu söylüyorum, öbür türlü-
nün kime ne yararı olacak ki? *Teşekkürler*.

“Bana *teşekkür etmene* gerek yok,” diyor, gözleri mutluluktan
parlıyor. “Bu çok İngiliz, Esme”

Elimi kendininkilerin içine alıyor.

“Seni incitmek istemiyorum,” diyor. Yeni bir çeşit gülüş ge-
liyor.

“Hayır,” diyorum. “hayır tabii ki... Mitchell seni son gör-
düğümde benimle ayrılacak gibi görünmüyordun, ya da son
konuştuğumda. Yanlış bir şey mi yaptım?”

Kaşlarını çatıyor. “*Ayrılmak* derken, bunun doğru kelime ol-
duğunu sanmıyorum. Ciddi falan değildik sonuçta...”

Country kulüplerini, afili otelleri, Bergdof Goodman’ı şöyle
bir aklımdan geçiriyorum.

“Ciddi?” diyorum.

“Yani, birbirimize hiçbir söz vermedik.”

“Sen başkalarıyla mı görüşüyordun?” diyorum. Sesim çok

normal, neredeyse sohbet ediyor gibiyiz. Mitchell kötü olduğunu biliyor ama.

“Esme, bu işlerin nasıl yürüdüğünü bilmiyorsun sanki...”

Dadı, prensesle yine sakince geçip gidiyor.

“Hayır bilmiyorum,” diyorum dikkatlice. “İtalyan Rönesansı hakkında istediğini sor ama. Onu biliyorum bak.”

Hiçbir şey söylemiyor. Düşüyor gibi hissediyorum, havadan ve boşluktan. Tüm bu olanlara anlam veremiyorum. Hamileyim ama olmamam gerekiyor ve erkek arkadaşım aslında erkek arkadaşım değil. Ben sadece çıktığı kızlardan biriyim. Yapayalnızım.

“En azından bana bu işlerin nasıl olduğunu anlatmalısın.” diyorum sonunda. “Birden çok kızla mı görüşüyorsun?”

“Birkaç kızla dışarı çıktım sadece, tek seferlik şeyler. Birisiyle, birkaç kere. Eğer bir yanlış anlaşılma olduysa...”

“Onlarla yatıyor musun?”

“Esme.”

“Yatıyor musun?” Sesim gitgide yükseliyor ama elimde değil. “Ama bunu bilmem gerekiyor bence. Ben doktora görünmeye gittiğim zaman HIV ve herpes için de test istemem gerektiğini bilmiyordum!”

Ona bakıyorum; gözleri buz gibi, bir timsah kadar acımasız.

Kürtaj yaptırmanın ne kadar korkunç olduğunu merak ediyorum. Ya acıyorsa? Ya anestezi olmam gerekirse? Ya hemşireler içten içe benden nefret ederse? Ya sigortam karşılamazsa? Ya bu benim içimi acıtırsa?

“Son olarak bana ne söyleyecektin?” diye soruyor Mitchell.

Hamileliğin zaten onunla bir alakası yok. Ondan uzaklaşmalı, kliniği aramalı ve başlamaması gereken bir şeyi sonlandırmalıyım.

“Şu an hiçbir şeyin önemi yok,” diyorum.

Kafa sallıyor. “Ben de öyle düşünmüştüm.”

Elimi ona uzatıyorum. “Güle güle Mitchell.”

“Canın acıyor, biliyorum.” diyor. “Ama Esme, bu sadece benimle alakalı. Sadece işin kimyası sanırım. Eminim ki seni çekici bulacak birçok erkek olacaktır. Çok çok çekici.”

Yanağımdan hızla öpüp 5. Cadde’nin girişine doğru yollandı, ben banka geri oturdum. Aslında halletmem gereken çok acil işler var ama bir dakika düşünüp hiçbirini yapmamaya karar veriyorum.

Bu bank birisinin hatırasına yaptırılmış. Pirinç levhada ‘An-necik ve Babacık’ anısına olduğu yazıyor. Diğer buna en yakın bankta da bir pirinç levha var, gidip bakıyorum. ‘Huzurla uyu, canım Alice’ yazıyor. Bir diğeri ‘Priscilla’nın anısına, ona tapan A.’dan’ yazıyor. Minik bir bahçe olan yer şimdi sevgi ve kayıpla dolu bir bahçe. Kendimi bir yazıttan diğerine giderken buluyorum. Hem başkasının hayatına sızıyormuşum gibi hissediyorum, hem de saygılı. Bazısı uzun ve iyi yaşanmış hayatların kutlaması, ölüye çiçekler arasında huzur diliyor. Bazılarıysa hâlâ yasla katı.

Gitmek istediğim yolda yanımda o da vardı; onunla tanışmadan önce sonsuz ihtimallere dönüşen diğer yollar, şimdi hiçbir şeye ait olmayan uzun gri rotalar gibi.

Odanın köşesinde kendime sokulmuş bir halde yatağımın üzerinde oturuyorum. Odanın içinde ışık değişip yorgun gün griliğini her şeyi yutan zamanla çekip alırken izliyorum.

Burada bir bebek var. Burada bir bebek var. Bu bebeği doğuramam. İstenmemenin ağırlığıyla çıkar gider mi, halatları gevşetip, gecenin karanlığında kaybolur mu?

Dürtüsel olarak The Owl'a kadar tüm yolu yürüyorum. Adres sanki bir amaç için oraya gidiyorum gibi, eğer bir köpeğiniz yoksa seepsiz yere yürüyemezsiniz.

Sokakta gördüğüm her güzel kadın Mitchell'da bende bulamadığı şehveti ateşleyebilir. İkinci el bir cinsellikle bakıyorum onlara, şu kızın göğüslerini ve bunun duruşunu... şuradakinin parlayan saçlarını savuruşunu, bu taraftakinin yumuşak koyu gözlerinin *beni sev benimle yat beni sev benimle yat değişini*. Diğer kadınlar da arada bir beni bu şekilde takdir ederlerdi ve ben bunun saf kıskançlık olduğunu düşünürdüm. Şimdi bunun umutsuz bir özlemle gazlandığını ve asla anlayamayacağımız bir değerlendirme olduğunu görüyorum. İşte biz bu kadar bölünmüş ve fethedilmiş durumdayız.

The Owl'un sıcak katlarının arası çok dinlendirici. Kağıtların yavaşça tozlara dönüşü ve tüm New York ateş düzenlemelelerine karşı arkadaki küçük elektrik sobası gibi kokuyor. Elektrik sobasını kokladığınızda ne kokusu alırsınız? Isınmış metalin molekülleri burnunuza mı girer?

Hep okumak istediğim bir kitap buluyorum, Lytton Strachey'nin *Seçkin Viktoryanları*. Şu eski moda yumuşak yılanan sarı köşeli kağıt üzerine Amerikan karton kapaklardan. Üzerine çalıştığım şeyle hiçbir alakası yok; onu Viktoryanları ve onların seçkinliğini içeren araştırmayı gerçekten yaptığını

zamanlarda okumalıyım. Ama şimdi de bilgimde doldurmam gereken bir boşluğu temsil ediyor, ya da ben kendime öyle söylüyorum. Cidden, benim için huzurlu geçmişime açılan bir kapı bu, ben küçükken elma ağaçlarının altında sorunsuz olduğum zamana. Açıp Kardinal Manning hakkında bir şeyler okuyorum. Oyalanıyorum.

George ön tarafta küçük yuvarlanmış bir kilim tutan samimi bir kelle konuşuyor. Etrafta burada çalışan kimse yok gibi.

“Her şey ahenkli olmakla ilgili,” diyor George. “Toprağın ve doğanın ritimleriyle ahenkli olmak.”

“Haklısın, ben de bunu yapmak istiyorum zaten. Ama New York’ta pek kolay değil,” diyor kel adam.

“Hayır, tam tersi. Denemen gerek sadece. Toprak aynı toprak. Taos’ta olman ya da Sedona’da şifalı girdabı araman gerekmez. Sadece dikkatini vermelisin.”

Dikkat. Buna ben de inanıyorum. O samimi kel adamın bir anda buhar olup uçmasını, George’le derin bir sohbete dalmayı ve ona içinde olduğum çıkmaz hakkında ne düşündüğünü sormayı çok isterdim. Luke da olabilir, burada çalışan başka herhangi bir insan da.

George gülümseyerek bana selam veriyor ve elini bir kitaba uzatıyor.

“Ah Strachey!” diyor. “Bir klasik. Zamanında bundan bir sürü satmıştım.”

Hep onu okumak istemekle ilgili bir şeyler geveleyip parayı uzatıyorum. Satış işlemi yaparken George dükkânda Bhagavad Gita dışında yogaya dair *hiçbir* kitap olmadığı için ona laf eden samimi kel adamla konuşmasına geri dönüyor. Kitabımı alıp dükkândan

fırılıyor. Amma saçmalamışım. Alt tarafı bir kitapçı dükkânı. Günah çıkartacak rahip de yok bana yardımcı olacak terapistler de; kitap satıyor onlar. George daha adımı bile bilmiyor.

Tüm yolu eve geri yürüyorum. Yürüyüş çok uzun gibi geliyor. Kendimi yürüyüşle yormaya çalışıyorum ki bir jinekolojik talihsizlik yaşansın ama hiçbir şey olmuyor.

96. Sokak'ta yürürken annemi arıyorum. Ücret konusunda endişeli, bu yüzden yeni bir tarifeye geçtiğimi söylüyorum. Nasıl olduğunu sorunca, babamla daha yeni tohum almaktan geldiklerini, mavi olacağı vaadedilen ortancalar aldıklarını söylüyor. Ama babam her hafta feda edebileceğin maksimum miktarda emektar ve paslı bahçe gereçleriyle doğru orantılı olarak bahçeyi sürmezsen intikamlarını pembe çıkarak alacaklarını söylüyormuş. Sesi mutlu geliyor. Bu sıradan, ilahi mutluluk nefesimi kesiyor ve gözlerim yanmaya başlıyor.

"O mavi," diyorum "Eskiden, biz Sheepfootta yaşarken yetiştirdiğimiz ortancaların mavisii. Hep T.S Elliot'ın Mary'nin rengi derken kastettiğinin o olduğunu düşünürüm. Eğer bu da aynı maviden olursa bana fotoğrafını yollamalısın."

"Yaparız tabii," diyor. "Baharda ekmek üzere biraz da bahçe şebboyu aldık."

"Yaaa!" diyorum "Bana şebboyları sen öğretmiştin, kokuları bayılıyor o kokuya."

"Sorun ne, tatlım?" diyor sertçe, sanki ortancaları ve şebboyları sevmek New York'ta her şeyin ters olduğu anlamına geliyor-muş gibi. "Okulda bir sorun mu var? Mitchel'la işler..?"

Aslında şey, pek değil. Demek istiyorum. Demeliyim bunu Ona aşık oldum ama o beni sevmiyor; beni terk etti. Sadece bu

da değil, o söylemedim mi yoksa? O beni hamile bıraktı. Onunla kalsa iyi, beni hiçbir şehvet duygusu hissetmeden hamile bıraktı. Benimle seks yapmak 'iyi'ymiş. Sindirim düzenleyici karıştırılmış çaylar gibi, iyi. Ve işte buradayım, acı çekiyorum ve benimle tüm ilişkisini kesmek isteyen bir adamın çocuğunu taşıyorum. Kendimi de bir türlü hamile olduğum gerçeğine adapte edemiyorum; tek düşünebildiğim Mitchell'in beni terk ettiği. Tohumcu nasıldı diyordun?

Ne söyleyeceklerini bilmemem şaşırtıyor beni. *Aldır o bebeği, hayatını yerle bir edecek o ya da Aldırma sakın. Biz hep yanında olacağız...* Ailemi bundan daha iyi tanıyor olmam gerekmez miydi? Ne söyleyeceklerini bilmiyorum ama mavi ortancalı cumartesilerini doğrularla yanlışların, görevlerle arzuların çarpıştığı bir girdaba dönüştürmek istemiyorum.

Anneme iyi olduğumu söylüyorum. Yazdığım makale, Stella'yı özlemek ve Hopper sergisini görmeye gitmek hakkında biraz daha konuşuyorum. Mitchell hakkında artık 'o kadar da emin' olmadığımı ve belki de sorunun bu olabileceğini söylüyorum.

"Hııı," diyor, çatılan kaşının normalleştiğini hissediyorum. "Tamam anlıyorum. Üzgünüm tatlım... Biz Mitchell'in gayet iyi olduğunu düşünmüştük ama madem ki doğru kişi değil... Yine de sen acele davranma. Unutma, her zaman bizimle konuşabilirsin..."

Annemler ben Mitchell'la görüşmeye başladıktan kısa bir süre sonra bir haftalığına buraya gelmişlerdi ve bir Macar Pastanesi'nde bir kahve içimlik buluşmuşlardı. Benim New York'ta yaşamam hakkında çok endişeli oldukları için onlara içinde Pierpoint Morgan kütüphanesinde öğle yemeğini, Chel-

sea'deki keman ustasının marangozhanesini, Julliard'da bir konseri ve Colombia'ya bir turu da kapsayan dikkatle planlanmış bir versiyonunu yaşatmışım. Eve içleri rahat dönmüşlerdi. Eğer gerçekten bebeği doğurmayı düşünüyor olsaydım, ona söylerdim.

Bebek sahibi olmak istemiyorum. Bebeğin küskün bir anesi ve hiç tanışmadığı bir babası olacak öbür türlü. Küskün annenin ne çok parası olacak ne de ona ayıracak bol zamanı; ve bebeklerin zaman ayrılmaya ihtiyaçları var. Eğer bir tane de ben doğuracaksam, bunu düzgün yapmalıyım. Ve bunu şu an düzgün yapamam.

Beş

Pazartesi sabahı, hafta sonunun öldürücü kasveti yerini gevrek New York güneşine bırakmıştı. Vermek zorunda olduğum kararlar artık o kadar da kötü görünmüyor. Ders için Colombia'ya yürüdüğüm kısacık yolda *Hemen yapacağım bu işi. Halledeceğim bitecek.* diye düşünüyorum. Çantamı kazarak kliniğin kartını çıkardıktan sonra Broadway'de büyük Rite Aid'in (kozmetik market zinciri) dışında dikilirken numarayı tuşluyorum. Bir kadın çıkıyor. Vaziyetimi açıklıyorum. Her gün, tüm gün duyuyor olmaları gereken o durum. İki hafta boyunca hiç müsait randevuları yokmuş.

"İki hafta mı!" diyorum bunun pek de memnun edici bir hizmet olmadığını ima etmek için evrensel olarak benimsenmiş bir tonlamayla, her ne kadar iki hafta bana nefes almak ve düşünmek için fırsat verecek olsa da. Kadın sonra çarşamba günü için bir iptalin gerçekleştiğini söylüyor.

"İptal mi?" diye tekrarlıyorum.

"Evet hanımefendi." diyor ses. "Çarşamba günü için, 5 Kasım sabah saat 11'de."

“İptal, birisinin fikrini değiştirdiği anlamına mı geliyor?”

“Pardon?”

“Bir şey yok,” diyorum. Telefonla konuşmak Amerika’da özellikle çok zor. Eğer umduklarını söylemeyecekseniz, Esperanto dilinde saçmalayın aynı şey. Randevu iptali beni düşündürüyor. Ya iptal bir Mozart, Shakespeare ya da kurtarıcı olursa?

“Bayan Garland, randevu istiyor musunuz?”

Parlak mavi gökyüzüne, sarı taksilere ve güvercin grisi çınar ağaçlarıyla insanların enerjisine bakıyor ve düşünüyorum içimdeki çocuğu nelerden mahrum bırakacağını. Yutkunuyorum ve bir an için dilim tutuluyor.

“Bayan Garland?”

“Evet istiyorum. Çok kötü hissediyorum ama yine de...”

“Çarşamba sabah saat 11’e, Esme Garland,” diyor ses ve kapatıyor.

Eve gittiğimde Stella’nın dairesinden çıkıp tüm koridoru gümbürdeten müzikle karşılanıyorum. Sonunda dönmüş. Kapı zilini çalıyorum. Açtığında kollarını etrafıma sarıp her tarafına çantalar ve açılmış valizler saçılmış dairesine çekiyor beni.

“Sana anlatacak çok şeyim var,” diyor. “Dur ama önce bir kahve yapayım. Her şey muhteşemdi. L.A. büyüleyici bir yer. Oraya taşınmak istiyorum. Ama daha zamanı var.”

“St. Augustine gibi,” diyorum.

“Evet tabii. Bilmiyorum, kendimi ikiye bölüp hem New York’ta hem L.A.’da olmak istiyorum. O kadar çok bağlantı

kurdum ve o kadar çok ihtimal var ki şu anda. Hiç böyle hissettin mi? Bir adamla tanıştım, Jake, Jake DuPlessy, çalışmalarına hastayım, bir kısa film yönetmemi istiyor. Bir tanesi daha var, o da bir kısıda oynamamı ve Adele, beni bir sürü hatırlı tiple tanıştırdı aman tanrım resmen fırsat üstüne fırsat...”

“Eminim öyledir,” diyorum.

“Aynen öyleydi. O kadar içinde ve hazırım ki. Patrick Erwell çocuklarıyla geyik yapmadığım zamanlarda Adele ve Michael ile jakuzide ahududulu kokteyl içiyordum. Nasıl yapılacağını biliyorum zaten. Gerçekten çok havalı, buz kullanmıyorsun, sadece ahududuları donduruyorsun. Yapabiliriz istersen.”

“Kulağa harika geliyor!” diyorum. Ünlem işaretiyle birlikte söylüyorum ve o da anında kıyafet kümelerini odanın bir yerinden öbürüne yığmayı bırakıyor. Galiba normalde kokteyller için bu kadar heyecanlanmıyorum. Bana dikkatle bakıyor.

“Sorun ne?” diyor.

“Hiçbirini içemeyeceğim,” diyorum. Ve sonra, kendimi imalı bakışlarıyla yeterince gıcık ettiğim için çabukça, “Hamileyim,” diyorum.

“Hey güzel Allah’ım!” diyor. Etrafı hızlıca bir kesip kamerasını kapıyor. Bu benim için alışıldık. Stella film üzerine çalışıyor da denemez aslında, insan üzerine çalışıyor o. Zihni surette yakalamak istiyor.

“Anlat bana,” diyor, tek lens refleks kamerasının arkasından. “Doğruca merceğin içine bak.”

“Bana sarılıp her şeyin yoluna gireceğini de söyleyebilirsin,” diyorum.

“Ya tabii, çünkü kızlar böyle yapar değil mi? Hadi ama Esme, önemli bu. Anlat bana.” Kamerayı aşağıdan tutuyor, lens öne doğru çıkıntı yapmış. Askının kalın kayışı sallanıyor; Nikon, Nikon, Nikon.

“Hamile kaldım. Bir şeyler olduğunu biliyordum, ben farklı hissettim.”

Objektif kapağı klik ediyor, filmlerdeki fotoğraf çekimi sahnelerinden tanıdığımız o ses.

“Nasıl değişik? Lense bak. Nasıl bir değişiklik?”

“Sanki bir şey değişmiş gibi. Ama bu benim hayal gücüm de olabilir hayır, bence öyle değil. Hamile olduğumu içten içe biliyordum. Sanki malum oldu. Sonra gidip test aldım ve...” Omuz silkiyorum. Objektif kapağı klik ediyor.

“Devam et, *Devam et*. Esme, lütfen.”

“Pozitif çıktı. Kalın bir çizgi vardı. ‘Acaba mı’ tipi değildi.”

“Aman Tanrım” diyor Stella.

“Bu şefkat miydi yoksa sanatsal heyecan mı?”

“Bilmiyorum. Bu harika.” diyor. Kameranın arkasından çıkıyor. “Yani, of felaket!”

“Biliyorum.”

“Ne yapacaksın?” diye soruyor ve yine o şeyi kaldırıyor bana doğru. *Klik klik klik*.

Ona klinikten bahsetmek istiyorum, randevuyu aldığımdan. Kelimeleri dilime kadar taşımaya çalışıyorum ama gelmiyorlar

“Herkes ‘hep fotoğraf çektim, birkaç poz aldım 2 ya da bir görüntü yakaladım’ diyor.” Diyorum (dürüst olmak gerekirse

daha önce gerçek hayatta kimsenin birkaç görüntü yakalamak için dışarı çıkacağını söylediğine şahit olmamama rağmen). “Fark ettin mi? Bu kalıplar sadece edimseller. Ama kameralar öyle değil. Onlar alımla alakalıdır, ışığın girişine izin veren deliklerden ibaretler. Ama sırf erkekler onları kadınlardan daha fazla kullandığı için farklı kalıplar oluşuyor, olanla alakası olmayan kelimelerle. Erkeklerin “Hey, gidip kameramı alacağım çünkü birkaç fotoğraf algılamak istiyorum,” dediğini hayal etsene.

“Kameralarını bir köşeye atıp giderlerdi,” diyor Stella. O da kendisininkini yanına atıveriyor. Sonra sırtıyor. “Ya da denerlerdi ama sözler hareketler kadar önemli değildir.” Tekrar elini merceğin altına koyup muzur bir gülüşle onu kaldırıyor, “Ve hareketler de biçimlerden daha önemsizlerdir. Eğer kameralar şey biçiminde olsalardı olay bambaşka olurdu.”

Bu beni güldürüyor ama Stella hâlâ bana bakmakta. Ne yapacağımı biliyor.

“Zamana ihtiyacın olmalı. Kendine biraz müsaade et.”

“Sanırım asıl istemediğim bu,” diyorum. “Sen kendine zaman verince olacaklar olmayacak değiller. Sen düşünürken hiçbir şey duraklamıyor.”

“Hayır,” diyor Stella, kamerasını tekrar kaldırarak. “Ama önemli olan düşündüğün süre boyunca *senin* duraklaman.”

“Duramam. Değişirim. Bağlanırım.”

“Evet bu bir risk. Ama diğer risk de eğer buna acele edersen pişman olabileceğin bir şey yapman.”

“Hadi canım cidden mi? Acaba nasıl hissediyor olurum?”

“Biliyorum canım. Afedersin.”

Ona ve kameraya sırtını dönüp masanın üstündeki küçük garip kablomsu şeyle uğraşıyorum; ona asılı dört tane küçük kart var, her şeritten bir tane. Kırmızı karo en önde.

“Biliyor musun?” diyor Stella birden. “Sen gerçekten yaşıyorsun. Ben değil.

Bu yaşamak işte Esmе.”

Bir sessizlik oluyor. Sonra bir defa daha *klik*. Sırtımın fotoğrafını çekmiş.

“Bunun üzerine düşündüm,” diyorum masaya doğru, “Ve tek çıkış yolu bu.”

Ona bakıyorum. “Senin fotoğrafını çekmek istiyorum” diyorum. “Suratını bir görsen.”

“Ne zaman gidiyorsun?” diye soruyor.

“Çarşamba günü. Birisi iptal etmiş.”

Hiçbir şey söylemiyor.

“Kahve yanacak,” diyorum.

Ocağa uçuyor, kamerayı armut koltuğa fırlatarak. “Tamam,” diyor. “Yanmamış. Tam kıvamında. Çarşamba demek. Mitchell ne diyor? Babası o mu?”

“Babası o mu?”

Sırıttıyor. “Kim bilir? Belki geçtiğimiz birkaç haftada düzgün biriyle tanışmışsındır.”

Mitchell hakkında pek iyi şeyler düşünmüyor o. İlk kez Ağustos ayında benimle beraber bir bara birkaç Colombialıyla daha buluşmaya geldiğinde tanışmışlardı ve ona kızdırmak için

mi, flört etmek için mi bilmem şimdiye kadar doğru erkekle tanışmadığına göre gay olduğunu söylemişti. Stella da ona dik dik bakıp “Öküzleri sevmem ben,” demişti ve bu da muhteşem bir ilişkinin sonu olmuştu.

“Hayır tanışmadım,” diyorum. “Mitchell’a gelirsek, onunla da her şey bitti. Aslında ona söyleyecektim; bilmeye hakkı olduğunu düşünmüştüm. Ama onunla buluştuğumda beni o kadar hızlı terk etti ki öncesinde fırsatım olmadı. Benden hoşlanıyormuş ama seks o kadar da süper değilmiş. Ben de ona söylemedim. Kendimi küçük düşürmekten başka bir amaca hizmet etmeyeceğini düşündüm.”

Stella yaptığım her şeyin apaçık yanlış olduğunu göstermek için ellerini iki yana açıyor. “Hamile kalıyorsun, Mitchell’a söylemek üzeresin neden ona söylemek üzeresin ki? Belki mutlu olur diye mi? Seni beyaz arabasına atıp Madison Bulvar’ından yukarı geçirir diye mi? Ama yaptığı şey ne? Hiçbir şey bilmeden seni terk etmek ve senin ilk yaptığın şey kliniği aramak? Bir saniye *dur* ve şu aşamadan sonra ne istediğini düşün. Ne olduğuna bakmadan, geleceğinin nasıl olmasını istediğine odaklanarak. Görmek ve hissetmek için zamanın var. Durup bakmalısın.

“Duruyorum ve bakıyorum,” diyorum

“Tamam. Ama gerçekten dur, gerçekten bak. Hepimiz tepki vermeye o kadar fazla zaman harcıyoruz ki...”

Tekrar omuz silkiyorum. “Tabii öyle. Bir şey oluyor ve biz tepki veriyoruz.”

“Mitchell’ın öküz olması ve Mitchell’ın bebeğinin babası olması farklı şeyler. Hamile olmansa başka bir şey.”

“Böyle olmasını ben istemedim. Bir seferlikti. Tüm hayatımı bir adamın *geçici hevesi* yüzünden değiştirmek istemiyorum.”

“Evet tamam ama demek istediğim bu senin Mitchell'a gösterdiğin reaksiyon. Senin hamileliğe reaksiyon göstermen gerek.”

“Stella, sen gizli kürtaj karşıtı falan mısın?”

“Dinlemiyorsun ki; ben seçimden bahsediyorum. Olabilecek en derin anlamından. Dingin ol. Sessiz ol. Sonra karar ver.”

“Seçim şansım olduğundan emin değilim, hatta genel anlamıyla seçim diye bir şey olduğundan. Olan her şey bir başkasının doğmasına yol açıyor. Seçim gibi görünebilir ama düşüşümüzün güzergâhı daima bir önceki gittiğimiz yolla belirleniyor. Bu yüzden seçemiyoruz işte.”

Stella kafasını sallıyor. “Bir başkası da fotoğraflarla ilgili olarak deklanşöre basmana neden olan şartların nasıl da fotoğrafın kendinden önceki yaşanmışlıkların özeti olduğu anlamına geldiğini söylüyor. Ama ben buna inanmıyorum, kulağa harika geliyor, tam bir birinci sınıf felsefi saçmalık. Ama seçim şansın var.”

“Evet,” diyorum.

Kafasıyla onaylıyor ve bir saniye beni düşünerek duraklıyor. “Eğer bilmek istiyorsan, bence bunun tüm yükü, bir anda ortasında kaldığın tüm bu suçluluk duygusu...” Acıklı bir gülümsemeyle, kafası şirinlik açısında, tek düze bir sesle “Tam bir burjuva sosyal yapılanması, erkekler tarafından bize dayatılmış ve en rezil şekilde bizler tarafından içselleştirilmiş.”

Sessizim. Kalın mavi çizgi burjuva sosyal yapılanması falan değil.

"Aristotle'in kürtaajla bir problem yoktu," diyor.

"Aman ne güzel. Çok rahatladım," diyorum. Bunu nereden bildiğini sormaya gerek yok. Amerikalıların böyle garip şeyleri öğrendikleri bir sürü dersleri var, bu sayede mühendisler William Blake'den, şairler de analitik geometriden haberdarlar. Muhtemelen o da Aristotle ve cinsiyet politikaları üzerine almıştır.

"Ruhun bedene girmesinin biraz zaman aldığını düşünüyordu."

"Hımm, eğer haklıysa iptali kapmak için daha fazla sebebim var demektir." diyorum. "İptal," diye vurguluyorum özellikle, kendimi daha da vahşileştirmek için.

Stella'nın omuzları aniden düşüyor. Bana doğru yürüyor ve elini kolumun üzerine koyuyor. "Seninle ben gelirim." diyor. "Geleceğim."

Sıcak ve aceleci gözyaşlarının geldiğini hissedip onları durdurmaya çalışıyorum. "Kameranı getirecek misin?" diye soruyorum.

"Kendimi durdurmaya çalışırım" diyor.

Tezgâhın arkasına uzun adımlarla yürüyüp beyaz yuvarlak kupalarına sert bir koyu kahve dolduruyor. Birini bana getirirken "Lezbiyenken böyle şeyler hiç olmaz," diyor.

"Bunun lezbiyenlik hanesinde bir artı olduğu kesin," diyorum.

"Annen ne diyor?" diye soruyor.

Onlara söylememe isteğim tamamen duygusal. Böyle bir hayal kırıklığı yaratmak. Bu yoldan gitmenin en cezbedici yanı o telefon konuşmasını yapmaya asla mecbur kalmamak. Ke-

diyi kendisini iç çamaşırıyla kaplanmış armut koltuğa rahat edeceği şekilde yerleştirirken izliyorum. “Earl dönmene sevinmiş.” diyorum.

Stella sadece kahve kupasının üzerinden bana bakıyor.

Sonraki gün, kahvaltı ettikten sonra dizüstü bilgisayarımı açıp makalem üzerine çalışmaya başlıyorum. Konsantre olamıyorum. Eğer bir bebeğim olursa önümüzdeki on sekiz yıl boyunca konsantre olamayacağım.

Denemeye devam ediyorum ve ilham gerektirmeyen birkaç işçiliği hallettikten sonra telefonumu, elektronik postamı kontrol edip Facebook’a giriyorum. Diğerlerinin gönderilerini okuyup neşeli yorumlar yapıyorum, zaman geçiriyorum, zaman öldürüyorum.

Bryan Gonzales, bir başka sanat tarihi öğrencisi beni arayıp Colombia’daki bir partiye davet ediyor. Çok geç haber verildiğinden gelemeyeceğimi söylüyorum. “Aa, hadi ama Esme. Bradley Brinkman da geliyor, onun önünde hepinizin dizlerinin bağı çözülüyor.”

Tekrar reddedip ona yorgun olduğumu, bunun yerine pazar günkü Macar Pastanesi toplantısına geleceğimi söylüyorum. Eğer bu işi yapacaksam en azından biraz daha saygılı davranmalı, ciddiye almalıyım.

Karanlıkta uzanıyorum. Yağmur yağıyor, ıslak asfalttaki tekerleklerin gürültülü geliş ve gidişlerini duyuluyor. Zaman zaman perdelerin içinden geçen mavi ambulans ışıkları tavanımda parlıyor ve araba farlarından yansıyan ışıklar yanlarında kemer kuruyor, durmaksızın devam ediyor bu. Yakınlarda bir

yerlerde birileri trompetle ondan bir trompetin asla yapamayacağını düşündüğüm kadar melankolik bir ses çıkartarak solo atıyor ve ben notaların ölüşünü duyuyorum, her birinin, havada. aynı bir alevden çıkan kıvılcımların karanlıkta sönmesi gibi.

Yorgunluk gerçekten var ama uyumuyorum, uyuyamıyorum, trompetin uzun süredir sessiz olduğunu fark ediyorum. Saati söyleyecek hiçbir şey yok, ne saati müjdeleyecek kilise saati ne de şafağa karışacak erken kuş ötüşleri. Tüm gece burada uzandım ve bu gece hayatım boyunca dingin, sessiz ve yalnız olduğum anların hepsinden daha farklıydı. Nedenini biliyorum. Nedeni aslında yalnız olmamam.

Bir sürü şey hakkında düşünüyorum, neyin önemli olduğu, neyin önemli gibi gözüktüğü, neyin aslında hiç önem arz etmediği hakkında. Tanrı hakkında da. Onun bizi görecektir gözlerle, bizi duyacak kulaklarla ve bizim için ağlayacak gözyaşlarıyla bir erkek olup olmadığını bilmiyorum. Ya da, eğer bizi duyabiliyorsa bize yardım edip edemeyeceğini. Ben ve bizden hiç kimse şu an orada mı ya da eğer bir zamanlar oradaysa da yorulduğunu, gittiğini bu yüzden de bizim yalnız kalıp kalmadığımızı bilmiyor. Ama Tanrı'nın olup olmaması bir şey fark ettirmiyor benim için. Ben kendi eserimi yaratıyorum ve yorulup gitmek için yeterli sebebim olduğuna inanmıyorum. Bir hamileliği sonlandırmak için birçok iyi sebep var. Ama Colombia'daki doktora-
mın artık biraz daha problemlili olabilecek olması bunlardan biri değil. Bu bebeğin babası için kendi yapılış sürecinde ateşli bir gecenin olmamasının verdiği dayanılmaz incinmişlik de.

Dağıtım kamyonlarından çıkan kasa gürültüleri New York şafak korusu ile beraber telefonuma uzanıp kliniği arıyor ve te-

lesekreterlerine randevuyu iptal ettiğim bir mesaj bırakıyorum. Kafamı yastığa koyup sonunda uyuyuyorum.

Stella'ya söylediğimde kollarını boynuma dolayıp bebeği al-dırmamanın güzel, güzel, güzel olduğunu söylüyor. Sonra da "Hey, eğer istersen senin doğum partnerin olabilirim. Doula gibi bir şey?" diyor.

"O da nesi? Ne yapabilirsin ki?"

Omuz silkiyor. "Bilmem. Herhalde 'İt' ya da 'Çek' falan diye bağırıyım. Ama cidden, bu harika. Şimdi, Esme?"

"Ne?"

"*Anneni ara.*"

Annemlere bebekten bahsetmeyi hâlâ hiç istemiyorum. Colombiâ'dan burs teklifini ilk aldığımda allak bullak olmuş-lardı kısmen 9 Eylül olayları, kısmen de New York'ta olması ve benim tek çocuk olmam yüzünden. Kim bilir ne tehlikeler bekliyordu beni? Birkaç tanesini tahmin edebiliyorlardı elbet ama hamilelik bunlardan biri değildi. Bunun için ben fazla *mantıklıyım*.

New York 2001'den beri hedef alınmamıştı. Buraya taşınıp başımın beladan uzak olacağına onları ikna etmek için ista-tistikleri araştırdım. Londra'da karşıdan karşıya geçmek daha tehlikeliydi, ya da nane şekerinden boğulmanız El Kaide'nin kurbanı olmanızdan daha olasıydı. Babam matematik araç ge-reçleri yaparak geçiniyor; eğer doğru veriyi sunarsanız sakinleşir bu yüzden. Annemse hâlâ gergin ama El Kaide yüzünden değil. Gelip görmüş olmasına rağmen hâlâ Susam Sokağı'ndaki kah

verengi taş merdivenlerde dolanan ve etrafımı sarıp paramı ya da onurumu alabilecek çetelerden çekindiğini biliyorum.

Ve bu yüzden onlara henüz bebekten bahsetmeyi istemiyorum, ne kadar kısa bir zaman içinde anneanne ve dede olacaklarını ve bunun nasıl sıkıntılara yol açacağını konuşmaya henüz hazır değilim. Önce benim alışmam gerek. Annemin bir anda olayı ele alması, beni kendi düzenli dünyasına almaya hazır, bir sonraki uçuşla eve dönmem için yalvarması düşüncesi, yarın ararım. Ya da sonraki gün.

Öğleden sonra Colombia'daki sağlık merkezine gidiyorum. Şaşırtıcı bir şekilde yardımcılar. Beni doğum kontrol kullanmasını bilmeyen bir aptal gibi yargılamıyor gözüküyorlar. Bir sonraki akademik yıla kadar doğurmayacağım için şimdilik tabii ki yurttaki kalmaya devam edebileceğimi söylüyorlar. Adımı da aileler için konaklamaya yazdırabilirmişim. Bir anne ve bir bebek; aileden sayılacağız. Sadece biraz daha fazla tutacak, hepsi bu. Konaklama listesini önüme sürüyor, ücretlerle birlikte.

Çok daha fazla tutacak.

Üniversite tarafından sağlanan bir işin olup olmadığını soruyorum. Hayır, şu an hiç müsait olan yok. Öğretmenlik işleri yıldız tozu gibi, onlar ve bütün küçük ekstralar dönem başlamadan haberi olanlar tarafından paylaşılmış. Yenileri geldiğinde bana haber verilmesi için kayıt olabilirim ama onlar da genellikle elektronik posta aşamasına gelmeden kapılmış oluyor.

Yine de kaydoluyorum.

Öğrenci vizem olduğu için çalışmam yasak, o küçük, inceliklerle ayarlanmış Colombia işleri hariç. Ama bebek için bir sürü fazladan paraya ihtiyacım olacak. Kira artacak. Bebek bezle-

ri, puset, süt. Aklıma hayalime gelmeyecek diğer bir sürü şey. İnternette biraz araştırma yapıyorum. Bebek bezleri yılda bin dolar tutuyor. Puset en az 200 dolar. Beşik de bir 100 dolar daha, en az. Görünen o ki bebek banyosu, bebek koltuğu, süt pompası, yemek sandalyesi, alt değiştirme ünitesi, bebek bezi çöpü, sterilizasyon ünitesi, göğüs pedleri, kuzu derisi halı almam gerekecek. Bu şeylerin yarısının ne olduğunu bilmiyorum bile. Kuzu derisi halı mı? Fotoğraf için falan mı?

Garsonluk için birkaç yeri arıyorum; hepsi bahşişe bakıyor, maaş yok ve deneyimli personel arıyorlar. Ve varsayıyorum ki, yirmi dördü dörde bölmesi gerektiğinde paniklemeyecek olmasını istiyorlar. Hamile olduğumu söylemiyorum tabii ki, bunun pek yardımı olmazdı. Pencereme gidiyorum ve canım Broadway'e bakıyorum. Orada burada biraz yardımı dokunabilecek birkaç arkadaşım var. Ama eski arkadaşlar değil, aile de değil. Yardıma ihtiyacınız olduğunda, engin, çıkarsız yardıma. ailenize ihtiyacınız var, annemin çıkarsız ve engin yardımını istemeyi kaldıramayacağım için aramak istemediğim aileme. Bunu kendim yapmak istiyorum. Hem maddi hem de zansal olarak çok zor olacak. New York'u, doktorayı ve bebeği aynı anda almak konusunda gereksiz inat mı yapıyorum acaba? Eğer bebeği doğuracaksam, eve gitmem gerekebilir.

Takip eden birkaç haftada 'eğer'in tamamen retorik olduğunu görüyorum. Artık onu doğurup doğurmamak konusunda kafamda hiç soru işareti yok. Her günün, her saatin sonunda benim için daha değerli oluyor. Eğer bu oranda devam ederse doğduğunda sevgiden çıldırmış olacağım.

Broadway'den aşağı yürüyorum yine. Mitchell hakkında düşünmek çok acı veriyor hâlâ, kafamdaki görüntü hep onun yü-

varlak hatlı bir güzellikle şehvet dolu seks yapması üzerine, bu yüzden onun hakkında düşünmüyorum. Çok fazla. Sadece her yüzde onun yüzünü arıyor ve kaldırımdaki kalabalığın ortasında onu gördüğümü düşündüğümde bedenim arzu ve zavallılıkla sarsılıyor, o olmadığında da yine bulaşık suyuna dönüyor. Arzu eğer ben onu teşvik etmezsem daha çabuk sönüyor. Nihayetinde herkes için söndüğü bir an oluyor zaten. A. E. Housman dışında.

Yürürken her rengi, her şekli, ışığın her düşüşünü görüyorum. Fairfield Porter suluboyası gibi, ne parlak bir güneş ve nasıl gölgeler var ve nasıl bir ışıltı. Eğer becerebilirim, bunun bırakmak için fazla güzel olduğunu geçiriyorum aklımdan.

Eğer ayrılmak zorunda kalırsam, bu sadece yeterli param olmadığı için olacak. Bu yüzünden biraz kazanmak için bir yol düşünmem gerek. Garsonluğu at, Colombia aracılığıyla öğretmenlik yapmayı da yine de New York'ta para kazanmak için milyon tane yol olması lazım.

Bir köpek yürütücü çevresinde dolanan bir takım tazıyla geçip gidiyor. Saat başı her bir kopek için ne kadar? Bu adam günde binlerce dolar kazanıyor olmalı. Ama dezavantajları ortada ve çok.

Diğer işleri düşünmeye çalışıyorum; fon yönetmek çok para kazandırıyormuş, gazetelerde öyle yazıyor ama ben fonun ne olduğunu bilmiyorum. Dünyayı sallayacak bir Facebook ya da telefon uygulaması bulabilirim ama sorun şu ki aklıma hiçbir şey gelmiyor ve insanların nasıl olup da Angry Birds'ü bu kadar sevdiğini anlamıyorum. Sonra yalnızca Colombia'nın sunduğu işlerde çalışabildiğimi hatırlıyorum. Kayaya toslamış durumdayım. Ailemden borç alabilirim ama fikri bile korkunç. Bunu kendim halletmeliyim.

Düşünürken The Owl'a varıyorum. Dikiliyorum. Pencerede eleman arandığını işaret eden bir levha var, pis bir şey, tahta kalemiyle yazılmış. En son geldiğimde burada değildi. İşaretler ve mucizeler.

Kapıyı itip açıyorum ve içeri giriyorum. Saat sabahın 10'u olmasına rağmen Luke burada, geçen sefer olduğu gibi. Müzik çalıyor bir yandan. Kafasını sallayarak merhaba diyor.

"Sabahları seni sık görür oldum," diyorum. "Senin gece yöneticisi olduğunu sanıyordum."

"Öyle, bu sabah George'un yerine ben açtım, toptancıya gitmişti de. Ama şimdi burada, kenefe kadar gitti.

"Peki," diyorum. Kenef kelimesi beni rahatsız ediyor. Nasıl etmesin ki? Buram buram erkekler tuvaleti kokuyor.

George o anda çıkageliyor ve bana belli belirsiz gülümsüyor. Luke'a bakarak, "O yemek kitaplarını fiyatlandıracak mısın?"

"Hayır," diyor Luke. Gideceğim. "Sadece dükkânı senin için açmaya geldim George. Kalmayacağım. Eğer kalırsam *Küçük Ev*'i kaçıtırırım."

Sakalları hafifçe uzamış Luke'un, kafasında bir bandana var, üstünde de kırmızı tişört ve Lucky marka kot. Hiç de eve gidip *Küçük Ev*'i izleyecek gibi durmuyor...

"Dalga geçiyosun değil mi?" diyorum. Şaşırmış görünüyor.

"Hangi bölüm olduğunu bilmiyorum ama sanırım Laura yanlış bir şey yapacak, hatasını anlayacak sonra da Walnut Grove kasabasının pazar ayininde şarkı söylemeden hemen önce önemli bir ders almasını sağlayacak."

“Luke!” diyor George. “Sürprizlerle dolusun. Bize bir şey mi anlatmaya çalışıyosun?”

“Yoo. Ben de böyle atıyorum stresimi işte. Sonra görüşürüz.”

Gittiğinde George havaya konuşarak “Belki de gariplik bendir ama yaşlandıkça herkes daha da garipleşiyor.” Rafları karıştırmaya başlamadığını fark edip “Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?” diye soruyor.

Nefes alıyorum. “Penceredeki ilan. ‘Eleman aranıyor,’ yazan.”

“Evet?”

“Kriterlerinizin ne kadar katı olduğunu merak etmiştim.”

Ona bir dükkânda çalışmak namına hiçbir deneyimim olmadığını, ülkede olmamın yasal olduğu halde bir öğrenci olarak çalışmamın yasa dışı olduğunu ve eğer beni işe alırsa kanunları çiğnemiş olacağını söylüyorum. Ve ekliyorum “Bir de hamileyim.”

George, “Bence bizim için biçilmiş kaftansın,” diyor.

Altı

George'la ilk vardiyamı derslerim bittikten sonra yapmam üzerine anlaştık. O dükkânda olmayacakmış ama Luke orada. Bana bebek için düzenli egzersiz yapmayı ihmal etmememi ve her fırsatta dinlendirilmiş saf su içmemi söyledi. Başımla onayladım ve bunun *hiç* mümkün olup olmadığını düşündüm. Ben kendim dinlenebilecek miydim acaba?

Derslerim 16:15'te bitiyor, The Owl'a beşten biraz önce varıyorum. George ya da Luke'u görmeyi umarak kapıyı biraz tereddütle itip açıyorum. Başka bir adam var. Kırk yaşlarında, siyah saçlarına aklar düşmeye başlamış. Acilen bir temiz yıkanması gereken tişörtünün üzerinde REO ve Speedwagon kelimeleri seçiliyor.

Adam "Yardımcı olabilir miyim?" diye soruyor.

"Onun keyfi yerinde Bruce," diyor Luke tezgâha koca bir kitap yığını bırakırken.

"Bir çay ister misiniz?" diyor Bruce.

"Olur," diyorum beklenen şekilde. "Çay harika olur."

Arka tarafa, bir su ısıtıcısına falan gitmesini beklerken kasayı açıp birkaç dolar alıp kapıya yöneliyor. Bana çay satın alacak.

Luke “Şimdi, madem ilk günün, dükkâna bir göz gezdir ve eğer gerekli bulursan da ortalıktakileri toparla...”

Kaşlarını bunun gerekli olduğunu onaylar şekilde kaldırırken kapı açılıyor ve bir kadın giriyor. Ellilerinde uçuşan sarı saçlı ve donuk pembe rujlu dudakları olan bir kadın. Soluk pembe pantolon altına koşu ayakkabısı ve pembe polar giymiş. Bana ve dükkândakilere kocaman gülümsüyor. Arkasından solgun anorak içinde bej renkli kocası geliyor

“Aman tanrım aman tanrım. Ne kadar şirin bir kitapçı burası. Öyle değil mi bebeğim? Bizim oralarda hiç böyleleri yok.”

“Yardımcı olabilir miyim?” diyor Luke.

“Evet tabii olabilirsiniz umarım! *Sarkaçların Gücü* diye bir kitap arıyorum. Hiç duydunuz mu? Sizde var mı?”

Luke bana bakıyor. “Sence hangi kategoridedir?”

Aklıma hiçbir şey gelmediğini anlatan bir yüz ifadesi takıyorum.

“Bilim mi?” diyorum. “Saat imalatı?” Kadın gevrek bir kahkaha atıp kocasını dürtüyor. Adam kıkırdıyor.

“Hayır,” diyor Luke. “Kişisel gelişim”

Hızla standı yürüyor ve rastgele bir yığından bir kitap çekip tezgâhın üzerine atıyor. Kadın da yakalıyor.

“*Varmış!*” diyor. “Bu harika. Harika. Çok güzel bir kitap bu. Siz okudunuz mu?” ilgiyle sayfaları çevirirken gülümsüyor. Sonra tezgâha geri bırakıyor. “Etrafa bakınırken burada bırakmam olur mu?”

“Tabii,” diyor Luke. Kadın gerçek suçlar standına giderken kocası mahzun mahzun onu takip ediyor.

“Tezgâhın altına koyayım mı, kimse almasın?” diyorum Luke’a.

Başını iki yana sallıyor. “Hayır. Birazdan almamak için bir bahane bulacak.”

Bunu neden söylüyor anlamadım, bana çok ilgili göründü. Kadın *Boise’de Kan Banyosu* diye bir kitapla geldiğinde herhalde beş kitap raflamıştım. Kapağında sıçramış kan kabartması var ve üç dolara satıyoruz.

“Ya, Sarkaçların Gücü’nü şimdilik bırakacağım. Yerine bunu alıyorum. Kız kardeşim için. Bu tip şeyleri sever o.”

Luke kafa sallıyor, parayı alıp kitabı kağıt bir torbaya koyuyor.

“Teşekkürler efendim,” diyor kadın. “Burası gerçekten çok şirin bir yer. Şimdilik hoşça kalın.”

“Hoşça kalın,” diye tekrarlıyor Luke.

Sarkaçların Gücü’nü alıp okuyorum: “Sarkaç hayatınızın her alanında en doğru kararı verebilmenizi sağlamak için içinizdeki yüce güce ulaşmanıza yardım eden bir keşif aracıdır.”

“Haftada milyon kere o kitabı soruyorlar,” diyor Luke. “Duymamış olmana inanamıyorum. Asırlardır *New York Times*’in çok satanlar listesinde.”

Bir karıştırıyorum. Sarkaçlar meğer bunca zamandır CIA, Amerikan Donanması ve Birleşmiş Devletler tarafından kullanılıyorlarmış. Bu saygıdeğer organlar düşmanın yerini tespit etmek için haritalardan daha çok sarkaçlara güvenirlirmiş. Siz de düşmanlarınızı bulabilir ve sarkaç ‘içten bir dürtülükle’ cevap vereceği sorular sorabilirmişsiniz.

“İnsanlar buna inanıyorlar mı?” diye soruyorum geri verirken. Ciltsiz kitap 18.99 dolar.

“Hayır. Ama istiyorlar.” diyor.

Bruce yan taraftaki Colombia kafesinden elinde çayla geri geliyor.

Sarkaç kitabına surat ekşitiyor ve çayı bana merak uyandırıcı bir saygıyla sunmadan önce tezgâhtan öteye itiveriyor. Hamile olma fikrine bile daha alışmadım ama statümün değişmeye başladığını hissediyorum. Evli değil, sevgilisi yok, çok yaşlı değil ama bunu öngörebilecek kadar olgun. Yine de bu adam tarafından özenli davranılıyorum ve nedeni ancak bebek olabilir.

Çay için minnettarım, buraya kadar yürümek beni çok yormuştu. Bruce’un tavrı aniden bana Meryem Ana’yı anımsatıyor; o bildiğim ve ilk seferde aklıma gelen, hamileyken bir şeyler yapmaya devam edebilmiş tek ünlü kadın, ki bu bana bir şey anlatıyor olmalı. Bebeği doğurduğunda ne dedi de bilge takımı ona mür, altın ve buhur getirdiler? Mürle ne yapılır? Antik Roma’da mürü cesetlerin kokusunu gidermek için kullanırlardı. Eğer bu İsa doğduğunda da uygulamada olan bir şeyse bir yenidoğan için en düşünceli hediye sayılmaz. Eminim Meryem de hiç beğenmemiştir. Eminim daha onlar gitmeden ahırdaki samanların altına itmiştir. Acaba asıl gönlünden geçen neydi? Bence hiçbir şey. Ne mür, ne buhur hele ki altın... Çocuğunun var olduğu gerçeğine dikkat çekecek, onu diğer çocuklardan ayıracak hiçbir şey istememiştir. Etrafta hiç bilge adam olmayacağına ve benimkine yıldız vermeyeceklerine seviniyorum. Değerlisinin üzerine gölge olup düşecek bir fark edilme istemez insan, kutsanmış bir tanınmazlık ister. Ben Meryem’den daha şanslıyım, birçok kadın öyle.

Bruce'un ben çay içerken beni izlediğini fark ediyorum.

"Teşekkür ederim" diyorum. "Çok incesin"

"Benim için bir zevk," diyor ve utangaç gülümsüyor. Artık REO Speekwagon tişörtünü o kadar umursamıyorum; o iyi biri. "Dinlendiğin zaman sana dükkânı dolaştırırım. Eğer seni yormayacaksa tabii?"

Luke tekrar görüldüğünde o kadar da kırılgan olmadığını söylemek üzreydim. "Bruce, sana o iyi dedim. Altmışlardaki bir sevgi paylaşımı toplantısında değiliz. Ve eğer ona engelliymiş gibi davranmaya devam edersek bu iş yürümez."

Bruce oturduğu yerde hareketlenip Luke'a ters ters bakıyor. Bana dönüp,

"Bence yaptığın şey gerçekten çok cesaret gerektiriyor. Bir ilişkin yok şu an değil mi? Eğer çok kişisel kaçtıysa kusura bakma?"

"Hayır, şu an bir ilişkim yok."

"Ama yine de bebeği doğuracaksın. Bu çok cesur. Gerçekten saygı duyuyorum. Eğer sana yardımcı olabileceğim bir şey olursa..."

Asaletin ve özverili olmanın verdiği hoş hisle parlayarak ona teşekkür ediyorum. Sonra kliniği ve kürtaşı hatırlayıp "O kadar da erdemli sayılmam. Bi an için, kürtaşı da düşünmedim değil."

Bruce anlayışla başını sallıyor.

"Ama randevu almak için aradığımda bir iptal olduğunu söylediler ve o iptalin nelere dönüşebileceğini düşündüm. her bebek için var olan o ihtimalleri, bir Mozart ya da Shakespeare olabileceğini..."

“Ya da sıradan mutlu bir insan,” diyor Luke.

Dükkâna devamlı birileri geliyor. Sanırım küçük ölçekte şehrin entellektüel aktiviteleri açısından bu iyiye işaret. Ben böyle diyorum ama başıyla itiraz ediyor. Kelimelerinin her birini eski moda Shakespearvari bir aktör gibi manik bir keskinlikle vurguluyor.

“İnan bana, bu çok iyimser olur. Aslında her güne bir manikürcü ya da Starbucks’a dönüştürülme korkusuyla uyanıyoruz. Şehirde adam gibi çok az kitapçı kaldı, hepsini kapattılar. Arcadia, Kitap Sığınağı, Endicott, eskiden yolun karşısında olan Shakespeare and Company, Madison’daki muhteşem kitapçı... ve bunlar daha ilk anda aklıma gelenler. Gotham’ın kapanması benim için en fenasıydı. Şimdi Barnes and Noble ve internetten hallediliyor o işler.”

“Madison’da güzel bir yer var hâlâ.” diyor Luke. “Crawford Doyle en iyilerindendir. Ama tabii, daha çok internetten alıyorlar artık.”

“Ama kitapçıda bilmediğin kitapları keşfedersin,” diyorum. “Amazon’un ‘bunu alan kullanıcılar bunu da beğendiler’inden daha heyecan verici.”

“Bana mı anlatıyorsun?” diyor Luke.

“Ama buraya bir sürü insan geliyor gibi duruyor. Satın da alıyorlar.”

“Evet” diyor Luke. “Bazıları alıyor. Çoğunun buraya yolu düşüyor ve bize ne kadar şirin bir yer olduğumuzu, okumayı ne kadar sevdiklerini ve Çavdar Tarlasında Çocuklar’ı bile okuduklarını söyleyip gidiyorlar. Müdavimlerimiz de yok değil ama, tanışırsın. Bazıları biraz değişiktir.

O konuşurken yaşlıca bir adam gelip üçümüzü de nostaljik bir zerafetle başıyla selamlıyor. Bej rengi bir yağmurluk giymiş. Plastik gözlüklerini kılıfından alıp burnuna oturtuktan sonra kapının hemen yanındaki dil bilgisi standımıza bakmaya başlıyor.

“Romanyalıdır,” diyor Bruce alçak sesle konuşmaya çalışarak. “Romanya’daki okullara göndermek için sözlük bakmaya gelir. Eğer sen kasadayken bir şey alacak olursa bana bir seslen. Ona indirim yapıyoruz.”

“Riverside Yolu’nda oturduğu halde neden indirim yaptığımız biraz muallak gerçi.”

“İyi insanlar olduğunuz için olabilir mi?”

“Evet tabii iyiyiz. İyi ve milyonerlere maddi destek verirken para kaybeden insanlar.”

Eski bir sözlükteki sütunları sabırla inceleyen adama tekrar bakıyorum. Yağmurluğunun manşetleri biraz yağlanmış, atkısı yol kenarından alınan ucuz mallardan. Pek zengin durmuyor.

“Tanıma fırsatı bulacağın bir sürü insan var.” diyor Bruce. Nabokov’u seven adam mesela, yeni baskıları ve kağıt kapakları ve diğer şeyleri aramak için gelir. Biraz gariptir.”

“Biraz mı?” diyor Luke. “Lolita’dan bahsetmeye başlarken nefes alış veriş hızlanıyor. Ve altına kaçırma problemi olanların giydiği pantolonlardan giyiyor.”

“Alakasız yok Luke. Renkleri yeşil sadece.”

“Su geçirmez görünüyorlar ve belleri lastikli, başka bir şey demiyorum. Her neyse. Sokak adamı var, Blue, devamlı buradadır. Hep Vegas’a gidip köşeyi dönmesine ramak var ve hep gidene kadar idare etmesi için birkaç dolar gerekiyor. DeeMo

ve Tee var, onlar da evsiz. Tee pencereleri siler. Dennis de dışarıdaki kitaplarda yardımcı olur, o da sokakta kalıyor. Alkolik. Ve kafasında havluyla gelen adam var.

“Kafasında havluyla mı?”

“Evet yeşil banyo havlusu, sarık gibi takıyor. Sebebini sorma. Kimse bilmiyor. Oz takımını da unutmamak lazım. Hepsi gay ve biraz yaşlıcalar, L. Frank Baum’a bayılıyorlar.”

Yine boş boş bakıyorum.

“Oz Büyücüsü’nün yazarı.”

“Judy Garland yüzünden mi bu kadar seviyorlar?”

Düşünüyör. “Biliyor musun, bunu daha önce hiç düşünmemiştim. Hangi gay ikon daha üstün? Frank mi Judy mi?”

Bruce dudaklarını büküyor. “L. Frank Baum’u seven herkes gay olmak zorunda değil Luke.”

Luke bana bakış atar gibi oluyor, dudaklarının etrafındaki kaslarda bir değişim olsa da gülümsemiyor.

Saat 8’de Bruce paydos ediyor. Bana gergin bakıyor.

“Seni Luke’la baş başa bırakıyorum.” diyor.

Ne demeye çalıştığını anlamıyorum. O gittiğinde Luke kazanovaya mı dönüşecek?

“İffeti için mi endişeleniyorsun Bruce?” diyor Luke.

Sıktığı yumruğunu dizine indiriyor Bruce.

“Bu kez nereden dikizledin? Esme’yle özel konuşuyordum.”

“Bence bu akşamı çıkarır,” diyor Luke.

Bana sempatik bir baş hareketi ve Luke’a bir kaş çatıştan sonra Bruce gidiyor.

Hava karardı. Daha çok kitap yerleştirip stantların yerlerini öğrenmeye çalışıyorum, yapmışken doğru düzgün yapalım. Bruce buradayken gayet konuşkan olan Luke sorularıma cevap verirken tek heceli sözcüklere geçiş yapıyor ve CD çalardaki çalan trenle ilgili korkunç bir şarkıyı dinleyerek öylece oturuyor. Ona tek yaptığı şeyin kitap satmak mı olduğunu yoksa bunun New York'taki diğer birçok insan gibi zaferine giden yolda mola verdiği bir istasyon mu olduğunu sormak istiyorum. Ama sormuyorum, çünkü özellikle uzak durmaya çalışıyor gibi. Müzik dinlemek istiyor.

Nasıl bir insanla beraber olup arkadaş canlısı olunmayacağına bilmiyorum; benim için aklıma gelen onca gevezeliği söylememek gerçekten büyük bir çaba gerektiriyor. Nasıl davrandığına bakılırsa denemeyi aklımdan bile geçirmemeliyim. İffetimle ilgili söylediği o laf kinaye miydi acaba?

Yukarıya çıkıp ulaşım standını düzenlemeye çalışıyorum. Uzun zamandır yapılmadığı kesin. Daha çok nasıl savaşılabileceği hakkında kitapların olduğu bir stand. Burası buram buram testosteron kokuyor. Jane'in Tarihsel ve Askeri Hava Taşıtı Tanıma Rehberi ve Zırhlı Gemiden Scapa Akıntısına gibi kitapların arasında Zen ve Motorsiklet Bakım Sanatı'nı buluyorum. Raflama da diğer her şey gibi kendi incelikleri olan bir sanat anlaşılan. En iyi şekilde yapmaya karar veriyorum ben de.

"Esme?"

Ayağa kalkıyorum. "Evet? Bir şey mi lazım? Sadece şuradaki şeyleri düzenliyordum."

"Hayır, sadece biraz dışarı çıkacağım belki birkaç bira alırım. Sen de ister misin?"

Tabii ki isterim. Ama içemem. "İyi fikir ama hayır teşekkürler."

“Gerçekten mi? Bir tane bile mi?”

“Hayır, içemem. Yandan çekilmiş bir fotoğrafım var, siyah bir çizgi geçiyor içinden. Yapamam.”

“Tamamdır. Uzun sürmez.”

Saatime bakıyorum. On olmuş.

“Tek başıma kalmam bir sorun yaratır mı?”

Omuz silkiyor. “Sadece iki dakikalığına gidiyorum. Ne olabilir ki?”

“Büyük bir satış?” Luke’a gergin olduğumu söylemiyorum. New York’ta ilk taksi çevirdiğimde hayatta kalma şansımın yarı yarıya olduğunu düşünüyordum. Taksici kesin beni, her amerikan filminde olduğu gibi, terk edilmiş bir park alanına götürecekti ve tüm paramı aldıktan sonra beni öldürecekti. Sonra da cansız bedenimi bagaja atıp nehrin doğu yakasına sürecek ve beni atacaktı. En nihayetinde taksi şoförü gök mavisi bir gömlek ve pembe bir kravat giyen bir Çinli çıktı. Beni kibar bir sessizlikle 66. Cadde’nin karşısındaki parka getirdi ve yedi dolar isteyip iyi günler diledi.

Luke çıkmak üzere. “Kasım yağmurunda bir pazartesi akşamı eğer gece saat onda büyük bir satış yapacak olursan karşıya geçip bira aldıktan sonra geri gelene kadar geçecek olan üç noktada iki dakika süresince adamlarla tatlı tatlı muhabbet et.”

Ulaşım standına geri geliyorum. Bir dakika kadar sonra kapının açılışını duyuyorum ve biri sesleniyor, “Luke? George?”

Kalbim sıkışıyor. Ses kalın ve pürüzlü. Merdivenlerin tepesinde tekrar ayağa kalkıp kimin konuştuğunu görmeye çalışıyorum. Kitapçı çocukların sokak insanı dediği tiplerden biri, Mitchell da serseri diyor. Bence sokak insanı daha iyi. Adam

çok iri, 1.90 civarı ve zayıf da değil. Nasıl hem evsiz hem de bu kadar besili olunabileceğini anlamıyorum. Merdivenden indikçe hiç de şişman olmadığını fark ediyorum sadece daha kasımın başında olmamıza rağmen sanki New York kışından korunmak ister gibi kat kat giyinmiş. Terin kuvvetli kokusuyla karışık tatlı bir şeyin daha kokusu geliyor. Tatlı olan koku korkutucu; bana bir şeyi hatırlatıyor ama ortam çok farklı.

“Yardımcı olabilir miyim?” diyorum. Sesim korkmuş gibi çıkıyor. Bana ihanet etmesine sinirleniyorum. Hakikaten, neden silah çekip bana kasayı açtırtmasın ki? Gerçi kasanın nasıl açılacağını hatırladığımdan emin değilim. Eğer olursa ona olduğu gibi kasayı veririm artık.

“George buralarda mı?”

“Hayır, bu gece yok George.”

“Luke nerede?”

“Birazdan gelir. Bir saniyeliğine çıktı.”

“Sen kimsin?”

“Ben Esme. Esme Garland. Bu benim ilk gecem.”

“Selam Esme. Ben Fark Etmez.”

Bana elini uzatıyor. Hemen tutmak yerine önce bakıyorum. Garip yerlerde şişlikler var. Siğil ya da frengi şişi olabilir. Ve ben hamileyim.

Elini tutup sağlamca sallıyorum. Eli büyük ve bahçe eldiveni gibi pürüzlü. “Merhaba Fark Etmez.”

“DeeMo diyebilirsin.”

“Tamam. O zaman Fark Etmez senin biraz daha resmi adım?”

Sırıttırıyor. “Ever. Bu benim pazar adım.” Anlamasına şaşırıp anında utanıyorum.

Masaya boşaltmaya başladığı içinde kitaplar olan büyük siyah çöp poşetini taşıyor. Hepsi domates sosuna bulanmış. Yığının artışı ve domates sosunun tezgâha damlamasını izliyorum.

“Şey, DeeMo?”

“Evet?”

“Bu kitaplar diyorum, domates sosu.”

“Evet ketçap. Biliyorum. Ama silinebilir.”

Mantıklı geliyor kulağa. Kağıt havlularımız var.

Luke dükkâna iki birayla dönüyor. Beni DeeMo’yu ve ketçaplı kitapları hızlıca süzüp “DeeMo. Ne halt yediğini sanıyorsun?”

“Ketçap sevmiyorsun. Anladım. Anladım. Yeni yardımcını çok sevdim Luke.”

“Evet, müthiştir.”

“Müthiş,” bir başka iğne mi bilmiyorum ama DeeMo’nun güzellik ve iyi niyetle domatesli kitaplarını çöp poşetine geri doldurduğunu biliyorum. Gittiğinde sandalyeye geri oturuyorum.

“Bu çok garip bir iş,” diyorum. Elini sıktıktan sonra kasanın yanındaki ıslak mendile uzandığımı hatırlıyorum. Elimi silerken kapı açılıyor ve DeeMo geri geliyor. Ne yaptığımı görüp direkt gözlerimin içine bakıyor. Kızarıyorum. Hiçbir şey söylemiyor.

Luke bir bana bir DeeMo’ya bakıyor. “Ne oluyor?”

“Ben hamileyim de,” diyorum DeeMo’ya. “Paranoyaklaştım. Ona zarar vermek istemiyorum.”

Başını sallıyor. “Sorun değil tatlım dert etme,” diyor. “Luke, bana bir on dolar çıkabilir misin?”

“Hayır,” diyor Luke.

Bana bakıyor.

“O da veremez,” diyor Luke. “Ama 11:30’da geri gel ve gelir-ken kitap getir. O zaman alırsın on dolarını.”

DeeMo bunu mantıklı buluyor gibi görünüyor ve yağmurlu gecenin içinde tekrar kayboluyor.

Luke bana bir kola şişesi uzatıyor. Ödemekle ilgili bir şeyler söylüyorum ama kafa sallıyor.

“Ne kokuyor?” diye Luke’a soruyorum.

“Keton.” diyor hemen. “Enerjiye ihtiyacı var ama iyi beslenmiyor, bu yüzden vücudu hayati organlarını parçalıyor.”

“Peki ya koku?” Armut şekeri gibi, şimdi hatırladım. Çocukluğumdan kalma hoş bir hatıra.”Koku neden?”

“Aseton kokusu. Açlıktan ölenler aseton gibi kokar.”

DeeMo gerçekten de saat on bir otuz dedin mi içeri giriyor kitapları yığmaya başlıyor. Luke bana bakıp “Arkadan süpürgeyi alıp koridorlarla merdivenleri süpürmeye başlayabilirsin.”

Luke’un bana tipik kadın işlerini buyurmasıyla ilgili feminist sebepler öne sürüp işten kaytarmaya çalışacağımı düşündüğüne dair bir hisse kapılıyorum. Rahatsızlığının sebebi bana acıdıkları için işe alınmam ya da üzerime çok gitmemelerini beklediğim düşüncesi olabilir. Bu yüzden tek söz etmeden süpürgeyi alıyorum.

Elektrik süpürgesi çok eski. Zamanla sararıp sütlaç rengine dönmüş beyaz ve kahverengi kaba plastikten yapılmış. Barlardaki duvar kağıtlarına benziyor. Kumaştan bir torbası var ve kablo da iki mandalın etrafına sarılmış. Altındaki düğmeden

açmayı becerdiğimde kalkış yapan uçaklar gibi bir ses çıkarıyor. Ellilerin mutlu ev hanımları gibi davranmaya çalışarak koridorlarda bir aşağı bir yukarı sallıyorum. *Günümüz evlerini bu kadar farklı ve cazip yapan şey ne acaba?*

Bitirdiğimde Luke yerlere bakıp etrafta dolanıyor. Ufak bir parça toz buluyor.

“Hepsini alamamışsın.”

“Çok şaşırtıcı, özellikle makinenin ne kadar ileri teknoloji olduğunu düşününce.”

“Yerleri süpürmeyi sever misin?”

“Etrafın toplu olmasını severim”

“Tamam, iyi iş çıkarmışsın. Bırakabilirsin süpürgeyi.”

Ön tarafa geçince Luke kasayı açıyor.

“Buraya kaçta gelmiştin?”

“Beşte.”

“Saat başı ne kadar alıyorsun peki? ”

“Bilmiyorum.”

Bana bakıyor. “Bilmiyor musun? George’la bir fiyat belirlemediniz, tamam neyse niye soruyorsam. Saat başı on dolar nasıl?”

“On iki nasıl?”

“On nasıl?”

“On iyi.”

DeeMo biz bunları tartışırken kapının girişinde dolanıyor ve birden kaşlarını çatarak:

“Benim aldığımın yarısını alıyor. Bana bile yarım saatine on dolar veriyorsun.”

Luke banknotları sayıyor. “İşte 70 doların. Hayırlı olsun.”

Parayı alıp öylece bakıyorum.

“Bunları hak etmiyorum. Hiçbir şey yapmadım ki.”

Omuz silkiyor. “Geri ver o zaman.”

Cebime sokuşturuyorum.

“Tamamdır,” diyor.

“Kapatmamız lazım. DeeMo? Hazır mısın?”

DeeMo başını sallıyor ve önümüzde yaylanıyor. Luke ışıkları kapatıyor ve dışarı çıkıyoruz. Kapıyı kilitleyip bir anda zıplıyor ve kepenkleri indiriyor. Üzerinde eski filmlerdeki metrolardakilere benzeyen graffitiler var. Üstünü başını düzeltiyor.

“Seni bekleyen kimse yok mu?”

“Pardon?”

“Bebeğin babasının gelip seni eve götüreceğini düşünmüştüm.”

“Hayır. Babası olayın içinde değil. Bruce ile birlikteyken de söylediğim gibi...”

“Ha tamam doğru, bebeğini aldırmadığın için seni neredeyse Oprah’ya çıkartacağı zaman. Peki. Sonra görüşürüz.”

Ben ona cevap vermeye uğraşırken elini veda eder gibi kaldırıp Broadway’i geçip merkez metro durağına gidiyor.

DeeMo hâlâ burada. “Diğer tarafa gidiyorsan seni bırakabilirim?” diyor.

Ona bakıyorum. Ne diyeceğimi bilmiyorum. Kafasını duva-

ra dayayıp geceye doğru gülüyor. Onun evsiz siyahi bir madde bağımlısı olduğunu düşünüyorum ve eğer bir korunmaya ihtiyacım varsa o da evsiz siyahi madde bağımlılarından korunma olacak. Ve o gülüyor, çünkü bunu düşündüğümü biliyor.

“Colombia’ya yakın oturuyorum; bu saatte yürümek için çok uzak. Metroyla gideceğim. Eğer istersen bütün bir cadde boyunca benimle yürüyebilirsin.”

Kendini duvardan kaldırıp yanımda yürüyor ve benimle turnikelere kadar geliyor.

“Tamam mıdır?”

“Evet,” diyorum. “Teşekkürler DeeMo”

“Kimseyle konuşma,” diyor ve Broadway’e geri yola koyuluyor. Platform ulaşınca karşı tarafta Luke’u görüyorum. Uzak bir tanımayla çenesini kaldırıyor, ben de ona aynı uzaklıkta gülümsüyorum. Beni yargılamaya hakkın yok diye bağırarak istiyorum, bedenimle ne yapacağımı sen söyleyemezsin diye. Ama nasıl saçma olur değil mi? Sesim kesin ya çok yüksek ya da çok zayıf çıkar; metro sesinden duyamaz bile ama benim tarafındaki yolcuların hepsi duyar. Tren gelene kadar garip bir öz farkındalıkla dikiliyoruz, ya da en azından ben öyle yapıyorum. Bir dahakinde yanıma kitap alacağım.

Yedi

The Owl'un merdiveninin üzerinde kitapları dizerken Colombia'daki Öğrenci Merkezi'ndeki asansörü düşünüyorum. Bir türlü binemiyorum ona. Sadece altı kat çıkartıyor size ve okulun rehberlik merkezi de tam altıncı katta. Yani asansöre binmek halet-i ruhiyenizin resmi açıklamasını yapmak gibi bir şey. Merdivenlerden çıkmak daha da kötü olabilir ama. İnsanlar size görmesin diye asansöre binmez de merdivenlerde saklanmaya çalışırken görülürseniz saklayacak çok daha önemli şeyleriniz var demektir.

Luke ön taraftan sesleniyor "Ee peki şu adam, baba?"

"Evet, o adam." Omuz silkiyorum. Bazen Mitchell olmadan gayet iyi olduğumu düşünüyorum, o zamanlar aynı zamanda hüznün beni savunmasız yakaladığı ve gözyaşlarına boğduğu zamanlar. Bir an için cümleyi bitiremeyeceğimi düşünüyorum. Ölüme kıyasla çok önemsiz bir acı olmalı, ya da başka yoksunlukla. Ama ben onların nasıl olduğunu bilmiyorum ve bu tek başına gerçekten de çok kötü hissettiriyor. Ve acı, şimdi görüyorum ki, geçmiş kadar geleceğimi de kaybetmekten kaynaklanıyor.

Merdivenden çıkıp Jane Smiley'nin Bin Dönüm'üne hiddetle bakıyorum, sakinleşmeyi bekliyorum. Luke'un bana baktığını hissedebiliyorum. Bir süre sonra uzaklaşıyor. Kitapları dizdiğini duyuyorum, sonra bir müşteri geliyor, şiirleri soruyor.

Jane Smiley'yi alıp eve götürmek üzere aşağı iniyorum, belki üzüntüye boğulup kendimi unutabilirim. Öndeki ikinci sandalyeye oturuyorum. Luke paraları sayıyor ve satış defterini alıp hasılatları geçiriyor.

"Nasıl, yeterince para kazanıyor muyuz?"

"Evet evet," diyor ve ekliyor "Biz'i sevdim. Gayet iyi gidiyoruz. Elektronik kitapları ve Kindle'ı düşününce çok iyi gidiyoruz. Kira artmadığı sürece tabii. O zaman manikürcü olacağız işte Bruce'un da dediği gibi."

"Belki mal sahibi burasının kitapçı olmasından çok memnundur da kirayı arttırmaz?"

"Evet çünkü tüm mal sahipleri, özellikle New York'takiler aynen böyledir,"

gülüyorum. Luke bakıyor. "Şu adam hakkında, bilirsin, daha iyi olacak."

"Evet. Ben sadece, bilirsin. Sevmiştim."

Ona bakmıyorum ama ağlamıyorum da. İlerleme var.

"Bu konuda çok açıksın," diyor.

"Olmamak için bir sebep göremiyorum."

"Böyle çok incinirsin ama."

"Zaten yeterince incindim."

George'dan kitap tanımlamalarını öğrenerek geçirdiğim kısa bir öğlen vardiyası bitti. İnternetteki gizemli bir kodlama sistemi, öyle ki fena değil rezil, iyi kötü ve mükemmel şarlatan olduğun anlamına geliyor. Fiyatı kesilmiş kötü. İkinci basım kötü. Yazı yazılmış kötü, eğer yazar yazmadıysa, o zaman iyi ama imzalı kadar iyi değil. Tabii eğer çok önemli biri tarafından yazılmadıysa. *Kıymetli Laurama, Petrarch'tan*. Bittiğinde çok yorgun hissediyorum, oysa sadece üç saat çalıştım.

“İyi misin?” diye soruyor George.

“Evet. Sabah dersim vardı, bir makale yazmam lazım. Sadece birazcık yorgunum.”

“Ağırdan alman gerek. Bebeği unutma.”

“Biliyorum” diyorum aceleyle. “Biliyorum, öyle yapıyorum.”

Bana keskin bir bakış atıp biraz beklememi istiyor, sonra dükkânın arkasına gidiyor. Kağıt kapak bir kitabı bana veriyor. Franks Worsley'nin *Shackelton'ın Bot Macerası*.

“Tüm zamanların en iyi hayatta kalma hikâyelerinden biridir,” diyor. “Tadını çıkar.”

Antartik'in keşfi hakkında bir kitabın bekar, parasız ve hamileyken yapacak bir doktoran ve çalışacak bir işin olması problemlerinin hepsini çözeceğini düşünmesi tam George'a göre.

Barnes and Noble'a nasıl iyi bir hamile olunacağına dair kitaplar almaya gidiyorum. Param yok ama şimdiye kadar internet pek yardımcı olamadı. Günlere ve haftalara bir biçim vermem gerektiğini hissediyorum.

Büyük ve pahalı alışverişimi tamamlayana kadar The Owl'dan hamilelik kitaplarına bakmanın aklıma gelmemesi şı-

rin ikinci el kitapçıların yüzleştığı problemlere bir örnek. Geçmiş bize bebek sahibi olmakla ilgili bir şey söyleyemezmiş gibi.

Tüm bebek kitapları devasa boyutta; niye ki yani? Anneyi ağırdan ağıra çocuğa dönüştürüyorlar. Kadından anneye dönüşeceğiz ya, her şeyi on dört puntuyla yazsınlar. Hamile kıyafetlerinde de öyle, Stella'yla bir baktık ama daha bir şey almadım. Üzerlerinde 'Bebek bakma aracıyım' ya da 'Elbiseyim' diye belirten kartlar vardı.

"Bebek bakma aracıyım," dedi Stella. "Alt metin: sen hamile bir kadınsın, bu yüzden kıyafetlerin seninle konuşmalı.' Sevişme aşkına!"

Yanımda taşıdığım külçeyle yürürken Mitchell'a rastlıyorum çat diye. Ellerini omuzlarıma koyup "Esme Garland! Ne harika bir sürpriz!" diyor Cary Grant sesiyle.

İki yanağım da öpüldükten sonra süzölmek üzere tekrar geride tutuluyorum. Ne olup bittiği hakkında hiçbir fikrim yok ama tehlike ve karmaşa seziyorum. Kalbim küt küt atarken ve zihnim oradan oraya saparken beni öpüp seyretmesine izin veriyorum. Zar zor nefes alabiliyorum. Mitchell van Leuven'in yanında kendimi bir daha küçük düşüremem. Yapamam.

Burası olması gereken çevreden çok uzak olmasına rağmen neden şehir merkezinin dışında buralarda olduğunu sormuyorum.

"Hiç de gelmem aslında buralara." diyor. "Kader olmalı bu. Kader olmalı Esme."

Kader falan değil.

"Harika görünüyorsun," diyor. "Gel de bir kahve iç. Manhattan'daki kahve dükkânlarının insanlara oranını biliyor musun? Üçe bir. Gerçekten. Hadi seç bir tane. Starbucks olmasın ama."

Bazı insanlar birazdan söyleyeceklerimdeki muhteşem başarıyı fark ve takdir edecek, bazıları ise üzerinden geçip gidecek.

“Çok isterdim ama yetiştirmem gereken işler var”

“Daha önce hiç kahveyi reddettiğini görmemiştim,” diyor. Gözleri güler gibi. Kenarları kıvrılıyor.

Omuz silkip “Artık kahve içmiyorum,” diyorum.

“O zaman,” diyor ciddiyetle “Sana chai latte alırım.”

Kararlılıkta kafamı sallıyorum.

“O kitaplar ne için?”

“Özel bir amaçları yok,” diyorum rahat olmaya çalışarak ama sanki bakışlarından kaçırmaya çalışır gibi torbayı hafifçe arkama alıyorum. Kitapları gördüğü için bu hareketin hiçbir anlamı yok. Hediyesini kapmaya çalışan bir çocuk gibi kitaplara yelteniyor. Geri çekip “Hayır Mitchell, bunu yapmaya hakkın yok, sakın...”

Ve kitapları torbadan kapıveriyor. İki tanesinin kocaman bir ortaklığı var: *hamilelik kitabı ve bebek kitabı*. Diğerleri de *bebek beklerken sağlıklı beslenme* ve *sağlıklı hamilelik için mayo klinik rehberi*. George’un bana verdiği Shackelton’ın Bot Macerası’nı da onların içine atmıştım. Sanki üç balo elbisesi ve bir sucuk almışım, akıl sağlığım bozuk izlenimi veriyor.

Mitchell kitaplara bakıyor.

“Hamile misin sen?” diyor.

“Evet. Ve kuzey kutbuna gidiyorum,” diyorum.

Zekice bir espri yapmayı başardım, sesim de gayet iyi çıkıyor hani. Ama en nihayetinde ben biliyordum, o bilmiyordu. Beti benzi attı.

“Benim mi?”

“Hayır,” diyorum. “Benim.”

Ben duruyorum, Mitchell duruyor, tüm bebek kitaplarının yükü onun üzerinde. Hiçbir şey düşünmüyorum.

“Sen bana söylemeyecek miydin?” diyor sonunda.

Hiçbir şey söylemiyorum. Gelip geçen insanlara bakıyor. “Bekle bir dakika, park mı? O bunun için miydi? Bana bunu mu söyleyecektin?”

Hafif hafif çenemi kaldırıyorum.

Sanki benim hakkımda hep düşündüğü şeyi doğrulamışım gibi başını sallamaya başladı. Sanki yoldan geçenleri çekip üzerine atılan iğrenç suça ve benim mantıksızlığıma şahit etmek ister gibi görünüyor.

“Ve doğuracaksın?” diyor. “Öylece?” Parmaklarını çıtlatırken “Sen, sen şimdi bana tüm hayatımı bir çocuğum olduğunu bilmeden geçirebileceğimi mi söylüyorsun? Bana söylemeyeceğini mi?” diyor.

“Benimle olmak istemezken sana niye söyleyecektim ki?”

“Hakkım olduğundan mesela?”

“Nereden hakkın oluyormuş? Neden sorumluluğun değil de hakkın?”

“Neden bir hak sorumluluk da olmasın ki? Sen benim çocuğumu doğuracaksın!”

Sessizim. Gözlerini dikip, “Bu durumda senin ya da onun, birinin bana ihtiyacı olabileceği hiç aklına gelmiyor mu, hiç aklından geçmedi mi? Benim için... Sen... Bunun her şeyi değiştireceğini anlamıyor musun?”

“Bunun her şeyi değiştirdiğini çok iyi biliyorum,” diyorum hiddetle. “Sana söylemediğim şeyleri de değiştirdiğini gördüğüm için.”

Kafasını iki yana sallıyor. “Sana i-na-na-mı-yo-rum.”

Tüm bunlar dünyadaki en kalabalık caddelerden birinde oluyor. Ondan kaçmak istiyorum, ışınlanmak. Birçok yerde eğer uzaklaşıyordım beni takip edebilir ve bana inanılmaz olduğunu söylemeye devam edebilirdi. Ama burası New York. Kaldırımın köşesine gidip elimi kaldırıyorum. Sarı bir taksi yanaşıyor, kapıyı açıyorum.

Bana koşup kapının kolunu tutuyor ki hareket ettiremeye-yim. Bir dakika için bana bağıracağını düşünüyorum ama kafamı onu görmek için kaldırdığımda allak bullak görünüyor.

“Niye böyle oluyor ki her şey?” diyor, sanırım sesindeki göz yaşlarını duyabiliyorum. “Daha iyisini yapabiliriz? Beni incitiyorsun Esme. Bu beni incitiyor.”

İçimde binlerce pişmanlık çiçeği açıyor, onu yeterince iyi tahlil edemedim. Onu düşünemeyecek kadar çok meşguldüm kendimle.

“Üzgünüm,” diyorum “Ben böyle yapacağını düşünemedim.”

“Seni özlüyorum,” diyor, sesi ninni gibi. Nefesim kesiliyor. Yavaşça boş eliyle saçlarımı kulağımın arkasına itiyor, eskiden de böyle yapardı.

Dokunuşuyla ürperiyorum. Farkında. Şimdi gülümsemeden uzun uzun bakıyor gözlerime. Gözleri deniz gibi. Kuzey Atlantik gibi.

Öne eğiliyor, nefesi kulağımı gıdıklarken “Seni seçtim ben Esme,” diyor. “Artık bir tek sen varsın benim için.”

Dut rengi çarşafların içinde geriniyorum.

Mutfaktan elinde peynir tabağı ve şeftaliyle dönüyor. Hâlâ çıplak.

“Nereden onlar?” diyorum şeftalilere bakarak. “Gristedes’den almadın değil mi?”

“Ne yaptım ben!” diyor. “Hayır bayan New York. Gristedes değiller. Apple Tree Market’ten aldım.”

Birini ısııyorum. Gerçek bir şeftali gibi tadı.

“Kavunlarını da denemelisin,” diyorum. “Salatalık değil de kavun yemiş gibi olacaksın.”

Gözleri uzaktayken gülümsüyor, sonra bana bakıyor. O gizli gülüş, bana sevildiğimi hissettiren.

“Sonunda seni de kendime benzettim,” diyor. “Gururluyum.”

“Meyveyi meyve gibi tatmadığında kendi kendime de gıcık olabilirim”

“Hayır olamazsın. Seninle tanıştığında tam bir İngiltere’deki İngiliz gibiydin. Bu şeftali berbat ve beş dolar istediler. Aman neyse, en azından savaşı biz kazandık...”

“Evet tamam, devamlı savaştan bahsedene ben olabilirim. Ayrıca bana da gerçek bir New Yorklu olmayı da sen öğrettin.” Gardrobuna şöyle bir bakıyorum. “Ya da eşcinsel bir New Yorklu...”

“Basit, çok basit. Ayrıca ben sana sadece nasıl eşcinsel bir erkek New Yorklu olunur onu öğrettim. Lezbiyenler umursamaz. Onlar şeftali yemez zaten, onlar daha çok...”

“Elma yerler!” diyorum elimi ağzına kapatarak. Yatakta yuvarlanırken gülüyor. Beni de üzerine çekip öperken ağzındaki şeftaliyi benimkine transfer etmeye çalışıyor.

İtip suratımı buruşturuyorum. Gülüyor.

“İğrençsin,” diyorum

“Çok tatlıyım,” diyor. “Ve sen de dağılmışsın. Dağılmış yatağın içinde dağılmış bir kız.”

“Ben dağılmam. Yalnızca saçım dağılabilir. Mitchell, şu söylediğin şey, gerçekten benim senden ayrılacağımı düşündüğün için mi benden ayrıldın?”

“Tabii ki. Klasik numaralar. Önce sen davranacaksın.”

“Ama sen beni çok üzdün.”

Hafifçe omuz silkiyor. “Kendimi korumaya çalışıyorum. Bunu da iyi beceriyorum. Sen de artık üzgün değilsin.”

“Hayır değilim.”

“Ben de öyle. Ben mutluyum Esme.”

Bana doğru bakıyor, sadece bir kere. Ama öyle hilesiz bir gülümsemeyle bakıyor ki sanırım beni seviyor, bizi bağlayan o kısacık bakış sayesinde biliyorum, sabah güneşin sokakları ve odamı parlak bir ışıkla dolduracağını bildiğim kadar iyi biliyorum, beni seviyor.

Onun içinde kaybolmuş durumdayım ama bunu yapamam. Bir uzaklık yaratmalıyım.

“Ekonomist olmaya nasıl karar verdin?” diye soruyorum.

Mitchell tuhaf tuhaf bakıyor. “Pardon, bu bizim ilk randevumuz muydu?”

“Cidden. Merak ediyorum nasıl olup da bu alanı seçtiğini.”

“Annemle tanıştın mı sen?”

"Tanışmadığımı biliyorsun. Evet neden?"

"Çünkü," diyor kolumun içini dirseğimden bileğime hafifçe parmağıyla dürterek "Çünkü reklamcılık çok ortada bir meslek olacaktı. Kolların ne kadar güzel."

"Bu defa şehvet eksikliğiyle iyi baş ettin," diyorum.

Anlayışla başını sallıyor. "Evet, zor oldu ama bir şekilde hal-lettim. Belki bir dahakine kafana kese kağıdı geçirirsin?"

Ona vurmaya çalışırken yine beni yakalayıp gıdıklıyor. Ben gülüyorum, o da koluna başını dayıyor.

"Görüyorsun değil mi Esme? Seni özledim. İyi de vakit geçiriyoruz. Dinle, ilk şoktan sonra ben düşündüm ki, sence de, bilmiyorum ama, bunun için çok genç olabilir miyiz? Bu bizi yok edebilir mi?" duraklayıp camdan dışarı bakıyor sonra da bana dönüyor. "Bence eğer bunu yaparsan bu bizi yok edecek."

Oyuncak bebek gibi öylece yatıyorum orada. Odadaki enerji -yoksa bendeki mi- bir anda kesiliveriyor. Numara yapmış. Beni kandırmış.

"Sana göz kulak olurum Esme. Tüm süreç boyunca yanında olurum. İyi bir klinik bulacağım. En iyisini. Şu an halledebilirim. Ve tabii ki seninle geleceğim. Her adımda seninle olacağım."

Elinin üstüyle yanağıma dokunuyor.

"Bence bunu bir an önce yapmak çok önemli. Sen ona bağlanmadan."

Ayağa kalkıp sessizce giyinirken beni izliyor. Konuşmuyorum, hiç konuşmadım. Keşke bir anda kendi daireme ışınlatabilsem, ayakkabımı bulamıyorum ama tek istediğim gitmek.

"Kızma."

“Ayakkabımı bulamıyorum.”

“Bunu daha sonra konuşuruz.”

“Ayakkabımı bulamıyorum.”

Bulmam için hiçbir çaba sarf etmiyor.

“Eğer onu doğurursan biz çok yanlış bir yerden başlamış olacağız. Bunu görmüyor musun?” Doğruluyor oturduğu yerde. “Seninle olmak istiyorum. Bence sen mükemmelsin. Ama bize bunu yapma.”

Nasıl bir ayakkabı yeryüzünden hiçbir iz bırakmadan kaybolabilir? Mitchell’in dairesi kusursuz ama ne yatağın altına girmiş ne dut rengi çarşafların arasına dolanmış ne de banyoda kalmış. Yok, gitmiş.

“Bursunu düşün,” diyor ben dört ayak üzerine çökmüş onu ararken. “Forster bursu! Sana bunu layık gören insanlara karşı bir sorumluluğun yok mu sence?”

Mitchell’in apartmanının önünde yalın ayak dikiliyorum. Ayaklarımın altındaki kaldırım buz gibi. Hiç taksi yok, Sutton Bölgesi her zamanki kıyamet sonrası görünümünde, terk edilmiş. Bunu yaz vakti yapsam hadi neyse, enteresan biri olarak geçip gidebilirdim insanların hayatından. Sokak boyu yürüyorum sanki ayakkabılarım varmış gibi, en sonunda bir taksi geçiyor. Binip eve gidiyorum.

Sekiz

Ertesi gün işe gittiğimde olan her şeyle kendi kendime kavga ediyorum. Beni geri almak öyle kolaydı ki, o kadar kolaydım ki. Pişmanlık ya da vicdan azabı belirten tek bir kelime bile yoktu ve sözüm ona onca küçük düşürülmeden sonra onunla konuşmayacaktım bile. On kelime ve bir okşamadan sonra yatağına sere serpe yatmış buldum kendimi. Kendime katlanamıyorum.

Bruce yerine ben açıyorum The Owl'u, ellilerdeki arabalar hakkında bir sempozyum yüzünden mesaisinden uzak düşürülmüş. Sabah açılışı için Dennis, evsiz beyaz adam, bana yardımcı olacak. Çoktan gelmiş, Staples'ın önündeki kaldırımında oturuyor ve fasulye gibi görünen bir şeyler tıkınıyor.

Beni karşılarlarken ılık saçtı resmen. Karamsarlıkta kararlı olan ben, Dennis'e ve onun belki de çöp kutularını karıştırıp kapı önlerinde uyuyarak geçirdiği hayatına bakınca bu kararın ne kadar saçma olduğunu düşündüm.

"Tadı iyi mi?" diye soruyorum.

"Hayır," diyor.

Ben kepengin kilidini açarken ayağa kalkıyor ve yukarı iterken bana yardım ediyor. Koridoru tıkayan tüm kitapları çekene kadar içeri giremeyeceğiz ama ona yardım etmeme izin vermiyor.

“Hamile olduğunu duydum,” dedi “Riske grime.”

“Risk değil ki bu,” diyorum “Ağır değiller, tekerlekleri de var.”

Tüm *National Geographic*’leri sarı köşelerine ittikten sonra tüm kitapların bir dolar olduğunu söyleyen levhayı düzeltiyor hemen. Sonra geri çekilip hepsi sıralı mı diye bakıyor.

Dükkanın ışıklarını yakıp ayraçlarla posta kartlarını düzeltiyorum. Bu sırada küçücük bir ağaç oyması fark ediyorum, koyu renkli tahtadan oyulmuş ve kendisinden de küçük altın sarısı tahta elmalarla asılmış. Nadir bir parça. Dennis geri geldiğinde onu elime alıp “Bunu gördün mü? Çok güzel değil mi?”

“Evet ya onu ben getirdim. Bir sürü şey daha getirmiştim ama George sadece onu ve bir kitabı aldı. Tek bir tane kitap.”

“Acaba bana satar mı?”

“Bence kesin satar. Çok hoş değil mi? Neredeyse atacaklardı evi temizleyen çocuklar. Ruhsuzlar.”

“Bunun kurtarılması gerek. Özellikle bunun. Bu ağacın.”

Küçük ağacı müşterilerin görüş alanının dışında bir yere asmak için sandalyenin üstüne çıkıyorum. Eğer yanlışlıkla satılmasına engel olmak istiyorsak burada kalması daha hayırlı olacak.

“Dennis,” diyorum. “Gidip yiyecek bir şeyler alacağım. Dikkat et de kimse satın almasın. Bir şey istiyor musun?”

Bir sade çörek istiyor ve beş sokak ilerideki lokantayı tavsiye ediyor.

“İyi bir yerdir. Seni benim yolladığımı söyle. Kahvaltı tabaklarını denemelisin ama oturup ye. Alümünyum kaplarda aynı lezzeti alamıyorsun.”

İtaatle lokantaya gidiyorum ama sadece iki susamlı simit ve bir bardak bitki çayı alıyorum, paket. Ancak dönüş yolunda fark ediyorum koca dükkânı evsiz bir alkoliğin ellerine bıraktığını. Yolun kalanını koşarak geliyorum.

Dükkâna girdiğimde Dennis ortalarda yok ama DeeMo patron sandalyesinde oturmuş yeni gelen CD'lere bakıyor. Bir de Fanta açmış kayıt defterinin yanına koymuş.

“Dennis'i gördün mü?”

DeeMo kafasıyla sağ koridoru gösteriyor. Uzak Doğu standına doğru baktığımda Dennis'i arka arkaya sanat kitaplarını poşete doldururken buluyorum.

“Dennis? Ne yapıyorsun sen?”

Şaşkın bana bakıyor ama elindeki kitabı da cebe indirmeyi ihmal etmiyor.

“Ben hırsızım tamam mı? Beni burada yalnız bırakmamalıydın. Sana söylemediler mi?”

“Hayır. Pek de becerikli sayılmazmışsın kusura bakma da.”

“Bakmam. Galiba bu yüzden bu kadar sık hapse giriyorum.”

DeeMo ayağa kalkıyor “En son hangisindeydin baba?”

“Hudson,” diyor Dennis kısaca.

DeeMo saygıyla bakıyor. “Hudson iyidir.”

“Evet fena değildi.”

DeeMo bana “İnsanlar sırf Hudson’a girmek için suç işliyorlar,” diyor ve Dennis’e dönüp “Orada resmen çayırlar varmış değil mi?”

Dennis, DeeMo’ya şöyle bir bakıyor ve biraz kem küm ettikten sonra “Ben hiç çayır görmedim,” diyor. İkisi de gülmeye başlıyor.

Buralardaki hapishaneler nasıldır acaba, bildiklerim televizyonda ve *Esaretin Bedeli*’nde gördüklerimden ibaret. BBC çok ucuza almış olmalı ki bir ara yedi dakikada bir yayınlar olmuşlardı.

“Çayırlar!” diye inliyor Dennis. “Lanet çayırlar!” şu anda ikisi de gülmekten kırılır durumdalar. Durulduklarında “DeeMo, sen hiç hapse girdin mi?” diye soruyorum.

“Evet tabii. Geçen sefer Rikers’daydım, doksan gün kaldım.”

“Rikers iyidir,” diyor Dennis, DeeMo onaylıyor.

“Nasıl iyi olabiliyor ki?” diye soruyorum.

“Kimsenin üç müebbeti olmaz,” diyor DeeMo. “İki ya da üç müebbeti olan birine yanlış yaparsın... Oracıkta öldürür seni. Ne olacak ki başka? Sen ölürsün, dörde çıkar. Öyle işte.”

Dennis buna da gülüyor.

“Eee Dennis, sanat kitaplarını geri koymayacak mısın?”

Gülmeyi kesip iç geçiriyor.

“Sanırım.”

Geri koyarken başında dikiliyorum. Bu sırada “Yüzüğün yok ama hamilesin, değil mi?”

“Ever”

“Peki babası yok mu?”

“Yok. Babası yok. Aslında...” hakkını teslim etmeliyim.
“Babası var ama sadece...”

Dennis başını sallıyor. “Tamam,” diyor “Tamam.” Ayağa kalkıyor, sanki bu hırsızlığı yapmadan önce bir din adamıymış gibi üstünü başını silkeliyor ve “Çöreğimi aldın mı?” diye soruyor.

Çöreğini ona verdikten sonra diğerini de DeeMo’ya vermeyi teklif ediyorum ama o içeceğini havaya kaldırıp böyle iyi olduğunu söylüyor. Gidecekmiş zaten.

“Dur bekle biraz,” diyorum. Kasayı kontrol etmeyi unuttum. Eğer paralar gittiyse büyük ihtimalle Dennis almıştır. Ama sonrasında sanat kitaplarını da çalmaya kalır mıydı? Biraz aptalca. Ama eğer öyle bile olduysa sanki DeeMo yanımdayken onu geri vermeye daha kolay ikna edermişim gibi hissediyorum. Baktığımda paraların hepsi yerinde duruyor. Hiç eksik yok.

Kapatıp yüzüne baktığımda ondan şüphelenmenin verdiği suçlulukla kıpkırmızı oluyorum.

“Tamamdır,” diyorum DeeMo’ya. Kaşlarını kaldırmış bana bakıyor. Harika, şimdi de şüphelendiğimin kendisi olduğunu düşünüyor.

“Ne tamam?” diyor.

“Yani, gidebilirsin diyorum, o tamam”

“Güzel ama her türlü giderdim zaten. Lincoln baba özgür olduğumu söylüyor.”

“Yo yo hayır, ondan değil, sadece... Dennis parayı çaldıysa senin geri almama yardım edebileceğini düşündüm.” diyorum. DeeMo’yla arayı düzeltirken bu sefer Dennis’i kırıyorum.

“George’u soyacağımı mı düşündün?”

“Sanat kitaplarını çalıyordun ama.”

“Onlar sadece kitap. Ama George’dan çalmam ben. Ona daha geçen hafta birinci baskı bir kitap sattım ve bana yüz dolar verdi. Ondan çalabileceğimi nasıl düşündün?” bana iğrenmiş gibi bakıyor.

“Üzgünüm,” diyorum. Hırsızlık adabının incelikleri kafamı karıştırıyor ama belli ki gücendiriyorum onu.

“Gerçekten çok üzgünüm,” diye tekrarlıyorum. “Her şeyi yanlış yapıp duruyorum.”

Dennis hemen yumuşayıp “Olsun önemli değil,” diyor.

DeeMo el sallayıp sonra görüşürüz diyor.

Dennis’in çöreğini bitirişini izliyorum. Sanki kurtlar tarafından büyütülmüş gibi parçalara ayırıp yutuyor. Çok aç olduğu için böyle yapmıyor bence, daha çok daha önce hiç kimse onu yemek yerken izlemediğinden.

“Yemek işini nasıl hallediyorsun?”

“Belli yerler var. 72. Cadde’deki çorbacı mesela. İnsanların bana verdiği parayla da yemek alıyorum.”

“Gerçekten mi?”

“Hayır,” diyor Dennis. “Likör alıyorum.”

“Çöp karıştırıyor musun?”

“Hayır!”

“Özür dilerim, kabalık ettim.”

Omuz silkiyor. “Bazen yapıyorum.” Sonra, “Bir kızım var,” diye ekliyor.

Buna şaşırdığım için daha çok suçluluk hissediyorum. Neden evsizlerin de kız çocukları olmasın ki?

“Adı ne?”

“Josie. Josie Jones.”

“New York’ta mı o da?”

“Hayır.”

Kafamı uzaklara çevirdiğimde Josie için babasının New York sokaklarında bu kadar zor şartlarda yaşamasının nasıl bir şey olduğunu merak ediyorum. Tabii eğer kendisi kızının yardımını istediği işler umduğu gibi gitmediği için kırık bir kalple çöpleri karıştırmıyorsa.

“Bana bir daire tuttu ve güzel yaşamam için elinden geleni yaptı. O iyi bir kız. Ama ben yapamadım. Sokakları seviyorum.”

“Niçin?” diye soruyorum.

“Bilmem,” diyor. Düşünmek istemeyen herkesin vereceği en kolay cevaba sığınarak. Belki de kimse Dennis’in gerçekten düşünmesini beklemiyordur ondan, ya da cevabını umursamıyordur.

“Cidden ama,” diyorum. “Bir daireye yerleşmektense neden sokakta yaşamayı tercih ediyorsun? Gerçekten merak ediyorum.”

Diğer sandalyeye yavaş yavaş oturup önüne bakıyor. Aceleyle bir kitabı açıp o cevap verene kadar üç sıkıcı paragraf okuyorum. “Dairede kimse gelip gitmeyecek, hiçbir şey olmayacaktı. Tek başıma kalacaktım.”

Son cümleyi söylerken gözlerini kaldırıp benimkilerle buluşturuyor. Bu koca bir yalnızlığın itirafı. Beline doladığı yıpranmış bel çantasını göstererek “Dışarıya çıkıp biraz mangır bakınayım,” diyor.

Çıktığında ben de aynı koca yalnızlığı hissediyorum. Yalnızlık yanınızda olamayacak birini istediğinizde çevrenizde hiç kimse olmamasından daha çok koyar. Mitchell'la geçen dün, bugün ne kadar yalnız olduğumu yüzüme vururcasına üstüme üstüme geliyor. Bırakıp gitmekle iyi mi ettim? Gerçekten numara mı yaptı? Fazla mı tepki verdim? Az mıydı yoksa? Onu tekrar mı kaybettim? Umursamalı mıyım bunu? Keşke Dennis gitmeseydi. Dükkan'da hiç müşteri yok ve ben kendimle baş başa olmaya dayanamıyorum. Benden başka kimse yok etrafta.

Hamlet de diyor ya, *İyi ya da kötü yoktur, düşüncelerimiz onları öyle yapar*. Kocaman bir piyanonun altında kalma ya da soykırım durumunda pek geçerli olmasa da aşk için kesinlikle doğru olmalı bu. Eğer onu sevdiğime inanmayı bırakabilirsem, özgürleşeceğim. Onunla mutlu olduğuma bile inanmıyorum ama şimdi onu seviyorum ya, nasıl tersini yapacağım bilmiyorum. O hiç yememiş olmam gereken yasak meyve.

Tavana, ciltlenmiş kurgu kitaplarına bakıyorum. Çok az insan ister onları. Mal stoğundan çok yalıtım aracı görevi görüyorlar. Herkes normal kitap mı elektronik kopya mı tartışmasını yapıp var olan seçenekler yüzünden daralırken ciltli kurgular yavaş yavaş gözden kayboluyorlar. Yer açmak için birkaç tanesini dışarıdaki bir dolarlıklar standına koymayı teklif edeceğim. Maddi olarak pek bir getirileri olmaz ya da eski kitapları ne yapacağını düşünmek karşılıksız aşkın acısını örtmeye yetmez ama en azından bir yerden başlamış oluruz.

Ben Tom Clancy'leri tararken kapı açılıyor ve içeri Mitchell giriyor. Bir çocuğun doğum günü partisinin ortasına düşmüş bir borsacı nasıl görünürse, o da öyle naif ve şaşkın.

"Şirinmiş," diyor. "Sana bir hediyem var."

Ayakkabımı tezgâhın üzerine koyuyor sonra. Nerede bulduğunu soramıyorum bile.

“Konuşabilir miyiz? Bunu halletmemiz gerek”.

Hayır konuşamayız. Ben hallettim zaten. Benimle konuşma, dokunma bana, ikna etme beni.

“Burada konuşamam,” diyorum kısık bir sesle, sanki dükkânın müşterilerin her an her yerden çıkabileceği gizemli bir yer olduğu izlenimini vermek için.

Mitchell koridora ve asma kata bakıyor ve merdivenlerin tepesini şöyle bir yokluyor.

“Hamam böceklerinden mi çekiniyorsun?”

“Hamam böceği yok burada.” diyorum. “Müşteriler var. Şu an olmasa bile daha önce buradaydılar, yine gelecekler.”

Mitchell sırtırken kader ağlarını örüyor ve içeri Helmut Newton’ın kitaplarını soracak bir müşteri yolluyor. Kim olduğunu sormak zorunda kalıyorum, bu sırada Mitchell kadına dalga geçer gibi bakıyor. Onu aşağıdaki fotoğraf standına yönlendirirken kendim de yukarıdaki profesyonellere göz atıyorum. Ağır-dan alıyorum ki biraz sakinleşebileyim. Helmut Newton yok ama ilgisini çeken başkalarını buluyor, biraz daha oyalanacak.

“Seni idare edebilecek birileri yok mu?”

“Sadece Dennis var, evsiz bir alkolik. O da dışarıda.” diyorum. Onun iş arkadaşı olan ben, yasaları çiğneyen bir hamileyken özellikle, bu kulağıma çok eğlenceli komik geliyor. Bu yüzden ekliyorum: “İkimizi de aynı şirket kaptı.”

Mitchell gülmüyor. Yavaşça “Evsiz bir alkolik mi?” diyor. Bu kez de sanki etrafı kötü bir koku sarmış gibi çevreye bakınıyor. “Burada çalışan beni rahatsız ediyor.”

“O zaman bekle hemen istifamı vereyim.”

“Ciddiyim.”

Ona gülüp “Farkındayım,” diyorum.

“Gel bu akşam konuşalım. Senin evde buluşuruz. Şunu çözelim artık.”

“Seninle konuşabilirim Mitchell ama...”

“Bundan hiç şüphem yok.”

“Ama benden yapmamı istediğin şeyi yapamam. Yapamam.”

Mitchell razı olduğunu gösteren bir işaret yapıyor. Onunla akşam çalışmamı bitirdikten sonra buluşmaya söz veriyorum. Kitapçıdan ve okuldan sonra üçüncü sırada gelmekten pek hoşnut olmasa da, yapabileceğim bir şey yok. İçi çekilmiş gibi dükkândan ayrıldıktan iki saniye sonra kapıdan kafasını uzatıp:

“Şu bahsettiğin evsiz var ya?”

“Evet?”

“Az önce bir adamdan bir yığın kitap için on dolar alıp şehir merkezine gitti.”

Kitapçıdaki vardiyam bittikten sonra Avery Kütüphanesi'ne gidip işlerime koyuluyorum. Ulaşması biraz problem ama girdiğim anda sanki bana müstakil villadaymış gibi hissediyorum. Eleştirmenler Thiebaud'un Jean-Baptiste-Simeon Chardin'ın temsilcisi olduğu geleneğe bağlı olduğunu söylüyorlar, bu yüzden Chardin'e bir göz atıyorum ve acaba Thiebaud'a bu kadar çabuk karar vermese miydin diye düşünüyorum. Modern çağlı gözlerle bakarak hakkını veremeyeceğim, üç yüz yıl öncesinin

vakur resimlerine doğru yönlendirildiğimi düşünürken, bir anda gözyaşlarına boğuluyorum. Çizdiği cam bardağa, çilek sepetine bakmak, güneşi yüzünde hissetmek gibi, kendinden geçiriyor. Neden böylesine mest oluyorum? Sebebi ne? Niye bu resimler beni mutlu ediyor, niye ağlamak istiyorum?

Bu mutluluk hali beni geciktiriyor, yurda geldiğimde saat dokuzu çeyrek geçiyor, Mitchell'a on beş dakika önce buluşacağımızı söylemiştim. Lobide bekliyor, tekli koltuğa oturmuş. Bana ne kadar zararlı olduğu gerçeğinin bile önünü kesemeyeceği bir hoşnutluk hissediyorum. Sonra uykusundan uyanmış kedi gibi bir anda içimde bir korku doğup çoğalıyor. Ya beni istediğini yapmaya kandırırsa?

Geç kaldığım için özür dilerken ellerini kaldırıp "Barış için geldim," diyor.

Daireme çıkıyoruz, odanın ortasında durup "Esme," diyor. "Nasıl böyle olduk biz?"

Aklıma yalnızca kötü espriler geliyor, bu yüzden susuyorum. Ellerini açıyor.

"Benim için her şey doğru zamanda doğru kararı vermekle ilgili. Eğer birlikte olacaksak doğru karar bu olabilir, Esme. Ama öbür türlü... Eğer bunu yapmazsak onsuz birlikte olup olamayacağımızı asla bilemeyeceğiz."

Musluğun başına gidip bir bardağa çeşmeden su dolduruyorum. Susamadım ama odada sırf başka bir şey daha olsun diye yapıyorum. Suyu açık bırakıyorum ve su köpüklenerek çoğalıyor. Çoğalmasını izlerken şimdi kapalı bir sisteme yeni bir madde daha eklediğim için acaba diğer atomlar birbirine yakınlaşmış mıdır diye düşünüyorum. Basıncı azaltmak isterken

daha da mı arttırdım? Yalnızca musluktan akan suyla? Larkin'in bir şiiri var: *Eğer biri çıkıp gelse/ve bana kuruver bir din desel/ bir yeri olurdu mutlaka suyun.* Beni temizlesin günahlarımdan, arzularımdan arındırsın diye.

"Esmel!"

İrkiliyorum. Ona bardağı ikram ediyorum, kadehi; başını sabırsızca sallıyor.

"Musluktan doldurdun. Senin hayatımda olman benim yapacağım bir seçim Esmel. Bunun bir dayatma olmasını istemiyorum."

"Kimse sana bir şey dayatmıyor."

"Aramızda bir zorla bir bağlantı yaratıyorsun."

"İstesek de istemesek de o bağlantı kuruldu," diyorum.

Sanki film çekiyormuşuz gibi dönerek benden uzaklaşıyor.

"Dün sırf daha kolay ikna olayım diye benimle yattın sen."

"Yanılıyorsun," diyor camdan bakarak.

"O zaman neden?"

Omuz silkiyor. "İstediğim için? İstedığimi düşündüğüm için? Sen niye yaptın?"

"İstediğim için."

"Tamam. O zaman sorun yok."

Hamilelik sizi jet lag kadar yorar. Uyku aş erersiniz, eğer satın alınabiliyor olsa emin olsun hamile kadınlar bunun için banka bile soyarlar. Deli gibi yatmak istiyorum. Antreden yatağımı görebiliyorum ve gidip üzerine uzanmak istiyorum. Mitchell gitsin istiyorum. Kanepenin üzerine oturuyorum, ne

kadar büyük bir dram yaşıyor olursak olalım, fazlasıyla baştan çıkartıcı olduğundan kafamın altına bir yastık alıp kıvrılıveriyorum. Eğer ben yorgunsam, bebek de yorgun demektir. Onun dinlenmesi için ben de dinlenmeliyim.

Bana döndüğünde kafası havada ve gözleri kapalı, sanki karşısındakinin mantıksızlığına anlam vermeye çalışıyor gibi.

“Kürtaj karşıtı olduğunu bilmiyordum. Dindar mısın o kadar?”

“Hayır” diyorum. “Sadece uykum var.” Bebeği doğuracağım için özür dilerken kürtaj hakkı yanlısı olmanın kürtaj yanlısı olmakla aynı şey olmadığını açıklayıp sadece yapamayacağımı anlatmaya çalışarak savunma yapacak halim yok.

“Yorgun olduğunu biliyorum,” diyor. “Ama bunu çözmemiz gerek. Ben bebek istemiyorum Esme.”

Hâlâ ayakta olduğundan pantolonuna bakarak “Endişe etmene gerek yok, senin bir bebeğin olmak zorunda değil. Bunu seninle alakası olan bir şey olarak görmene de gerek yok. Bağlantı önemli olmak zorunda değil. Ne bebek ne de benim için endişelenmene gerek yok. Kafamda bir örtü kucağımda bir bebek karşına çıkmayı planlamıyorum.”

Çömeli bir elini omzuma koyuyor. Eli kocaman, sıcak ve ağır. Keşke bebekle beni ayırmak yerine bizi korumak için orada olsaydı. “Ailem,” diyor. “Ailem doğru olan şeyi yapmak konusunda çok takıntılı. Gayrı meşru bir çocuk sahibi olmak doğru değil. Onları hayal kırıklığına uğrattım. Ve onları hayal kırıklığına uğrattmak demek, nesiller boyu her adımda doğru şeyi yapmak için kendini paralamış bir sürü insanı hayal kırıklığına uğrattmak demek.”

“Ailen mi? Endişe etmene hiç gerek yok. Nereden bilecekler ki?”

“Nereden mi bilecekler? Sen delirdin mi?”

“Niye bilsinler? Biz birlikte değiliz...”

“Birlikte değil miyiz?” diyor Mitchell, inanmayan bakışlar atarak. Mütevazı bir gülücük atıyor. Çok çekici bir gülümseme bu. “Değil miyiz?” diyor. “Kimse bana söylemedi.”

Doğruluyorum. “Tabii ki değiliz. *Tabii ki* değiliz. Hiçbir zaman olmadık. Ben öyle olduğumuzu düşündüm ama değildik. Değildik. Senin çevrende bir sürü kız vardı...” Ağlamaktan nefret ediyorum. Ağlamayacağım. İlkel toplumlarda gözyaşı ne işe yarıyordu acaba? Sadece zayıflıklar gösterir gözyaşları, bu da hiç iyi olamaz.

Sessizlik çöküyor. Sonra “Esmе. Şimdi anlıyorum. Demek her şey bununla ilgiliydi. Anladım. Bu Esmе ve bebeği *contra mundum*’.”

“Latince bilmiyorum.”

“Bu kadarını anlarsın. Diğer kadınlarla çıkmama o kadar kızdın ki gidip tek başına bebeği büyütmele ilgili saçma bir romantizme kapıldın.”

“Diğer kadınlarla yatmana,” diye düzelttim. Beni parkta terk ettiği gün de başka bir zaman da birisiyle yattığını hiç söylemedin aslında, bu o yüzden körlemesine bir atış.

Duraklıyor. Bir anda yüzü aydınlanıyor.

“Hepsiyle yatmadım canım,” diyor.

Arkamı dönüyorum ki sıkıştığım kurşunun gelip beni vurduğunu görmesin ama fark etmiyor. Acı görülen değil, havadaki atomların titreşimiyle bilinen bir şeydir.

* Latince bir söylem. Bütün dünyaya karşı veya tüm fikirlere karşı anlamlarına gelir

“Esme, şaka yapıyorum. Yatmak hakkında?”

Yetmemiş gibi konuşmaya devam ediyor “Bu bir kazaydı!” diyor. “Sadece bir hata. Hayatımızın sonuna kadar bedelini ödemek zorunda değiliz! Beni cezalandırıyorsun.”

“Sana hiçbir şey yaptığım yok.”

Bana huysuz biz çocuğa bakar gibi bakıyor. Taktik değiştiriyor sonra:

“Bebekler istiktarlı bir ortamda yetiştirilmelidir. Planlanmaları gerekir. İstenmeleri gerekir. Saldım çayıra mevlam kayıra bebek sahibi olunmaz ki. Hem bu daha bebek bile değil Esme.”

“Bebek o.”

“Tanrı aşkına!” İki elini de masaya vuruyor. Elleri bembeyaz, yüzü de öyle, gözleri de yine bir kuşunki gibi. Daha sakın devam ediyor. “Eğer şimdi aldırırsan, farkına varmaz, acı çekmez ve küçücük bir şeyden kurtulmuş gibi olursun, şey kadar...”

“Ne kadar? Hamam böceği mi? Sıçan mı?” diyorum. Hayır. Bağırıyorum. Titriyorum. Bence de haklı, farkında olmaz, acı çekmez ama ben yapamam ki. Olduğu düşüncesi bile beni bitiriyor.

“Neden bana bunu yapıyorsun?”

Ona bakıyorum. Tutkuyla, sinirle titriyor. Sadece onun isteğinden doğan güç bile içimdeki minnacık şeyi öldürebilecek gibi. Odanın ortasında soluk beyaz bir tanrı gibi dikiliyor. Eğer ışığı açarsam parlayabileceğini düşünüp huzursuz oluyorum.

“Seç,” diyor. Tek kelime.

“Seç?”

“Seç.”

“Seninle bebek arasında mı?”

Ufak bir baş hareketiyle onaylıyor, Bond filmlerinden çıkma bir kötü adam gibi. Ben de ayağa kalkıyorum. Ondan korkuyorum, gücünden, isteğinden, fiziğinden bile. Ben de sinirden patlamak üzereyim.

“Seçtim,” diyorum “Yolda karşılaştığımız an da çoktan seçmiştim zaten. Ve eğer hatırlarsan sen de öyle.”

Hiç kıpırdamıyor. Aynı bastırılmış sesle “O zaman sona geldik. Olayları buraya getirdiğin için üzgünüm. Muhteşem bir ilişkimiz olabilirdi. Biz özeldik Esme. Bunu fark edemediğin için üzgünüm.”

Kapıdaki ağır pirinç sürgüye gidip gürültüyle çekiyorum.

Çantasını alıp yanımdan geçiyor, sonra da gidiyor.

Masanın üstünde dokunulmamış bir bardak su duruyor.

Dokuz

Columbia’da bir amfideyim. Bugün kendimi sadece doktorama adayacağım. Dağılmak yok. İlk dersin adı “Rönesans ve Bugüncülüğün Tehlikeleri.” En önde oturuyorum.

Önceki gecedен sahneleri bana iyi hissettirecek, kritik değişikliklerle tekrar gözümde canlandırıyorum. Mitchell’ın savlarına yaşımın üzerinde sakın bir bilgelikle cevap veriyorum ve o benim ne kadar asil ve yüce biri olduğumu anlıyor. Ayrıca nasıl çekici olduğumu da fark ediyor ve sonunda arzularına yenik düşüyor.

“Bu önemli,” diye gürlüyor hoca amfinin ön tarafından, “çünkü Rönesans hakkındaki egemen varsayımları zora sokuyor. Unutmayın ki Rönesans hakkındaki fikirlerimiz büyük ölçüde kültürel normlarla şekillenmiştir.”

Beni sırt üstü kanepeye doğru itiyor, dudakları benimkilerin üzerinde sert, eli o ilk gece olduğu gibi bacaklarımın arasında.

“Ve eğer Rönesans tarihi ve bağlamı hakkındaki araştırmalarımızda titiz olursak bugüncülüğün birçok tehlikesini berraraf edebiliriz. Kelimenin kendisi siyaseten...”

Ama yapmadı ve yapmak istemedi. Aklıma ne kadar solgun ve soğuk görüldüğü geliyor. Bugüncülük. Bu dersin başlığını göre-
ne kadar kelimeyi hiç duymamıştım. Dün gece internette aradı-
ğımı hatırlıyorum ama ne çıktığını hatırlamıyorum. Mitchell'la
ilgili onca düşüncenin arasında dört saat falan uyumuş olma-
lıyım. Egemen varsayımlar ne ki? Kahveye ihtiyacım var. Eğer
hamile kadınlara kahveyi yasaklayacaklarsa bize onun yerine ge-
cecek bir şey vermeleri lazım, kafein dengi gibi. Bitki çayı değil.

Ders bitti. Hiç not almadım. Bazı öğrenciler hâlâ çılgınca
bir şeyler karalıyorlar, yanımdaki çocuk telefonuna not alıyor.
İlk gün bana arkadaş canlısı davranan ve benim dengesiz ar-
kadaşlık gösterilerime rağmen hâlâ öyle olan, Bryan Gonzales
merhaba demek için yaklaşıyor.

“Selam,” diyor. “Şimdi Fischer’ın dersine mi gidiyorsun?”

Evet. Onunla yürümek için ayaklanıyorum.

Cambridge’de sanat tarihine ilksıradan giren Esme Garland’la
bu Esme Garland’ın aynı olmadığını fark ediyorum. Bu Esme
bildiğimiz aşk için her şeyden vazgeçen, ya da fırsatı olsa hemen
vazgeçecek olan, kız klişesini yaşıyor. Tek istediğim Mitchell’ın
onayını alma hissiyle bir kez daha sarmalanmak ama bunu yap-
manın tek yolu hamileliğe son vermek ve hamilelik artık benim
isteğimin çok ötesinde bir yerde duruyor. Bu yüzden bu kasvetli
dünyada kalmaya devam etmek zorundayım. Sanat tarihi dere-
cesinin zorluklarına ve güzelliklerine odaklanmak yerine öyle-
sine derslere girip çıkıyorum. Amfide oturup hocaya bakarken
kalemim hazır ol’da adamları hayal ediyorum.

Belkide kanepedeki büyüleyici anlar hayalleri hormanlar yü-
zündendir. Ne de olsa benim durumumda Thiebaud’un seslisi
sandviç tabloları bile nahoş etkiler bırakıyor.

Bryan, "Bundan sonra bir kahve içer miyiz?" diyor.

Hoş olacağını söylüyorum. Hain planım Bryan'la samimi olup notlarını almak üzerine.

"Neden hiç not almadın?" diyor Bryan tam da bunun üstüne. "Geldiğimde defterin bomboştu."

"Unuttum," diyorum. "Bryan, seninkileri ödünç alsam olur mu? Biliyorum fazla oluyorum ama..."

Omuz silkiyor. "Sorun değil. Bilgisayara geçirip sana elektronik posta atarım. Ama unuttun mu?"

"Evet. Hamileyim de. "

"Ha tamam. Demek onu düşünüyordun."

Bakakalmışım. Benim dünyamı nasıl sarstıysa herkesin şokla dönüp defalarca, 'İnanmıyoruuuum!' demesini bekler olmuşum meğer.

"Evet," diyorum kafamı sallayarak. "Onu düşünüyordum."

The Owl'daki sonraki vardiyamda son birkaç saattir dükkânda tek başına olduğundan George'u beni ya da Luke'u bekler buluyorum. Ağzına layık yeni açılmış bir mekânda kendisine vegan çorba ve saf su kılığında yiyecek besin maddeleri almaya çıkacak. İsmi Fallen Fruit ve Yukarı Batı Yakası'ndaki tüm Georgelara servis yapıyorlar. Ona altın elmalı ağacı alabilir miyim diye sorduğumda bana bakıp gece yapılması gereken işler karşılığında alabileceğimi söylüyor.

"Ama burada kalsın istiyorum. Burada olmalı. Sadece satılır diye endişeliyim. Müzelerdeki eşyaların üzerinde fiyat etiketi olduğunu düşünsene, ne kadar stresli olurdu."

“Onu ben de seviyorum,” diyor George daha iyi görmek için ayağa kalkarak. “Tamam, altına bir not yazalım da burada kalsın. Bırakalım küçük ağaç şansını değerlendirsın.”

“Bizim rehberliğimizde.”

“Küratörlüğümüzde aslında. Ama evet.”

Sonra bana yeşil çaylı kek getirme sözüyle beni yalnız bırakıyor.

Müzik açmıyorum. Dükkânda kimin vardiyası olursa olsun her zaman müzik olur. George varsa bu Gregoryen bir ilahi, keman konçertoları ya da Bob Dylan olabilir. Bruce varsa genellikle altmışlardan İngiliz şeyleri. Ne zaman çaldığı şeyi bilmiyor olsam bozulur. On dokuz yaşında ve aktör olma hayalleri kuran David hepsi Radiohead’e benzeyen bir sürü farklı şey çalar.

Luke geldi, gitarını yukarı taşıyor. Çoğu gece yanında getirip gecenin sonunda da geri götürüyor. Sebebini hiç sormadım, fazlasıyla suskun olduğundan herhalde. Luke’la bu gerginliği sık sık hissediyorum, keşke aramızdaki şu bariyer her neyse onu indirebilseydim.

“Müzik yok mu?” diyor aşağı indiğinde.

“CD seçmeye çalışıyordum,” diyorum. Sessizliğin seni rahatsız etmediğini söylemenin dükkânda çalışan herkesi huzursuzlandıracağını fark ettim.

Luke cevap vermiyor ama ikinci sandalyeye oturuyor. Konuşmuyor. Açılış cümlesiyle onu konuşmaya zorlamamaya karar veriyorum; ben de sessiz kalacağım. Sessizce oturmaya devam ediyoruz. Nasıl bir insan bu kadar sessiz olabilir? Neden arkadaş edinmek istemez? Madem benimle konuşmak istemiyor, neden benimle oturuyor?

Bu sorular silsilesine son vermek ister gibi ayağa kalıyor ve CD raflarına göz atıyor.

“Ne seversin?”

Ne cevap vereceğimi bilemiyorum. Keşke caz, folk ya da hip hop hakkında az buçuk bir bilgim olsaydı. Luke buraya başka bir yüzyıldan ışınladığımı düşünecek. Duyduğumdan emin olmak için başını çeviriyor. “Ne tip müzik?”

“*Lakme*’nin şu ariasını, Strauss’un *Four Last Song*’unu severim ve *Dido ve Aeneas*’ta Dido ölümüne yattığındaki parçaya bayılırım. Purcell’in birçok şeyini severim aslında. Debussy ve Satie’yi de.”

Luke bana bakıyor.

“Ve Mozart’tan *her şeyi*,” diye bitiriyorum.

“Ondan bahsetmen beni rahatlatmıştı, çünkü klasikleri yeterince takdir etmediğin izlenimine kapılmaya başlamıştım.”

“Ha, tabii. İsteddiğin kadar gül ama Mozart...”

“Yirminci yüzyıl veya sonrasında sevdiğin bir şey yok mu?”

“Var tabii,” diyorum. Satie’nin yirminci yüzyıla yetiştiğini söylemek için pek doğru bir zaman değil. Sonraki kaçınılmaz sorunun ne olduğunu biliyorum ve beynim hiçlikle dolu. Kimya dersinde hoca molleri eşitlememi istediğinde de böyle olurdu. Yirminci yüzyıl. Luke’u etkilemek için bilinmedik gruplar düşünmeye çalışıyorum. Ama tek aklıma gelenler Beatles ve Abba.

“Ee? Neler?” diyor, Luke CD’lere dönerek.

“Yirminci yüzyıldan mı?”

“Ya da yirmi birinci”

“Radiohead’i severim,” diyorum.

Luke gülüyor. “Hangi şarkılarını?”

“Çoğunu. Hepsini.”

“Başka?”

Sabırla bekliyor.

“Lady Gaga,” diyorum.

“Sahi mi?”

“Evet” diyorum.

“İlginç. Başka var mı?”

“Björk.”

“Tamam. Ya Elbow? Sen İngilizsin. Elbow sevmez misin?”

“Fena değildir,” diyorum.

“Peki, eğer sana ne söylediğin hakkında en ufak bir fikrin olmadığını söylesem nasıl derdin?”

“Anlayışı çok üstün bir insan olduğunu söyledim.”

Luke kafa sallıyor. Raflardan bir CD’yi alıp kapağını açıyor.

“Bunu dinleyeceğiz, en baştan en sona. İstersen yukarı çıkıp da dinleyebilirsin. Müzik eğitimin bu albümle başlayacak.”

“Elbow mu? Ne o?”

“Boşver. Sadece yukarı çık, arkadaki koltuğa otur ve dikkatini ver. Bence kendine dikkatini odaklamak için yeterince fırsat tanımıyorsun, Esme.”

Ona bakıyorum ama o bana bakmıyor; düşündüğüm kadar kötü bir laf etmedi aslında. Alınmalı mıyım? Alınmıyorum.

hem de hiç; kesinlikle yanılıyor olmasına rağmen. İyi eğitilmiş bir köpek kadar itaatkâr yukarı çıkıyorum, arkadaki cömert L. Frank Baum alışverişi yapmayı düşünen insanlara ayrılmış deri koltuğa oturup müziği bekliyorum.

Üstümdeki baskı kalktığına göre sanırım artık müziğin ne olacağını tahmin edebilirim. Bence Miles Davis'den *Kind of Blue* çalacak. Bu Amazon, Facebook vs. her yerde insanların listelerinde olan şu ikonik albümlerden. Umarım o'dur, çünkü daha önce dinledim ve bence hiç de fena değil.

Koltuk şu eski moda düğmeli derilerden, gergin ve dolgun. Muhtemelen içinde at kılı var. Pek rahat sayılmaz. Yine de önümde beni saklayan bir kitaplık varken ve sabit durup dinleme görevi verilmişken kapıya bu kadar uzak oturmak güzel.

Kısa bir sessizlik, bir cızırtı ve şarkı başlıyor. Yaşlı bir adam tarafından ince ve bir tencerenin dibinde kaydedilmiş gibi duran bir sesle icra ediliyor. Kulağıma doğru gelmiyor, sanki şarkı söylemeyi pek de beceremiyormuş gibi. Eşlik eden hiçbir enstrüman yok. Dinledikçe seste incelik değil zenginlik göze çarpıyor, içinde tasavvur edemeyeceğim bir yaşanmışlık var. İçindeki acı, umut ve keder dinlemeyi zorlaştırıyor. Zamanı aşkın bir dil konuştuğu.

Sonra sözleri fark ediyorum:

"Alıp götürüyor tüm günahlarımı, alıp götürüyor... Tüm günahlarımı..."

Luke bana bir taş daha atıyor. Değil mi?

Ayağa kalkıp asma katın kenarına geliyorum. Luke yukarı bakıyor.

"Beğendin mi?"

Narsistçe ve aşırı hassas davranıyorum. Luke'un gözlerinde kötü niyetin zerresi yok.

"Ne bu?"

"Modern müziğin temeli. Bunu anlamadan mı gerisi yerine oturmaz."

Aşağı inip CD kutusunu alıyorum.

"Alabama Siyahileri Folk Müziği, beşinci CD."

"Evet,"

"Alabama Siyahileri Folk Müziği beşinci CD mi modern müziğin temeli?"

"Hayır tatlım, bir CD değil, on CD değil. Bu müzik, Alabama'da, Mississippi'de doğan bu müzik..." duraklıyor. Vaktini boşa harcadığını düşünüyor olmalı. "Çok güzel, hepsi bu. Hadi yukarıya dön. Odaklanma süren konusunda bir problemin olduğunu biliyordum."

Biraz bozulmuş, geri gidiyorum ve tekrar oturup dinliyorum.

Müzik yükselip alçalıyor ve ben adamın sesini dinliyorum. Bazen bir kadın da eşlik ediyor ona ve ben biliyorum ki adam benim asla söyleyemeyeceğim bir şey söylüyor; testteki ekranda o mavi çizgiyi gördüğümünden beri kendime bile itiraf edemediğim şeyi. Benim olup olabileceğimden daha cesur. Benim kaçtığımı bu adam yaklaşıyor bana. Ne hakkında söylüyor tam bilmiyorum -Tanrı hakkında bir şeyler- ama toz ve pislik içinde olduğun halde sonsuzluğa dokunabilme lütfuna erişmeyle alakalı bir şey olduğunu biliyorum. Minnet, acı, mutluluk göz yaşları boşalıyor gözlerimden. Ket vurmuyorum. Bırakıyorum Alabama Siyahi Folk Müziği beşinci CD olağanüstü sihriyle beni yenilesin ve serbest bıraksın.

“Şaka yapıyosun?”

Gözlerimi açıp odaklanmaya çalışıyorum. Hâlâ koltuktayım ama sanırım buraya oturduğumdan beri pek de kısa bir zaman geçmemiş. Eklemlerim uzun süredir kıpırdamamış olsa gerek. Luke kavgaya hazır bir duruşla tepemde dikiliyor.

“Uyuya mı kaldın?”

“Hayır. Hayır. Ben, sadece gözlerimi kapatmıştım. Müziği beğendim yoksa. Bitti mi?”

“İnanamıyorum sana,” diyor Luke ve aşağı iniyor.

Bugün doktorla ilk randevum var. Dört buçuğa aldım çünkü birde Richard Diebenkorn üzerine bir seminer var ve ben Diebenkorn’a bayılırım.

Gittiğimde Stella bekleme odasıındaydı, belki birisine ihtiyacım olur diye gelmeye çalışacağını söylemişti. El ele tutuşan bir çiftin karşısında oturuyor. Kadın keskin ve yargılayan bakışlarla önce Stella’ya sonra bana bakıyor.

Stella’nın üzerinde yırtık siyah bir tayt, uzun botlar ve kot şort var. Eğilip kıyafetine bakıyor. “Bir şey söyleme. Sappho’yu anlamaya çalışıyorum,” diyor. “Uyum sağlamam gerek.”

“Harika görünüyorsun,” diyorum. Kadının gözleri fal taşı gibi açılıyor.

Sigorta formlarını doldurmak için çağırılıyorum.

Sigortam bunu karşılamazsa ne hale düşerim acaba? Kasadaki hayret verici antipatiklikteki kıza göre otuz bin dolar civarı bir hal olurmuş, tabii sezaryen olmadığım sürece, o zaman pa-

halı olur işte. Bir bebek sahibi olmak için otuz bin dolar mı? Niye? Hamile kalıyorsun, içinde büyüyor sonra da çıkıyor işte. İnsanlar taksilerde, koltuklarda, tarlalarda doğuruyorlar. Otuz bin dolar da neyin nesi?

“Seminer nasıldı tatlım?” diye soruyor Stella oturduğumda.

“Harikaydı. Diebenkorn’u cidden seviyorum, Thiebaud’yla da yakın. Eğer aynı ayarda üçüncü birisini daha bulabilirsem popüler bir kitaba dönüştürülebilir bir tez yazabilirim bence. Kariyerim için de hiç fena olmazdı hani. Yazarak para kazanabilirsem bebekle daha fazla vakit geçirebilirim.”

Stella onaylıyor. “Biliyorsun, ben de buralarda olacağım. *Elimden geldiğince* yardımcı olurum.”

Çiftin oturuşunda bir değişiklik var ya da genel olarak odanın havasında. Hava buram buram ayıplama kokuyor. Kadın dudağını büküp eşine bir bakış attığı halde adam görmeyip dergisini okumaya devam ediyor. Ama ne yazık ki Stella bunu görüyor. Hemen elimi tutuyor.

“Şunu bil ki *bizim* için yaptığın şey muhteşem,” diyor bana, karşımadaki çifte kocaman gülümseyerek. “Beni *öylesine* mutlu etti ki,” diyor onlara. Kadın da otomatik olarak gülümsüyor ama gülümseme dudaklarında ölüyor. Adam yalnızca bakıyor.

“Dr. Sokolowski’yi mi görmeye geldiniz?”

“Hayır. Dr. DeSales,” diye cevaplıyor kadın bir rahatlamayla, sanki aynı doktora gidersek o da kirlenecek ve ertesi gün lezbiyen uyanacakmış gibi.

“Nerelisiniz siz?” diyor Stella. “New York?”

New Yorklu olmadıklarını biliyor, sadece ağustostan beri burada olmama rağmen bunu ben bile anlayabiliyorum. Kadının

kahkülleri elektriklenmiş ve üstünde çok fazla renk var; çizgili yüksek yaka bir boğazlı ve yelek. Ve şişman. Ve spor ayakkabı giyiyor. Ayrıca her New Yorklunun koruma kalkanları için eninde sonunda edindiği silahlardan hiçbirini taşıyor; uzaklara bakış, iPod, gazete, ya da herhangi bir 'benimle konuşma' radyoaktif alanı.

"Hayır," diyor adam ve konuşmak istemediğini göstermek için gazetesini katlıyor.

"Öyle mi? Esme de buralı değil, değil mi hayatım?" diyor Stella, bana sevgiyle bakarak. "İngiltereli o da."

"Esme Garland," diyor resepsiyonist. Tanrıya şükür. Ayağa kalkıp Stella'nın kulağına fısıldıyorum "Sen burada kal, man-yak. İçeri tek girmek istiyorum."

Dr. Sokolowski'nin kadın olacağını düşünmüştüm. Değilmiş. Melankolik bir yaşlı adammış. Meşe masasında oturuyor şimdi. Bana bakıp nezaketen gülümsüyor ve "Esme Hanım. Ben Bartosz Sokolowski"

"Memnun oldum," diyorum.

"Sanırım başınızı biraz belaya sokmuşsunuz?"

Bu beni güldürüyor. "Bunu tüm hamile hastalarınıza söylüyor musunuz?"

"Hayır hayır. Bazen şansımı deniyorum işte. Burada..." Notlarına bakıyor, "Avrupalı olduğunuzu görüyorum." Hepsini bir kenara itip oturmamı işaret ediyor, sonra zaruri soruları soruyor. Bir iç çekiyor.

"Lütfen perdenin arkasında soyunun, orada gördüğünüz önlüğü giyin. Ön taraftan açılıyor olacak."

Kafa sallıyorum.

“Sizi daha önce görmediğim için detaylı bir muayene yapacağım,” diyor.

“Tamam,” diyorum. Olacaklar hakkında hevesli olmasını beklemiyorum tabii de, tüm bu olay hakkında fazla ruhsuz görünüyör.

Önden açılan yeşil önlük içinde geri geliyorum. Muayene koltuğuna yatmam gerekiyor. İki tane havlu kağıt alıp dikkatlice üzengi kemiğinin içine yerleştiriyor.

“Metal soğuktur,” diye açıklıyor.

Göğüslerimi ve karnımı kontrol ediyor, sonra da iç kısmı muayene ediyor, önce parmaklarıyla sonra da daha önce hiç görmediğim ama Alessi limon sıkacağına benzettiğim soğuk çatalımsı bir şeyle. Sonra ellerini yıkayıp cam kenarına gidiyor. Tekrar iç çekiyor. Elbisenin önü açık, neredeyse çıplak orada yatıyorum.

“Ah İngiltereli Esme Hanım,” diyor, Yukarı Batı Yakası’nın çatılarına bakarak. Gökyüzü azur mavisi ve görebildiğim ilk çatı katında saksılarca turuncu gelinotu çiçeği, masa ve sandalye var. Onu pek mutlu etmiyor gibi.

“Her şey yolunda mı?” diye soruyorum. Kötü bir şey buldu diye ödüm kopuyor.

“Tabii ki,” diyor ve tekrar sessizliğe gömülüyor. Sonra da “Gençsiniz. Önünüzde uzun bir yol var. Benim kadar çok yaşayıp benim kadar çok gördüğünüzde mutluluk sizden demir alıyor. Herhalde en iyisi de bu, böylece çok bağlanmıyoruz. Sizde belsoğukluğu var ama tedavisi çok basit.”

“Bende belsoğukluğu mu var?”

“Evet ama cinsel olarak aktif olan birçok insanda bu var. Antibiyotiklerle hemen tedavi edilebilir.”

Hâla candan dışarı bakıyor ve benim bacaklarım hâlâ havada. Üzüntüm bir anda alevleniyor. Cinsel olarak aktif olanlarda. Ben bir çoğunluğun içinde bir taneyim.

Odaya geri dönüp bana doğru yürüyor.

“Ayrıca bir cadısiniz. Bunu biliyor muydunuz?”

Öylece suratına bakıyorum. Kocaman açılmış mavi gözlerle o da bana bakıyor.

“Cadı mıyım?”

“Elbette.” Gövdemdeki iki beni işaret ediyor “İkincil meme uçları benzerleri beslemek için. Bir cadının simgesi.”

Önlüğümün köşelerini toparlıyorum. Bu Ulusal Sağlık Servisinden çok farklı.

“Endişe edecek bir şey yok Esme Hanım. Özel ama endişe edilecek bir şey değil. Artık giyinebilirsiniz.”

Perdenin arkasından giyinik halde geldiğimde masadaki bana doğru çevrilmiş mikroskopu gösteriyor.

“Bakın lütfen,”

Bakıyorum. Kayıp duran yüzlerce korkunç hücremsi şeyler var. Bakteriye benziyorlar ama hiçbir fikrim yok. Herhangi bir şey olabilirler.

“İşte vajinanızdaki şey bu. Belsoğukluğu.”

Adab-ı muaşeret kuralları bu tip bir söze karşı verilecek münasip cevaplar konusunda biraz muğlak. “Ne ilginç,” diyorum.

“Bu örnek sizden değil ama eğer laboratuvara sizin vajinanızdan bir örnek gönderseydik de buna benzer bir şey görürdük.”

“Yani başka birisinin vajinasındaki belsoğukluğu bakterilerine mi bakıyorum şu anda?”

Mikroskopun ışığını kapatıyor.

“Ne zamandır hastayım söyleyebilir misiniz?”

“Hayır, mümkün değil. Yıllardır uykuda da olabilirler, yeni kapmış da olabilirsiniz. Bakteri sonuçta.” Bana bir reçete veriyor. “Bunu almanız önemli. Bebek doğduğunda hâlâ hasta olmak istemezsiniz. Bebeğin kör olmasına sebep olabilir.”

Yüzümden ne hisstiğim okunuyor olacak ki ifadesi yumuşuyor. “Merak etmeyin. Tedavisi kolay. Tedavi edeceğiz. Bebeğiniz iyi olacak.”

“Peki. Teşekkürler.”

“Hamileliğin bu aşamasında normalde size her dört-beş haftada bir çağırırdım ama belsoğukluğu yüzünden üç hafta sonrasına randevu verelim. Hem yakında bir ultrasonunuz olacak değil mi? On ikinci hafta taramasından bahsediyorum. İyi şanslar Esmе Hanım. Sizinle tanışmak bir zevkti.”

Çıktığımda Stella gitmişti. Resepsiyona “Lezbiyen bağımız seni beklememe yetmez,” yazan bir not da bırakmış.

Keşke bir cadı olsaydım. İncinme karşıtı büyü yapardım.

Saat beşte George arayıp kendisinin bir kitap işi olduğunu Bruce’un da şehir merkezinde bir randevusu olduğunu söylüyor ve bir saatlerine yerlerine bakıp bakamayacağımı soruyor. Gelirim deyip ne zaman diye soruyorum.

"Hemen," diyor. "Dükkâna Barney göz kulak oluyor şu anda. Bir taksi tut gel, kasadan ödersin."

Barney daimi bir müşterimiz.

"Tamam," diyorum. "Ama Barney de halledebilir."

"Adam avukat," diyor George. "Eğer kayıtlara bakarsa bana beş yüz dolar ceza keser. Sen gelene kadar boş kalmasın diye oturuyor."

Vardığımda Barney, "Tatlım, gelmene çok sevindim. Son birkaç dakikada satış yapmaya tehlikeli derecede yaklaşmıştım. Ama sanırım biraz daha kalacağım, arkadaşım Philippe beni buradan alacak." Çenesini hafifçe kaldırıp beni şöyle bir süzüyor.

Barney genelde akşamları geç bir saatte uğrar, George'la ya da Luke'la muhabbet eder. Benimle normalde pek ilgilenmez ama bugün fazla seçeneği yok.

"Bence Ralph Lauren giymelisin. Sana çok yakışır."

"Teşekkürler ama fiyatları benim için biraz uçuk."

"George senin Columbia'dan burs aldığını söylemişti. Para önemli tabii... Babası var mı ortalıkta?" Karnıma işaret ediyor.

"Hayır," diyorum. "Baba falan yok."

"O zaman, şekerim, Ralph Lauren senin için bir *yatırım* niteliğinde olur. Küçük de yolda olduğuna göre bundan sonra bir adam bulmak çok zor olacak. İşini sağlama alman gerek."

"Ben gidip rafları düzenleyeceğim. Çok dağınık görünüyorlar."

Barney gitmeme çok da aldırılmış görünmüyor. Sesini biraz daha yükseltip konuşmaya devam ediyor. "Aaa, acaba hamile kıyafetleri yapıyor mu ki? Dur bir araştırayım," diye bağıyor.

Gruplarından koridorlara saçılmış kitapları alıyorum.

“Ralph’te hamile kıyafeti yok,” diye şakıyor. “En azından ben göremedim. Ama... baba falan yok mu? Pek ikna edici bir açıklama olmadı bu.”

Ön tarafa geri geliyorum. Kocaman bir derginin sayfalarını karıştırıyor. “Barney,” diyorum sessizce. “Dükânda müşteriler var ve eminim hiçbirisi benim özel hayatımı merak etmiyor.”

Barney kafasını yana eğip düşünüyor. Nispeten normal bir tonda “Haber var mı en azından? Baba olacağından? Kim olduğunu biliyor musun? Tek gecelik bir şey miydi?”

New Yorklulara özgü eğer bir şeyi öğrenmek istiyorsan sadece sormanın gerektiği kanısı onda da hakim. Karşı taraf cevap verip vermemek konusunda özgürdür. Tabii yetiştirilme tarzı aksini dayatmıyorsa.

“Evet tabii ki biliyorum kim olduğunu. O da biliyor. Artık bunun hakkında konuşmasak?”

Gözleri kocaman açılıyor. “Ve hiçbir şey yapmıyor mu?”

“Yapmak istediğini sanmıyorum. O bu işin dışında diyelim mi şimdilik?”

“Evli mi yoksa?”

“Hayır, hayır.”

“O zaman problem ne? Kaç yaşında? Ne iş yapıyor? Geçmiş nasıl?”

“Barney?”

“Hadi, söyle bana. Belki bir yere varırız.”

“Bilmiyorum... Yapacak bir şey...”

“Çocuğu aldırmanı mı istedi?”

Tereddüt ediyorum, o da tabii ki anlıyor. “İstedi tabii! Ama sen istemedin. George bunu biliyor mu?”

“Hayır, neden... Barney, kimsenin bunları bilmesine gerek yok.”

“Bu adamla her şey bitti değil mi?”

Tamamen ve kesinlikle bittiğini söylüyorum. Barney bana yakından bakıyor. Neden bu kadar iyi bir avukat olduğunu anlayabiliyorum.”

“Ve sen de bu yüzden mahvolmuş durumdasın. Bittiği için.”

Ah evet Barney aynen öyle diyecek halim yok tabii. Onun yerine “Aslında gayet iyiyim,” diyorum.

Elindeki dergiyi karıştırmaya başlıyor tekrar. “Tatlım, sana benden bir tavsiye. Adamın adını doğum belgesine muhakkak yaz. Ne olacağını bilemezsin, kimse bilemez. Kendine bir iyilik yap ve adamın adını silinmez mürekkeple, kocaman harflerle ‘baba’ diyen sütuna yapıştır.”

“Ne tip bir avukatsın sen Barney?”

“Kurumsal olanından,” diyor.

Birkaç kitap almak için bir kadın dükkânın önüne geliyor. Kafa sallayarak “Adam haklı hayatım,” diyor.

Kitapların parasını alıyorum.

“Kesinlikle haklıyım,” diyor Barney. Dizindeki kitaba baskarken “Aman allahım, bu ne?” diyor. “Priego de Cordoba’daki Göğe Yükseliş Kilisesi. Esme, gel de bak, sen sanatla ve mimariyle ilgileniyorsun değil mi? Şuraya bir bak.”

Kadın bana gülümseyip tam da zayıf ve yakışıklı bir adam içeri girdiği sırada dükkânı terk ediyor.

“Aynı düğün pastasının içindeymişiz gibi olmaz mıydı? Gidip mutlaka gerçeğini görmem lazım. Aa, Philippe, hoşgeldin hoşgeldin. Şuna bir bak! İspanya’da, Endülüs’te. Tam da Esme’ye burayı görmem gerektiğini söylüyordum.”

Philippe makul derecede takdir gösteriyor. Barney yerin adını not alıp dergiyi bir el hareketiyle kapatıyor. Sonra ortalıkta dolanan koca göbekli, mavi gömlekli adamı görüyor.

“Ah *canım*. Bak Esme, şu geçen adam kadınlardan tamamen ümidini kesmiş. Giyim tarzından rahatlıkla anlaşılıyor. Ralph Lauren hakkında söylediğimi şimdi anlıyor musun? Seni temin ederim bu adam her gece oturup *Amerika’nın Müstakbel Top Model*’ini izliyor ve bilimüm dergilerin sayfalarını yapış yapış ediyor. Philippe, Café Lalo’ya mı gitsek? Yeni fıstık ezmeli keklerini denemek için çıldırıyorum.”

Bol paça soluk yeşil pantolonlu müşteri içeri girdiğinde hâlâ dükkânda yalnızım. George’u ve Luke’u sorup daimi müşteri olmanın gerekliliklerini tamamlıyor önce. Yeşil pantolon hakkında ilk günümünden bir şeyler hatırlıyorum ama özel karakteristiğini bir türlü çıkaramıyorum. Turuncu saçları var, yandan ayrılmış ve kulaklarının üstüne doğru kıvrılıyorlar. Gergin görünüyor. Topuklarını hafifçe yere vuruyor ve tekrar bir şey söylemeden önce diliyle dudaklarını ıslatıyor. *Lolita*’yı okuyup okumadığımı sormak içinmiş. Tamam, şimdi hatırladım.

“Ever,” diyorum.

“Okuduğunda kaç yaşındaydın?”

“Hatırlamıyorum.”

“Ergenlik öncesi mi?”

“Hatırlamıyorum.”

“Nabokov benim en sevdiğim yazardır. Birçok insan ona hak ettiği değeri vermez ama.”

“Siz hariç.”

“Evet. Bence ben onu bütünüyle anlayan birkaç kişiden biriyim. Koleksiyonunu yapıyorum aslında, ilk basımlarını, gençlik dönemi eserlerini, sınırlı basımlarını topluyorum. İki hafta önce eBay’de hırkalarından birini kazandım. Kanepe bölümünü yazarken onu giydiği düşüncesi beni mutlu ediyor.”

Öylece durup konuşmamı bekliyor. “Gerçek olduğundan nasıl emin olabiliyorsunuz?”

“Sertifikası var, ben de kökenini titizlikle araştırdım. Ayrıca onu giyerken fotoğrafları da var. Aslında tek bir fotoğraf.”

“Yaa.”

“Eğer Nabokov’la ilgili herhangi bir şeye denk gelerseniz, size ne kadar alakasız görünürse görünsün, lütfen bana elektronik posta atın. Karşılığını vereceğime emin olabilirsiniz.” Bana üzerinde “Chester Mason” yazan bir kart ve bir elektronik posta adresi veriyor. Teşekkür ediyorum. Bana elini uzatıyor.

“Peki sizin adınız?”

“Esme Garland.”

“Esme Garland, siz şey olansınız...” Elimi bırakıyor. Memnun oluyorum, pek de hoş bir deneyim değildi çünkü. Aynı ölümcül bir yılan ya da örümcekten kaçtığınızdaki gibi bir kontrollü geri çekilmeyle benden uzaklaşıyor.

“Bir sorun mu var?” diyorum, oysa sorunun cevabını bence biliyorum. Hayali bir lolitaya meftun bir adam yaşayan bir

hamile kadınla karşılaşmaya pek de hevesli olmayacaktı tabii. Rahmimin dikine koridor aşağı üzerine doğru yürüyorum.

“Hayır,” diyor Chester başka tarafa bakarak. “George sizin şey olduğunuzdan bahsetmişti de...” Kitaplığa sertçe çarpıyor.”Ben N’s de olacağım...”

Kitapçının ve ruhunun uzaklarına doğru kaybolurken tüm vücudu kasılıyordu.

George biraz geçtikten sonra geliyor, bahsettiği kitap işinden sadece bir çanta dolusu romanla döndüğü için buruk. Yardımıma ihtiyacı yok, evde çalışmam için beni yolluyor.

On

Bir gün kapı açılıp uzun boylu bir adam içeri geldiğinde ben yukarıda veri girişi görevine gömülmüş haldeyim. Gözlükleri ve içinde Dickens'ın çok mutlu olacağı bir paltosu var. Şimdi öğlen vakti ve Amerikalılar burada bazen azıcık güneş var diye İngilizlerden daha büyük hevesle güneş gözlüğü takıyorlar. Gerçi bugün hava oldukça puslu ve The Owl'un sıcak loşluğuna girmiş olmasına rağmen hâlâ gözlüklerini çıkarmıyor. Demek ki ya ukala bir serseri ya da ünlü biri. İki durumda da birazdan Mr. Magoo gibi gevelemeye başlayacak.

Luke'a bakıyor ama Luke *New York Times*'a dalmış, kafasını kaldırmıyor bile. Dalgalanan uzun saçları bana 1930'ların Eton'ındaki popüler çocukları hatırlatan bu adam dil bilgisi ve sözlük bölümüne bakmaya başlıyor. Toz tutmuş Liddell ve Scott'ımızın yanındaki Strunk ve White'in dokuz kopyasına bakıyor gibi. Elleri hâlâ cebinde.

"Size yardımcı olabilir miyim?" diye bağıryorum asma kattan. Benimle konuşmak için çeyrek daire kadar dönmesi gerek. Dünyadaki birçok insan bunu yapardı. Bunun yerine adam tam aksi yönde 270 derece dönüyor ve beni işaret ediyor.

“Umarım olabilirsin,” diyor. Peki o zaman.

Yukarı çıkıyor ve tepeye geldiğinde trabzanın üstüne eğiliyor. Gözlüklerini çıkarıp ellerini umarsızca saçlarından geçiriyor. Lyle Moore bu, uluslararası sahne ve televizyon yıldızı. Daha yeni *Safir Siyahı*’yla Oscar kazandı. Muhtemelen şu anda fenalık geçirecek bir sürü kadın vardır.

“Siz Lyle Moore’sunuz!” diyorum.

“Biliyorum,” diyor. “İşin aslı,” diye devam ediyor, şimdi de kafasını yana eğerek boynunu esnetti. Gözleri kapalı; “İşin aslı biraz gerginim. Biraz sessizliğe, biraz dinginliğe ihtiyacım var. Düşündüm ki belki burada biraz, bilirsın, kafa dinleyebilirim?” Gözlerini açıp doğrudan benimkilerin içine bakıyor.

“Ah, tabii evet, kendi evinizmiş gibi...” diyorum. “Şurada -arkada- bir koltuk var, eğer oturup sessizce okumak isterseniz...”

Bembeyaz dişlerle gülümsüyor. Sonra aşağı doğru bakıp kafasını sallıyor, sonra tekrar bana bakıyor. Gerçek hayatta aşık olunası vampirleri oynayan adamların oyunculuk tekniğini benimsiyor gibi.

“Eee, burada mı çalışıyorsun?”

Eee, tabii ki burada çalışıyorum. Gerçekten iyi yönetmenlerle çalışıyor olmalı. Bunu düşünüyorum ama ne dediğim çok da önemli değil. Kalbim yerinden çıkacak gibi ve umutsuzca iyi bir izlenim bırakmak istiyorum. “Özellikle aradığınız bir kitap var mıydı?”

“Evet,” diyor tekrar gülümseyerek. Bir çeşit silah gibi bu şey. “Klasik olmasına rağmen hâlâ okunabilecek bir kitap arıyorum.”

Bir an için haince ona *Lyle, Lyle, Timsah Lyle*’ı önermek istiyorum.

"Bence Graham Greene'i sevebilirsiniz." diyorum panikle raflara bir göz atıp adının kalın bir kitabın kenarını doldurduğunu gördükten sonra. "*Güç ve Zafer* harikadır."

"Neden?"

"Bir din adamıyla bir köpeğin kemik için kavga ettiği muhteşem bir sahnesi var," diyorum. Sessizce bana bakıyor. Belki de kitabın ana fikri hakkında bilgece bir yorum yapmalıyım ama aklıma hiçbir şey gelmiyor. Herneyse, bir *din adamı* bir *köpekle kemik* için kavga mı ediyor? İçinde bunun olduğu bir kitabı ben okurdum valla.

"Tamam," diyor. "Peki elinizde şu *Güç ve Zafer*'in bir kopyası var mı?"

Asma katın parmaklıklarına gidip kitabı alıyorum.

"Buyurun," diyorum "Greene'i Tanrı, suç ve ölüm kavramları büyülerdi. Kısaca inançlı diyebiliriz."

"Doğru," diyor Lyle başparmağıyla sayfalara kur yaparak. "Yani diyorsun ki bu Greene biraz önemli bir adam."

"Evet, bence öyle."

Parmağıyla kapağın içindeki tanıtıcı yazıyı takip ettikten sonra "İngilizmiş," diyor. Sadece kendi memleketimden yazarları tavsiye ettiğimi düşünecek diye endişeliyim. Amerikalı yazarlardan bazılarını düşünmeye çalışıyorum. Etrafım onlarla çevrili oysa. Kim, kim? Atlar hakkında yazan biri vardı.

"Birçok insan son yüzyılın en iyi yazarlarından birinin David Niven olduğunu düşünüyor," diye ilan ediyorum.

"David Niven? İsmi tanıdık geliyor."

“Evet. Sanırım Pulitzer kazandı ve *Boş Atları Getirin*’i yazdı. o da bir sürü ödül kazandı ve filmi çekildi. Güney Gotiği tarzını örnekliyor. Boş boş bakmaya başlayınca, “*İyi ve Kötünün Bahçesinde Geceyarısı*,” gibi diyorum, sonra yüzü aydınlanıyor.

“Kevin Spacey,” diyor.

“Evet,” diyorum.

Aşağı bakıyorum çünkü aniden Luke aşağıda hareket etmeye başlıyor, söylediğime cevap verirmiş gibi. Koridorun yan tarafına bir an için kayboluyor, sonra yavaştan bize doğru koşuyor.

“İşte Niven’in bir kopyası,” diyor Lyle Moore’a uzatırken. “Sizi görmek çok güzel. *Kış Vaktinde* iyi bir film.”

Lyle teşekkür için kitabı ona doğru kaldırıp “Evet, sanırım gidip şurada biraz oturup dinleneceğim.”

Asma katın arkasına doğru yollanıyor. Koltuk George’un ‘eski hazineler’ dediği deri kaplı kitaplarla dolu yüksek bir kitaplığın arkasında saklı. Orada rahatsız edilmeden istediği kadar kafa dinleyebilir.

Üst katımızda bir Hollywood yıldızının olduğuna beraber hayret etmek için aşağı Luke’u görmeye gidiyorum. George gelmiş ikinci koltukta oturuyor, bu yüzden ben de tezgâha geçiyorum. Dükkânda birkaç tane müşterimiz var şimdi.

“Onunla ne yapacağız?” diye soruyorum.

“Onunla ne mi yapacağız? Onu esir tutmuyoruz Esme, şov hayvanı falan da değil. Telefonuyla onu gözetleyip *People* dergisine gönderebileceğin fotoğraflar çekmek niyetinde değilsen tabii?”

“Kimden bahsediyoruz?” diye soruyor George tatlı tatlı.

“Lyle Moore’dan bahsediyoruz, aktör olan. Esme onu yukarıya oturttu David Niven okutuyor.”

George’un kafası karıştı gibi. “David Niven mı? Ha, oyunculuk yüzünden.”

“Hayır. Niven’in son yüzyılın en iyi yazarı olduğu izleniminde olduğundan. Esme sağolsun.”

Ellerimi yüzüme kapatıyorum. “Aman Tanrım.”

“*Tüm Güzel Atları*,” diyor Luke. “Güzel olanlar. Boş olanlar değil.”

“Ama ona Niven’in kitabını sen *getirdin!*” diyorum Luke’a.

George kocaman sırtıyor. “Esme, gidip zavallı çocuğa doğrusunu anlatmalısın,” diyor. “Gidip Jon Stewart’ta ya da Jay Leno’da David Niven’in adını Philip Roth ve Faulkner’la beraber anmasını istemezsin.”

“Tamam peki,” diyorum bezgin bir şekilde. “Cidden harika görüneceğim. ‘Selam, ünlü olduğunuz için o kadar gerilmiştim ki David Niven’i Cormac McCarthy ile karıştırdım. Ayrıca çorabım da delik.”

“Bence eline geçem büyük bir şans kaçırırım,” diyor Luke. “Palermo Crianza’yla çıktığı ve Tamsin Bell’den yeni ayrıldığı gerçeğini bir kenara bırakırsak tabii.”

Lyle elinde *Boş Atları Getirin* ile merdivenlerin tepesinde belirliyor.

Aşağı inerken “Özür dilerim, size yanlış kitabı önerdim.” diyorum.

“Hayır önermediniz,” diyor. “Bu mükemmel. Alıyorum.”

On Bir

A rtık programlıyım ve her saniyeyi değerlendiriyorum. Öyle ki çamaşır yıkarken Danto, The Owl'da önde oturmam gerektiğindeyse Panofsky okuyorum. Yatakta okunma sırası Gopnik'te, banyodaya estetik jurnallerinde; boşa giden zaman yok gibi.

Ayrıca bebeğin iyiliği için ne yemeli, içmeli, yapmalı, düşünmeli ve dinlemeli diye de okuyorum. *Amerikalı Bebek*'i okuyorum, çünkü benimki de öyle olacak. Endişelenecek çok şey var ve neredeyse her endişe bir alışveriştir hafifletilebiliyor. Tabii eğer farkında olmadan sizi endişelendirecek bir şey almazsanız. Anlaşılan neredeyse her şampuanda bulunan sodium lauril sülfatı kullanarak bebeğinizi 'baş kanseri' yapabilirmişsiniz. Alternatif şampuan üreticileri sağ olsun içeriklerinden bunu kaldırmışlar ama diğer pislik üreticiler ucuz ve köpürtülebilir olduğu için kullanmaya devam ediyorlarmış. Sodium lauril sülfatın tehlikeleri, bana kalırsa, tamamen uydurma; aynı annemin bana eskiden yolladığı Nottingham'daki yeraltı araba parklarında karaciğerimin çalınma ihtimali hakkındaki acil uyarılar gibi internette yayılan mitlerin bir parçası.

Fetüs için gebenin yapması tembihlenen şeylerin sonu yok gibi. Bach dinlemek, Keats okumak, su jimnastiği yapmak, kötü düşünceleri hayatından çıkarmak ve benim özellikle yüzümün düşmesine sebep olan, 'babanın karnınızla konuşmasını sağlayın. Bu üçünüz için de çok değerli bir bağlanma deneyimi olabilir' öğüdü. Yalnızca amerikan dergilerinin sayfalarında yaşayan bir kadının resmi var, maun tonlarında keten ve pamuk giymiş. Baba kulağını kocaman karnına dayamış beyaz dişleriyle gülümserken o da bembeyaz dişleriyle beyaz kanepesinde tavana bakarak gülümsüyor. Fotoğrafa bakmaktan kendimi alamıyorum. O çılgıncasına mutlu bir kuluçka makinesi ve Amerikan Rüyasını boz kahverengi, beyaz ve mavi tonlarında ebedileştirmekten gururlu.

Bebek dergilerinde aptalları paralarından ayıracak yeni yollar için bir sürü reklam var, buna hamilelik göbeği alçısı kiti de dahil. Yirmi dolara devasa kocaman etli göbeğinizin alçıdan kalıbını çıkarabiliyorsunuz, isterseniz *göğüslerinizin de*. Akrilik boyaları da beraberinde veriyorlar ki dilerseniz süsleyebilirsiniz. E peki sonra ne yapıyorsunuz? Şöminenin üstüne mi asıyorsunuz?

İsterseniz de 'annebet.com'da annebet'e de (annesel muhabbet) katılabiliyorsunuz ve eleştirel yeteneklerim o an tatile çıktığı için katılıyorum. Ana sayfasını süsleyen yazı 'Çocuğunuzu büyütmek için doğru kişiyi mi seçtiniz?' Hayır, pek sayılmaz.

Dergilerde bir sürü baba fotoğrafı var, güçlü çeneleri var ve sevecen görünüyorlar. Hepsi model babaları canlandıran model adamlar olsalar da o minicik şeyleri bu adamlardan birinin kollarında görmek beni efkârlandırıyor.

Galiba yalnızım. Mitchell'la buraya geldikten öyle kısa süre sonra tanıştım ki Stella hariç diğer insanlarla arkadaşlık kur-

mak için hiç çaba sarf etmedim. Mesela Beth'i görmek istiyordum aslında, sanat galerisinden arkadaşım ama Mitchell hep bir şekilde görüşeceğim bir sonraki insan olmayı başarıyordu; hep bana daha yeni mesaj atan, şimdi elektronik posta yollayan oydu. Belli ki İrlanda yağmuru gibi hafif bir ilgiyle tüm dikkatimi çekmeyi başarıyor ve beni nasıl oluyorsa iliklerime kadar ısılatıyordu. Şimdiyse kuraklık var. Eğer şimdi arkadaş edinmeye kalkarsam son çarem olduklarını düşünecekler, bu yüzden olmaz. Keşke Mitchell'a saçma göbek kalıbı kitlerinden bahsedebilseydim, keşke ona benimle ultrasona gelmesini teklif edebilseydim. Keşke şimdi telefon çalsaydı. Mitchell arasaydı ve "Ah, Esme. Seni seviyorum," deseydi.

Önceleri, dairemde çekip gittikten sonra, mesaj var mı diye manyak gibi telefonuma bakıp durdum. Hiç gelmedi. O zamandan beri ondan hiç haber almadım. Ne zaman aklımın ucuna gelse Mitchell'ı ittirip duruyorum. Amerikalılar buna inkâr diyor, bense birisini atlatmak. Süreç yavaş işliyor, onu hâlâ özlüyorum. Ama arayacak kadar çok değil.

Dönem bitmeden hazırlamam gereken iki tane makale var: biri eril bakış üzerine, diğeryse Thiebaud. Eğer yeterince iyi olurlarsa tezimin bir bölümünü oluşturabilirler. Bay Henkel baharda bölüme bir makale sunmamı istiyor, ki bunun düşüncesi bile ödümü kopartıyor. Şimdi önümde baharda herkesin bir sahtekâr olduğumu anlaması için dolu dolu yirmi dakika var. Gözümde canlandırabiliyorum: bir doktora öğrencisinin etine dolgun manitası -akıllara Bradley Brinkman geliyor- orada kendi karakter güzelliğinin dolaylı bir ilanı olan paspal kıyafetleri içinde duracak ve kelimelerin arasında görünmez parantezlerle Derrida'ya selam çakan ve Hegel hakkında üstü kapalı şakalar yapan sorular soracak; bense korkudan buz kesmiş halde orada

bir saniye durup notlarımı nazikçe yerlere süzülürken odadan fırlayacağım.

Kadınlar bundan daha çok korkuyor. Erkekler dört gözle bekler görünürken diğer kadınlar en az benim kadar korkmuş duruyorlar. Neden korkuyoruz ki? *Sunum* yaptığımızdan mı acaba? Düşüncelerimizi, kelimelerimizi, kendimizi sunduğumuzdan, kendimizi yuvayı terk eden yavru kuşlar gibi dünyaya açtığımızdan mı? Hediyeimizin reddedilme ihtimalinden mi?

Kusursuz bir öz geçmiş sahip olmak istiyorum -bebek dergilerinin üzerinden değindiği tek başarı- o zaman yapmak zorundayım.

Bu şehirde Rembrandt'lar, Vermeer'ler, Picasso'lar ve Sargent'ler pasta şekeri gibi serpiştirilmişken eril bakış hakkında yazmak kolay olacak.

Diğer makale Thiebaud'nun etkilendikleri hakkında ve ben natürmortun ölü kazlı, güzel limonlu erken temsilcilerinden Thiebaud'un impasto kremalı pasta, dizili çorba kaseleri ve canlı beyaz tavşan resimlerine kadar bunların bir kısmıyla eğleniyorum zaten. Edward Hopper onun üzerindeki en büyük etki varsayılıyor ama Hopper'ın insanları acının esaretinde duraklamış, kendi ruhlarından dışarı bakarlar. Thiebaud'da ise nostaljiden ileri gelen kalıtsal bir hüznün vardır evet tamam ama aynı zamanda yaşam sevincini de görürsünüz.

The Owl'dan bir başka telefon aldığımda bununla ilgili düşüncelerimi netleştirmeye çalışıyordum, numarayı gördüğümde küçük bir neşe spazmı geçiriyorum. Galiba gelmemi isteyecekler.

Beni rahatsız etmediğine dair umudunu ifade ettikten sonra, George ultrason taraması hakkındaki endişelerini dile getirerek

beni rahatsız ediyor. Endişeleri mantıklı duruyor ama bu baş ağrısı tabletlerinin bile ölümcül olduğunu düşünen bir adam.

“Eğer bu kadar önemli bir konu olsaydı daha çok insan bunun hakkında konuşmaz mıydı?” diye soruyorum. Tarama için sabırsızlanıyorum.

“Hakkında konuşmaktan para kazanan birçok insan var,” diyor. “Cerrahi değil diye müdahale edici nitelikte olmadığı yanlışlığına düşme sakın. Görüştüğümüzde sana daha fazla bilgi veririm.”

“Tamam,” diyorum keyifsiz. “Meşgul müsünüz orada? Yardıma ihtiyacınız var mı? Noel’e o kadar da çok yok, gelip ortalığı toparlayabilirim...”

“İyiyiz iyiyiz. Sadece Luke’la ben varız ama meşgul değiliz. Hem perşembe Şükran Günü, Noel’e odaklanmamıza henüz gerek yok. Evde kal da çalış biraz. Yarın gece vardiyanda görüşürüz.”

Şükran Günü’nü unutmuştum. Bir keresinde Mitchell bana bir van Leuven Şükran Günü’nün nasıl olacağını ince ve korkunç detaylarla anlatmıştı. İsyankâr bir havayla Şükran Günü’nü onun evinde turuncu kağıttan hindilerle bezeli bir sofrada ve kanepede sevişerek kutlayacağınızı söylemişti. Sonra da çok müteşekkîr hissedermişiz.

Tekrar telefon çalıyor. Yine George.

“Senin Şükran Günü için planların olduğunu varsaymıştık Esmeye ama Luke yine de bir sormamı istedi. Her sene Washington Height’ta benim evimde küçük bir kutlama yaparız. Kıtapçı dükkanındaki herkes davetlidir. David gelemiyor, galiba Şükran Günü için eve gidiyor. Ama Bruce gelecek, bu sene Luke da geliyor. Barney de orada olacak. Mary de, köpekli ve da köpeksiz. Senin de gelmeni çok isteriz.”

Acıyla minnetin o sersemletici karışımı; Mitchell'la ve onun aptal kağıt hindileriyle olmak istiyorum. Hayal kırıklığı öyle somut ki ona dokunabilirim. Nezaketi böylesine doğal ancak George'dan görebilirsiniz. Yaşların gözlerimi yaktığını hissediyorum.

"Luke vegan olacağını sana söylememi istiyor."

"Hindi olmayacak mı?"

"Korkarım hayır. Vejeteryan yakınları da, hindiseller ya da hindimsiler de yok. Kişisel olarak mantarların ontolojisi hakkında ciddi şüphelerim olsa da organik mantar kızartması yiyeceğiz."

"Norman Rockwell hoşlanmayacak."

"Ama hindiler bayılacak."

"Teşekkür ederim George. Çok isterim."

"Perşembe görüşürüz."

George'un talimatı üzerine, olmayacak hindinin yanında iyi gider diye kutlamaya giderken turna mersini sosuyla elma püresi alıyorum.

George'un evi bir devin kaşıkla karıştırdığı Bergdof Goodman pencerelerinin satıldığı bir depoya benziyor. Her yerde kitaplar var, doğal olarak, raflara dizili ya da yerde kümelenmiş haldeler, bu kadarını tahmin ediyordum. Ama aynı zamanda en tuhaf, alışılmadık şeyler de evin orasına burasına yayılmışlar: İki rafın arasındaki küçük duvar parçasında mesela kilden yapılmış Yeşil Adam * hain hain yere bakıyor. Bir düzine kadar Erasmus'a mektuplar cildiyle doldurulmuş rafın karşısında üstünde altın

* Kelt mitolojisinde Hızır.

çizgiler olan, mukavvadan kocaman uçuk mavi bir pusula asılı. Önümdeyse birbirine kuyrukları düzinelerce bükülmüş teneke parçalarından yapılma, birbirine kaynakla birleştirilmiş iki metal erkek hindi gazeteden yapılma çıplak figürün yanında duruyor. Karnında ters dönmüş bir Paul Krugman fotoğrafı var, *New York Times*'dan yapılmış olsa gerek. Tüm bunların arasında açılmış patikalar takip ettiğinizde sizi oturma odasının ortasındaki bir açıklığa ulaştırıyor. Luke ve Mary kadehlerini almışlar bile. Sos ve püre dolu poşetlerimi gösteriyorum.

“Plastik!” diyor George dehşet içinde.

“Gıda güvenliğine uygun! Otuz dakika için!” diyorum.

İhtiyatla alıp Barney'ye kapıyı açıyor. Odaya girerken kitaplığın tepesindeki lambaya gözü takılıyor, parşömen gölgelikli sıradan bir tahta lamba bu.

Selamlaşmanın tam ortasında duraklayıp, “Aman Tanrım, George, bu gölgelik ilahiden mi yapılma? Parşömen üzerine? Gerçek mi? Boş ver önemli değil, bayıldım, bürününe bayıldım. Ne kadar istiyorsun?”

George bana bir bardak mürver çiçeği şurubu veriyor. “Barney, burası benim evim. İçindekiler satılık değil. Bir kadeh içkiye ne dersin?”

“Of çok yazık,” diyor Barney soğukkanlılığını bozmadan. “Balkabaklı pasta getirdim. Dean ve DeLuca'dan, valla almak için bankadan kredi almam gerekti. Ha bir de şampanya getirdim. Selam, tatlım. Bebek nasıl?” Yanıma oturup estirmeye başlıyor. “Lamba olayında fena rezil oldum değil mi? Genelde bundan daha klas davranırım inan bana. Hâlâ babadan ses so luk yok mu? Neye gülüyorsun?”

Balkabaklı pastayla Mary'nin getirdiği şeftali turtasını bitirdiğimizde ortamda bir ayık ben varım ama ayık hissetmiyorum; dostlar ve şeker kombinasyonu beni sersemletiyor. Mary sadece bir kadeh içti, diğerleriyse sayılamayacak kadar çok.

Barney durmaksızın vegan peynirden yiyor ve her avuçtan sonra her şeyin ne kadar iğrenç olduğu hakkında yorumlar yapıyor. "Yalnız cidden, bu zamanda kim kazara hamile kalır ki? Dahası, daha da ilginç, bu zamanda kim neden bile isteye hamile kalır?"

"Sence ben bilerek mi hamile kaldım?"

"Papa eşcinsel mi?" diye cevaplıyor Barney.

"Bence burada aradığın sıfat "Katolik" olacak Barney," diyor George.

"Ben *kazara* hamile kaldım," diyorum.

Luke, "Kaza diye bir şey yoktur derler," diyor.

"Kaza diye bir şey vardır."

"Freud'a göre öyle değil," diyor George.

"Ben ciddiym," diyor Barney. "Ben gerçekten ciddiym. Esme, kendine bir bak, sen akıllı bir kızsın, önünde kocaman bir hayat var ve sen olmasını istemeseydin başka ne böyle bir risk aldırabilirdi ki?"

"Olmasını istemedim."

"Belki bilinçli olarak değil ama..."

İç çekiyorum "Belki bilinçli olarak değil ama..." karşı sunulabilecek bir tez yok.

"Zengin mi? Adam?"

“Bu önemli değil. Onunla bir alakası yoktu.”

Hepsi, Mary hariç hepsi, aydınlanmış görünüyorlar, George bile.

“Ne kadar zengin?” diyor Barney. “Ne iş yapıyor?”

“New School’da ekonomi öğretim görevlisi,” diyorum.

“O zaman aileden zengin,” diyor Barney. “Adı ne? Esme? Adı ne?”

“Mitchell van Leuven,” diyorum. “Hayır, Barney, google’da aratma, Şükran Günü kutlamasının tam ortasındayız...”

Umurunda bile değil. “Nasıl yazılıyor?”

“Kimsenin inanacağını sanmıyorum ama parasıyla hiçbir alakası yoktu.” diyorum.

Mary, “Sana inanıyorum,” diyor.

Luke, “Peki neyse alakası vardı?” diyor.

“Aşkla. Aşık olmuştum ona,” diyorum.

“Tamam onu anladık. Ama neden?”

Duraksıyorum. “İkonoklazmına, galiba.”

Barney gözlerini deviriyor. “Yüksek lisans öğrencisine basit bir soru sorarsın ve...”

“New School’da ekonomi öğretim görevlisi mi?” diyor George. “Bana pek de ikonoklast gelmedi.”

“Acaba,” diyor Barney, “Ne kadar zengin muhabbetine geri dönsek nasıl olur? Konu uzun süre takip edemeyeceğini bir yere doğru gitmeye başladı.”

Şükran Günü'nden sonraki pazartesi arka arkaya o kadar çok ders var ki öğlen yemeğini atlıyorum. Bunu ancak bir aptal yapar. Hamile de olduğum için açlık kadar suçluluk da hissediyorum. Neyse dersin bitimiyle vardiyam arası bir şeyler atıştırırım. Ama dersi ölmeden erişilebilecek en yüksek saygıdeğerlik mertebesine erişmiş biri olan hocamız Vincenzo Caspari veriyor; ve dersin kendine özel adı bile var 'Fermor Konferansı' bu yüzden dersi istediği kadar uzatabilir. Bay Casparinin aklı da en az takım elbisesi kadar incelikli, resimlerin birden çok yaşamı olduğundan bahsediyor. Gerçekten muhteşem ama yirmi beş dakikayı geçti. İşe geç kalacağım.

Sokağa fırladığımda bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyor ve tüm taksiler hızla geçip gidiyor. İnsanlar kafalarına gazete siper ederek yağmur damlalarının en azından birini engellemek için beyhude uğraşıyorlar. İlk taksiyi kapmak için birkaç metre daha kuzeye doğru yürüyüp birbirlerini alt etmeye çalışıyorlar. Onlarla kapışacak durumda değilim, Bronx'a yürümek zorunda kalıyorum. Toplu taşıma daha kolay olacak gibi.

Metroya indiğimde araç gelmek bilmiyor. Bekleyen çoğunluğun huysuzluğuna bakılırsa bir süredir gelmemiş olmalı. Sakinleşmeye çalışıyorum. Geç kalmaktan nefret ediyorum.

Yağmur ızgaradan raylara düşüp onu parlatıyor. New York'taki metronun bu yönünü seviyorum, yeryüzüne çok yakın. Londra'da yerin metrelerce altına inmek zorundayken burada dışarıda havanın nasıl olduğunu tahmin edebilirsiniz. Umarım tünellerin olduğu zemini güçlendiriyorlardır, aksi halde hamurdan bir tabakanın üzerinde yürüyoruz demektir ve bunun düşüncesi bile korkunç.

On dakika daha geçtikten sonra metro geliyor. 79. istasyonda inip merdivenlerdeki sırlıslık insan güruhuna katıldıktan

sonra tam gaz işe koyuyorum. Özürler, açıklamalar ve yağmur damlaları eşliğinde kitapçı dükkânına dalıyorum ama etrafıma baktıkça hepsi teker teker yok oluyorlar. Duvarda kimse-
nin yakmayı hatırlamadığı lambaların ikisi de açık. Hiç müş-
teri yok. Ortalık derli toplu. George yok. Luke sandalyesinde
gözleri kapalı, kulağında iPod'u oturuyor. Beni duymadı bile.
Kulaklığından taşan kulak tırmalayıcı banjo müziği buradan
duyabiliyorum. Herhangi biri içeri girip kasayı boşaltabilir.

Görmek için kasanın üstüne eğilip 'ara toplam' düğmesine
basıyorum. Çekmece vınn deyip açılıyor. Şimdi durgun kahve
gözlerle beni izleyen Luke'a dönüp tekrar bakıyorum. Kulaklı-
ğını boynuna indiriyor.

"Sadece sen fark etmeden seni soyabilir miyim diye bakıyor-
dum," diyorum.

Luke kafa sallıyor. "Ben canlarına okumadan az önce hırsız-
ların çoğu böyle der."

"Geç kaldığını için üzgünüm. Dersim uzadı."

"Sorun değil," diyor.

Olduğum yere çöküveriyorum. Luke şimdi de iPod'uyla uğ-
raşiyor. Kafasını kaldırmadan, "Git üstünü çıkart da kurulan.
Sonra gelip işini yaparsın."

İşe gelmeyi becerebildiğim için şimdi onun yerini başka bir
acil ihtiyaç alıyor. Öyle açım ki zar zor hareket ediyorum. Göz-
lerimin önünde hamburgerler uçuşuyor.

"Gidip kapanmadan bir Zabar's'a uğrasam olur mu? Ben,
ben tüm gün bir şey yemedim. Tüm gün seminerler, dersler,
konferanslar derken yemek yemeye.."

“Olur, gir.”

Geri döndüğümde toparlandıktan sonra oturup tezgâhta akşam yemeğimi hazırlıyorum. Bir parça dereotlu haşlanmış somon, roka salatası, simit, bir dilim çikolatalı pasta ve su aldım. Luke hepsine kayıtsız bir bakış atıyor. Tıkınmaya başlıyorum.

“Hem Colombia hem Zabar’s. Pahalı zevklerin varmış.”

Haşlanmış somonun tadına şimdi baktım. İnanılmaz. Güzelliğinden mest olmuş halde ona gülümsüyorum. Bozguna uğramış görünüyor.

“Normalde Zabar’s’dan bir şey almam,” diyorum. “Sadece buraya yakındı, yağmur yağıyordu ve ben de açtım.”

Colombia ve burs meselesini tekrar açıklamaya kalkışmıyorum bile. Birisi sahip olduğunuz bir ayrıcalık yüzünden size kızmaya karar vermişse onun algısını değiştirmek için çok uğraşmanız gerekiyor. Bense yorgunum.

Biraz daha yiyorum. Sonra ona bir parça somon uzatarak denemek isteyip istemediğini soruyorum. Tıksınmış gibi hızlıca kafasını sallıyor.

Her şeyi yiyip topladıktan sonra yukarı çıkıyorum. Geceyi veri girişi yapıp kitapları internete yükleyerek geçireceğim. Böylece Luke’un tepesini daha da attırmamış olurum.

Asma katta yazarları, kitap isimlerini, ISBN’leri, anahtar kelimeleri ve kitapların durumlarını girerken huzurlu birkaç saat geçiriyorum. Kişisel favorim durumlarını girmek ama. Kitap ilmini bana George öğretiyor, sayesinde basit durumları baya kaptım. Kelimeler gittikçe tanıdıklaşıp sevdiriyorlar kendilerini, aynı babamın deniz durumuyla ilişkisi gibi. İyilerin arasında çok iyisi. Çok iyilerin arasında iyisi. Yeni gıl t. Yeniye yığın.

Kullanılmış. Sırtı hasar görmüş. Hafif sararmış. Hafif lekelenmiş. Küçük boy dörtte üçü deri ciltlenmiş. Öndeki boş sayfası imzalanmış. Üst köşeler yaldızlı. Tüm köşeler yaldızlı.

O yağmurlu akşam boyunca öyle çok ve öyle sessiz çalışıyorum ki geç kalmam ya da şımarıklığım, artık Luke’u gıcık eden her neyse etkisini kaybetmiş gibi. On buçuğa doğru iyice yumuşuyor. Birkaç kitapla yukarı gelip onları arkaya koyuyor. Tekrar yanıma döndüğünde duraksayıp, “Sakin bir gece,” diyor.

Katılıyorum. Yarım saat kadar bir yığılma yaşıyoruz ama sonrasında gece boyunca sadece bir müşteri geliyor, sözlük arayan şu adam. Yağmurluğuyla içeri girdikten sonra şemsiyesini bir poşete koyup da tüm nemiyle bir süre sözlüklere bakıyor. Jimmy Durante’nin bir biyografisini alıp geri gidiyor.

“Sana bir CD hazırladım.”

Şaşıyorum. Omuz silkip kafasını öbür yana çeviriyor ve önemli olmadığını söylüyor. Birisi daha geç olmadan bana müzikle ilgili bir şeyler öğretmeliymiş. Sonra da bunun tüm o büyük starların nelerden etkilendiklerini anlamama yardımcı olacağını, bir bira istediğini ve cumartesi günkü maçta Yankeeler’in kazanmasını umduğunu ekliyor.

“Hadi çal!” diyorum.

İsteksiz görünüyor. Tekrar söylüyorum. Aşağı inip CD’vi sete yerleştiriyor.

İlk haykırışlar duyulmaya başladığında. “Gidip birkaç bira alacağım. Sen de bir şey ister misin?” diyor.

“Evet. Bir dandelion&burdock ya da zencefil birası alabilir miyim... biraz biraya benzeyen ama bira olmayan herhangi bir şey?”

“Dandelion&burdock mu? Karahindibadan yapılan bir içecek mi var?”

“Evet,” diyorum saf saf. “Ezilmiş dandelionlar ama dolunayda toplanacak. Burdock ne bir fikrim yok ama. Yine de içecek çok lezzetli.”

“Olabilir ama Korelilerde olacağını sanmıyorum. Eğer zencefilleri yoksa sana kök birası alırım. Birazdan dönerim zaten.”

Aşağı inip o yokken ana sandalyede oturuyorum. İkinci şarkı da önceki gece bana çaldıkları gibi hüzünlü bir şarkı. Amerika’nın en güneyindeki evlerinin verandalarında oturan bu üzgün ve yaşlı adamlardan Lady Gaga’ya nasıl geleceğiz acaba.

“Hey, o benim sandalyem,” diyor. Gözyaşları geri çekilmede. Sonraki şarkı “You’ve Got a Friend.”

“Aa ben bunu biliyorum!” diyorum. Diğerleriyle ortak noktası var mı göremiyorum. Ben yok diyorum. Aslında tam olarak şu sözleri sarf ediyorum: “Bu senin çaldığın bonjomsu gıygıy şeylere hiç benzemiyor.”

Luke hafifçe kaşlarını kaldırıyor ama bir şey demiyor.

Biraları açıyoruz, benimki ısırın güçlü bir zencefil ve sonra da sessizce oturup dinliyoruz.

Durduramıyorum kendimi. “Ama cidden. Bu bildiğimiz Amerikan müziği değil mi? Frank Sinatra ve Perry Como gibi?”

Bir an için Perry Como sayesinde kendimle gurur duyuyorum. Nasıl da şapkadan tavşan çıkarır gibi çıkarttım onu? Belki de Elvis ya da Everly Brothers’ı söylemeliydim.

Luke herhangi bir tepki vermiyor. Duruşunu değiştirmiyor, bana bakmıyor, bir şey söylemiyor. Sonra, bir ya da iki dakika

kadar geçmiş olmalı, ayağa kalkıyor. Kitap rafları ve tezgâh tarafından sarmalanmış halde; çıkmak için yapabileceği tek şey önümden geçmek. Ayağa kalkıyorum, bir şey söylemeden yanımdan geçip yukarı çıkıyor.

Şarkıyla ilgili yorumlarımın onu kırdığını, bu yüzden yukarı çıkıp surat asacağını düşünüyorum. Ama elinde gitarı gitmesiyle gelmesi bir oluyor. Tekrar ayağa kalkmam gerek. Hepsı derin bir sessizlik içerisinde olup bitiyor.

CD'den çalan müziği kapatıp gitarla oturuyor ve aleti akord etmek için kulaklarını oynatıyor. En son çaldığından beri akordunun bozulması mümkün mü gerçekten?

Kırmızı ekoseli bir gömlek, kot pantolon ve kot bir ceket giymiş. Çenesi çok Amerikan ve sivri; aynı Rockefeller'daki buz pateni sahasındaki Prometheus heykeli gibi. Sadece onun kadar altın değil. Saçları koyu. Biraz kesilmesi gerek. Bazen bandana takar ama bugün takmıyor. Normalde Luke'a pek bakamam, çünkü beni bakarken görmesinden çekinirim. Şimdi gitarını akord etmeye odaklandığından inceleme altında olduğunun farkında değil. İyi görünüyor.

"Gerçekten çok teşekkür ederim, şey yapman..."

Kafasını 'problem değil' ile 'kapa çeneni' arası bir minvalde sallıyor.

Gözlerini gitarın klavyesinden kaldırmadan, "Aslında o kadar da açık bir şarkı değil. Sadece öyleymiş gibi geliyor."

Hafiften tıngırdatmaya başladı.

"Muhtemelen şarkıyı James Taylor'ın yazdığını düşünüyordur," diyor. Hâlâ müzik bilgimi gözünde büyüttüğünün farkında değil. "Ama aslında Carole King'in. Eskiden Brill

Binası'nda çalışırdı, hemen yolun aşağısında. Broadway'le 49. sokağın kesiştiği yerde. Carole King şarkıyı piyanoda çalardı. Gitarla çalarak ona telin ruhunu veren James Taylor.

Herkes bunun modern bir Amerikan folk şarkısı olduğunu düşünse de aslında bir New York şarkısıdır. Öğeleri sana şimdiye kadar dinlettiklerimden miras, Mississippi'den, Tennessee'den.... İçinde muhakkak bluegrass da var... ama işte New York gibi o da hepsini toparlayıp yeni bir şey yaratıyor."

Bir dağ gorilinin çok yakınına gelmeyi başarmış bir doğa fotoğrafçısı gibi hissediyorum. Eğer onaylayan bir şey söylersem ya da neyden bahsettiğini biliyormuş gibi yaparsam insan olduğumu fark edip kaçır diye korkuyorum. Attenboroughvari çöküp olabildiğince görünmez ve az sinir bozucu olmalıyım.

Telleri çekmeye başladı şimdi, rastgele gibi duruyor önce, sonra birden çekiştirme güzellik vaadeden bir şeye çözünüyor. Biraz sonra bunun 'You've Got a Friend'in açılış notaları olduğunu fark ediyorum.

"Gördün mü bak, en başında hepsi önemsiz şeylerdir, 'hiçbir şey yolunda gitmiyor,' hepsi küçücüktür, acıklı ve yasıldır, sonra büyür, 'en kara gecede bile,' ve sen 7'li majörle nakaratın içinde buluverirsin kendini... 'Sadece ara...' Sonra daha da tırmanır ve zirveye ulaşırsın... 'Orada olacağım,' sonra bir duraklama ve tekrar açılış, öyle güzel ki sonra tam biteceğini düşündüğün anda ara müzik çalmaya başlar, 'Orada olacağım/ Bir arkadaşın olduğunu bilmek iyi değil mi....,' bak, aşağıda G'den pedal çalıyor ama yukarıda F var, üstüne de bir C harika, bir bakıyorsun daha önce orada olmayan notalar gelivermiş... ve nakarat... Carole King bunu doğrudan yaptı ama James Taylor Joni Mitchell'ı kullanıp dörtlüleri biriktirdi, muhteşem

bir uyum... içindeyken nispeten iyi hissetmene rağmen şarkıyı daha da ıssız yapıyor..."

"Çalacak mısın?" diye fısıldıyorum neredeyse."Şarkının tamamını?"

Çalıyor. Açılış notalarını tekrar çalıp şarkıyı söylüyor ve sesi önceki geceki o koyu güneyli adam gibi şarkıda hasret çekiyor.

Elleri kahverengi, Mitchell'dan çok farklı. Parmakları tellere sıkıca bastırıyor ve bastığı yerler beyazlaşıyor, tırnakları da bozuk para kadar büyükler. Nakarattaki ıssızlık hakkında haklı. İssiz ama, yalnız değil, çünkü içinde bir nefes mızıka ve nane şurubu var. Kemanın da zaman zaman sahip olduğu o kaybolma, özleme ve sonra tam bir çözüme ulaştığını hissederken hâlâ kalp acısının olması büyüğü bunda da var.

Bitirdiğinde gözlerim yaş dolu. Ayağa kalkıp dükkanın arkasına gidiyorum ki görmesin. Luke gözyaşlarımı aşırı duygusallığa bağlar şimdi. Hâlâ tellerle uğraşiyor, bu sefer hareketli bir şeyler çalıyor. Sanırım bizi sıradana geri götürmesi için yapıyor bunu. Seviniyorum.

"Geri gel de biranı bitir," diye sesleniyor bir iki dakika sonra. "Bu gece burası çok sakın. Sen de yeterince iş yaptın."

Geri geliyorum.

"Bu çok güzeldi," diyorum. "Teşekkür ederim."

"Evet, şey, birisinin sana bir şeyler öğretmesine ihtiyacın var," diyor. Dönüp camdan dışarı bakıyor. "Gece fena."

Yağmur hâlâ karanlıkta bardaktan boşanırcasına iniyor. Neredeyse gece yarısı oldu.

Burayı en çok yağmurda seviyorum, diye düşünüyorum, gece vakti yağmur böyle yağıp yağıp durduğunda. Broadway

ışıldadığında ve Zabar's'ın tabelası parladığında, ıslak sokak farları ve trafik ışıklarını yansıtıp siyaha karşı kanarya sarısı taksiler ortaya çıktığında ve insanlar tekrar parıldayan ve sıcak bir yere ulaşmak için kısa deparlar attıklarında. Böylesi kış gecelerinde biz yine gece yarısına kadar açığız, bu yüzden bunun gibi ocak ayındaki yağmurlu bir pazartesi gecesi, böyle bir gece güzel bir gece. Buraya yağmur yağdığında sel olur akar, sağanaktır ve dur durak bilmez ve ben şu anda dışarıda dans edip yüzümü ona dönmek istiyorum

Ama, tabii ki, yapmıyorum. Parıldayan küçük hazinemiz, dükkânımızdan New York'un yağmurlu gecesini izlerken konuşmadan oturuyor ve müzik dinliyoruz.

On İki

Çok erken kalkıyorum. Sabaha karşı 5:45'te. Bugün 12. Hafta taramamız var, 'buluşma taraması.' Bundan sonra resmi bir doğum tarihi alabileceğim, gerçi korunmadığımız günden 266 gün sonrası olacağını biliyorum. Bu da bebeğin 20 Temmuz'da geleceği anlamına geliyor.

Tarama on buçuğa kadar olmayacak ama eril bakış üzerine yazdığım makalenin bazı son dokunuşlara ihtiyacı var. Oturup gidene kadar onun üzerine çalışayım.

Bu taramanın amacı her şeyin yerli yerinde olup olmadığını ve gitmesi gerektiği gibi gidip gitmediğini kontrol etmek için. Muayene mektubunda taramadan bir saat önce bir büyük bira bardağı kadar su içmem gerektiği yazıyor. Tahminim suyun her şeyi şişirmesini sağlayıp bebeği daha net görmemizi sağlamaya hizmet ettiği yönünde, bu yüzden içebildiğim kadar içiyorum, bebek daha da görünür olsun diye. Nasıl olacağını hiç bilmiyorum, belki New York'taki hastanelerde fotoğraf gibi gösterecek afili aletler vardır. Ama renkli olamaz, çünkü karanlıkta renk yoktur. Biz kanayana kadar kanımız kırmızı değildir.

Bebegi görüp görmemek konusunda bir seçim şansını var mı merak ediyorum. Doğmadan karanlığı incelemeye çalışmak biraz fazla karışmak gibi. Öte yandan her şeyi kontrol etmek de önemli. Ensedeki derinin kalınlığını ölçmek anlaşılan beyin de iyi olduğunu denetlemek için yaptıkları bir şey. Ya peki bir sorun varsa? Bu ani korku birden tüm gövdeyi sarıyor. O zaman gebeliği sonlandırmam mı gerek? Hani nerede benim ahlaki sınıırım?

Bir yandan bunu düşünüp bir yandan doğru düzgün makale yazamam, bu yüzden aklımı ondan uzaklaştırıp kitaplarımı açıyorum.

Şimdiye kadar yazdıklarımı çıkartıp yanımda hastaneye götürüyorum. Hamileyken bu kadar çok su içtiğinizde yürümek çok zorlaşıyor; hatta acı veriyor. Ağır adımlarda metro durağından hastaneye gidiyorum, çizgi filmde fırlamış gibiyim.

Tarama bölümünün girişinde parlak bir kasa var, bir çeşit selamlama yöntemi. Eğer sigortanız her şeyi kapsamıyorsa nakit ve kredi kartı da kabul ediyorlar. Sigorta belgelerimi uzatıp bana verilen formları dolduruyorum. Sonra bekleme odasıyla yüzleşmek üzere dönüyorum. Tabii ki her yerde el ele tutuşmuş çiftler var. Aslında bu hastane her gün belli bir saati bekar annelere ayırabilir, çiftler giremeyecek ama. Hepimiz birbirimize anlayışla gülümserdik, ne güzel. Oturacak bir yer bulup makalemi çantamdan çıkartıyorum, sonra arkasında kayboluyorum. Altında ezildiğim tuvalet ihtiyacı birazdan şeffaflaşacak, makaleme odaklanamayacağım anlamına geliyor. Bu da bir çeşit hafif dereceli işkence metodu.

Sıra bana geldiğinde uçarcasına karanlık odaya gidiyorum ve uzanıyorum. Taramayı yapacak olan hanımefendi karnıma jeli

sürüyor, üstüne de ultrason aletini koyuyor. Sonra geri alıp tutacağına geri yerleştiriyor. “Bayan Garland, içmeyle ilgili mektubu okudunuz değil mi?”

“Evet!” diyorum. Tabii ki yeterince içtim. “Fazlasıyla içtim! Galonlarca!”

“Tabii ki içtiniz. Banyoya gitmek ister misini? Böylece belki idrar kesenizin yanında bebeğinizi de görebiliriz?”

Ne tatlı. Jeli siliyor, gidiyorum, geri geliyorum ve tekrar başlıyoruz. Bu kez ekranda belirgin bir şey var. Küçük bir marslı. Hatta bir parçası da elektrik süpürgesinin emme borusuna benziyor. Aynı Google Earth'teki gibi şeklin parçaları arasında bazı ölçümler yapıyor.

“Bebeğinizi görebiliyor musunuz?” diyor.

“Evet!” diyorum şevkle. “Yalnız, belki kafasını gösterirseniz...”

“İşte burada. Şu an profilden görebiliyoruz, yani alnını burununu ve dudaklarını görebilirsiniz, işte burada sol kolu var, sol eli. Şimdi görebiliyor musunuz?”

“Evet,” diyorum onu hayal kırıklığına uğratmak istemediğimden.

“Ölçümler gayet iyi,” diyor, bir yandan tıklayıp bir yandan notlar alırken. Siyahlığın içindeki ışıktan kemere bakarken kendimi ne kadar zorlasam da hiçbir şey ifade etmiyor. Bir şey parlayıp sönüyor.

“Şu atıp duran şey ne?” diyorum.

“Atıp duran şey mi? Bebeğinizin kalbi o.”

Bir kalp. Ufacık, atan bir kalp.

Bir şey söylemediğim için dönüp bir çember çizip bana bakıyor. Ağlıyorum. Ağlarken gözyaşlarını kontrol etmek için neden bir vanamız falan yok ki? Boynumda 'evet kendimi kontrol etmekten acizim' yazan bir tabela taşısam daha iyi.

Bir bebeğimin olacağını ve içimde büyüyen bir başka insanın olduğunu kabullenmek benim için zaten zor. Biliyorum ama her zaman hissetmiyorum. O malum gecede kendini kurtarmak için varlığını iyice hissettirdi evet ama sonrasında 'Hamileyim' kelimesini hiçbir gerçekle eşleştirmeden söyler oldum. Ama işte, orada bir kalp var, bir insana ait olan, bir gün korkudan, heyecandan ya da neşeden pır pır edecek bir kalp.

"Özür dilerim," diyorum. "Afedersiniz. Siz bunu devamlı görüyor olmalısınız ama benim için..."

"Evet devamlı görüyorum," diyor makineye dönerek. "Ve genelde bir mucizeye tanık oluyormuşum gibi hissediyorum."

Bembeyaz sırtına gülümsüyorum. Ama sonra, "Genelde mi?" diyorum.

"Evet, genelde."

"Siz... yolunda olmayan bir şeyler gördüğünüz zamanların zor olmasından mı bahsediyorsunuz? Down ya da başka bir şey?"

Bir ölçüm daha yapıyor. "Onlar zordur, evet. Zor oluyorlar. Anne on üç yaşındaysa ve bunun olacağından haberi bile yoksa da zor oluyor veya babanın kim olduğunu hatta bunun için bir babanın olması gerektiğini dahi bilmiyorsa da. Bir de bazıları hâlâ cehalet mutluluktur diyor."

Bana kağıt havlu uzatıyor, sonra da ton değiştiriyor. "Jeli bununla silip giyinebilirsiniz. Her şey yolunda görünüyor Bayan Garland."

Elimde bebeğimin araba camı sileceğinin altından çekilmiş-ten hallice fotoğrafı, asansöre biniyorum. İçeride bir çift var, saçları rastalı bir siyahi adam ve kızıl saçlı, çilli beyaz tenli bir kız. Birkaç aylık hamile gibi duruyor. El ele tutuşuyorlar.

Hamile birini gördüğüm zaman asla ona bununla bir şey söylemem, biz İngilizler genel olarak söylemeyiz hatta. Hamilelik hakkındaki Viktoryan titizliğin yanında (Aman Tanrım, yakın zamanda nispeten cinsel bir şey cereyan etmiş olabilir) kadının sadece kilolu olması ihtimalinin korkusu vardır. Ya da şişman ve hamile kalmak için çok hevesli olabilir, bu durumda yok yere iki kat canını yakarsınız. Buradaysa durum farklı. Herkes hamile bir kadın gördüğünde tebrik eder. Ben de ediyorum.

Gülümsüyor ama utanmış görünüyor. Adam da gülümsüyor ve diğer eliyle kadının yuvarlak göbeğini okşuyor.

“Teşekkürler,” diyor, “ama bebeğimiz iki gün önce doğdu.”

“Aaa peki, o zaman daha da çok tebrik ederim!” diyorum. Umarım içeride bir tanesini unutmamışlardır.

“İnanılmaz bir duygu,” diyor birden, zemin kata kapı açılırken. “Şimdi yanına gidiyoruz. Sadece on beş dakikalığına karımın kontrolü için yanından ayrıldık ve çıldırmış gibiyiz, çılgınlar gibi özlüyoruz kızımızı.”

Güneşli lobide elinde bir melek tutan yaşlıca bir siyahi kadına doğru koşturuyorlar. Bebeği oğluna veriyor.

Evime geri gidiyorum.

Aşağıdaki şarküteriye uğrayıp çiçek alıyorum.

“Bu pembe böğürtlenlerin adı ne?” diye soruyorum.

“Pembe böğürtlen,” diyor Koreli adamı.

Onları ve bir demet sarı laleyi alıp çıkıyorum.

Biliyorum, çiçeklere para harcamak çok çocukça ama bebeğimi ilk kez görmemi kutlamak istiyorum. Çiçekleri koymak için uygun bir kavanoz ararken telefonum çalıyor.

Mitchell. Evimden çekip gittiğinden beri ondan hiç haber almamıştım. Tekrar tekrar çalıyor, acaba sesli mesaja düşmesini mi beklesem? Ama yapamıyorum, 'Cevapla'ya basıyorum.

"Nasılsın?" diyor. Kim olduğumu sormuyor, kim olduğunu söylemiyor. Tekrar içimde bir şeyler alevleniyor.

"İyiyim," diyorum. İçimden ilk geçen bebeğimizi gördüğümü söylemek. Eğer Koreliler yeterince iyi İngilizce bilselerdi onlara söylerdim. Ama Mitchell daima konuşmanın seyrini belirleyen insanlardan. O yüzden susuyorum.

Beni öğle yemeğine çıkarmak istediğini söylüyor ve MOMA müzesinin restoranını teklif ediyor Modern'i. Oraya daha önce hiç gitmedim, güzel olsa gerek. Dizüstü bilgisayarına bakıyorum, uyku modunda. Bebeğimi görmeyi babasıyla ona kutlama yaptığımı söylemeden kutlasam, çok mu garip olur?

Beni neden görmek istediğini sormuyorum. İsteyip istemek arasında ince bir çizgide olabilir şu an, tekrar düşünmesine fırsat vermek istemiyorum.

Evet diyorum, onunla MOMA'da buluşacağım.

On Üç

Gittiğimde dışarıda beni bekliyor, çok yakışıklı görünüyor. Kendiliğinden çabasızca şık olan şu pahalı takımlardan giymiş. Müzeye giren iki kadın ona uzun birer bakış atıyorlar ve kalçaları sallana sallana yanından geçip gidiyorlar.

Beni öperken, “Gül gibi koktuğunu unutmuşum. Yoksa İngiltere gibi mi kokuyorsun? Güller ve yaz çimleri.” Beni restorana sokuyor.

Etrafımız Chanelleri ve incileriyle öğle yemeği yiyen kadınlarla çevrili. Her şey yüksek modernizm kokuyor: beyaz duvarlar ve iyi açılar, camlardan dolan gün ışığı. Thiebaud üzerine doktora yapan biri olarak neredeyse bu mükemmelliğe ve zerafete ait olduğumu düşüneceğim.

“Bir restoran için harika bir tasarımı var,” diyorum Mitchell’a garson bize ekme ve su getirip beyaz mendilleri dizimize sererken.

“Biliyorum,” diyor Mitchell. “Tavanının böyle yüksek olmasına bayılıyorum.”

Yukarı bakıyorum. Üstümüzde uzun bir mesafede sadece hava var. Onun da kendi kalitesi ve keskin bir berraklığı

var, aynı Kutup havası gibi, tek fark içinde paralı hatunların seslerinin çınlaması. *Odada kadınlar bir aşağı bir yukarı... Michelangelo'dur konuştukları.*

Garson geliyor.

“Keçi peynirli Portobello mantar salatası güzeldir,” diyor Mitchell. Garson teyit edercesine başını sallıyor.

“Kulağa hoş geliyor ama sen taze bezelye çorbası alacaksın,” diyorum, “ve ben bezelye çorbasına karşı çok taraflıyım.”

Külliyen yalan; daha önce hiç içmedim. Ama eğer yumuşak peynirin bebek için tehlikeli olabileceğini söylersem tekrar kav-
gaya tutuşabiliriz. Hâlâ kanunen bebeği aldırabileceğim uzun
haftalar var önümde. Bununla ilgili bir kavga daha istemiyorum.

“İki bezelye çorbası,” diyor Mitchell garsona.

Çorba bitip ana yemekleri yemeye başladığımızda, Mitchell bana karşı çok, çok kibar. Bırakıyor ki ben konuşayım. Ona kitapçı hakkında komik hikâyeler anlatıyorum, Stella hakkında da.

Çok tatlı, durmadan bardağımı en iyi içkiymişcesine dolduruyor. Gerginlikten ben de durmadan içiyorum, çünkü biliyorum ki beni buraya getirirken kafasında bir amaç vardı. Tamam hamileliğimi sonlandırmamı istiyor ama ben bunu yapmayacağım. O zaman ne?

Tabakları aldıklarında taze incir ve ayva jöleli Manchego peyniri ısıtıyor, sonra elimi eline alıyor. Zaman zaman yaptığı bir hareket, bayıldığım bir hareket.

“Lütfen...” diyorum, elimi biraz çekerek. Ama bu kez hedefi tam on ikiden vurdu, burada olay çıkartamayacağım.

“Esme, sana bir şey söylemek istiyorum. Burada herkes için ne iyi onu düşünmeni istiyorum. Bizim mutluluğumuzu. *Hepimizin* mutluluğunu, Esme.

“Yapamam, Mitchell. Bebeği...”

“Biliyorum, biliyorum. Onu söylemeyecektim.” Gözlerini ayırmadan elimi tutup okşuyor.

“Bununla savaşılmaya çalıştım, Esme, sen de biliyorsun zaten. Kapana kısılmış bir aslan gibi savaştım. Ama hepsi boşa...”

Garson bir kase taze incir ve diğer şeylerle geri geliyor. Mitchell yumruğu ağzında bekliyor.

“İncirleriniz, efendim. Ayva jöleniz ve Manchego.”

“Teşekkürler,” diyor Mitchell. Aniden gözlerimin içine bakıyor. Yan masadaki kadının heyecanla iç çektiğini duyuyorum. Sorun ne diye dönüp ona bakıyorum, kilitlenmiş incir sepetine bakıyor. Meyvenin yanında siyah kadifemsi bir kutu konuşlanmış.

Kutuya tarantulaymışcasına bakıyorum. Etrafımızda bir curcuna başladı bile. Kafamı iyi yana sallamaya başlıyorum, etrafımızda bir kahkaha dalgası esiyor; mahcup genç kız, diye düşünüyorlar, utangaç bir genç kız. Mitchell insanların gülmesini ya da bilmiyorum, benim karşı çıkmamı engellemek için bir başkan edasıyla elini kaldırıyor. İkisi için de etkili oldu. Kutuyu incirlerin içinden alıp bana sunuyor. Garson hâlâ orada. Ona bakmıyorum ama gülümsediğini hissediyorum. Her yerden insanların gülümsemelerini hissedebiliyorum.

Kutuyu açtığımda pırlanta gözümü alıyor. Alışıldık biçimde konuşlanmamış bir de, yüzüğün üstündeki bir boşluğa yerleştirilmiş bir çeşit kışkaşla tutunmuş. Bu komşumun ve arkadaşının bir daha iç çekmesine sebep oluyor.

Bu ana kadar insanların pırlantaları niye bu kadar büyütüklerini anlayamamıştım. Eskiden annemle jöle yaptığımızda kırmızı küpleri ışığa tutar ve bu şeffaf kırmızının benim için daima pırlantanın o camı halinden daha güzel olacağını düşünürdüm. Bence hâlâ öyle. Ama o zaman bu pırlantanın ne ifade ettiğinin, böyle sunulana kadar ne anlamları içinde biriktirmiş olacağını farkında değildim. Birinin beni bu kadar istemesi gururunun şoku var bir kere, daha da büyük şok ise kendime bu sayede poundlarla ve penilerle, dolarlarla ve sentlerle değer biçebileceğim. *Buna değdiğim için*, beni yok ediyor. Şimdi insanlar pırlanta için çığlık atıyorlar, “Harry Winston,” diye fısıldaşıyorlar. Üzerine doğru kafamı eğiyorum. Bir iki saniyeliğine kimse yüzümü göremiyor.

Mitchell’la evlenmek, her açıdan çok kötü bir fikir. Bu yüzüğün pırlantası kadar güzel, soğuk ve sert biri o. Eğer bu sahneyi bir filmde izliyor ya da bir kitapta olsaydım esas kızın hayır demesini tüm kalbimle istiyor olurum. Evet, o bebeğin babası, evet, gözlerine içtenlikle bakıyor ve sonuçta, ona evlenme teklif ederek en doğru şeyi yapıyor. Ama. Ama. Ama. Onu buna yapmaya güdüleyen şey. Kaç. Kaç.

Onu durdurmak istiyorum. İçimden geçenleri sorup gerçek cevaplar almak istiyorum. Ama tüm gözler bizim üzerimizde. Yapamam. Yoksa bu benim rüyam da gerçek cevapları duymak beni uyandıracak mı?

“Esme Garland,” diyor Mitchell misafir kulakların fazlasıyla farkında, “Karım olma onurunu bana bahşedecek misin?”

İzleyicilerimiz mutluluk naraları atıp umutla iyi niyet yayararak bana dönüyorlar.

Bu izleyici 5. Cadde’den yeni çıkmış bir izleyici, üstüne bir de çarşamba günü MOMA’da öğlen yemeği yiyorlar. Bu iyi ni-

yette hiç nüans yok mu? Emil Nolde'un feminist yorumu üzerine düşünmeye gelmiş ya da henüz Cinsel Politikada Yeni Güç Dengesi üzerine bir makale yazmış biri yok mu burada? Beni kurtarabilecek biri?

Anlaşılan kendi kendimi kurtarmak zorundayım. Ama aynı Mitchell'in diğer çıkış yolları kapalı olduğundan doğru olan şeyi yapmasını zorlayan van Leuven hayaletleri gibi, benim İngilizler de arkamda toplanmaya başladılar. İngiliz tipi Hollandalı hacı tipi kadar kendinden emin değildir. Benim İngiliz hayaletlerim yaygara çıkartmanın korkunç olduğunu, treni raydan çıkarmanın felaket olacağını ve şu an yemek yiyen ve eve gidip kocalarıyla kızlarına: "Bugün Modern'de Sibyl'le öğlen yemeği yerken muhteşem bir şey oldu," diyecek olan kadınları hayal kırıklığına uğratmanın kabul edilemez olduğunu söylüyorlar... Waterloo'yu kazandıran İngiliz eğitiminin bana burada pek yararı yok.

Yalan söylüyorum. Buna inanıyorum da ama onunla bir alakası yok.

Beni böylesine kapana kısırtmasının getirdiği büyük bir kızgınlık var içimde ama tüm bu insanların gözü önünde, bir şey diyemiyorum işte. Eğer Fransız olsaydım şimdiye çoktan suratına bir tane indirmiş ya da ayva jölesini kafasına geçirmiştim. Eğer Amerikalı olsaydım kızgınlığımı edeplince, seyirciye çaktırmadan dile getirmiştım ya da 'defol hayatımdan' deyip çekip gitmiştim. Aslında aklımlı çelmiyor değil, onu incirleriyle ve pırlanta yüzüğüyle baş başa bırakıp gitmek. Ama tam bir İngilizim. Stresli anlarda inanılmaz makul oluyorum.

Kendimi bir yana bırakmalıyım ama. Düşünmem gereken şey Mitchell'in beni ne kadar seveceği değil, bebeği ne kadar

sevebileceği. Bebeklerin istikrarlı ortamlarda büyümeleri gerek. Bu laftan da bıktım artık, durmadan kafamda dönüp duruyor zaten. Mitchell da hamileliği sonlandırmamı istediğinde bunu söylemişti, tekrar geldi çıktı karşıma. Ortamın sevgi dolu olması istikrarlı olmasından daha önemli değil mi? Evet demek birçok şeyi yoluna sokacak. Tabii ki. O benim karnımdaki çocuğun babası. Madem ben de doğurmaya karar verdim, o zaman onun mümkün olan en iyi şartlarda hayata başlamasını sağlamak benim görevim. O zaman en azından birini bebeği seven anne babadan ve ekonomik istikrardan daha da iyisi *refahtan* geçen o bildiğimiz yolu bir denemem gerekmez mi? Sırf gurur yüzünden güzel bir daire ve bebek bakıcılarını bir sonraki yirmi doların nereden geleceğinin endişesine değişmeli miyim?

Yapmamamız gereken şeyler yapmak istediğimizden çok daha önemli.

Yine yalan söylüyorum. Buna da inanıyorum ama yine bununla bir alakası yok.

“Esme,” diyor Mitchell, parmağıyla çenemden yüzümü kaldırarak.”Bilmeni isterim ki sadece bebek yüzünden istemiyorum bunu.” (İzleyicilerimiz neredeyse bayılacak. Tek bir çatal roka bile iki dakika öncesinden daha ileriye gidemedi.) “Bunu istiyorum çünkü ben hayatımda ilk defa, ilk defa... Aşık oldum.”

New York korusu diğerlerine verdiği tepkinin aynısını veriyor. New Yorklular’ın alaycı olması gerekmez mi? İnsanlar fotoğraflarımızı çekmek için telefonlarını çıkartıyorlar.

Mitchell tekrar elimi eline alıyor. “Korkuyordum,” diyor. “Seni ya da herhangi birini sevmekten korkuyordum. Bu benim için çok önemli bir gün bu yüzden.”

“Karım olmandan onur duyacağımı söylediğimde bunu tüm kalbimle, içtenlikle söylüyorum. Kendin için, benim için, bebek için konuşup durduğun aşk, güzellik, hakikat ve geri kalan her şey için lütfen evet de. Lütfen evlen benimle.”

Gözlerim yaşlarla dolu. Hormonlarınız vücudunuzda kovadaki su gibi çalkalanıp dururken fazlasıyla duygusal oluyorsunuz.

“Ağlama tatlım! Evet de işte!” Birkaç masa öteden siyah renkli kuzu yünü bir ceket giymiş yaşlı bir kadın başıyla içtenlikle evet işareti yapıyor. Ondan sonra da yayılım ateşi başlıyor.

Bebek yüzünden evet demeliymişim. ‘Doğru şeyi yapmaya çalışıyor’muş. Çok yakışıyormuşuz. Pişman olmayacakmışım. Pirlanta Harry Winston’danmış. Zerre umurumda olmayan yüzüğe bakıp keşke kırmızı jelatin olsaydı diyorum. O kostümü-mün bir parçası, ben de istesem de istemesem de burada bir aktörüm. Yüzükten sonra Mitchell’a bakıyorum. Beni sevmesini öyle çok istiyorum ki arzularım nerede bitiyor, hakikat nerede başlıyor anlayamıyorum.

Bu dengesiz adam beni öyle çok iyi etti, öyle çok dibe çekti, öyle çok allak bullak etti ki önceden nasıldım hatırlayamıyorum. Hayal meyal şiirleri ve resimleri seven birini hatırlıyorum, umursamanın mutluluğuyla dans eden ve kendi özgürlüğünden neredeyse emin. Bu sevgi özgürlükten daha da büyük.

“Hamile olduğu için evlendiler diyecekler!” diyorum.

“Yıldırım aşkı diyecekler,” diyor. Sonra bana kilitleniyor ve: “*Diyecekler* mi? Gelecek zaman? Bu evet mi demek?”

Gülümsüyorum. Gözlemcilerimiz Yukarı Batı Yakası’nda nara diyeceğimiz bir ses çıkarıyorlar.

“Evet mi?” diyor Mitchell kuşkuyla, emin olmak istercesine. Kahkaha atmaya başlıyor.

“Evet,” diyorum ben de gülerek ve başımı sallayarak. “Evet.”

Mitchell yüzüğü erotik bir biçimde parmağında kaydırırken siyah kuzu tüyü ceket giymiş yaşlı kadın bize doğru geliyor. Elinde küçük bir ajanda ve kalem var.

“İsimleriniz neler?” diyor. “Metro bölümünde sizin için yer tutacağım.”

Mitchel bana bakarak gülüyor. Gözlerinde kalbimi acıtan bir suç ortaklığı ifadesi var şimdi. Bundan pişman olacağımı biliyorum, Rejans romanslarında eğer esas oğlanın aşkından emin değilse esas kızın asla evet demeyeceğini de ama ben etten kemikten bir varlığım, kelimelerden değil. Mitchell’la olmak istiyorum. Eğer onunla birlikte olursam sevmeye değer olduğumu ona gösterebilirim. Belki de tam tersidir ve belki de o sevmeye değer olduğunun farkında değildir. Bunu ona gösterebilirim. Ve eğer hiçbir şey yolunda gitmezse, bu kez acı çekeceğim evet ama bu acı yaşanmamışlıklar ya da karanlıkta kalanlar yüzünden olmayacak. Lambayı açıp kendimi onun ateşinde yakacağım.

“Bu bayan Esme Garland ve ben de Mitchell van Leuven,” diyor.

Bu sözler de şok etkisi yaratıyor ve bir fısıltı dalgası daha dolanıyor. Bir van Leuven.

Kadın bunu bekliyormuşçasına başıyla onaylıyor ve yaşlı mücevherli parmakları titizlikle not alıyor. Ajandayı tek hamleyle kapatıyor. “O zaman gerçekten de Metro bölümünde ola-

caksınız.” Mitchell’a sert bir bakış atıyor. “Bugün iyi bir şey yaptın.”

“Bence de, ” diyor Mitchell, *New York Times*’da duyuru yapılması düşüncesi bir yana, hâlâ tekliften sersem haldeki yeni nişanlanmış gelinine iyi zamanlanmış bir bakış atarak. Mitchell seyirciye oynamakta bir numara. Hele seyirci böyleyse.

Bir iki dakika kadar gülümsemeleri ve tebrikleri kabul ediyoruz ve dokuz dakikalık mucize bittiğinde insanlar yemeklerine devam ediyorlar ve biz baş başa kalıyoruz.

“İncir?” diyor Mitchell bir tane alırken. Dolgun meyve şarap kırmızısı renkte, sadece üst kısmında biraz soluk yeşil parçası var ve her yanı pudrayla kaplı. O pudra doğal mı yoksa daha güzel görünsün diye incirleri pudra şekerine mi buluyor merak ediyorum.

Şartlar gereği hayır demek kibar gelmediği için incire evet diyorum. Aynı evlenme teklifi gibi. Aa ama istiyorum, istiyorum. Ama o neden istiyor? Mitchell dilimleyip biraz peynirden ve ayva jölesinden ekliyor. Tabagı uzatıyor.

“Mitchell,” diyorum aceleyle.

“Burada olmaz, Esmel!” diyor sessizce.

“O değil. Şey, bir kadeh içki ısmarlar mısın?”

Cevap vermeden önce yüzünü buruşturuyor. Birazdan ne söyleyeceğinin imareleri olan bu hareketleri beni deli etmeli ve bir ihtimal hayatımızın geri kalanında edecek. Ama şu an sadece hislerimin yoğunluğunu arttırıyor; bu bildiğim ve tanıdığım aptalca bir alışkanlığı ve nedense bana ait.

“Ama içki içemezsin,” diyor.

“Bir yudum içebilirim. Bir kadeh içki ısmarla herhangi birinden sonra da bırak bir yudum içeyim. Lütfen lütfen lüfen.”

“Hayır. Bebeğe za...”

“Benim bedenim.”

“Bizim bebeğimiz. Tekrar bunun kavgasını mı yapacağız? Cidden?”

“Hayır. Ama bir yudum. İngiltere’de bazı insanlar her gün bir küçük kadeh içebileceğini bile söylüyorlar. Bense dokuz ayda sadece bir yudum içeceğim. Hadi ama. Bugün nişanlandım ben.”

Mitchell sabit ve gergin durup sonra rahatlıyor. Garsona işaret etti.

“Bir kadeh içki lütfen. En iyisinden.”

Garson gülümsüyor ama sonra Mitchell’a doğru eğilip bir şeyler söylüyor. Mitchell eliyle anladığını söylüyor.

“Evet, tabii ki. Bir saniye.” Yan masadaki kadınlara doğru uzanıyor.” Afedersiniz. Müstakbel karım ve kendim için bir kadeh içki ısmarlıyorum da. Garson tüm şişeyi almam gerektiğini söylüyor. Bu problem değil ama çöpe gitmesi problem olacak. Bize içme lütfünü bahşeder misiniz?”

Kadınlar gülüyor ve ne kadar romantik, evet, niye olmasın, geri kalanını içeriz diyorlar. Barbie bebek gibi gülümsüyorum.

Şampanya olması demek o acılı gümüş kova ve gümüş kovayı tutacak küçük masa ve buz ve beyaz mendil ve büyük patlatma saçmalığının hepsini yaşamak demek. Sonra, nihayet kadehimiz doldurulduğunda, Mitchell bana doğru bardağını tutup kadeh kaldırıyor ve bir yudum alıyor. Sonra kadehi bana uzanıyor.

Bardağı alırken birisinin bana baktığını hissediyorum. Soluma baktığımda, çıkışın yanında kuzu yünü ceketli yaşlı kadın bana bakıyor. Büyük ihtimalle arabasını bekliyor ve büyük ihtimalle hamile olduğum halde birazdan şampanya içeceğim için gülümsemiyor. Nedense birden gözüme şeytani ve vaftiz törenindeki on üçüncü peri gibi görünüyor.

Kadehimi Mitchell'a kaldırıyorum. Heyecanlıyım ve mutluluğun mabedinde korku doluyum. Kutlama çanlarını çalsam kulağa hoş mu gelirler yoksa kulak mı tırmalarlar? Ağzım şampanya dolu. Bir iki saniyeliğine onu orada tutuyorum. Pahalı, köpüklü ve keskin. Olağanüstü. Bundan sonra aylarca başka içemeyeceğim. Ölmeden önce şarkı söyleyen kuğuları ve bir gün yaşayan belemir mavisii kelebekleri düşünüyorum, sonra yutuyorum. Yutarken yaşlı kadına dönüp ona da kadeh kaldırıyorum ama kadın tepki vermiyor. Sonra bitiyor.

Mitchell gülerek ona geri uzattığım bardağa bakıyor.

“Mitchell. Emin misin?”

“Evet. Eminim. Benim sızlayan boşluklarım var, Esme. Sen onları dolduruyorsun. Sen benim içimdeki boşlukları dolduruyorsun.”

On Dört

Restoranın dışında beni öpüyor. “Gitmeliyim, istemiyorum ama gitmek zorundayım. Dersim var seni ararım,” sonra onu işe geri götürecek taksiyi durdurmak için kolu havada geri geri gidiyor.

Taksinin dönüşünü ve diğer arabaların arasında kayboluşunu izliyorum. El sallamıyorum. Nasılsa Mitchell bakmıyordur. 5. Cadde’ye yürüyüp 86. Sokak’taki parktan geçen otobüse biniyorum. Düşünmeye çalışıyorum. Olmuyor sessiz bir hezayan yaşadığım. Yarım saat önce bir evlenme teklifine evet dedim ve şimdi parmağымda bir pırlantayla otobüste tek başıma oturuyorum. Keşke işe dönmek zorunda olmasaydı. Hissettiğim sinemadan ya da tiyatrodan çıktığınızdaki o yoğun heyecandan sıradan hayata geçişin şokuna benziyor. Şov bitti.

Amsterdam durağında otobüsten indim. The Owl’a gitmeden önce yüzüğü çıkarıp cüzdanıma koyuyorum.

Luke ön masada. Yüzük çantamdan yakıyor beni sanki. Biraz önce olanları düşünmek için yalnız kalmaya ve sessizliğe ihtiyacım var. Henüz kimseye söylemeyeceğim. Çantamı dibindeki cüzdanla beraber alıp bodruma gidiyorum, karanlık bodrumun

en karanlık köşelerinden birinde saklanacak. Sakladıktan sonra cenin pozisyonunda bekliyorum biraz. Bunu böyle hayal etmemiştim ben. Hem arzuladığı şeyi alıyor, hem de paramparça oluyor kalbim.

David ve George asma kattalar, derisi soyulan bazı Dickens kitaplarının sırtlarına kahverengi ayakkabı boyası sürüyorlar. David ve George ben restorandayken, evlenme teklifi alırken ve İkarus suya düşerken de eski kitaplara ayakkabı boyası sürüp onları yumuşak bezlerle siliyorlardı. “Benim yerime devam edebilirsin,” diyor George. “Birazdan bir toptancıyla görüşeceğim. Otur.”

“Bu hile sayılmaz mı?” diye soruyorum otururken.

George incinmiş bakıyor. “Hile mi? Tam tersi, Esme, *bakım yapmak* bu. Mobilyalarını cilaladığında hile mi yapmış oluyorsun?”

“Ben mobilyalarımı cilalamam.”

“Cidden mi? Neden ki?”

“Ikea’dan aldım da ondan.”

“*Ikea’dan* mı aldın? Hepplewhite sehpanı, Knoll kanepeni, Ormolu saatini gemiyle gerirtmedin mi?” George benim şık siyah beyaz döşemeli koridorlu ve Kraliçe Anne merdivenli bir İngiliz malikanesinden falan geldiğimi düşünmüş olmalı.

“Ormolu’ da ne?” diye soruyor David.

George’un yüzü artık Tehlikeli Kimyasallar yüzü olduğunu bildiğim ve çiçek hastalığından çikolataya kadar her şeyi içine alan o şekle dönüyor. Yüzü buruşuyor ki kaşları aşağıya düşsün ve dudaklarıyla çenesi burnuna doğru büzülsün. Kaşlarının altından bana bakıyor, gerçi herkes herkese kaş altından bakat. Öfkeyle bakıyor bana.

* Arın taklidi piyang.

“Zararlı bir şey mi?” diye soruyorum.

“Tabii ki sahip olanlar için değil ama onu imal edenler için öyle. Artık yasaklandı zaten, senin ülkende bile. Toz haline getirilmiş altını sabitlemek için cıva kullanılırdı, haliyle dumanı ölümcüldü. Ormoluistlerin çoğu kırk yaşından sonrasını göremediler.”

“Cıva. Evet kötü baya. Şapkacıları delirten de oydu değil mi?” diyor David.

George kimyasallar hakkındaki bilgilendirmesinin etkili olduğunu görünce memnun oluyor. “Evet ve sadece şapkacıları da değil. Umarım cıva dolgun yoktur Esme. Bu bebek için çok kötü...”

“Ormoluistler mi? ” diyorum. “Hadi ama George. ‘ormoluist’leri şimdi sen uydurdun.”

Aşağıdan Luke sesleniyor. “Hey, Esme, George’a ayakkabı boyasını sordun mu? Seni zehirliyor olabilir.”

George merdivenin cila kutusunu havada tutarak tepesinde dikiliyor.

“Güzel bir soru, Luke, endişeni anlıyorum. Ama onu zehirlediğim falan yok. Gel de bak. California’dan getirttim bunu. Doğal boyalardan ve serbest dolaşan arılardan üretilen balmumundan yapılmış.” Serbest dolaşan arılardan mı? Başka türlü mümkün mü ki?

Luke başını sallıyor. Ben boyayı sürerken George kös kös şişeye bakıyor.

“Dickens kitaplarından kazanacağımızdan çok daha pahalı bu,” diyor.

Telefonuma baktığımda Mitchell'dan yedi tane mesaj var. Açıyorum, ilkinde "Bayan van Leuven!!!" yazıyor. İkincisi bir satır dolusu öpücük. Sonraki, "Sence de çok iyi planlamamış mıyım? Evet demek zorundaydın!" diyor. Bir sonraki nerede olduğumu merak ediyor. Ondan sonraki ki de. Bir sonraki fikrimi değiştirip değiştirmedigimi merak ediyor. Sonuncu ise bu akşam bir işi çıktığı için benimle görüşemeyeceğinin özrünü diliyor. Aklıma hemen acaba diğerlerine cevap vermediğim için mi işi çıktığı geliyor. Bunu sormak için onu aradığımda hayır diyor. Şehir dışından önemli bir ekonomist beklenmedik şekilde buraya gelmiş. Mitchell'ın onunla konuşması gerek.

Dükkan her zamanki cuma gecesi müşterileriyle dolmaya başlıyor ve çoğunlukla Angelika'ya ya da siyah beyaz bir şeyler izlemeye Film Forum'una giden George da kalmaya karar veriyor. Barney içeri giriyor, Mary ortaya çıkıyor. Gece yarısında kapıyı kilitleyip ana ışıkları söndürdükten sonra asma katta sadece üst katın kehribar ışıklarında oturuyoruz. Kitaplıkların tahtaları ve deriden kitap sırtları ısıtıyor ışığı, insanlar bir yerlere çöküp ışık kadar yumuşuyorlar.

"Bence The Owl'un gelecekteki çalışanlarına test uyguluyoruz," diyor George Luke'tan içine menekşe kökü katılmış organik zencefil birasını alırken. "Bilirsiniz, *Winesburg, Ohio*'yu, *Hamlet*'i, Plato'nun *Devlet*'ini kimin yazdığını sormalıyız..."

"Sonuncusu kolay olurdu baya," diyor David.

"Eskiden Strand'de böyle bir sınav vardı," diyor George. "Bence çok etkili olmalı."

Bekliyoruz, o da avucuna kağıt gibi bakarak pis pis gülüyor.

"Beş kitaptan oluşan bir listeniz var, bakalım hatırlayabilecek miyim. *Oliver Twist*, *Das Kapital*, *Ulysses*, *Türlerin Köke-*

ni...” sonuncusunu unuttum. Sonra da karşısında karışık halde yazarlar var. Kitapları yazarlarıyla eşleştireceksiniz.”

Luke omuz silkiyor. “Bana uyar.”

“Bu meşakkatli sınavı geçebilirsiniz,” diyor George, “o zaman işe alınabilirsiniz. Ama ilk altı ay sadece rafları düzenleyebilirsiniz. Strand’de stajyerlik buydu. Esme, kitap ilmini o cehennemde değil de burada öğrendiğin için çok şanslısın.”

“Hadi. Strand iyidir ve sen de bunu biliyorsun. Sadece kıskançsın,” diyor Barney ve onu susturuyor. “Ama benim kitap almak için favori yerim, buraya gelmeden önce tabii ki, Park Avenue Armory’deki New York Antika Kitap Fuarı’ydı.” Bu herkesi güldürüyor, o da iki elini birden havaya kaldırarak: “Çünkü, yani... Kullanılmış kitap dükkânları yani! O zamanlar daha da titizdim. The Owl’u idare ediyorum çünkü evime on adım ve Luke’un gitar çalışını izlemeyi seviyorum.

“Dinlemeyi demek istedin herhalde,” diyor Bruce.

Barney ona cilveli bir bakış atıyor. “Ama oradaki fuar,” diyor, “oranın içine girmek büyük bir zevk. Fiyatlar da. Eskiden her yıl annemi Westchesterden bunun için getirirdim.”

“Fiyatlar ?” diye soruyorum. “Size indirim mi yapıyorlar?”

Barney irkiliyor.”Hayır, tatlım, asla ve kat’a. Annemi götürdüğümü söylemiş miydim? Tabii ki onlar kullanılmış kitap sayılmaz, değil mi? Antikalar sonuçta.

‘Kullanılmış’ ne garip bir kelime, ‘ikinci el’den çok daha ilginç. Prezervatifi gözünün önüne getiriyorsun ve onları tekrar kullanma fikri direkt iğrenç geliyor. ‘Kullanılmış kitap’ da sanki birisi içindekini bitirmiş de sana sadece kabuğu ya da posası kalmış gibi, sanki kitap sonsuza kadar yeni kalacak tek şey de-

ğilmiş gibi. Kullanılmış kitap diye bir şey yok. Hatta kullanılmadığı sürece kitap diye bir şey de yok.

Bunların bazılarını oradaki meclisle de paylaşıyorum.

“Yerine ne kullanılsın isterdin?” diyor Luke. ‘Önceden giyilmiş?’ ‘Önceden okunmuş?’

George alay eder gibi bakıyor. “Ah, keşke,” diyor ve arkasında duran Martin Amis’in Bilgi’sinin ilk -üst katta olduğuna göre ilk olmalı- basımına uzanıyor. “Yayıncılar keşke bu bebeğin son üç çeyreğini boş bıraksalarmış. Amis’i sevmeme rağmen ben bile okumadım. Bazen bazı kitaplar sarmıyor işte.”

Geç saatte daireme döndüğümde yüzüğü çantamdan çıkarıyorum. Dünyadaki ekonomik eşitsizlik hakkında olmam gerektiği kadar farkında değilim ama bunun gibi bariz bir tüketim örneği olan bir mücevher belki durumu değiştirebilir. Bunun parasıyla kaç katarakt ameliyatı ödenirdi? Ne kadar temiz su temin edilirdi? Üçüncü dünya ülkelerinden birinde bunun parasıyla bir öğretmen, bir ebe, bir doktor eğitilebilir miydi? Faydalı bir şeye hizmet etmezken ne anlamı var ki? Belki Mitchell’ın bana sahip olduğu anlamı. Ya da beni sevdiği. Onu kabul etmem, ne olursa olsun benim de sevdiğim anlamına geliyor. Yayıdığı parıltıya bakıyorum, buz mavisi derinliğine, aynı yüzme havusundaki güneş ışığı gibi birlikte ve ayrı ayrı yansıyan ışığın değişen açılarna.

Yüzüğü çıkarıp çaydanlığa koyduktan sonra kapağını kapatıyorum. Göz önünden kaldırmak gücünde hiçbir değişiklik yapmıyor.

Oturup uzaktan elimi yakan çaydanlığı düşünürken kapı çalıyor. Stella, mutlaka Stella. Onu içeri aldığımda geldiğimi duy-

duğunu ve bana bir şey söylemek istediğini söylüyor. Gözleri parlıyor, yeni portre sergisinde yer alması için Richard Avedon Vakfı tarafından davet edilmiş. Bir kez daha kibirli ırkımızın biz oturmuş çaydanlıklarda pırlanta yüzükler saklarken başkalarının devam eden hayatları olduğunu fark ettiğindeki o küçük şoku yaşıyorum.

Kanepeye çöküyor.

“Sergi için sanatçının açıklamasını teslim etmem gerekiyor,” diyor. “Neden fotoğraf çekmeyi sevdiğimi düşünmeye çalışıyorum. Neden seviyorum?”

Düşünüyorum. “En bariz cevap anı yakalamak için,” diyorum. “Etraftakileri fark etmek için. Dikkat göstermeyi yüceltmek için.”

Stella onaylıyor. “Evet, bu doğru ama öyle değil işte. Richard Avedon’daki kadın fotoğraflarımın ağıtsal bir niteliği olduğunu söyledi.”

“Evet var,” diyorum fotoğraflarını düşünerek.” Evet, kesinlikle var. Çok hüznülüler!”

“Ama *tüm* fotoğraflar hüznülüdür, çünkü bitmiş bir şeyi gösterirler,” diyor Stella. “Zamanın geçtiğine dikkat çektirirler, hiçbir şeyin sonsuza dek kalmadığına. Ama bunu kim fark etmez ki? Yani, ben bunu hep ediyorum, her lanet saniye, kamerayla ya da kamerasız. Bazen fark etmek *hariç* hiçbir şey yapmadığımı düşünüyorum. Baktığım her yer. Her göz kırpış bir ağıt.”

“Bence açıklamanı buldun,” diyorum. “Çabuk, yaz da unutma.”

Telefonuna yazıyor. “Tamam. Harika. Sende ne var ne yok?”

“Çaydanlıkta bir nişan yüzüğü var,” diyorum.

Bir duraklamadan sonra ayağa kalkıp oraya gidiyor ve kapağı açıyor. İçine bakıyor.

"Ha, peki," diyor. "Demek 'Evet' diyorsun." Tahminen çok da sevinmedi. Yüzüğü çıkarmadan ya da fotoğrafını çekmeye çalışmadan kapağı kapatıyor.

"Mitchell bana evlenme teklif etti."

"Ve sen de evet dedin. Yüzük. Neden çaydanlıkta demiştin?"

"Çünkü ne hissettiğimden emin değilim."

"Neden evet dedin?"

"Çünkü onu seviyorum."

Dizlerini karnına çekip sarılıyor ve "O zaman belki de onu oradan çıkarıp parmağına takmalısın."

"Ama onun beni sevip sevmediğini bilmiyorum."

Telefonum titriyor. Mitchell'dan bir mesaj. Stella başını sallıyor. "Fena teklif etmiyor ama ilgilenmek illa aşık demek değil."

Ona bakıyorum. "Ama şimdi öyle dedi ya da ona benzer bir şey," diyorum.

Başını iki yana sallıyor.

"İlgi göstermiş olmak için yapmıyor," diyorum. "O öyle biri değil."

"Tamam," diyor Stella. "Her neyse, bebek hakkında annen ne düşünüyor? Mitchell konusunda sevinecek mi?" Geldiklerinde Stella anneleri baya sevmişti. Tatlı olduklarını düşünmüş. Öyleler de, galiba. İnsanlar başkalarının annelerini daima severler.

"Henüz bilmiyor," diyorum.

Stella'nın ağız açık kalıyor. "Senin sorunun ne? Neden onlara söylemek istemiyorsun? Anneler seni destekleyecektir. Çok soğukkanlılar."

Hiç de soğukkanlı değiller. O hafta Manhattan'da oldukları için çay kutularıyla ilgili bir program ve çitler hakkında BBC'nin hazırladığı belgeselin bir bölümünü kaçırdıkları için yakınıp durdular. Stella için soğukkanlı başka bir anlama geliyor olmalı.

"Onları aramalısın," diye tekrar ediyor. "Seni *destekleyeceklerdir*."

"Biliyorum, biliyorum. Ama eğer onlara bir şey söylemezsem de beni desteklemelerine ve hayal kırıklıklarını saklamalarına gerek kalmayacak ve..." Sesim giderek gücünü kaybediyor. "Eğer bebeği aldırıyaydım bilmelerine gerek olmayacaktı değil mi? Ama şimdi bebek doğacağı için bilmeleri gerek." Düşüncesi bile ürpertiyor. Eğer İngiltere'de olsaydım buna zorunlu olacaktım. Ama ben kaçtım.

"Söz ver," diyor Stella.

"Aaa, söz veremem. Ben izciydim. Eğer söz veririm yapmak zorundayım."

Bekliyor. Söz veriyorum. Gitmek için kalkıyor.

"Bir şey daha, nişanlı kız. Daha bugün nişanlandın. Peki nişanlın nerede?"

"Bir ekonomistle görüşüyor. İptal edemedi."

SABAHI, bir fincan çay içtikten sonra anneleri arıyorum.

Çok uzun konuşmuyoruz. Hiç suçlama yok; yapmak için yanıp tutuşuyor olmalılar ama. Ama ben ağlıyorum, anlattıkça o belirsiz benim için ne kadar hayalleri varsa hepsini yıktığım hissinin verdiği utançla ağlıyorum. Keşke kardeşlerim olsaydı, babamın evindeki kız çocuklar ve erkek kardeşler benden ibaret olmasaydı keşke.

Mutlu olmaları mümkün değil, biliyorum ama ikisi de bebeği çok da kafalarına takmış gibi görünmüyorlar. Annem şimdi, gelecek hafta ve bebek doğduğunda mutlaka geleceğini söylüyor. Sonuncusunu kabul ediyorum; o zaman gelmesini istiyorum. Bebek doğurmak ya da sonrasına ona nasıl bakılacağı hakkında hiçbir şey bilmiyorum. İlk şokla üzüntülerinin ne kadarını benden saklıyorlar acaba. Beni şaşırtan, açıkça Mitchell hakkında şüpheleri olması. Babam en sonunda sakince: “Onunla evlenmek için acele etme. Panik yapmana gerek yok.” diyor.

“Onunla bir alakası yok, baba,” diyorum.

“Onların dahil olması her şeyi değiştirecek; o aile senin tüm planlarını değiştirecek. Eğer para problemse biz sana...”

“Hayır değil,” diyorum hemen. “Eğer parkta yalın ayak dolaşsaydı da Mitchell’la evlenirdim.”

“Bursun uğruna çabaladığın her şey.”

“Hepsi hâlâ yerli yerinde; hâlâ çabalamaya devam ediyorum. Koyvermeyeceğim, bu sayede daha da çok çalışacağım.”

Sessizler. Hayal kırıklığı ve korku Atlantığı aşıyor. “Onu seviyorum, baba,” diyorum ve boş dairede kendi kendime kızıyorum.

Telefondan sonra Colombia’ya uğrayıp kendimi onun kollarına bırakıyorum. Bir anlık gafletten ne çok hüsrân doğuyor

Ve ben buna engel olabilirdim. Yanlış; belki bu seferkine engel olabilirdim ama hüsrânın sonu yok hep olacak.

Nişanlandıktan sonra Colombia bile farklı gelmeye başladı. Huzursuz hissediyorum. Sanki eğitim sürecimi kısa devreye uğrattım da tüm ışıklar kesildi. Derslerine giden insanlara karıştığım da artık buraya ait gibi hissetmiyorum.

“Bu muydu yani?” diyor Butler’a kazılı isimler. “Bunun için miydi onca emek? Bir evlilik yüzüğü?”

Durup kütüphanenin merdivenlerine oturuyorum ve onlarla yüzleşiyorum.

“Evlenmek hiçbir şeyi değiştirmeyecek,” diyorum. “1870 yılında değiliz.”

Herodot, Sofokles, Plato, Aristo, Demosthenes, Çiçero, Vergil... Hepsi taştan dudaklarını büzerek bana bakıyorlar.

“Dante’yi baştan başa bilen bir kızdı/Baba bir Eden ahmağı,” diyorlar.

“Mitchell ahmak değil,” diyorum, “ve evlenip çocuk doğurmak hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Hâlâ bir kariyerim olabilir. Hem size ne? Siz Ölü Beyaz Erkeklersiniz, unuttunuz mu?”

Umurlarında bile değil. “Kariyer mi?” diyorlar. “Mitchell van Leuven’la evlendiğinde mi? Hayal kur sen daha. Buradaki bursunu sanat tarihi çalışmak üzere aldın sen, Esmé Garland; bu mudur yani yapacağın? Ne yazık. Ne yazık. Bildiğimiz hikâye işte.”

“İşim var,” diyorum ayağa kalkıp çantamı omzuma asarken. “Sizinle konuşmak büyük bir zevkti. Babamı tanımadığınıza emin misiniz?”

“Beş sene içerisinde,” diyorlar bana hoşça kal hediyesi olarak, “pastane işletiyor olacaksın.”

İKİNCİ DERSİM İzlenimcilik üzerine ve dersi benden sadece birkaç yaş büyük olan Dorothy Straicher veriyor. Onu çok beğeniyorum. Şu anda Yukarı Doğu Yakası'nda bir otelde Sargent ve izlenimcilik sergisi olduğundan bahsediyor, içimizdeki iflah olmaz modernistlerin bile bir şeyler alabileceğini de ekliyor. Colombia'dan Bryan'la rezalet bir öğle yemeği yedikten sonra benimle gelmek ister mi diye soruyorum ama yüzünü ekşitiyor. Bu izlenimcilik mi yoksa Sargent yüzünden mi olduğunu bilmem, her neyse, Central Park'ın ötesine tek başıma yollanıyorum. Keşke Mitchell da gelebilse ama eğer ona mesaj atarsam bana derste olduğunu ya da derse girmek üzere olduğunu söyleyen bir cevap atacak ve ben de reddedilmiş hissedeceğim. En iyisi sormamak. Onun bir işi olduğunu hatırlamak zorundayım.

Her zamanki gibi etrafta koşanlar, turistler, yürüyüşçüler bazı kedili insanlar var, tepenin yakınlarında bile, bu yüzden çok da korkmuyorum. 108. Sokağa girip hızlıca Doğu Yakası'ndaki 77.'ye doğru yürüyorum. Belki bir arası olur da benimle gelebilir diye Mitchell'a mesaj atmak için duraklıyorum.

Küçük bir patikayı geçtikten sonra sırtı bana dönük, elinde gitarı bir ağacın altına oturmuş yalnız bir adam görüyorum.

Parkta hep elimde telefonla yürürüm ki tekinsiz birini gördüğümde hem cüsseli hem de olduğum yere otuz metre uzaklıkta biriyle telefonda konuşuyormuş gibi yapabileyim. Hızlı koşmadığım ve dövüşmeyi bilmediğim için kendimi savunmanın tek yolu bu. Tam telefonda Luke'la konuşuyormuş gibi yapmak üzereyken farkediyorum ki bu garip adam Luke'un ta kendisi.

Biraz daha yaklaşıp duruyorum. Varlığımı hissetmiyor; gitarını tıngırdatmakla meşgul. Hep aynı parçayı çalıp duruyor. Kulağa biraz sıkıcı geliyor.

“Selam,” diyorum. Etrafına bakıyor.

“Selam!” diyor. Yerde oturmak için biraz fazla soğuk, hemoroid olabilir ama ben, içimdeki tutucu İngiliz sağolsun, bundan bahsedemiyorum tabii.

“Parkta çalmak, ne güzel bir fikir,” diyorum. “Burayı gerçek gibi göstermek için harcadıkları çabaya bayılıyorum. Sanırım sanatsallık insanlar buranın insan yapımı olduğunu unuttuğunda daha da fazla kendini hissettiriyor.”

“Evet, tabii, sanırım,” diyor Luke, ki bu Amerikalılar için, “Hayır!” demek. Önce tereddüt edip sonra, “İnsanlara nefes alması için fırsat veriyor en azından.”

Ona bakıyorum. “Gerçek olmadığını söylemem seni rahatsız etti yani?” diyorum.

“Dediğin gibi, bence gerçek olup olmaması o kadar da önemli değil. Şu an için yeterince gerçek. Şist gerçek, ağaçlar gerçek, mevsimlerle değişmesi gerçek.”

Bir şey demiyorum. Luke’layken hep olduğu gibi, doğru şeyi söylemeyi beceremiyorum. Belki de fazla uğraşıyorum.

“Park senin için bir resim gibi olabilir ama benim için müzik gibi. Zamanda bitiyor her şey. Bence ben burayı değiştirdi için seviyorum. Müzik gibi o da değişiyor. Müzik gibi onun da bir ritmi var.”

“Resimler de zaman içerisinde değişime uğrar,” diyorum, arsızca Bay Caspari’den çalarak. “Biz bir resme belirli bir zaman

boyunca bakarız, bu yüzden o da o zaman içerisinde belirli bir sırayla tecrübe edilir. Dönüp tekrar da bakabiliriz. Biz değişiriz, onlar da değişir.”

Luke onaylıyor. Konuşmaya başlıyor ama sonra duruyor, sanki kendi ağırlığını taşıyamayacak bir yere girecek gibi. “Evet ama sadece öyle de değil, park insanlar için de değişiyor farklı insanlar için farklı zamanlarda onun da farklı anlamları oluyor. Biliyorsun, aşıklar için, Ramble’da yürüyen adamlar için, soft-ball oyuncularını, bira satıcıları, çocuklar için ve turistlerle koşucular için de... hepsi parkın içinden yürüyorlar, aynı müzikteki notalar gibi hepsi de değişik notalar, önce kargaşa var gibi geliyor ama aslında yok. Ahenk var.”

Bir sessizlik. Ne yapacağımı bilmiyorum. Söylediğinde öyle bir mutluluk var ki, bu mutluluk bana Mitchell’a karşı bir kusur işliyormuşum gibi hissettiriyor.

“Burada sık çalışıyor musun?” diye soruyorum.

Kafasını sallarken etrafını bir tarıyor. “Evet, çalışıyorum.”

“Peki insan içinde çalarken utanmıyor musun?” diyorum. Acaba sesimdeki titremeyi fark etmiş midir? Ben ettim. Tekrar etrafına bakıyor, bu kez iyice dikkatle. Görünürde kimse yok.

“Biliyorsun, devamlı konserlere çıkıyorum. Tahmin edersin ki orada daha çok insan oluyor.”

Aklıma söyleyecek başka bir şey gelmiyor. “Neyse ben artık...” diyorum.

“Öğlen yürüyüşüne mi çıktın?” diye soruyor. “Yoksa işe mi gidiyorsun?”

“İkisi de değil gidip birkaç resim inceleyeceğim.”

“Tüm parkı tek başına mı geçeceksin?”

“Evet ama problem değil.”

Luke kalkıp gitar kılıfını alıyor, daha çok gitar çantası gibi.

“Sana eşlik edeyim.”

Otomatik olarak kibarca karşı çıkacakken yüzündeki ifadenin bunun geleceğini öngören ama hiç istemeyen bir adama ait olduğunu fark ediyorum.

Eğer Mitchell’la yürüyor olsaydım ya da Stella’yla ve biz parkın تنها bir yerinde olsaydık gömleğimin düğmelerini çözerdim ki rahmimin karanlığına güneş nüfuz edebilsin. Karanlık aydınlansın. Bir eriğin içinde olmak gibi olmalı orada olmak.

“Teşekkür ederim,” diyorum onun yerine.

“Rica ederim.”

Yürürken parkın yapılması ardındaki sebebin estetik bir şey ortaya çıkarmak olmadığını söylüyor.

“Eğer güzel görünüyorsa benim için problem yok. Ama Olmsted bunu hedeflememişti, değil mi? Parkı tasarladığı zaman? Sadece herkesin ‘olabileceği’ demokratik bir alan yaratmaktı. Herkesin bir şeyleri başarmak için çabaladığı New York gibi bir şehirde, bu insanların hepsi Central Park’a gelip sonbaharda yaprakları, kışın da karı izliyor. Hepimiz aynı şekilleri görüyor ve aynı zamanın içerisinde yolculuk ediyoruz. Anlıyor musun?”

Pek anladığım söylenemez ama aklının benim ufkumu genişletecek biçimde, benimkinden böylesine farklı çalışması beni mutlu ediyor.

“Anlıyorum gibi,” diyorum ona gülümseyerek.

Hangi resimleri inceleyeceğimi soruyor, ben de Sargent hakkında konuşmaya başlıyorum. Luke'un yanında daima biraz gergin olduğum için kendimi Met'teki Madame X'le ilgili uzun ve karmaşık bir hikâyenin içinde buluyorum ve herkesin geceliğinin askısı düşmüş resmedildiği için şok olduğunu ve mor cildinin sanatsal yenilikçilikten değil de sürdüğü lavanta pudrasından ileri geldiğini söylerken.

"Neden mor görünmek istemiş ki?"

"Bilmiyorum. Ribena adamı moru da değildi tabii." Luke bundan hiçbir şey anlamıyor tabii ama ikimiz de önemsemiyoruz. "Daha çok soluk lila gibiydi. Resim gerçekten çok ünlü ve buradan yirmi blok kadar uzakta. Bir görmelisin."

"Met'te mi? Hadi gidip bakalım."

"Ona da mı bakalım diyorsun? Ben 77. Caddede Mark Hotel'deki Sargent'leri görmeye gidiyordum..."

"Şey, ben Met'e gidiyorsun sanmıştım, boş ver. Problem değil."

"Ama sen gidip görebilirsin."

"Giderim, bir ara. Sadece çokbilmiş İngiliz bir rehberle daha eğlenceli olur diye düşünmüştüm."

"Birer dolar verip o resmi görebiliriz, sonra da ben Mark'a yetişirim?"

"Tabii. Biz turistlerin şehirdekileri kazıklamasına bayılırız."

"Ben turist değilim."

"Evet, öylesin. Hadi öde şu parayı."

Luke'la yürümek çok farklı. Mitchell her yere enerjisi tarafından sürükleniyormuş gibi yürür ve o enerji onu aşip çevre-

sindekilere ulaşır. Muhtemelen o enerji de insanlardan sekip ona geri dönüyor ve daha da canlandırıyor; çünkü sanki birazdan tapınaktaki masaları devirecek, tahtadan melekleri kıracak ve bayağılığı su gibi berrak bir saflığa eriştirecek gibi yürüyor.

Bunun aksine, Luke sırtında gitarı, birazdan Simon and Garfunkel'dan bir şey çalmaya başlayacak gibi aheste aheste dola- nıyor. George'un buğday çimiyle olan aşkı hakkında konuşuyor.

Deniz kabuğu şeklindeki sahneye ulaştığımızda Boticelli'nin Venüs'ü gerçekten bir şarkı söylüyor olmalı ki Mitchell'dan Sar- gent'leri görmeye gelemeyeceğini ama benim iyi vakit geçir- memi dilediğini ve bu gece beni göreceğini söyleyen bir mesaj alıyorum. Bu son varsayıma sinirlenmem gerek aslında ama memnun oluyorum. Daha önce olduğundan daha çok anlamı- yorum onu.

Luke azımsanmayacak bir kalabalığın yakınlarına geldiği- mizde bir duraklıyor. "Biraz fazla yürümüş olabiliriz," diyor. Neye baktıklarını görmek istiyorum. Sahnede vişne rengi bir likra ve turkuaz bir etek parçası giymiş bir dansçı ellerini ken- dine siper etmeye tenezzül etmeden öne doğru düşüyor. Birisi müdahale etmese betonda beynini parçalayacak. Tahta gibi dü- şüyor ve yere düşmesine santimetreler kalmışken partneri onu yakalıyor. Hepsi sessiz bir ciddiyetle uygulanıyor ya da sergile- niyor. Bir defa daha yapıyorlar, sonra bir daha. Her seferinde ölme ihtimali var ve her seferinde adam onu yakalıyor. Durup aynı şeyi tekrar tekrar izliyorum, düşüşü, tehlikeyi ve kurtarılışı.

"Sorun ne?" diye soruyor Luke. Bu cümleleri birkaç defa tek- rar ettiğini fark ediyorum bu sırada. Ne demek istediğini anla- mıyorum.

"Ağlıyorsun?" diyor.

“Evet,” diyorum kafamı iki yana sallayarak. “Önemli bir şey değil. Hormonlar. Boşver.”

Yukarıya doğru yürümeye devam ediyoruz, Luke: “Senin için zor bir dönem olmalı.”

Abayı yaktığımı, ayrıca bebeğimin babası olan ve inanmazsın, acayip zengin olan adamın bana daha yeni evlenme teklif ettiğini düşünürken suçluluk duyuyorum.

“Aslında o kadar da kötü değil.” diyorum.

Met’e vardığımızda Luke bir tam bir öğrenci bileti istiyor. Satıcı “Otuz dolar.” diyor.

Parayı ödeyip bana küçük metal rozetimi uzatıyor.

“Otuz mu? Resmi de veriyorlar mı bari?”

On Beş

Öğlen vardiyasıındayım. Yüzüğümü her zamanki gibi evde çaydanlığın içinde bıraktım.

George önemli bir kitap görüşmesine gittiği için David onun yerine yardıma geldi. David daima cana yakın ama bazen onun için görüştüğü kızlarlayken dikkatli davranmazsa başına gelebileceklerle dair bir ibret niteliğinde olduğumu düşünüyorum. Kitapçıya gelenleri göz önünde bulundurduğumda onun tipinin etine dolgun ve güzel kızlar olduğunu söyleyebilirim. En sık uğrayan Lena mesela elma yanaklı ve düzgün bir kız. Eğer fazla müşteri yoksa David onu alıp birkaç dakikalığına 'gizem kitaplarına bir bakmaya' götürüyor.

Luke rafları yerleştiriyor. Bruce da George gelene kadar buralarda, anlaşılan böyle büyük bir kitap görüşmesi tüm yardımların gelmesini gerektiriyor. Bruce hâlâ ne zaman içeri girsem bana nazikçe çay getiriyor ben de oturup David ve Bruce konuşurken biraz tat alma ümidiyle, beyhude, çay poşetini batırıp çıkarıyorum.

David artık Havlukaçalı Adam'a neden kafasına havlu sardığını sormamızın zamanı geldiğini söylüyor. Bruce kafasını sallıyor. "Luke!" diyor David. "Ona kesinlikle gidip sormalısın!"

"Kesinlikle sormayacağım," diye cevaplıyor Luke, zaten tıka basa dolu bir rafa bazı boynu bükük yemek kitaplarını tıkarken. "Eğer adam şehirde kafasında bir havluyla dolaşmak istiyorsa bu onu ilgilendirir. Adam iyi bir müşteri."

"Bak dostum, ben ona sormayı çok istiyorum. Eğer sen sorarsan sana ekstra kremalı duble karamel macchiato latte alırım."

"Baştan çıkarıcı," diyor Luke hiç heyecan belirtisi göstermeden.

"Aa, hadi ama. Hep aynısını takıyor değil mi?"

"Aynı renkte birkaç tane olabilir," diyorum.

"Adam tam bir uçuk. Acaba evde çıkarıyor mudur?"

"Ya kafasındaki saç neredeyse katılaşmış olan kadın?" diye soruyor Bruce. "Ya da papağanlı Kaptan Jim?"

"Ya da hepsi Romanov gibi giyinen şu aile?" diyor David. "Hepsi kaçık bunların dostum," diyorum.

"Kime ne?" diyor Luke birden tepkiyle. "Biz mükemmel miyiz sanki? Rahat bırakın insanları."

David utanmış görünüyor. Sonra neşelenip "Bence hepimiz kafamıza yeşil havlu sarıp işe gelebiliriz, böylece kendini evinde hisseder..."

George kapıdan kafasını uzatıyor.

"Biraz yardım etseniz?" diye soruyor. Hepimiz dışarı George'un boşalttığı taksiye gidiyoruz. İçindeki tüm boşluk

lar kitap dolu poşetlerle doldurulmuş. Şoför bile zar zor görünüyor.

Tüm kitap poşetlerini dükkâna sürüklüyoruz. Müşterilere yer kalmadı.

George hepimize kolay kitapları fiyatlandırıyordu; karton kapak kurgu, yemek kitapları ve diğerleri... kendisi de sanat kitaplarını fiyatlandırmaya koyuluyor. İlkini alıp bir göz atıyor, tam ilk sayfaya fiyatını yazmak için kalemını kaldırmışken duraksıyor.

“Biliyor musunuz, şimdiye kadar hep kitaba bir göz attım, kağıt hamurunu kontrol ettim, basımı, yayıncıyı, içeriği ve tüm bunları hesaba katıp kitabı öyle fiyatlandırdım.”

Bekliyoruz.

“Yani?” diyor David.

“Şimdi yapamıyorum. Bu kitaba bir göz atabilir olmam demek” -Yousuf Karsh’ın fotoğraflarından oluşan bir kitap tutuyor ve sanki buna öyle değer biçebilirmiş gibi eliyle tartıyor- “bu kitaba internette göz *atabilir* olmam demek, ona internetten göz atmak *zorundayım* demek. Bu tüm Karsh fanatiklerinin ölüp bittiği Karsh kitabı olabilir ve ben onu piyasa fiyatının yüzlerce dolar altında fiyatlandırıyor olabilirim. Aynı zamanda Abrams’ın çıldırıp elli binlik bir basım yapmış olma ihtimalini yok sayıp şanslıysak bu kitaptan beş dolar kâr edecek olmayı da riske atamam. Acı ama nihayetinde gerçek şu ki tedbirimi almadan buna bir fiyat biçmem. İnternet özgürlüğü tarafından hapsedildim resmen.”

Kitabı bana veriyor.

“Daha doğrusu, *sen* hapsedildin, Esmе. Yukarı çık da başla, biraz hallettiğinde gerisini de getireceğim.”

“Onları fiyatlandırırken bu kadar muammanda kalıyorken onlar için ne kadar ödeyeceğini nereden biliyorsun?” diye soruyorum.

George gizemle gülümsüyor.

Küçük yere tüm kitaplar sığışana kadar çalışıyoruz, sonra Bruce ayrılıyor. Almak istediğim küçük bir küme dolusu sanat kitabı var; burada çalışmanın devamlı aklımı çelen yanları var. Biri Christie’nin Ortaçağ İslami Usturlap Kataloğu, diğeri Lyonel Feininger’ın eskizleri üzerine (Stella buna bayılırdı), bir diğeri ise Jim Dine’in çiçekleri hakkında. İnanılmaz bir harman. Ama çok az kazanıyorum ve bebek çok masraflı olacak. George’un yapacağı indirimle almam mümkün değil. Ama bırakamıyorum da. Üzerlerine adımla yazıp rezerve dolabına koyuyorum, sanata olan yakıcı ve değişmez tutkumun beni sert bir eleştirmen yaptığı ve bir sanat tarihçisi olarak sürdürdüğüm kariyerimle beraber.

David aşağıda George ve Luke’la rahat rahat oturuyor. Bob Dylan açmışlar, George’un da nadir katkıları eşliğinde, Luke’la beraber Dylan’ın müziğini tartışıyorlar. Dükkan genelde böyle; oturup konuşuyorlar. George insanlar bir şey öğrenmek istediğinde asla sakinliğini kaybetmiyor; E.B White onun aklını burasıyla çelmeden önce harika bir öğretmen olmalı. Galiba gidip internette biraz bebek arabalarına ve pusetlere bakacağım.

Stella önceki gün Madison Bulvarında bir tane puset görmüş, süslü bir bebek dükkanının vitrinindeymiş. Güvercin grısı kumaşlar içerisindeymiş ve parlak kromdan tekerlekleri varmış ve sekiz yüz dolarmış. Şimdi benim gözümde bu puset tüm pu-

setlerin şahı ve istediğim tam olarak bu. Durmadan Madison'a yolumu düşürüp duruyorum ki bir bakabileyim.

Ama tabii ki, sekiz yüz dolarlık bir puset çılgınlık olur. Hakkıyla kullanabilmek için birkaç bebek daha yapmak zorunda hissedebilirim. Biraz daha pragmatik düşünmem gerek.

Google'a 'en iyi bebek arabası' diye yazıyorum. Anında bir pencere açılıyor ve ekranın ortasında bebek arabalarıyla pek de alakası olmayan bir şey çıkıyor. "CANLI ... İÇİN BURA-YA TIKLA!" diyor. Parlıyor. Kelimeler siyahın üzerine kırmızı renkte.

Aşağı bakıyorum. Bir CD'yi almış, şarkı sözü kitapçığını açmış sözler hakkında tartışıyorlar. Beni yakalayan 'canlı' kelimesi, sanki '...' kameranın önünde kıvranırken insanı iten bir çekicilik yaratıyormuş gibi. Belki de hem iticilik hem de çekicilik hakkında bir şeyler söylüyor olabilir bu bize. Bunu eril bakış üzerine yazdığım makaleyi sunarken kullanabilirim aslında; Bradley Brinkman bunu görse susar mı acaba? Tıkıyorum. Bakıyorum. Anında pişman oluyorum. Vaatlerini gerçekleştiriyorlar. Tüm resimler bana hemen hemen aynı görünüyor ama tabii ben uzman sayılmam.

Merakım fazlasıyla giderildi. Kapatmak için küçük X'e basıyorum. Ama gitmiyor.

George kontrol etmem için daha çok kitapla yukarı çıkmaya başlıyor tabii ki bu sırada. Telaşla çarpıya basmaya devam ediyorum. Daha çok sayfa açılıyor. Mümkün olamayacak kadar büyük göğüsler ve daha da müstehcen sayfalar tüm sayfamı dolduruyor. George neredeyse geldi. Daha fazla X'e tıklamaya çalışıyorum ama hiçbir şey olmuyor.

“Bunlar için birden fazla siteye bakman gerekebilir,” diyor George. “*Principia Mathematica* içinse müzayede kayıtlarını deneyebilirsin.”

Kabloyu yakalayıp, sertçe çekmek için masanın altına giriyorum. Amerika’daki fişleri çıkarması İngiltere’dekileri çıkarmaktan çok daha kolay. Bilgisayar cılız bir elektronik sesle kapanıyor.

George bana kaşlarını çatmış bakıyor.

“Bunu yaptın çünkü...?” diyor.

“Çok garip bir ses çıkarıyordu,” diyorum.

“Nasıl bir ses?”

“Cızırtılı bir bipleme sesi,” diyorum. Kıpırmızıyım.

“Nispeten ayıp şeylerle mi uğraşıyordun acaba?” diye soruyor George kibarca.

“Biraz,” diyorum. “Pusetlere bakıyordum.”

“Pusetlere mi?”

“Bebek arabalarına.”

“Ha bebek arabalarına. Ve ben de seni suçüstü yakaladım.”

“Evet.”

“Bir dahakine itiraf kısmını bilgisayarı bozma kısmından önce yapmayı dene.”

Tüm kitapları bırakıyor.

“Gelecek hafta bir kitap görüşmem daha var Esme, West End Bulvarı’nda. Düşündüm ki eğer gelersen senin için bilgilendirici olabilir, eğer istersen tabii?”

“İsterim,” diyorum. “Nasıl yapıldığını merak ediyorum. Gidince iyi kitapçı-kötü kitapçı numarasını çekecek miyiz?”

“Neredeyse yüzde yüz. Gelecek perşembe saat dörtte.”

Ajandamı kontrol ediyorum, o saatte dersim ya da seminerim yok. “Gelebiliyorum. Teşekkür ederim. Çok kibarsın.”

“Aslında pek değilim. Zorlu anlaşmalarda bana faydalı olabileceğini düşünüyorum. Eğer hamile bir İngilizli yanıma alırsam belki bana bir hoşluk yaparlar. Şimdi, sence bilgisayar tekrar çalıştırabilecek misin?”

Masanın altında fişi tekrar takmaya çalışırken tanıdık bir ses duyuyorum. Kendinden emin bir Doğu Yakası sesi. Bir yardıma ihtiyacı olmadığını ve dolanmak istediğini söylüyor.

Masanın altında donakalıyorum.

George tam karşımda oturmuş *Principia Mathematica*’nın ilk cildinin girişini okuyor. Mitchell’ı fark etmedi. Yerimden çıkmak yerine masanın altından alt katı dikizliyorum. Tezgâhta dikiliyor, Luke da öyle, sanki ona karşı geliyormuş gibi. Beraber ilginç bir tezat oluşturuyorlar. Mitchell kusursuz görünüyor ve çok dengeli. Luke değil.

Mitchell Luke’un başının üstünden CD’lerin üzerindeki kitap setlerine bakıyor.

“Şuradaki Yale’in Shakespeare Seti mi?” diye soruyor, Luke bakmadan öyle olduğunu söylüyor. Hâlâ ayakta; neden oturmuyor ki?

“Tamamı mı?” diye soruyor Mitchell.

Luke ilk cildi alıp bakıyor. Anlaşılan pek bir sonuca varamıyor ki George’u çağırıp ona soruyor.

Çalışması bölünen George masanın altında beni dizlerimin üzerine açıkça saklanırken fark ediyor. Bakışı belirgin bir duraksama olmaksızın üzerimden geçip gidiyor. Soneler hariç eksiksiz olduğunu söylüyor.

“Eğer setle ilgileniyorsanız sonelerin olduğu cildi de bulabiliriz efendim.” Eklemeden gözlerime bakıyor: “İnternet konusunda uzman bir personelimiz var.”

Neden masanın altında saklanıyorum? Çünkü hâlâ Luke ve George’a tekliften bahsetmedim. En son sadece babanın resimde olmadığını biliyorlardı. Yüzüğümü de buradayken takmamaya karar vermiştim zaten; evsizlerin önünde hava atmak gibi bir şey bu amiyane tabirle. Ve çok ağır geliyor. Ve henüz alışamadım.

Merdiven boşluğunda etrafa bakıyorum. Mitchell elini kitap için kaldırmış. “Bir bakabilir misin?” diye soruyor Mitchell. Luke ona küçük mavi kitabı uzatıyor. Mitchell “Esme burada mı?” diyor.

Yerime doğru süzülüp trabzanın üzerinden oraya bakıyorum. Bu gerginlik sadece bende mi yoksa tüm dükkânda mı?

“Merhaba, Mitchell,” diyorum.

“Merhaba,” diyor. Ayağa kalkıp aşağı inerken ikisi de beni izliyorlar. Aşağı inene kadar tekrar kıpkırmızı kesiliyorum. Mitchell kitabın kapağını açmadan Luke’a geri uzatıyor.

“Teşekkürler, Luke,” diyorum.

Mitchell’in gözleri imalı azarımı fark edince kocaman oluyor. Geri dönüp “Ever Luke. Çok teşekkürler.” diyor.

“Bu Mitchell,” diyorum. “Ve Mitchell, bu da Luke ve yukarıdaki de George.”

Mitchell, George’a başıyla selam verip dalga geçer gibi etrafına bakıyor. “Burası hakkında çok şey duydum ama daha önce hiç gelmemiştim.” Geldi, ayakkabımı getirdiği zaman.

“Şimdi bizi öğrendiğine göre umarım sık sık gelersin,” diyor George.

“Esme burayı çok seviyor, bu belli. Sizden iki dakika bile bahsetmeden duramıyor. Sanırım özellikle ikinizi birer üstat gibi görüyor? Her ne olursa olsun, seni örnek aldığı bir gerçek Luke.”

Luke minicik bir baş hareketiyle ona cevap veriyor. Mitchell’a ne zaman Luke’tan bahsettiğimi hatırlamıyorum bile.

“Dükkân sizin mi?” diye soruyor.

“Hayır,” diyor Luke. Başka bir şey söylemiyor.

“Luke müzisyendir,” diyorum.

“Ben öyle demezdim,” diyor Luke.

Luke konuşmaya başladığında Mitchell çoktan tüm dikkatini bana vermişti.

“Bir dakikan var mı?” diye soruyor. Merdivenlerin aşağısındayım. Ona bir dakikamı vermek istemiyorum. Onu diğerlerinin gözünden mi görüyorum yoksa sadece terbiyesizlik mi yapıyor?

“Gel buraya,” diyor. Bunu söylerken yüzü yumuşuyor. “Gel buraya.”

İki trabzana da birer elimi koyarak “Gelmeden önce Luke ve George’a...” diyorum.

“Eminim biraz beklemeyi umursamayacaklardır, sadece bir dakika?” diyor Mitchell. “Seninle dışarıda konuşmak istiyorum.” Hâlâ emir olduğunu anlayabildiğiniz o tatlı biçimde söyleniyor bu laflar. Bu eşitlik ve bu nezaket içinde onun çelikten iradesini barındırıyor ve Mitchell tüm alışverişlerinde bu iradeyi ortaya koyduğundan onunla etkileşimde bulunmak kaybedilecek ya da kazanılacak bir şeye dönüşüyor.

“Mitchell...”

Orada durup bekliyor. Elaine Showalter’ı, Simone de Beauvoir’ı, Marilyn French’i, Helene Cixous’yu okudum. Ve Mitchell orada durmuş ona neyi kanıtlamamı istiyor? Tabiiyetimi mi? İtaatimi mi? Helene Cixous, evet. *Bizim güzel ağızlarımız polenle tıkalı.*

Bekliyor.

“Şu an gelemem,” diyorum.

Burnunu havaya dikip dükkândan çıkıyor.

On Altı

Mitchell hızla uzaklaşırken Luke yüzünde inanmaz bir ifade, bana dönüyor. Yok, tekrar aynı şeyleri yaşayamam. Luke'a, Charlotte Perkins Gilman'a ve diğerlerine rağmen ben de arkasından fırlıyorum. Arkasından Broadway boyunca koşuyorum, sesleniyorum. Utanç içindeyim.

Hâlâ sırtı dönük ama duruyor.

Gidip önünde duruyorum.

"Üzgünüm," diyorum. "Ama köpeğin gibi çağırdığın anda öylece gelemedim..."

Tekrar kafasını sallıyor; ne zaman *Ben de öyle düşünmüştüm* demek istese başını böyle sallar.

"Sen benden sana olan itaatimi, tabiiyetimi kanıtlamamı istedin...", diyorum. Tam da kendimi ataerkil düzenin kollarına bıraktığım bu dakikalarda söylediklerim kulağa çok acıklı geliyor.

"Tabiiyetini mi? Bunu kanıtladın zaten. Sen yalnız kendine tabiisin."

“Hayır işte, sana,” diyorum içimdeki son öz saygı kırıntısını da kaybederek, iyi ki kimse duymadı. Tabiiyet? Bu sadakatten çok daha fazlası. Kesin derebeyleri ve süzerenlerden falan geliyordur, hiyerarşik bir kelime. Kendi kendimi küçük düşürdüğümü biliyorum. Bu ve onu kaybedeceğimi düşündüğüm andaki paniğim yüzünden kendimden nefret ediyorum.

Derin bir nefes alıyorum. “Geri gel,” diyorum. “Geri gel ve bu sefer onlarla doğru düzgün konuş. Sopanı da bırak.”

“Sopamı mı?”

“Evet. Mağaranın girişine bırakabilirsin.”

Ansonia’ya doğru bakıyor. Gülümsemeye başlıyor.

“Seni onların gözü önünde baştan çıkarmak istiyorum,” diyor.

“Ne heyecanlı,” diyorum kibarca. “Ama yeni dört ciltlik *Principia Mathematica*’mıza yer açmam gerek.”

“Gelmemin bir sebebi var,” diyor Mitchell, sürpriz planlarını rafa kaldırarak. “Seni ailemin Noel Partisi’ne çağırarak. Hamptons’daki evlerinde olacak. Şu anda Paris’teler ama yakında New York’a dönecekler.” Biliyordum, iliklerimi üşüten soğuk rüzgârların geldiğini hissedebiliyorum. “Kuzen Pete’le uçarız, dönüşte de Jitney’ye bineriz.”

“Kuzen Pete mi?”

“Kendisi pilot da.”

Kuzen Pete adında biriyle küçücük bir uçakta bir yerlere uçuşma fikrini hiç beğenmedim. Zengin insanlar, sık sık yapmaya sadece onların paralarının yettiği şeyleri yaparken ölüyorlar: kayak kazaları, av kazaları ya da özel uçağınla -sudan mezarına- uçuşma kazaları mesela.

“Uçmak istemiyorum Mitchell. Trenle gidelim.”

“Trenle mi?” diyor Mitchell, sanki bir ejderha ya da uçan halı kullanmayı teklif etmişim gibi. Metrodakiler hariç trenler pek onun olayı değil. Greyhound otobüsleri ve Taco Bell’le beraber onların da fakir insanlara özel olduğunu düşünüyor. “Saçmalama. Uçarız işte.”

“Bence, özellikle hamileyken, uçmasak daha iyi olur. Uçmazsak gerçekten çok sevineceğimi Mitchell.”

Omuz silkiyor. “O zama arabayla gideriz,” diyor.

“Araban var mı ki?”

“Arabam tabii ki var.”

“Ailen benden hoşlanmayacak. İsviçre Adab-ı Muaşeret okuluna gitmedim ne de olsa.”

“Biliyorum. Ama Cambridge’i bitirdin. Bu onları tatmin edecektir.”

“Beni de eder o zaman.”

“Öyleyse bir sorunumuz yok.”

“Dükkâna geri gel Mitchell. Sadece bir dakika.”

Kabul ediyor. Yukarı geri yürüyoruz.

Daha az önce sinirle çıktığı yere nasıl gireceğini pek kestiremiyorum. Kendim de nasıl gireceğimi bilmiyorum.

İçeri giriyoruz. Mitchell elini bel oyuğuma koydu, beni yönlendiriyor. Luke şimdi tezgâhın arkasındaki sandalyede oturuyor, belli ki hâlâ George’la katlar arası muhabbette. Mitchell, George’a doğru gülümsüyor ve bu sıcaklığın içine Luke’u da alıyor.

“Baştan alalım mı?” diyor. “Ben Mitchell van Leuven, sizinle tanışmak harika.” Elini yerinden tokalaşmak için kalkan Luke’a uzatıyor.

“Size daha önce söylemek istedim aslında, Mitchell bir süre önce bana evlenme teklif etti,” diyorum.

“Esme de kabul etti,” diyor Mitchell.

“Evet, ben de onu demek istemiştim. Biz evleniyoruz.”

“Tebrikler,” diyor Luke.

Üst katta George bana özel bakışını atmak için kaşlarını birbirine yaklaştırmış. “Evet, ben de,” diyor. “Ben de tebrik ederim.”

Luke şimdi de benim dışımda kimsenin toplamadığı posta kartı rafını toparlıyor.

“Kullanılmış posta kartları da satıyoruz,” diyorum Mitchell’a.

“Kullanılmış mı?”

“Birçoğunun üzeri yazılı yani. ‘Coney Adası’nda çok güzel vakit geçiriyoruz, umarım Margie Hala daha iyidir’...”

“Tamam. İlginçmiş.”

“Herkes yenilerini satıyor zaten,” diyor George. “Biz biraz tarih kokutmayı tercih ediyoruz.”

Mitchell uzanıp üzerinde sıradan bir manzara resmi olan kartı alıyor. Çevirip “Michigan’daki Eileen Hastebury’e yazılmış,” diyor. “Dolores Normandiya’da harika vakit geçiriyor. Daha bu sabah Herman’la sümüklüböcek avına gitti.”

“Görüyor musun?” diyorum. “Yeni aldığında tüm bunlardan mahrum kalıyorsun.”

“Demek The Owl burası ha,” diyor tekrar sanki daha önce buraya hiç gelmemiş gibi. “Şirin bir dükkânmış. Bana etrafı göstermek ister misin?”

“Gösterilecek pek bir şey yok,” diyorum. “Küçücük bir yer.”

Ben onu karton kapak kurgu bölümüne götürürken Luke, George’a seslenip bir iki dakikalığına dışarı çıkacağını söylüyor. Kapı çarpıp kapanıyor. George kasaya göz kulak olmak için aşağı iniyor.

“Kurgular iki sıra halinde dizilidir,” diyorum The Owl’un mantrasını tekrarlayarak, “ve harf sırası yoktur.”

“Görebiliyorum,” diyor. Ayn Rand’ın *Atlas Silkindi*’sini alıyor eline. “Bu kült bir kitaptır, çok ses getirmiştir. Sen okudun mu?”

“Hayır,” diyorum.

“Okumalısın. Harikadır. Diğer kitabı da öyledir.”

“Tamam,” diyorum. “Bana hediye alabilirsin.”

Arka kapağına bakıyor. “Sekiz dolarmış, kullanılıp hırpalanmış bir kitap için sekiz dolar. Bence internette bedavaya buluruz.” Kitabı yerine koyuyor.

“Gelecekte insanların yazı yazmayacak olmasının sebebi tam da bu düşünce biçimi olacak,” diyorum.

“Hayır, olmayacak. İnsanlar egolarını tatmin etmek için yazarlar, para için değil.”

“Şurada bir posta kartı var, o da kullanılmış tabii, üzerinde John Rushkin’in bir sözü var, insanlar kitap almaktansa kalkan balığı almayı tercih ederler diyor.”

“Ben ederim gerçekten de. Hem kalkanı çok severim, hem

de kitap almama gerek yok. New School'da ve iPad'imde bir kütüphane var. Neden insanlar hâlâ kitaba para veriyorlar ki? Boşuna yer kaplıyor.”

“Kitapla kaplamıyorsan yerin ne anlamı var?”

Bana gülümsüyor. “Aydınlık? Özgürlük?”

George, “Böldüğüm için üzgünüm. Ama, size onun insanların kitap mı yoksa kalkan balığı mı alacakları üzerine kafa yordukları ve her seferinde kalkanı almayı tercih ettikleri bir dünyadan bahsetmediğini söylemeyi Ruskin’e bir borç bilirim. O sadece insanların gelmiş geçmiş en iyi kitap bile ellerindeki ona bir kalkanın ederini vermeden önce uzun süre inceleyip bakacağını dile getirmişti.

“Daha önce kalkan balığı hakkında hiç bu kadar kafa yormamıştım,” diyor Mitchell.

“Cidden mi?” diyor George. “On dokuzuncu yüzyılda kalkan balığı çok pahalı da olabiliyordu, nispeten uygun da, balıkçıların ne kadar yakaladıklarına bağlı. Ama hiç ucuz bir balık olmadı diyebiliriz. Rivayet o’dur ki bir rahip hizmetçisinin yemeği hazırlarken yüzgeçlerini kestiğini görüp sinirlenmiş ve kendi psikopos parmaklarıyla yüzgeçlerini yerine geri dikmiş.”

Mitchell bana doğru kaşlarını kaldırıyor. George da. “Burada olman çok garip,” diyorum Mitchell’a. Öyle de zaten. Eğreti duruyor.

“Neden ki? Daha önce de geldim.”

“Seni gördüğüme sevindim.”

“Burada senden başka kadın yok mu?”

“Şu an için yok ama Mary pazar günleri burada. David de buralarda, sana bahsetmiştim, Starbucks’ta çalışan ama oyuncu olmak isteyen. Bruce da şimdi çıktı.”

“Ama Luke burada. Ondan bahsettiğini hatırlamıyorum.”

“Bahsetmedim mi? Luke bence benden pek hoşlanmıyor.”

“Niçin?”

Yerden bir yığın kitap alıyorum. “Bilmem ki. Belki de hayatın bana kıyak geçtiğini düşünüyordur. Cambridge, Colombia, burs ve hatta bu işle bile.”

“Belki de haklıdır.”

Kapı açıldığında içeri devamlı müşterilerimizden Blue geliyor. Blue’yu şimdiye kadar bir ya da iki kez gördüm. Ona başımla selam verip sessizce Mitchell’a, “Bu Blue. Hatırladın mı? Sana ondan da bahsetmiştim, hep Vegas’a gitmek üzere olan.”

Minyon bir adam, İspanyola benziyor. Saçları siyah ve pırasa gibi, omuzlarına dökülüyor. Uzun ince bir suratı var ve keçi sakalı açılarını daha da belirginleştiriyor; bana Rumpelstiltskin’i hatırlatıyor. Asla gülümsemiyor. Tüm hareketli hızlı ve sarsak çalığışu gibi sağa sola savruluyor.

Blue kitaplarını tezgâha boşaltıyor. Yanına gidiyorum.

“Selam canım. Bugün son kez geliyorum,” diyor, “çünkü yarından sonra Vegas’a gideceğim. Biletimi de aldığımı göre yolcu yolunda gerek. Yani eğer bana bunlar için güzel bir fiyat verebilirsen...”

Kitapları en iyi ihtimalle dışarıdaki bir dolarlıkların yanına gidebilir. Keşke birkaç tane iyi olsaydı aralarında. Yüzümdeki ifadeyi görüyor.

“İçlerinde güzel kitaplar var,” diyor. “Bu iyi, çünkü biliyorsun Vegas’ta yaşamak için para gerek. Orası pahalı bir şehir.”

Mitchell geliyor. Şiir kitaplarına doğru dayanıyor. “Vegas’a düşkünsün galiba?” diyor.

“Düşkün mü?” diyor Blue. “Orası dünyanın en güzel şehri. Dünyanın en güzel şehri. Ah Tanrım, gitmek için sabırsızlanıyorum. Bir insan oraya sırtında bir gömlekle gidip cepleri pırlantayla dolu çıkabilir.

“Vegas’a taşınmak için sırtındaki gömlekten fazlası gerekecek,” diyor Mitchell. Blue hızlıca dönüp ona bakıyor; bu lafin arkasından maddi bir bağış gelecek gibi. Mitchell’in elleri ceplerinde ama Blue’ya vermek için para aramıyorlar.

“Evet,” diyor Blue, “ama gittiğim zaman orada çalışabilirim. Ve eğer bana bunlar için bir şeyler verirsiniz, hanımefendi, gerçekten bana çok yardım etmiş olursunuz.”

“Bunların pek bizim alabileceğimiz gibi olduğunu sanmıyorum,” diyorum isteksizce. Değiller. Bu yazarların George’un tepeden baktığı geniş topluluğun içinde olduğunu anlamak için ona sormama gerek yok. “Sana bunlar için pek bir şey veremem. Alırsak dışarıdakilerin yanına koyarız, bu da her biri için birer çeyreklik demek. Bu meblağın pek yardımcı olmayacağı biliyorum.”

Blue hayal kırıklığını göstermek için vücudundaki her kası kullanıyor. “Parça başına bir çeyreklik mi? Ah, hanımefendi, bana biraz yardımcı olamaz mısınız? Bunlar iyi kitaplar. İnsanların seveceği kitaplar.”

O sırada bir kitaba uzanmakta olan George’a sesleniyor. *Melankolinin Anatomisi*. George’un o kitabı açmadan müşterisine

dönme ihtimali sıfıra yakın. “George, gel, gel. O daha yeni, bir şeyi gözden kaçırıyor olabilir.”

George kitabı açıyor, “Hayır, hayır. Kız ne yaptığını biliyor Blue.” George bunu Mitchell’in önünde söylediği için pek mutluyum.

“Parça başı bir çeyreklik,” diyorum tekrar. “Vegas yolunda bir iki kahve içersin. Yapabileceğimin en iyisi bu.”

Blue mutsuz mutsuz kafa sallıyor. Kasayı açıp parasını sayıyorum.

Mitchell hâlâ ilgisiz bir izlemci edasıyla kitaplıklara dayanıyor.

“Niye Vegas deyip duruyorsun ki?” diye soruyor Mitchell. “Hepimiz gitmeyeceğini biliyoruz.”

Bir anda dönüp ona bakıyorum. Biraz önce söylediği şey akıl alır gibi değil. “Mitchel, sakın...”

“Esme, bir dur. Sen anlamazsın, bu benim alanım.” Blue’ya dönüyor. “Senin numaran Vegas’a gitmek, anladık. Ama dürüst olmak gerekirse, onu söylemeden de aynı sonucu alırdın.”

Mitchell kitaplıklardan doğrulup Blue’ya yaklaşıyor. Cebinden cüzdanını çıkarıp on dolarlık bir banknot alıyor. Blue’ya uzatıyor.

“Şu iki Robert B. Parker’ı ben alıyorum,” diyor ve alıyor.

Blue konuşmadan parayı alıp, ona verdiğim üç doları ve bozuklukları tezgâhtan süpürüyor. Cebine koyarken, “Numara çekmene gerek yok; o olmadan da gayet iyi işleyen bir ekonomin var.”

Blue arkasını dönüp iterek kapıyı açarken Luke içeri giriyor.

“Öyle demek istemedi...” diye bağıyorum ama Luke’u ittikten sonra Broadway’e ok gibi fırlıyor ve kafası aşağıda, insanları yarıp geçerek gözden kayboluyor.

Mitchell’a dönüyorum.

“Nasıl yaparsın? Onu nasıl böyle incitirsin?”

“Esme,” diyor George, “Michel Connelly’yi bir dolarlıkların arasına koyacak kadar acemi olmadığını sanıyordum.”

“Ve Esme, yüzüğün nerede?” diyor Mitchell.

On Yedi

Günlerden perşembe, saat üç kırk beş. George ile beraber ilk kitap görüşme gitmek üzere The Owl'da bekliyorum. Dükkân müşteri kaynıyor. Sanki kitap bakma yarışması yapılıyor; merdivenlerin tepesinde, tabureye çıkmış, yere çökmüş kitaplara bakan bir sürü insan. George'a gözüm takılıyor; birisi için en iyiler dolabını açmış. Genelde kilitli durur ve anahtar bir tek George ve Luke'ta vardır. George beni gördüğünde, bu beklenmeyen bereket karşısındaki şaşkınlığını göstermek için kaşlarını kaldırıyor.

Dolaptan iki ya da üç kitap alıp masaya koyduktan sonra en üsttekini dikkatle alıyor. İyi kitaplara bir müşteriyle baş başayken gösterdiği hürmetin aynısını gösterir. Kitaplara karşı olan titizliği çok içten; bence bu önümüzdeki kitap alışverişini daha da cazip kılıyor. Asma kattan Luke'a bakıyor.

"Luke, David'i çağırır mısın?"

Luke tüm gücüyle David'e sesleniyor ve David arka taraftan Lena'dan farklı bir kızla çıkageliyor.

"Arkada meşgulsünüz galiba?" diye soruyor Luke.

“Eh biraz,” diyor David durduramadığı bir gülüşle.

George aşağı iniyor. “Benim burada kalmam gerekecek. Luke, West End'deki görüşmeye Esme'yle sen gider misin? Senin yerine David bakabilir.”

Luke etrafına bakıyor. “Sorun değil, George. Ben burayı hallederim. Sen görüşmene git.”

“Yoo hayır, benim burada kalmam gerek.” Yukarıdaki müşterinin önemli olabileceğini belli etmek için gözlerini belirtiyor.

“Ama Luke becerebilir mi bunu? Biliyor mu nasıl yapılacağını?” diye soruyorum.

“Sağol ya,” diyor Luke.

“Luke harikadır,” diyor David. “Onu hiç tanıımıyorsun.”

George isim ve adresi bulmak için ceplerini karıştırdıktan sonra yukarı çıkıyor. Luke'le beraber dışarı çıkıyoruz. Broadway'de tek kelime etmeden ışığın yanmasını bekleyip karşıya geçtiğimizde: “Mitchell... Geçen gün.” diyorum.

“Evet,” diyor Luke. “Mitchell.”

81. Sokak'tan aşağı yürüyüp konuşmadan köşeyi dönüyoruz.

Bir apartmanın önündeyiz. Lobinin yerleri siyah beyaz; posta kutuları altın rengi. Biz orada durmuş asansörü beklerken üç yaşlıca apartman sakini postalarını kontrol etmek için kurlara yöneliyor. Ya yıllardır her gün bunu yaptıklarından ya da yıllar önce tanıştıkları halde muhabbetleri hiç ilerlemediğinden dalgın ve resmi birbirlerini selamlıyorlar. Bayan Eliot, Bay Bedel ve Bayan Begoni.

“Umarım uzun sürmez,” diyor Luke asansörde.

“Onu sevmedin mi?” diye soruyorum.

“Kimi? Mitchell’ı mı? Onu sadece iki saniye gördüm. Bir fikir edinemedim.”

“Doğru. Yüzüğümü takmadığım için kızgındı. Daha yeni nişanlandık. Ama ben evsiz insanların gözüne sokar gibi pırlanta yüzükle dolaşmak istemedim. Duyarsızca olur diye düşündüm.”

“Bu çok duyarlı bir hareket,” diyor Luke.

“The Owl’dan kimseye söylemedim çünkü emin olamadım nasıl...”

Luke ellerini havaya kaldırıyor. “Esmе, senin özel hayatın seni ilgilendirir.”

“Sana söylemeliydim. Sargent sergisine gittiğimizde. Ama istemedim.”

“Neden peki?”

“Bilmiyorum. Aramızda bir şeylerin değişeceğini düşündüm.”

Luke neredeyse gülümsüyor. Yavaşça, “Emin misin? Kaç yaşındasın sen, yirmi üç mü? Bu adamla mı evleniyorsun? Bununla? Her şeyin sınıf, statü ve..” Luke duruyor.

“Mitchell öyle şeyleri umursamaz,” diyorum Luke gözlerini yukarılara kaldırırken. “Ve onu seviyorum.”

Omzunu silkiyor. “Evet ama çikolatayı da seviyorsun, şeyi de mesela ... haşlanmış somonu da -öyle şeyler- onlar seni mutlu ederler ama bu senin için iyi oldukları anlamına gelmez. Bunun sadece bir çarpılma olmadığını nereden biliyorsun?”

“Bence birisine çarpılmakla onu sevmek arasında bir fark yok. Eğer her şey yolunda giderse sevgi deriz; eğer gitmezde omuzlarımızı silkip çarpılmıştım deriz. Sonradan tanımlamalar için bu kelime.”

Hafifçe ve mutsuz, bana gülümsüyor. “Belki de. Dediğim gibi, beni ilgilendirmez.”

On altıncı kattaki koridorda duvarlar kağıt kaplı ve kahve-rengi boyayla üst üste boyanmaktan kalınlaşmış. Tüm duvarlar koyu kahve tonunda. Bunlardan birinin üzerinde artık kurumuş bir Noel çelengi var, terk edilmiş. Kapıya geliyoruz ve Luke bir parça kağıda danışıyor.

“On altı B, Bayan Kasperek. Burası. Bu hafta sonu işe gelmeyeceksin değil mi? George Hamptons’a gideceğini söyledi.”

“Evet...” Ona bakıyorum. Tam karşısına gözünü dikmiş kapının açılmasını bekliyor. Sürgülerin açılışını duyuyoruz.

“Nazik ol,” diyor yine bana bakmadan. “İngiliz ol.”

Kapıyı zayıf ve enerjik bir kadın açıyor. Bana çok yaşlı göründü, seksen civarı olsa gerek. Beyaz saç tutamları kafasını bulut gibi sarmış.

“Bay Goodman?” diye soruyor.

“Hayır hanımefendi. Bay Goodman’ın son anda bir işi çıktı, size haber vermedi mi? Bizi size...”

“Ah doğru doğru. Şimdi aradı. Hadi içeri gelin.”

Luke öne atılıp elini sıkıyor. “Ben Luke, bu da Esmé Garland.”

“Tam zamanında geldiniz,” diyor Bayan Kasperek, sonra da bana dönüyor. Luke bu ilk görüşmede benim alışverişi öğreneceğimi açıklıyor.

“Ben Esme,” diyorum. Elimi sıkıp bir saniye için öylece duruyor.

“Ve bir bebek bekliyorsun,” diyor. Mavi gözleri benimkilere uzun uzun bakıyor ve benim için mutlulukla parlıyor. “Tebrik ederim, canım.”

“Şimdiden belli oluyor mu?” diye soruyorum. Bence olmuyor, henüz. Sadece biraz daha yuvarlaklaştı hatlarım. Ama kadın ona bile bakmadı.

“Evet tabii, elini sıkıtiğımda...” diyor ve daha fazla açıklama yapmıyor. Dönüp bizi kitaplara doğru götürmeye başlıyor. Luke ve ben takip ediyoruz.

Evi geniş bir 1+1, yüksek camları West End’e bakıyor. Oturma odasının iki yanındaki kitaplıklar tavana uzanıyor. İlk bakışta bile birçok kitap alacağımızı söyleyebilirim. Routledge’den birçok ciltli var, birkaç raf Faber şiiiri; alt raflar da sanatçıların monograflarıyla dolu görünüyor. Ayrıca orada burada da karmakarışık karton kapaklar var. Artık aşınıp bozulmuş bir koltuğun üzerindeyse küçük yumuşak kapaklı turuncu bir *İngiliz Çan Çalma Sanatı* var. Onun yanında üzerinde bir okuma lambası ve bir gözlük olan masa duruyor. Luke hepsini görüyor.

“Okumayı seviyorsunuz hanımefendi,” diyor.

“Evet seviyorum. Hep sevdim.”

Luke daha yakından bakmak için ilerliyor. Bayan Kasperek, “Size içecek ne ikram edebilirim?” diyor.

“Hiçbir şey,” diyor Luke. Sonuna bir, “Teşekkürler” eklememesi beni gıcık ediyor.

“Peki sen Esme öyleydi değil mi? Bence çay alırsın. Almaz mısın?”

Çay konusunda hassasım ve Lipton'un tarihi geçmiş poşetlerinden birini sallayıp getirecek diye kaygılıyım. Ama evet diyorum çünkü Luke hayır dedi.

Bayan Kasperek beni aşır hızlıca mutfağına gidiyor.

"Gel de konuşalım biraz. Yeni insanlarla tanışmaya bayılırım. Tabii arkadaşına yardım etmen gerekmiyorsa?"

Dönüp Luke'a bakıyorum. İnce bir kitaba uzanırken, "Patronuna, aslında. Yok problem değil. Hamile personelimizi yormak istemeyiz."

"Patronum mu?" diyorum.

"Elbette," diyor. Mutfaga doğru başıyla işaret edip daha sakin bir tonda, "Git de ona eşlik et." diyor.

Bayan Kasperek bir dolap açıyor. Bir tepki dolusu elle yazılmış etiket yapıştırılmış cam kavanoz var.

"Hepsi küçük, büyük almam hiç," diyor. "Bayatlamalarını istemem."

"Bunları nereden aldınız?" diyorum. "Bana Lipton demleyeceğinizi düşünmüştüm."

Lipton'dakileri mutlu etmeyecek bir surat yapıyor.

"McNulty'den. Christopher Sokağı'na otobüsle gidiyorum. Oradaki çocuklar çok tatlı. Sen McNulty'i biliyor musun? Seninle ilgileniyorlar. Birçok yerde yapmıyorlar artık bunu. Rus harmanlarını beğeniyorum, onu içebiliriz. Nilgiri de güzel. Güney Hindistan'daki Nilgiri tepelerinden. Pahalı değil ama lezzetli. Onu denemek ister misin?"

Evet diyorum ve iyi bir çayın tüm zahmetlerine girişini izliyorum, başlangıç olarak içme suyunu hazırlıyor. Su ısıtıcısını doldururken cildinin altındaki tüm mavi damarları görebiliyorsunuz.

Amerikalılar'ın fırınlarının üzerinde su ısıtıcılarının olması- nı seviyorum; kimsede elektrikli olanlardan yok. Bu ilkel yaşam biçimiyle ilintili gibi; ister New York'ta bir dairede olun isterse- niz dağda çakallarla uğraşın, kaynar suya mı ihtiyacınız var? O zaman ateşe de ihtiyacınız var.

Çaydanlığı ısıtıp çay kaşığıyla çayı ölçüyor. O demlenirken dikkatini çaydanlıktan bana çeviriyor ve "Benim için zor, bunu yapmak. Kitaplarımı satmak yani." diyor.

"Neden satıyorsunuz peki?" diye soruyorum.

"Her şeyimi satıyorum çünkü. Oğlum bana bir bakım evi ayarladı. Çok güzel bir yer. Benim için çok iyi olacak. Ama kitaplarımı götürmeyeceğim."

"Çok fazla var gerçekten," diyorum.

"Biliyorum. Kütüphane olayına hiç alışamadım. Ne zaman canım istese kitaplarımın elimin altında olmasını hep sev- dim. Onlara sahip olduğumu bilmeyi de; o da çok önemliydi. Shakespeare'in bir kitabına sahip olmak *önemli* bir şey, önemli bir şey... Churchill'in savaş üzerine yazdığı bir şeye sahip olmak." Beni düşünüyor. "İkisi de İngiliz. Hiç de fena bir ülken yok."

Shakespeare ve Churchill'in meziyetleri için iltifatları kabul edecek kişi ben değilim ve anlamsızca İngiltere'yi sevdiğimi söylüyorum. Çayı tadıyorum. Muhteşem.

"Kesinlikle McNulty'ye bir uğrayacağım," diyorum. "Bayan Kasperek, hamile olduğumu nereden anladığınızı? George, Bay Goodman size telefonda mı söyledi?"

"Hayır hayır. Şimdiye kadar hiç yanılmadım. Bazen cinsiye- tini de sezebiliyorum ama hiç söylemiyorum. Bence bir bebek doğduğunda ailesini şaşırtma şansına sahip olmalı."

“Peki bende, benim bebeğimin cinsiyetini sezdiniz mi?”

Başıyla onaylıyor, dudakları mühürlü.

Elimi karnıma götürüyorum, beş ay taramasında cinsiyetini öğrenmek için sabırsızlandığım halde bebeğin sürprizini bozma düşüncesi ağır basıyor. Belki beni şaşırtmasına izin veririm.

Çayımızı alıp oturma odasına geri gidiyoruz ve rafları talan eden Luke’u izliyoruz.

Bayan Kasperek odanın ortasında durup sessizce izliyor. Luke neredeyse her şeyi almış, sadece birkaç seyahat rehberini, hasar görmüş yemek kitaplarını ve artık kimsenin okumadığı ciltlenmiş kurguları bırakmış. Yaşlı kadının kolları iki yanda. Bazen Luke’un taşıdığı kitap kümesinin en üstündeki kitabın adını çantaya atılmadan önce okuyor.

“Walter Cronkite imzalıdır,” diyor Bayan Kasperek kitap diğerlerine karışırken.

“Sevgilerle,” diyor Luke. “Walter C’den Winifred K’ye. Bu siz misiniz Bayan Kasperek?”

“Evet. ‘Walter C.’ Cronkite’ı çok severdim.” Bir süre dalgın dalgın baktıktan sonra yatak odasına gidiyor.

Luke ona sesleniyor; “Bu kitabı saklamak ister misiniz?”

Cevap yok. Luke yatak odasına gitmem gerektiğini belirtmek için kafasıyla işaret ediyor. Dikkatle gidip kapının girişinden bakıyorum. Bayan Kasperek yatağına oturmuş duvara bakıyor ama belli ki görmüyor. Mavi gözleri geçmişe, belki de yıllar önceki imza gününe yoğunlaşmış. Eski yüksek yataklardan bu, altına bir şeyler koyabileceğiniz cinsten ve o da o kadar küçük ki pantolonunun paçalarından sarkan ayakları vere değmiyor bile.

"Luke Cronkite'ı saklamak isteyip istemediğinizi bilmek istiyor," diyorum nazik olmaya çalışarak. "Sizin adınıza imzalı ne de olsa?"

"Kim olduğunu biliyor musun?"

Biliyorum denemez. "Tarihçi miydi?" diyorum.

Kafasını sallıyor, "Haber suncusuydu. İnsanlara Kennedy'nin vurulduğunu söyleyen adam o. CBS'te. Çok üzgündü."

Luke girişte duruyor, "Program kaydını izlemiştim," diyor. "Kennedy'nin öldüğünü söylemek zorunda kaldığı o an göz-lüklerini çıkarmıştı."

Bayan Kasperek onaylıyor ve Luke'a uzun bir bakış atıyor.

"Bu kitaplar..." diye başlıyor ve duruyor. Korkuyorum; onun için, kitaplarımı alan iki yabancıнын karşısında onurunu geri kazanmaya çalışan bundan yıllar sonraki ben için. Onun mezarına giden o düz çizgiyi görebiliyorum, kendiminkine de.

"Biliyorum hanımefendi," diyor Luke.

"Onlar benim hayatım. Bu kitaplar benim tüm hayatım."

Pencereden dışarı bakıyor. Yüzünde çenesini kilitleyen kas-ları görebiliyorum. Bu durumu öyle iyi biliyorum ki benim de çeşmelerim açılıveriyor. Konuşmuyor. Luke girişte hareketsiz duruyor; o da konuşmuyor. Sessizlik devam ediyor ve dayanılmaz bir hal alıyor. Bu boş rafların ve bir zihnin keşfetmeyi bırakmasının sessizliği.

"Hepsini satmayın!" diyorum. "En sevdiklerinizi saklayın. Walter Cronkite'ı ve Churchill setini saklayın. Şiirleri ve Shakespeare'i. Şu an okuduğunuzu da."

"Sen iyi bir kızsın. İyi bir kız. Hayır, hiçbirini saklamak istemiyorum. Hepsini alın."

Neden hepsini verdiğini anlamıyorum.

Luke sonra ona bana çok para gibi gelen bir meblağ teklif ediyor, yüzlerce dolar. Bayan Kasperek kayıtsızca onaylıyor ve Luke cebinden koca bir tomar para çıkartıyor, sayıyor ve yaşlı kadına veriyor.

Taşıyacak düzinelerce kitap kolisi var. Başlangıç olarak hepsini koridora taşıyoruz. Bitirince içeri geri gidiyoruz. Bayan Kasperek hâlâ yatakta.

“Bakım evi de New York’ta mı?” diye soruyorum.

Biraz zorlanarak dikkatini bana veriyor. “Evet, 10. Cadde’de. Belki bana kitaplarımı sattırabilir ama kimse bana New York’u terk ettiremez.”

“O zaman birkaç tane daha alın. Yeni kitaplar alın. Daha iyilerini alın. Bu verdiklerinizden daha iyisini zor bulursunuz ama deneyebilirsiniz. Denemek sizi eğlendirir bile belki. Barnes and Noble pek uzak sayılmaz.”

Bayan Kasperek kıkırdamaya başlıyor. Arkama bakıyorum. Kaşları saçlarına erişmiş olan Luke öylece dikiliyor.

“Barnes and Noble mı?” diyor. “The Owl’a ne dersin?”

“Ha, The Owl’u unuttum. Ama Luke, The Owl’da George’un ondan aldığı kitapların üzerine koyduğu fahiş fiyatları görebilir.”

“Bu doğru,” diyor, Luke düşünür halde. “Belki de Barnes and Noble’a gitmelisiniz Bayan Kasperek...”

Bayan Kasperek ellerini açıyor. “İş dünyası,” diyor. “İşini yapan bir adama diyecek bir sözüm olamaz.”

Luke tekrar elini sıkıyor. "Hoşça kalın hanımefendi. Büyük bir zevkti benim için. Esme'nin de dediği gibi, umarım sizi The Owl'da da görürüz."

Bayan Kasperek'e dönüyorum; hemen bir şey söylemem lazım. "Prospero'nun güçlerini elinden almak istediğinde Caliban ne der bilir misiniz? 'Unutma, önce kitaplarını alacaksın; onlar olmadı mı o da benim gibi bir dangalağın biridir' "

Luke bana doğru başını sallıyor, susmamı istiyor. Bayan Kasperek, "Bir an geliyor ki artık kitaplara ihtiyaç duymuyorsunuz, çünkü hepsi burada oluyor." Kafasına dokunuyor. "Senin için de öyle. Elinde *Fırtına* olmasına gerek yok. Prospero senin kafanın içinde. Şanslı kızsın."

"Peki," diyorum. "Tamam. Sustum."

"Babayı seviyor musun?" diye soruyor Bayan Kasperek.

Öylece bakakalıyorum.

"Bebeğin babasını?" diye tekrar ediyor. "Onu seviyor musun? Çünkü hayatta önemli olan tek şey budur. Benim yaşıma geldiğin zaman artık bir şeyleri biliyor oluyorsun ve ben de *bunu* biliyorum. O yüzden onu sevdiğinden emin ol. Gerisini de çöpe at."

Luke'a bir göz atıyorum. Onu zaten bana bakar buluyorum.

"Evet," diyorum, "Seviyorum."

Benden sonra Luke'a bakıyor. Kafasında yanan yanlış bir ampul.

"Oh! Babası sensin!" diyor Luke'a. Avucunu dizine vuruyor, önceden düşünemediği için kızgın.

"Hayır, hanımefendi. Ben *değilim*," diye cevaplıyor Luke. Sesine derin bir şükran hissi katıyor. Yaşlı kadın kafasını iki yana sallıyor.

“İkinizin tam birbirinize göre olduğunuzu düşünmüştüm.”

“Çok sağol Luke,” diyorum. “Çok naziksin.”

Elimi Bayan Kasperek’e uzatıyorum. “Hoşça kalın,” diyorum. “Biz kendimiz çıkarız.”

Kapıyı kapatırken arkama bakıyorum. Bayan Kasperek’in tüm hayatı olan kitaplarından soyulmuş evinde, yatağının üzerinde oturduğunu görebiliyorum.

On Sekiz

Colombus Çemberi'nde bir restorandayız, burası her açıdan şehrin standartlarının üzerinde, seçkin bir yer. O kadar seçkin ki artık alıştığım o bir yere yakışmama hissini burada da hissediyorum; bu New York'un beni yıldırmaya çalışan tarafı ama ben henüz yılmadım. Menüleri beni etkilemek istemediğini ama bana bir şeyler pişirip mutlu etmek istediklerini söylüyor. Tam buna cevap verecekken Mitchell, "Buraya kutlama yapmaya geldik. Yeni bir iş teklifi aldım." diyor.

"İş mi? Nasıl yani? Şimdiki işinin nesi var ki?"

"Hiçbir şeyi yok. Ama yeni iş Berkeley'de. Kulağa nasıl geliyor?"

Ona bakarken artık başka bir insanın istek ve arzularına ortak olduğumu fark ediyorum. Onu seviyorsam ve bunda samimiysem sevdiğim kadar fedakârlıkta da bulunmak zorundayım.

Muhtemelen Endülüs Kartelitleri tarafından dokunan ağır keten mendilin ütülü kenarlarını düzelterek kucığıma yayıyorum. Bu ani kitapçıyı bırakma ihtimali için Colombia'yı bırakma ihtimalinden çok daha üzgünüm.

“Kulağa harika geliyor,” diyorum.” Gerçekten etkileyici.”

“Teşekkürler. Bu kadar şaşırma. Gelecek vaadeden bir genç hoca olunca bunlar normal... Anneme de bugün söyledim. Paris'ten yeni döndüler. Eğer ben mutluyсам onun da mutlu olduğunu söyledi ama yine de Oxford ya da Harvard'da bir pozisyon var mı diye de bakmalıymışım. Çok tatlı değil mi?”

“Berkeley onun için yeterli bir başarı değil miymiş?” diye soruyorum.

“Hayır ya ondan değil. Eğer Oxford'dan teklif gelseydi bu kez neden Cambridge'den gelmedi diye düşünecekti.”

“Peki bu pozisyonun sana teklif edilmesi... Ne demek olacak?”

Sevinçle bana bakıyor. “Bir kadeh şampanya ısmarlayalım mı? Bu kez şişe değil.”

Kafamı sallıyorum. Oh, bir yudum daha alacağım.

Garsonu çağırıp sipariş veriyor.

“Bölüm çok güzel,” diyor.

Ben bir insanım. Onun bir uzantısı değil. “Mitchell, ben...”

“Marin bölgesinde yaşayabiliriz. Marin'e bayılırım.”

“Ama, Mitchell...”

“Nerede yaşarsak yaşayalım, Esme, egzersiz ve diyet için şimdikinden çok daha fazla zaman ayırabileceksin. Her sabah koşarsın ama bence plaj voleybolu da iyi bir fikir. Eminim beraber oynayacak senin gibi hamile kadınlar bulabilirsin.”

“Plaj voleybolu mu?” Bunu söylemekten ziyade yankı yapar gibi tekrar ettim. “Winston Smith için sıçanlar neyse benim için de plaj voleybolu o.”

“Esme. Tabii ki kabul etmeyeceğim. Seninle uğraşıyorum sadece. Evet tamam bunun bana teklif edilmesi çok güzel ama istediğim bu değil. Şimdiki işimden bir farkı olmayacak ki, çok akıllıca olmaz o yüzden. Ben uzun vadeli düşünüyorum.”

“O zaman neden başvurdu?”

“Başvurmadım. Onlar geldi.” Gülümsüyor. “Hem sen Colombia’dasın. Eğer benimle gelmezsen gelip gitmek büyük dert. Bana bundan daha fazla güvenmelisin Esme. Güven dolu bir insan değilsin. Şimdi, bu partide tüm çevremle tanışmak senin için problem olmayacak mı? Ailem ve kalan herkesle? Beeky Amca da orada olacak, bu iyi.

“Yok hayır, hiç problem olmayacak,” diyorum. “Onlarla tanışmak *istiyorum*.”

“Ben tanışman konusunda endişeliyim. Biraz sivri olabiliyorlar.”

Mitchell’a menünün üstünden bir Paddington bakışı atıyorum. O bunu hayali Peru ayısının esrarlı bakışı olarak değil de bir insanın kızgın bakışı olarak görebilir. “Bazı insanlar benim de sivri olduğumu düşünürler.”

Mitchell başını sallıyor.

“Öyle bir sivrilik değil. Bazı şeylerin senin zekânla bir alakası yoktur. Bazı şeyler, sosyallikle alakalıdır.”

“Hadi canım!” diyorum şaşırarak.

“Öyle olduğunu biliyorsun. Aptal olma. Eğer alışıldık düzene meydan okuyan bir şey oduğunu hissedерlerse ailem biraz zor olabilir. Sadece seni hazırlamaya çalışıyorum.”

“İlgine minnettarım,” diyorum içtenlikle. “Şimdi yemeğe odaklansam iyi olur, yoksa işe geç kalacağım.”

“Ona gelince,” diyor. “Artık para için çalışmana gerek olduğunu düşünmüyorum. Bebek için ihtiyacın olan her şeyi ben karşılayacağım. Onlar için endişelenmene gerek yok. Ve biliyorum benim istememle olmaz ama tabii ki senin hayatın senin kararın ama gerçekten istifa etmen gerektiğini düşünüyorum.

Umarım New York’ta basıncı sağlamak için yeni yollar bulmazlar; su kuleleri çok güzel. Ve basit ve anlaşılabilir. Bir şeyi sırf anladığınız için sevebilir misiniz? Neden su kulelerinin reklamını yapmazlar? Onlarla öyle komik şeyler yaratabilirsiniz ki. Bird’ün kremalarının kocaman modelleri gibi gösterebilirler mesela. Bourneville’in kakaoları gibi. Lyle’in Altın Şurubu. Bir çeşit İngiliz perakendesinin New York’un silüeti boyunca nostalji. Kesin bunu engelleyen bir yasa vardır.

“Aslında, ısrar etmek istemiyorum ama oturup ciddi ciddi bir düşün Esme. Annemle tanıştığın zaman o küçücük pis ikinci el dükkânda çalışıyor olmanı istemiyorum.”

BILDIRCINLI ve hegemonyalı öğle yemeğimi bitirdikten sonra The Owl’a gelip ana sandalyede oturan George’a “Bu dükkânı kim temizliyor?” diyorum.

“Pardon?” diyor George. İyice işaret değil.

“Temizliği kim yapıyor? Bir temizlikçiniz var mı?”

“Camları Tee siliyor,” diyor Luke.

“Luke da geceleri ortalığı süpürüyor,” diyor George.

“Ortalığı Esme süpürüyor,” diyor Luke.

“Onu değil, gerçek temizlik diyorum. Tuvaleti kim temizliyor?”

Buranın tuvaleti ağlıyor, oturağa geçirilmiş kırmızı dudak şeklinde bir minder var, seksi ve kırmızı. Hijyenik sebeplerden olduğu kadar sembolik sebeplerden dolayı da beni rahatsız ediyor.

George bana uzun uzun bakıyor. “Bu daha önce üzerine düşündüğüm bir şey değil. Birisi temizlemeli, sanırım.”

Dükkânı 1973 yılından beri işletiyor.

“Temizlik malzemeleri nerede?” diye soruyorum.

“Herhalde markette olacaklar. İstersen kasadan biraz para al da, Esme, gidip aliver.”

“Tamam,” diyorum ama daha açmadan George, “Ama dikkat et de içinde zararlı kimyasal olan hiçbir şey alma. Özellikle bu halde.”

Hiç sormamalıydım. Gidim alacaktım işte.

“Bence limon suyu ve sirke de almalısın. Bir de bulaşık sünger. Alüminyum olmasın.”

“Çamaşır suyu alabilir miyim?” diyor ben kasayı açarken.

“Çamaşır suyu mu!” diyor George sanki küfür etmişim gibi.

“Hayır. Hayır. Hayır. Parayı yerine koy.”

“Tamam çamaşır suyu almam,” diyorum. “Dezenfektan deterjan alırım.”

George kafasını sallıyor, “Parayı yerine koy. Yerine koy, Esme. Ben gideceğim.”

Kasayı kapatıyorum. “Tamam. Ama lütfen lastik eldiven de alır mısın?” Bana bakmak için tekrar dönüyor. “Biliyorsun, bir çift Marigold burada Marigold var mı? Sarı lastik eldivenler?”

“Lateks’in ne kadar tehlikeli olabileceğinden haberin var mı senin? Özellikle üzerleri kaplanan mısır nişastasıyla? Lateks mo-

lekülleri mısır nişastasına yapışır ve sen de onları nefesle içine çekebilirsin. Eğer alerjin varsa lateks eldivenler sende anafilaksi yapabilir.”

“Cerrahların giydiklerinden bahsetmiyorum ve onları içime çekmeyeceğim. Tuvaleti temizlemek için giydiklerinden bahsediyorum. Sarı olanlar. Mısır nişastası falan yok.”

İşe yaramayacak olan temizlik malzemelerini aramaya Broadway’e çıkıyor.

“Nedir bu ani temizlik aşkı?” diye soruyor Luke.

“Temizleme aşkım ani değil. Ama Mitchell dedi ki yani dükkân biraz pis olabilir. Bilmiyorum...”

Luke başını sallıyor.

“Ne?” diyorum.

“Hiçbir şey.” Luke bir yığın kitapla dükkânın arkasına hızla gidip hızla geri geliyor. Kitap yığını hâlâ elinde.

“Ne?” diyorum tekrar. “Ne oldu?”

“Hiçbir şey. Sadece çok evcil kadın gibi davranıyorsun.”

Luke benimle böyle konuşmaz. Acıtıyor.

“Bence hakkı var,” diyorum.

“Besbelli.”

“Her neyse,” diyorum. Bu laftan nefret ediyorum ama umarım Luke daha çok nefret ediyordur.

“Ön tarafa sen geç,” diyor Luke. “Ben internet siparişleriyle ilgileneneceğim.”

“Peki,” diyorum. Ağır adımlarla yukarı çıkışını izliyorum

Dükkânda iki müşteri var. Çok rahat görünüyorlar. Onlardan kurtulmanın yolunu arıyorum ki Luke'la kavga edebileyim.

"Tanrım," diyorum yüksek sesle, "Bu kadar geç olduğunun farkına varmamışım. Erken kapatıyoruz, değil mi?" Şaşkınlık ve küçümsemeyle trabzanın üzerinden bana bakıyor, sonra da bilgisayar ekranına dönüyor. Uyarı ve rahatsızlığın insanları dükkândan püskürtmesini bekliyorum ama işe yaramıyor. Hâlâ ilgi gören CD'lerimizden oluşan küçük rafı tarayıp *Hristiyan Rock'ın En İyilerini* seçip CD'yi bozulmamış kabından çıkartıyorum. 'Oynat'a bastım. Bir dakika sonra iki müşteri de dükkândan kaçıyor.

Luke arkalarından bakıyor. "Esme, kapat şu saçmalığı," diyor.

Kapatmıyorum. Ona söylemek istediklerimi düşündükten sonra nazik olmayı bırakıp dürüst olmaya karar veriyorum.

"Bana kötü davranıyorsun," diyorum.

Luke şaşkın görünmek konusunda baya yetenekli. "Sana kötü davranmıyorum. Sadece 'İsa beni seviyor'u kötü bir gitar performansı ve farklı bir şarkı çalıyormuş gibi duran bir davulcudan dinlemek istemiyorum."

"Müzik değil. Mitchell konusunda kaba davrandın."

"Omuz silkiyor. "Evet."

Bilgisayarda çalışmaya devam ediyor. Müziği kapatmıyorum, sırf onu kızdırmak için, sonra da yeni CD'leri sıralamaya başlıyorum. Buz gibi dakikalar geçiyor.

"Mitchell hakkında öyle yanılıyorsun ki..." diyorum.

"Daha önce de söyledim, Mitchell hakkında bir düşüncem yok," diyor Luke. Bir şeyler yazıyor. Bir başka kitap alıp ilk sayfasını açtıktan sonra bir şeyler daha yazıyor.

“Onun hakkında *hiçbir şey* bilmiyorsun.

“Biliyorum, ben de onu dedim zaten. Çalışıyorum farkındaysan?”

“Sadece onu yargılıyor gibisin. Dükkanın nasıl olduğu hakkında fikrini söylemek en doğal hakkı, herkesin hakkı.”

Luke hiçbir şey söylemiyor.

“Gerçekten. Konuşma özgürlüğü. Bunu destekliyor olman gerek?”

“Esme. Boşver. Lütfen.”

“Hiçbir fikrin yok işte. Olduğu yere gelmek için çok çalışması gerekti.”

“Ah eminim, öyle bir aileden gelen birisinin de çabaladığını görmek güzel ama. Ve ‘olduğu yer’ dedin ya, neresi orası? Hiçbir fikrim yok. Fon mu yönetiyor? Silah mı satıyor?”

Bana cevap vermesini sağladığım için içimde hain bir zafer hissi dalgalanıyor. Belki de içten içe ben de pek iyi değilimdir.

“Onun fon yönetmesini istiyorsun ki daha hor görebilesin. New School’da ekonomi hocası, o kadar. Borsacı falan değil. LSE’den doktorası var.”

Luke şimdi tüm benliğiyle burada. Ayakta duruyor, yumrukları sıkılı. “LSE’den doktorası mı var? Kimsenin anlamadığı baş harflerle konuşmak sana kendini daha mı iyi hissettiriyor? Bence ikiniz tam tencere kapak olmuştunuz.”

“Ve bence de sen kendindeki azim eksikliğini sırf onlarda biraz daha fazlası var diye başkalarını *alaya alarak* haklı çıkarmaya çalışıyorsun. Mitchell daha yeni Berkeley’den bir iş teklifi aldı. Böyle yerler sırf aileden dolayı sana gelmezler.”

“Canım, evet, tam da bu yüzden gelirler.”

Hiçbir şey söylemiyorum. Elimdeki kalemi öyle büküyorum ki kırılıyor.

“Berkeley,” diyor Luke. “Vay canına. Anlaşılan amacına ulaştın. Seni özleyeceğiz.”

Aşağı inip çantamı aldıktan sonra öne geri geliyorum. “George’a rahatsızlandığımı söylersin,” diyorum. “Pek de yalan sayılmaz.” Dükkândan dışarı koşar adım çıkıyorum.

Arkamdan kapının gürültüyle açıldığını duyuyorum. Luke koşup sokağın ortasında tam önümde dikiliyor.

“Bırak geçeyim,” diyorum. Onu geçmeye çalışıyorum ama tekrar önüme geçiyor. “Sana vurmak istiyorum.” diyorum.

“Çok kötü,” diyor. “Seni günlerce bebek yüzünden idare edip sana yardımcı olmaya çalıştık, şimdi de kızdığın için mi idare edeceğiz? Ya içeri gelirsin, ya da kovulursun.”

“Beni kovamazsın.”

“İzle o zaman.”

Duruyor. Ben de.

“Onunla Berkeley’ye mi gideceksin? Öylece? Sen daha kendi doktoranın başında değil misin? O da mı önemli değil? Erkeğini elde ettiğine göre artık senin için bir şey ifade etmiyor mu?”

Ona tokat atmak için elimi kaldıyorum. Ona çok, çok sert bir tokat atmak istiyorum. Bileğimden yakalıyor. “Düşün!” diyor. Neredeyse nazik.

İkimiz de bence ikimiz de George’u aynı anda görüyoruz. Biraz ileride iki eli iki yanda Whole Foods’dan iki alışveriş poşeti taşıyor.

Luke bileğimi bırakıyor. Nefessiz kaldım George önce bize bakıyor, sonra direkt The Owl'a.

"Böldüğüm için üzgünüm ama dükkân bıraktığımdaki kadar personel dolu görünmüyor!" diyor.

"İçeri dön!" diyor Luke bana daha sessiz bir tonda. "İçeri dön. Sokak ortasında hamile bir kıza bağırıyorum."

"Bence özür dilemelisin!" diyorum. Gözleri yukarıya tırmanıyor.

"Evet dilemeliyim. Sen de dilemelisin, o anlamsız azim saçmalığını söylediğin için. Şimdi, pis kitapçı dükkânımıza girip birbirimizden özür dileyelim mi?"

"Eğer ikiniz de işinizi seviyorsanız bence hiç de fena bir fikir değil," diyor George.

"Tamam peki," diyorum. Luke kolumdan tutup beni geri döndürüyor. George'u takip ediyoruz. Korkunç ötesi Hristiyan Rock'ı hâlâ içeriyi doldurmakta ve kimse de kasadan para almamış.

Müziği kapatıp ön taraftaki sandalyeye oturuyorum. Luke da en alttaki merdiven basamağında, iki trabzana da ellerini koymuş. George alışveriş poşetlerini tezgâha koymuş önünde duruyor. Hepimiz sessiziz. Kimse kimseden özür dilemiyor.

Bodruma gidip bir tek düşük voltlu aydınlatıcı kir tabakasının yardımıyla çalışmaya koyuluyorum. Eldivenleri giyip tuvaleti ve kırmızı dudaktan oturak minderini temizliyorum, lekelenmiş lavaboyu ve ağlayan küçük tuvaletin her tarafını. Daha önce düşünemediğim için içten içe utaniyorum. Dükkânı derli toplu tutmak için çok zaman harcıyorum ama tüm bu küçük temizlikleri başkalarının yaptığını sanıyordum. Belki de gerçekten Mitchell'in çevresiyle iyi anlaşacağımı.

Ben gelene kadar Luke vardiyasını bitirip gitmiş.

ERTESİ sabah Mitchell evimin önünde siyah bir arabanın içerisinde beliriyor. Bir arabası olduğunu biliyordum ama daha önce hiç görmemiştim. Nerede tuttuğunu da bilmiyorum, Manhattan'ın herhangi bir yerinde insanlar size bir sıçana ne kadar yakın olduğunuzu söylemeyi bitirip az önce bir hamam böceğinin uzuvlarını solumuş olma ihtimalinizin yüksekliğinin şokunu atlattıktan sonra size kirama yakın park ücretlerini zikrederek burada bir arabaya sahip olmanın ne kadar çılgınca olduğunu söylerler.

Bavullarımla aşağı iniyorum; küçük bagaj Mithcell'in eşyalarıyla dolu, bu yüzden benimkini arka koltuğa koyuyoruz. Arka koltuk da küçük ama araba uzun ve ince görünüyor. Arabanın kendisinden başka bir şeye yer yok içinde.

"Beğendin mi?" diye soruyor Mitchell, büyük ihtimalle birkaç ineğe ve birkaç tosağaya mal olmuş arabanın içine sevecek bir bakış atarak. Yoksa cevaz mı?

"Evet," diyorum kibarca. "Modeli ne?"

Onun ikiz turbo motorlu, güçlü bir Aston Martin olduğunu söylüyor. Ya da onun gibi bir şey. Çok güzelmiş diyorum.

"Ama bebek geldiği zaman bunu kullanamayacaksın," diyorum. "Ne bileyim, daha güvenli bir şey alman gerekecek."

Mitchell bana dönüyor. Suratı Munch'un *Çılgılık* tablosundaki gibi. Konuştuğu zaman sesinin bile beti benzi atmış.

"Bebek... Bebek... Arkada gidebilir," diyor.

Eğlencesine omzumun üzerinden bir bakıyorum.

“O zaman Temmuz’a kadar bir şey yemesem iyi olur,” diyorum. “Yola çıkacak mıyız?”

Mitchell arabayı çalıştırıp Hamptons’a yola koyuluyor.

Long Adası otobanının açıklığında sürerken Mitchell kıyafetimin hakkında endişelenmeme gerek olmadığını, rahat olmamı söylüyor.

Rahat olduğumu söylüyorum.

“Olmaman için bir sebep yok.”

“İyi o zaman. Senin de kıyafetin hakkında endişelenmene gerek yok,” diyorum güven veren bir tonla. Biraz afallıyor ama peşine düşmüyor.

“Sen endişeli misin?” diye soruyorum.

“Onları nadiren hayatımdaki kadınlarla tanıştıtırırım,” diyor.

Mitchell sanki elimi kazayla kaynar suya sokmuşum gibi beni yakan şeyler söylüyor bazen.

“Ve bu kez hamile nişanlıyla tanıştıtırıcaksın.”

“Aynen.”

“Benimle sadece bebek yüzünden evleneceğini düşünürler mi?”

Cevap yok. Sadece Mitchell’in kahkahasının acı sesi var.

“Sen düşünüyor musun?” diyorum. “Mitchell? Sen düşünüyor musun?”

Gülmeyi kesiyor. “Aslında, hayır,” diyor. “Hayır. Sana söyledim Esme Garland. Benim için artık dünya bir yana sen bir yana.”

Mitchell hiç kendisinden beklenmeyecek bir şekilde uzun ve gürültülü bir gaz çıkarttığıında ben bu cümlelerin tadını çıkarıyorum.

Yüz ifademi görünce bir kahkaha daha patlatıyor.

“Annem insanların gaz çıkarmasına dayanamaz,” diyor, “Ama öyle böyle değil, manyakça bir takıntısı var. Bu yüzden ya yolda ya da oraya varmadan bir yerde salmak zorundayım. Hamptons’ta kimse osurmaz.”

“Cidden mi? Havası çok temiz olmalı.”

“Tahmin edemezsin.”

DENİZ KENARINDAKİ KASABAYA sonunda varıyoruz: pastel renkli tahta panjurlu evler, merdivenlerinde Laura Ingalls’ın oturması gereken tatlı küçük bir okul binası, kışın belli günlerde açılan bir postahane.

Önce Winslow Evine gidiyoruz, sahibi evini tüm ziyaret boyunca kullanabileceğimizi söyleyen Carter Winslow adında bir adam. Evin dışında beyaz kireçle boyalı bir çit var, limon sarısı kumlar ve gök mavisi deniz de ufka uzanıyor. Çitin tahtalarından birine birisi Noel için kırmızı bir kurdele bağlamış.

Carter Winslow Singapur’da, parayla bir şeyler yapmakta.

Mitchell bilgilendirme için telefonuna bakıyor. Ev kilitli değil ve biz Mavi Oda’da kalacağız. İçeri girdiğimizde yoğun bir ışıkla karşılanıyoruz, pencereden giriyor, denizin ışığı. Odanın en gölge köşeleri bile parlak turkuaz ışıkla aydınlanmış. Dışarıda, köhne tahta bir iskele denize uzanıyor.

Duvarlar uçuk mavi çiçek desenli kağıtla kaplanmış, ikiz yatakların üzerinde yün birer battaniye var, şu eski tip yünüyle aynı renkte ipekten kenarları olanlardan. Yataklar demirden; sanki Eric Ravilious tarafından resmedilmişler gibi onlarda da savaş zamanı İngilteresinin havası mevcut.

“Beğendin mi?” diyor Mitchell.

Mutlulukla ona bakıyorum.

“İkiz yataklardan emin değilim,” diyor. “Herhalde annemin işidir, ikimizin aynı odada kalmasına izin veriyor ama yatakların ikiz olmasını sağlayarak içini rahatlatıyor. Hayır Esme, yayılma sakın. Gidip onlarla buluşmamız gerek.”

Mitchell’in ailesi kıyı şeridindeki bir sonraki evde yaşıyor. Onların evi Winslow Evi’nden de büyük, ki yirmi dakika önce buna ben bile zor inanırdım.

Mitchell beni soluk gri duvarları ve tahta yerlerinde gri kilimleri olan bir odaya alıyor. Yarı saydam beyaz jaluziler aşağı indirilmiş; yoksa denizi görebilirdik. Şöminenin üzerinde John Marin’e benzeyen bir tablo var. Muhtemelen John Marin. Mitchell’in annesi -Mitchell’in annesi olsa gerek- kanepede oturuyor. Kitap okuyor.

“Anne!” diyor Mitchell ve kanepeye gidip onu öpüyor. Öpücüğe razı olduktan sonra kitap ayracını bulup dikkatle kitabını kenara kaldırıyor. Bana bakarak ayağa kalkıyor.

“Anne, bu Esme. Esme Garland, annem, Olivia van Leuven.”

Mitchell’in annesi öne doğru gelip “Memnun oldum,” diye mırıldanıyor, elini uzatıp sınırlı bir an için soğuk yanağını benimkine değdiriyor. Kendi kokusu olan insanlardan, menekşe gibi kokuyor. Benden uzaklaşıp hiçbir şey söylemeden bekliyor. İngiliz çiçekleri desenli bir bluz ve iyi kesimli bir pantolon giymiş. İnci takıyor.

“Bu da babam,” diyor Mitchell, bir adam sessizce içeri girerken. Ve tekrar bizi birbirimize tanıtıyor. Cornelius van Leuven Mitchell’in daha yaşlı, daha keskin hatlı ve daha bronz versiyonu. Elimi sıkıp iyi öğleden sonraları diliyor.

“Saçlarını çok hoş kesmişsin,” diyor Olivia. “Tahminim o ki kendin yaptın. Bir saç salonunda kestirsen bu kadar *canlı* durmazdı.”

Konuşmasında dandelion yapraklarıyla beraber bir yakınlık da var, kelimeleri kasıtlı gözükmeksizin oturma odasının havasında nazıkçe süzülüyor. Üslubu nasılsa taşıdığı mesajla anlaşmazlık içinde.

“Arkadaşım kesiyor,” diyorum.

“Mesleği saç stilistliği mi?” diyor.

İçimden tabii ki Stella’nın lezbiyen seks zindanları üzerine bir sergide çalıştığını söylemek geçiyor. Ama hayır. Sana taş atana, çiçek at.

“Benimle beraber Colombia’a okuyor.”

“Evet doğru. Mitchell bahsetmişti,” diyor. “İçecekler, Cornelius?”

Mitchell’in babası bize ne istediğimizi soruyor, sonra da Bayan van Leuven oturmamız için kanepeyi işaret ediyor. Mitchell beraber kanepeye oturduğumuzda elimi tutuyor. Ne kibar diye düşünüyorum. Sonra da annesine sırtıttığını görüyorum ve elimi tutmasının bir performansın parçası olduğunu hissediyorum. Bu durum hakkında bir şey Mitchell’ı çok eğlendiriyor.

Bayan van Leuven el ele tutuşmamızı kayıtsız bakışlarıyla sarıp sarmaladıktan sonra zarafetle kocasından kadehini kabul ediyor.

“Yolculuk nasıldı?” Biriyle konuşurken sanki odada ilgisini çekecek bir başka şey olmasını ister gibi bir başka yere ya da başka birine bakıyor. Cevap aldığı anda gözleri bir süre için konuşmacıya uğrasa da sonra başka yerlere gidiyor.

“Fena değildi,” diyor Mitchell. “Partinle ilgili her şey yolunda mı?” Bana dönüyor. “Annemin Noel partileri ülkece ünlüdür.”

Olivia buna tepki vermiyor. “Julia her şeyi halletti gibi. Paris’ten gelirken Hervé de benimle geldi ve inanılmaz faydalı oluyor. Bu sanırım, şimdiye kadar benim bulunduğum tek katkı.”

“Hervé annemin meze şefidir,” diye açıklıyor Mitchell.

“Ah!” diyorum.

“Piyanonun akordu da yapıldı,” diye ekliyor Olivia.

“Her yıl piyanonun etrafında Noel şarkıları söyleriz,” diyor Mitchell. “Partide, bu gece değil. Esmé’nin sesi çok güzeldi, anne, o da bize katılır.”

Bir onay hayaleti Olivia’nın yüzüne uğrayıp geçiyor. Onun mutlak ilgi talebi bendeki her kibarca ret isteğinin önünü tıkıyor.

Cornelius da elinde içkisi oturuyor.

“Winslow Evi’nde mi kalıyorsunuz?” diyor.

“Evet,” diyor Mitchell. “Winslow’un evini bize teklif etmesi çok nazikti.”

“Carter Winslow öyle bir adamdır,” diyor Cornelius.

Bir sessizlik. Hepimiz içkilerimizi içiyoruz.

Mitchell, “Ama sanırım orada yarın birisi daha kalacak, sadece parti için, Portia’nın bir arkadaşı olabilir mi?”

“Oh?” diyor Cornelius, kaşları çatık, “Ben...”

“Gelmeyebilir,” diyor Olivia, “Öğretmen olmalı. Portia’nın eski öğretmenlerinden.”

“Ah,” diyor Mitchell. “İyi.”

İyi olduğunu onaylarcasına ben de kafamı sallıyorum.

"Çok güzel bir evdir, Winslow Evi," diyor Olivia huzurlu bir sesle.

"Evet, öyle..." diyorum.

"Evlendikten sonra, buraya geldiğim ilk yaz Winslow Evi'ni gördüğümde keşke van Leuvenlar'ın evi burası değil de orası olsaydı demiştim," diyor.

"Winslow Evi buradan çok daha küçük," diyor Cornelius.

"Evet," diyor Olivia. Tabii ki şimdi olsa kendi büyük evini tercih edeceğini söylemiyor. Sadece oturuyor.

"Bir mavi odadayız," diyorum sessizliği doldurmak için. "Çok güzel, mavinin her tonu var. Denize bakan uzun pencereleri var. Ve sanırım kendi giyinme odası da!"

Olivia'nın şimdiye kadar pek bir canlılık göstermeyen yüzü bana inanılmaz derecede Mitchell'ı hatırlatan bir şekilde donuyor. Geriye dönüp ne demiş olabileceğimi düşünürken yatak odamızdan bahsettiğimi fark ediyorum. Mitchell ve benim ardı arkasına seks yapacağımız düşünülen yerden.

"Gelen birileri var mı?" diyor Mitchell.

"Anastasia burada Mitchell," diyor babası bence gereğinden fazla ciddiyetle.

"Ah evet, bunu biliyordum." diye başını sallıyor Mitchell. "O nasıl?"

Olivia ona sert bir bakış atıyor.

"Gayet iyi," diyor.

"Güzel," diyor Mitchell parmaklarını birleştirerek. Onu görmek güzel olacak. Anastasia'yı severim. Onunla tanışacak olmana sevindim Esme."

Cornelius aniden kalkıyor.

“Eğer müsaade ederseniz, akşam yemeğinden önce yapmam gereken çok iş var,” diyor. Bana başıyla resmi bir selam veriyor. “Sizinle tanıştığıma sevindim Bayan Garland.”

Ben de memnun olmakla ilgili bir şeyler geveliyorum ve Mitchell’a bakıyorum. Birleştirdiği parmaklarının üstlerine bakıyor.

“Anastasia?” diyorum, adını andığımda dudaklarımdan çıkan sesi sevmiyorum.

“Tanışmamışsınızdır,” diyor Olivia. “Fotoğrafi şurada, o zamanlar on yedi on sekiz yaşlarındaydı.” Beyaz bir kitap rafını işaret ediyor, üzerinde birkaç farklı boyda gümüş çerçevede fotoğraflar var. Sonra da öldürücü bir zamanlamayla, “Onu her zaman aileden biri gibi gördük.” diye ekliyor.

Mitchell gidip bakmak için yerinden kalkıyor. Siyah beyaz, kaliteli bir fotoğraf. Çok sarışın görünüyor, İsveç ya da İzlanda sarışınlığı gibi ve fotoğrafı çeken onu saf bir mutluluk anına yakaladım. Kafası arkada, gözleri birine dönük; kahkahaya atıyor, kocaman bir kahkaha. Rüzgâr saçlarını yüzünün etrafında savuruyor.

“Çok güzel görünüyor,” diyorum.

“O, buradakinden çok daha güzeldir,” diye cevaplıyor Olivia. “Sanırım Mitchell; Milan’dı değil mi? Milan’daki gösterisi için hazırlanmakla meşguldü. Üstündeki kimindi hayatım? Alexander McQueen mi?”

“Bilmiyorum,” diyor Mitchell kısaca. Sonra, “Aslında o elbisesiyi hatırlıyorum. Hermes’ti.”

Olivia’nın zarif baş hareketi onu onaylıyor. “Evet, öyleydi. Benim düşündüğüm McQueen’inin yakası farklıydı.”

“Milan mı?” diyorum. “Model olduğunu anlamamıştım.”

“Anastasia mı?” diyor Mitchell, yüzündeki gülümseme donmuş halde. “*Şimdi* modellik yapmıyor, birkaç yıl öncesinde eğlencesine yapmıştı o kadar. Wittgenstein üzerine çalışıyor.”

Wittgenstein üzerine çalışan eski bir model. Tanrı onu beni mütevazılaştırırsın diye yaratmış.

“Toz haline getirilmiş yumurta yerdı,” diyorum. Wittgenstein hakkında iki şey biliyorum; biri toz halindeki yumurtalara zaafı olduğu, diğeri de dilimizin sınırının düşüncenin de sınırını oluşturduğu. Bu senaryoda yumurtaları kullanmaya karar verdim. İkisi de bana bakıyor.

“Bak, işte,” diyor Mitchell. “Tanıştığınız zaman onunla muhabbet kurabileceksin. “Fotoğraflara geri dönüyor. “Clarissa’nın fotoğrafı da var mı anne?”

Anne irkiliyor. “Vardı, Deveraux ve Clarissa’nın düğün gününde çekilmiş bir fotoğrafı. Ama kaldırdık.”

Bu tüm bunda Mitchell’in bir parmağı olduğu anlamına mı geliyor? Anastasia, Clarissa. Hepsi bir dönem ona ait olduklarını düşünmüş olmalılar, aynı benim şu an yaptığım gibi. Onu hâlâ sevmiyor olmaları mümkün değil. Bir kere o ışıldayan cazibeyi tadınca o ışığı sonsuza dek istememek mümkün değil.

“Senin yüzünden mi?” diye soruyorum kısık bir sesle. Şaşkın ve inanılmaz eğleniyor görünüyor. Gülmekten iki büklüm oluyor. Biraz sürüyor. Doğrulup Olivia’ya bakıyor. “Esme Clarissa ve Dev’den benim sorumlu olup olmadığını bilmek istiyor!”

Olivia gülüyor. Birinin açıklama yapmasını bekliyorum. Hiçbiri yapmıyor. Mitchell kahkahasının sonunda iç çekip, “Patrick hâlâ buraların istenmeyen adamı mı? Hâlâ neydi o, DJ چراğı mı?”

Bir tutam hakiki neşe Olivia'nın yüzünü okşayıp geçiyor. "Hukuk fakültesinde şimdi," diyor. Mitchell neşeyle bağırıyor sonra da 'Another One Bites the Dust'ın girişini mırıldanmaya başlıyor.

"Ama Margot diyor ki Clarissa bir başkasıyla görüşüyor mu, McKinsey'den biriyle," diyor Olivia, konudan sapmayarak. "Belki de gerçekten önemli olan neticedir."

Elimdeki meyve suyu bitti. Onlar tanımadığım bu insanlar hakkında konuşmaya devam ederken ben dikkatimi boş bardağa yönlendiriyorum. Bir gün belki ben de onlar hakkında dedikodu yapabilirim ama eminim bunu bir yabancıнын önünde yapacak kadar terbiyesiz olmayacağım.

Bunu kim sonlandıracak acaba? Eğer yakın bir zamanda olmazsa sancı taklidi yapabilirim.

"Bu öğleden sonra yapmam gereken bazı şeyler var," diyor Olivia. "Eğer bize akşam yemeğinden hemen önce katılmak isterseniz saat yedide çizim odasında bir şeyler içmek için hepimiz toplanacağız. Bu akşam sadece aile olacak, bir de Anastasia." Kanepeden kalkıyor ve ben de ona eşit bir zerafetle kalkmaya çalışıyorum ama beceremiyorum. Kapıda duraklıyor ve ikisi birbirlerine bakıyorlar. Yüzünü göremiyorum. Mitchell ona gülümsüyor. Karmaşık bir gülümseme bu. Az önce annesinin ona sunduğu acı her neyse onu kabul ediyor ve ondan kendiyile iş birliği yapıp umutlu olmasını istiyor.

Tüm bu imaların ve satır aralarının sebebi olmak çok zor. Bebeğin ve benim hayal kırıklığının ete kemiğe bürünmüş hali olduğumuzu bilmek.

Atların sesini duyduğumuzda Mitchell ve ben evin önündeki merdivenlerden aşağı iniyor oluyoruz.

“Burada *it* mı var?” diyorum.

“Evet, tabii ki,” diyor Mitchell, şaşkın.

“Eminim Paris’ten meze şefi ithal etmekten daha zahmetlidir burada at bakmak,” diyorum.

“Kabalaşma, Esmé. Sana yakışmıyor,” diyor Mitchell.

Donakalıyorum. Beni tokatlamış gibi hissediyorum.

Atların sesi gittikçe daha da yakınlaşıyor ve tırışta bir binici köşeden kendini gösteriyor.

Binici bir kadın. Binici pantolonu, kalın bir mont ve siyah kadifeden binici şapkası giymiş. Mitchell’ı gördüğünde şaşırıp atını durduruypr. Mitchell basamakta duruyor, onu süzüyor. Bakışları yumuşak, düşünceli görünüyor. “Ana,” diyor bir şeyleri sonuçlandırır gibi. Bir saniye daha duraksayıp merdivenleri iniyor, kız da yanağı öpülsün diye eğiliyor. Bu gerçekleşirken de gözlerini kapatıyor. Kirpikleri teninde, kaşları kalkık ve birbirine yaklaştırılmış, sanki hasret çekmiş. Kendimi kamera gibi hissediyorum, sanki izinsizce birilerini gözetliyorum. Görmem gereken şeyleri görüyorum. “Her göz kırpış bir ağıt,” ama bu ağıt kimin için acaba?

“Geldiğini söylediler,” dedi. Sesinde yabancı bir hava var, bunu beklemiyordum. Elini bana uzatıyor.

Mitchell bana yarı dönük, “Bu Anastasia Stael von Halmstad,” diyor.

“Ana yeterli,” diyor. “Sen de Esmé’sin. Tebrik ederim. Doğum ne zaman?”

Hamptons’da kaçınılmaz hamile olduğum gerçeğini dilendiren ilk kişi o. Onu öpebilirim. Eğer Mitchell’ın da bunu

istediğini bilmesem onu öpebilirdim. Temmuz'da olduğunu söylüyorum.

“Cinsiyeti biliyor musun?” diye soruyor.

“Hayır. Öğrenmek istemedim,” diyorum Bayan Kasperek'i ve onun boş raflarını düşünerek. Özellikle ‘Biz’ yerine ‘Ben’ diyorum. Eğer aralarında bir şey geçtiyse ‘biz’ demek pek kibar olmazdı.

“Ne tatlı. Bu aralar moda ‘Joshua bebek çarşamba günü öğlen üçte doğacak’ demek,” diyor. At huzursuzlandığında parlak kahverengi boynunu seviyor. “Aşağı inerdim ama Foldar’ın koşması gerek,” diyor. “Gidip Cove’da bir koşalım bakalım. Sizi görmek güzeldi.”

“Akşam yemeğinden önce annenin partisinde görüşürüz,” diyor Mitchell.

“Ah evet, tabii ki,” diyor. Atıyla dönüp veda etmek için elini kaldırıyor. At onu alıp sahil yoluna götürüyor. Mitchell durup izliyor, sonra da ciddi bir tonda bana dönüyor.

“Hadi Beekyler’e yürüyelim,” diyor. Buz kaplı ormana doğru yollanıyor.

New York kaldırımları yerine toprağa ayak basıyor olmak çok güzel hissettiriyor, yumuşak ve ihtimallerle dolu, yılın bu zamanında bile. Koyu yeşiller, kıvıllıklar, kahverengiler ve yer yer birden vuran açık yeşil ve beyazlar. Acaba Amerikan şapkalı mantarları nasıllar? Hiç göremedim.

“Ne kadar güzel bir orman. Burada mantar olur mu?” diye soruyorum ona. Bir şey demiyor. “Çok güzel,” diye devam ediyorum arkasından. “Ağaçlar arasından sızan bu maviler, denizin parıltısı hepsi öyle saf ve temiz ki. Çok şanslısın, Mitchell”

“Giyinme odasından etkilendiğinde annem utangaçlık yapmaya karar verdi. Fark ettin mi? O, gerçekten iyi.”

“Anastasia’yla yakınlar,” diyorum.

“Evet.”

“Yürümemesinin nedeni bu muydu?” Bunu sorduğumda nefesim kesiliyor, hem cesarettten hem de muhteşem sezgilerimde.

“Böyle yapma, Esme.”

“Nasıl?”

“Bana, dondurulmuş Freud’unu, cep Piaget’ni, Melanie Klein’a girişini satma. Ben de okudum onları yıllarca ve onunla bir alakası yok. Ortada bir gizem yokken nedeni de olmaz. Sadece yürümedi işte.”

Yürümeye devam ediyor, sonra durup bana dönüyor, “Biraz tek başıma yürüsem olur mu? Seninle sonra görüşürüz? Sorun olur mu?”

Hâlâ Mitchell bazı şeyleri kasten yaralamak için mi söylüyor yoksa acaba yaralayacak mı yaralamayacak mı diye düşünmeden karavana mı atıyor anlayamadım.

“Olmaz tabii ki,” diyorum. Onu çalılıarın arasında köpeği gibi takip edip tartışma çıkarmanın alemi yok. Geri dönüp Winslow Evi’ne gitmeye koyuluyorum. Acaba bir başkasının ihtiyaçlarına sorgusuz sualsiz anlayış göstermek de yetişkin olmanın bir parçası mı? Öyle gelmiyor bana pek. Daha çok erozyona uğruyormuşum gibi.

Yemek için giyinmeye gelene kadar birkaç saat boyunca onu görmüyorum. Elini omzuma koyup beni çevirdikten sonra eli göğsümde beni kuvvetlice öpüyor. Bu bir özür değil, bu Mitchell’in üzgün olduğunu söylemek yerine yaptığı şey.

“Zaman var mı?” diyor.

“Ne için?”

“Bunun için.”

Sonrasında, ailesinin evine beraber yürüyoruz.

Bu gece yemek için siyah bir gömlek ve kalın dokuma ipekten yapılmış gibi duran bir ceket giydi. Yarın, Noel partisineyse siyah bir kravat takacak, onu hiç siyah kravat takarken görmedim. Kapıya gelmeden Mitchell, “Anastasia’yı sevmiyordum. Hakkında konuşmak istemiyorum ama gerçek bu. Senin hakkında ne hissettiğimi biliyorum ve aralarındaki farkı da.”

Saniyeler sonra bizi karşılayan kişi de Anastasia. Gülerek bize doğru gelmesinden biraz önce Mitchell’in bunu beyan etmiş olması bana gizli bir alaya suç ortağı olmuşum gibi hissettiriyor, bunu söylemesini ben istedim ve şimdi söylemiş olması kendi arzularım tarafından saygısızlığa uğradığımı hissettiriyor, bir çeşit bayağı Salome gibi.

Olivia bize katılmak için süzülerek geldiğinde zar zor hal hatır sormuş oluyoruz.

“Hayatım, Harvard’dan bir haber var mı?”

Anastasia ona esefle başını sallıyor, “Evet, maalesef var. Bir başkasını almışlar. Ben ikinci seçeneğim.” Duraksıyor sonra da, “Ve kimse ikinci seçenek olmayı sevmez.”

“Çok çok üzüldüm. Ama hâlâ ilk seçeneğin beklentilerini karşılayamaması ya da başka bir şey olması ihtimali var. Ne olacağı hiç belli olmaz,” diye cevaplıyor Olivia.

Bir başka grup misafirin yanına gittiğinde Anastasia bana, “Harvard’daki işi alamadığım için öyle yıkıldım ki. *Geçekten* alaca

ğımı düşünmüştüm bir an. Cambridge'de kiralık ev bakmaya bile başlamıştım. Paçaları erken sıvadım." Omuz silkip gülümsüyor.

Mitchell konuşmadan ona bakıyor, kız da bir şey söylemiyor.

"İkinci olmak!" diyorum, çünkü sessizliğe alerjim var. "Hiç de fena değil! Mitchell da Berkeley'den bir teklif aldı ama kabul etmedi." Anastasia tereddüt ediyor, Mitchell'ın başarısı üzerinden benim sevinmemin uygunsuzluğunu çok geç fark ediyorum. Dehşete düşmüş görünüyor Mitchell da.

Üzgün olduğumu söylemeye çalışıyorum. Kafasını sallıyor. "Sorun değil. Tebrik ederim, Mitchell."

"Önemli bir şey değil," diyor. Kolumu tutuyor. "Benimle gel. Sonra görüşürüz, Ana." Beni odanın karşısına çekiyor. "Ana'nın Berkeley'i öğrenmesine gerek yoktu. Çok düşüncesizceydi. Ama şimdi boşver." Oturmakta olan bir kadının sandalyesinin yanında ayakta duran anne ve babasının önüne gelmeden susuyor. Ailenin reisi.

"Esme, seni büyükanmemle tanıştırmak isterim, Marguerite van Leuven. Ninin, bu Esme Garland."

Yaşlı kadın elimi alıyor. Onda bir heybet, bir on sekizinci yüzyıl kalitesi var ki Olivia'yla nasıl geçindiğini düşündürüyor bana.

"Saçları çok güzel değil mi, Ninin?" diyor Olivia. "Esme bana saçlarını kuaförün değil de arkadaşının kestiğinden bahsetti; bu dağınık görünüm cezbedici bir şekilde enteresanlık taşıyor."

"Evet, o kesiyor, birçok yeteneğinden sadece biri," diyorum. "Richard Avedon Vakfı tarafından portrelerini sergilemesi teklif edildi, çok iyi bir fotoğrafçıdır."

"Ne tesadüf," diye gülümsüyor Olivia. "Richard senin övdüğün fotoğrafı çeken kişidir. Hepimiz onu çok özleyorum."

“Erkek mi olacak?” diye soruyor yaşlı Bayan van Leuven Olivia’nın iğnelemesini bir anda bölerek.

“Bilmiyorum. Cinsiyetini öğrenmedim.”

“İngiltere’de bu teknoloji yok mu yoksa?”

“Ah, hayır, var. New York’taydım ben de ama ben öğrenmek istemedim.”

“Neden ki? Hazırlık yapman gerek. Eğer erkekse iyi bir cerrah bulduğundan emin olmalısın.”

“İyi bir cerrah mı?” diye soruyorum.

“Sünnet için. Ve adını iyi okullar için sıraya koymalıyız.”

“Ninin, onun hakkında endişe etme!” diyor Mitchell.

“Endişe etme mi? Eğer hâlâ eskisi gibiyse daha doğmadan adını Browning için sıraya koydurmanız gerek. Geç kalmışsınız biraz. Biz senin adını daha bana Olivia ile *evlenmeden* yazdırmıştık.”

“Yazdırmamıştık, Anne,” diyor Cornelius. “O isim bir insana ait olana kadar bekleme listesine yazılmasına izin vermiyorlar.”

“Eğer doğru insanları tanıyorsan veriyorlar. Saf olma Corny.”

Cornelius bu uygunsuz lakaba alışık olmalı ve annesinin uslubuna, pes etmiş göründüğüne göre.

Sonra da, “Ve tabii ki St. Paul’e de. Orası şimdi karma eğitime geçti tahminim.”

“Kırk yıl kadar önce, Ninin,” diyor Mitchell. “Senin de çok iyi bildiğin gibi. Koca karıyı oynamayı bırak.”

“Eğer kızsaa, adını Nightingale’e yazdırabiliriz,” diyor Olivia. “Orası çok güzel bir okul. Y’nin yakınındavdı değil mi Mitchell?”

“Biraz daha doğuda ama yine de 92. Cadde’nin üzerinde,” diyor Mitchell.

“Nightingale-Bamford?” diye söze giriyor Bayan van Leuven. “Hayır, hayır, Hewitt kadar iyi değil. Hewitt’e yazdırın.”

Onlar okullar hakkında dalaşmaya devam ediyor. Kalbim yerinden çıkmak üzere. Sonra çatlak bir ciyaklamayla bağıriyorum, “Ben bebeğimi sünnet ettirmem.”

Yüksek sosyete kavgasında bile duyulacak kadar yüksek sesliyim. Bir saniye için kimse konuşmuyor. Mitchell tavana bakıyor. Sonra Olivia bana başını çevirip, “Neden ki? Erkekler hep sünnet edilir.”

“Hayır, edilmez,” diyorum. “İngilterede edilmez, birçok yerde edilmez. Bu çok...” Vahşi demek istiyorum ama ne bu kadar cesurum ne de kaba. Kalbim daha da hızlı atmaya başlıyor. Tükeniyorum.

Mitchell bana doğru eğilip kısık ama hâlâ büyükannesinin duyabileceğine emin olduğu bir sesle: “Bitmiş halinden hiç şikâyet etmedin ama.”

Yaşlı Bayan van Leuven kahkahaya boğuluyor.

“O bir Amerikalı olacak. Onu sünnet ettirmelisin,” diyor Olivia, kayınvalidesinin nasıl bir edepsizliğe güldüğünü umursamadan.

“Ama neden?” diye soruyorum.

Nazik omuzlarını silkip az önce şerbet solumuş gibi hafifçe titriyor. Mitchell şimdi geriye yaslanmış durumda ve yüzü annesinden başka bir yere bakıyor.

Olivia “Hijyen yüzünden değil mi Cornelius?”

“Öyle olmalı,” diyor Cornelius kısaca.

“Ve gelenek de. Oğlan -eğer oğlan olursa- eğer sünnetli olmazsa kendini çok garip hissedebilir. Onun daha hayatının başında kendini diğer çocukların yanında dışlanmış hissetmesini istemezsin.”

“Umurumda değil. Hiç umurumda değil. Onun dışlanması-*nı sakatlanmasına* tercih ederim.”

Bu söz herkesi bir ürkütüyor.

“Hayatım,” diyor Olivia, sesi neşter gibi. “Bu *sakatlamak* değil. Ben kendi oğlumu sakatlamadım. Tamamen normal bir cerrahi prosedür. Çok duygusal kelimeler kullanıyorsun.”

“*Evet sakatlama,*” diyorum. Bir şekilde bunu yapacakları korkusu beni esir etmiş durumda. Sessiz kalamam. Hepsi sünnetin yapılacak en iyi şey olduğu konusunda hemfikir. Ben, Mitchell’in hoş görmediğini bildiğim dürüstlükle, “*Genetik sakatlama*” diyorum. Olivia belirgin bir hoşnutsuzlukla başını çeviriyor.

“Lütfen,” diyor, “bu hassas bir konu. Steinler hemen yanda oturuyor.”

Bunun ardından duvara endişeli bir bakış atıyor, sanki küçük taraçalı bir evdeymişiz de Steinler duvarın öbür yanında bir bardağın etrafında toplaşmış bizi dinliyorlarmış gibi. Aslında, bence onların ne düşündüğü hakkında en ufak bir endişesi yok ve muhtemelen Steinler’in evine makul bir sürede gidebilmek için golf arabasına falan ihtiyaç vardır.

“Dini olması farklı bir şey,” diyorum, Steinler’in gelişigüzel sünnetin savunucuları değil de Yahudi olduklarını varsayarak

“Senin mantığını anlayamadım,” diyor Cornelius. “Bizim için bu kültürel bir şey. Sence kültürel meseleler dini meselelerle çok mu alakasız? Sınır nerede yatıyor?”

“Esme, bunu eğer olursa oğlumuz doğduğu zaman konuşalım mı?” diyor Mitchell. Bana odaklanmış gülümsüyor. “Bu tartışmayı şimdiden yapmak çok anlamsız, hele ki kız olma olasılığı varken.”

“Sen sünnet olmasını mı *istiyorsun?*” diyorum.

“Sünnet Mitchell’a hiçbir zarar vermedi,” diye belirtiyor Olivia .

Ona dönüyorum, şaşkınlığım adabımı alt edecek neredeyse. “Ama siz onun annesisiniz, siz...” Ama tabii ki lafı oraya çeke-mem. “Ve aslında,” diyorum, “ona *biraz zarar verdi* -hassasiyet gerçekten-”

Mitchell ayağa kalkıyor. Sanki duvarlar üzerime yıkılacak gibi.

“Afedersiniz,” diyor. Odadan çıkarken annesine başıyla selam veriyor. Selamını aldıktan sonra bana dönüyor, yüzüne donuk bir maske.

“Gerçekten,” diyor Olivia, “başka bir şeyden bahsetsek çok mutlu olacağım.”

ERTESİ GÜN perdelerin kenarından dolan denizin ışı-ğıyla mavi odada uyanıyorum. Yüzü başka yere dönük uyuyan Mitchell’a bakıyorum. Çünkü talihsiz muhabbet hakkında tek kelime etmedi. Sonrasında özür dilemeye çalıştım ama müsaade etmedi. O zamandan beni kendinden eminlikle kendinden utanma arasında gidip geliyorum. Haklıyım ama kaba davrandım.

Yataktan çıkıp çitin ve kumun ötesindeki denize bakıyorum. Dün hava griydi; bugün ise bulutsuz ve güneş parlıyor. Durup o sabahın taze ışıklarında yıkanmış mistik gök mavisine bakıyorum.

Galiba her şeyin bu kadar basit görünmesi için çok paranız olması gerek. Demir yataklar muhtemelen Chipping Norton'daki bir antikacıdan getirilmiştir; çitler ya Bloomingdale's'dendir ya da Antigua'dan uçmuştur. Peki madem paraları yetiyor, neden bir şeyleri güzelleştirmiyorlar?

Mitchell uyuyor. Keşke uyanıp benimle seks yapsa. Tişörtümü çıkartıp çıplak halde Mitchell'ın yanına küçük yatağa giriyorum, bedenimi onunkiyle aynı şekle gelecek şekilde kıvırıyorum. Cildimdeki bu his çok güzel, yataktan çıktığım için üşümüş halde, onun sıcaklığında. Elimi önüne getirip sertleşmesi için ona dokunuyorum, bu sırada sıçrayarak uyanıyor, beni itip oturuyor. Neredeyse yataktan düşeceğim.

Hiçbir şey söylemiyor. Oturup yüzünü ovalıyor. Ben kıpırdamadan uzanıyorum.

"Bunu bu şekilde yapamazsın Esmе, hazırlıklı değildim."

"Özür dilerim. Ama yapmak istedim, sorun olmayacağını düşündüm. Hatta sana oral..."

"Hayır!" diyor saçlarını yakalayıp. "Hayır, böyle olmaz. Böyle olmamalı."

"Özür dilerim."

Banyoya gidiyor yavaş yavaş. Bir saniye için tek başıma uzanıyorum ama onu bekliyormuşum gibi görünmesini de istemiyorum.

Kocaman, soğuk mutfığa gidiyorum; güneş ışığı büyük meşe masaya çizgi çizgi vurmuş. Taş zeminin soğuğu ayağıma işliyor. Etrafta yürüyorum, bu da diğer her şey kadar güzel; eğer bunu resmedebilseydim mürekkep tekniğiyle yapardım. Diebenkorn'un buna çok benzeyen bir eskizi bile var. Lavabo şu ağır, kare olanlardan; her yerde tavalar asılı ve demetlerce

lavanta var. Hiç burası kadar umarsızca güzel bir yer görmedim; gözün değdiği her yer zevk veriyor. Neden Mitchell benimle seks yapmadı? Çünkü Anastasia'yı istiyor. Buzdolabına bakıyorum; koca bir kase yaban mersini ve bir sürahi dolusu krema var. En son buzdolabını açtığımda burada değillerdi ve girip çıkan kimseyi de görmedim. *Ayakkabıcı ve Cüceler*'de yaşıyordum gibi. Kendime daha küçük bir kasede yaban mersini alıp üzerine kremayı boca ediyorum. Krema, yaban mersinlerinin üzerinde eskiden çiçeklerinin olduğu yerdeki küçük yıldızların şeklini ortaya çıkarıyorlar.

Masanın üzerinde gazete de var. Daha önce görmemiştim. *Yeşil Işık* gazetesi. Yaban mersinlerini yerken onu okuyorum. Afrikalıların hakları ve kırk yıllık özverili bir görevin ardından postaneden emekli olan birisi hakkında haberler var. İlanlar kısmında satılık istakoz botları var, birkaç tane de deniz tarağı da topluyormuş. Istakoz teknenizin deniz tarağı toplar sıfatını almak için ne çeşit bir ekstra donanımına sahip olması gerektiğinin ilgimi çekmesi için uğraşıyorum.

Mitchell mutfağa geliyor. Bana bakmadan ocağa gidiyor, altı tigen kahve demliğini alıp bana da biraz ister miyim diye soruyor. İsterim diyorum.

"Esme, belki de daha modern olmalıyım, kadınların nasıl davranması gerektiği hakkındaki fikirlerime saplanmamalıyım ama gerçekten, ben seni masum bir kadın olarak görüyorum. Seni pamuk geceliğinin ya da pijamalarının içinde hayal ediyorum. Benim için değişmene gerek yok. Bunu yapmana gerek yok."

"Öyle değil," diyorum. "Ben seni çok..."

Sandalyemin yanında diz çöküyor.

“Masumiyet benim için çok önemli,” diyor. “Bekaretten bahsetmiyorum. Daha soyut bir şey söylediğim; temiz bir şey, beyaz, berrak. Sen benim için masumiyetsin, Eme.”

Ona bakıyorum.

“Yürüyüşe çıkalım mı?” diyorum. “Kahveden sonra?”

“Hayır,” diyor. “Kahveden sonra, yatak odasına geri dönüyoruz.”

On Dokuz

Olivia'nın Noel partisindeyiz. Anlaşılan Noel'de tüm evi Noel yıldızı çiçeğiyle doldurma gerekliliği Atlantik'in iki yanında da aynı. İlk konuk adım atana kadarki kontrollü telaş yerini şimdi havalı bir kibarlığa bıraktı. Olivia altın dokumalı yeşil bir elbise içinde. Garsonlar var.

Mitchell benim için alkolsüz bir içecek almaya gittiğinde Anastasia'ı bir grup kadınla konuşurken görüyorum; o bir hikâye anlatıyor diğerleri de gülüyor. En sonunda beni görüp yanıma geliyor.

"Selam," diyor. "Ne güzel bir elbise. Düşünüyordum da sen-ce de konuşalım mı?"

İstedğimden emin değilim. Onun Mitchell'la olan geçmi-şini öğrenmek istemiyorum. Ve şimdileri olmasından korku-yorum.

"Muhabbeti ilerletmişsiniz?" diyor Mitchell elinde kadehle gelirken.

"Bir sakıncası mı var?" diyor Anastasia ona manalı bir bakış atarak.

“Hiç bir sakıncası yok. Ama sakın ona çocukluğumun karanlık yüzünü açma Ana.”

“Bence kendin bunun yürüyen kanıtısın zaten,” diyor topu karşılayarak.

Garsondan bir kadeh şarap alan yalnız bir adama başıyla işaret ediyor. Adam şahine benziyor.

“Bu Tony van Ghent.”

“Anthony van Ghent mi yani? Edebi eleştirmen?”

“Evet!” Mitchell bana onur duyan bir bakış atıyor. “Okudun mu hiç?”

“Evet, makaleleri bana çok yardımcı oldu.”

“Gidip konuşsana.”

O makalelerin ne kadar da harika olduğunu düşünüyor; sadece retorik üzerine bir kitabı da var ama ona başladığım halde bitiremedim sonra da tereddüt ettim tekrar başlamaya. Hem bu Anastasia ve Mitchell’ı baş başa bırakmak demek. Mitchell beni hafifçe itiyor.

“Hadi gitsene.”

Anthony van Ghent’in yanına gidip kendimi tanıtıyorum. Modernizm üzerine yazdığı makalelerin bana finallerimde çok yardımcı olduğunu söylüyorum.

“Ve bu finaller...?”

“Cambridge’deydi.”

Hafifçe başını sallıyor. Doğru cevap.

“Kolej?”

“Külliyat.”

“Ah evet. Mariella’yı iyi tanırım...” diyor. “Onu bir sonraki görüşünde selamımı ilet.”

Mariella bölüm başkanımızın eşinin adı, uzaktan uzağa yıllarca elbiselerini ve ayakkabılarını hayranlıkla izlediğim bir kadındı o. Pek de düşündüğü gibi bir muhabbetimiz yoktu, ben sadece oradaki sıradan bir öğrenciydim.

“Artık orada değilim,” diyorum. “Colombia’dayım şimdi.” Yüzüme anlamamış gibi bakıyor. “Bu ara üzerine çalıştığınız bir şey var mı?” diyorum.

“Woolf,” diyor. Etrafa acaba konuşacak daha ilginç biri var mı diye bakmaya başladı. Geçen geceki yemekte Mitchell’in ailesiyle yapılan yoğunluklu olarak muhabbet Afrikalıların hakları üzerineydi, bu yüzden bulabileceğinden şüpheliyim.

Denemeye devam ediyorum, çünkü Mitchell’in gözünün içine baka baka başarısız olmak istemiyorum. “Bir yerde Virginia Woolf’un ‘Beyaz Fil Gibi Tepeler’i anlayamadığını okumuştum. Anlamamış bir türlü.” Biraz daha heyecanla ödüllendiriliyorum.

“Sence yazarın fallosantrisizmi Woolf’un onun inceliğini anlamasını engellemiş olabilir mi?” diye soruyor.

“Yani sizce ne olduğunu anlayamadı mı?”

Van Ghent hafifçe güümsüyor ve ben anında bununla mest oluyorum. Mitchell’in babası hafifçe omzunda dokunduğunda etrafına bakıyor. “Tony,” diyor hoş geldin der gibi, sonra da, “Esme, bana birkaç dakikanı ayırabilir misin? Tony, izinle.”

Kalabalığın içinden geçip beni çalışma odasına götürüyor. Ahşap döşemeli bir oda, burada ahşap modası hakim sanırım.

Oturduğum yerin yanındaki küçük sehpa da *Londra Kitap Gündemi* ve *New York Kitap Gündemi* duruyor. Cornelius ayakta ve beyaz şömine rafının başında.

“*Londra Kitap Gündemi* korkunçtur,” diyorum. “Makaleler bitmek bilmiyor, siz de bilirsiniz ama kimse fark edecek kadar çok ilerlemediği için.” Elime alıyorum.

“Ne komik,” diyor. Sonra da, “Bayan Garland.” Esme değil. “Bayan Garland, Tony van Ghent’e söylediğiniz şeyi duydum ve duyduğum şey sizinle tanışmadan evvel olabileceğini tahmin ettiğim şeyi tasdikliyor.”

LKG’yi yerine koyuyorum. Kalbi yine yerinden çıkacak gibi.

“Korkarım söyleyeceklerim biraz canınızı yakabilir. Söylemenin kolay bir yolu yok. Siz, sadece buraya ait değilsiniz ve asla da –bence- ait olmayacak ve bizim içimizde mutlu olmayacaksınız.”

Adrenalin, ya da başka bir şey, içimde dalgalanıyor olmalı ki damarlarımdaki sıcak kanı hissedebiliyorum.

“Aslında bu kadar açık sözlü biri değilimdir,” diyor. “Satır aralarında söylemek benim için daha caziptir.” Şömine rafının üzerinde parmakları hafif bükülmüş eli duruyor.

Açık sözlü olmadığı konusunda onunla yüzde yüz aynı fikirdeyim; şimdiye kadar söylediği her şey onun karmaşık söz oyunlarını seven bir adam olduğunu kanıtlıyor.

“Ama bu durumda,” diye devam ediyor bir parmağıyla alçı panel bölmeyi takip ederken, “durumumu öylesine iyi özetleyen öyle bir klişe var ki ondan daha ilginç bir imada bulunmava kalkışırsam gerçek bir egoistlik olacak. O yüzden, özetle, size onu söyleyeceğim.

"Kuşkusuz ki, tabii eğer kötü şans ve beklenmedik olaylar gibi aşırılıkları saymazsak, başarıyla oynadığınız bir oyun sonucu oğlumun size aşık olmuş -ya da hâlâ aşık da diyebiliriz, geçmiş zaman eki bahsedilen ahlaki kurallar çerçevesinde gönüllü olarak geldi- olması güçlü bir ihtimal, gerçi ben sizin pek de alışılmadık olmayan şekilde sizin de buna katılacağınızı sanıyorum."

Eğer Henru James iseniz bu özet, evet.

"Bu klişe, tabii ki, kitaptaki en eski numaralardan biri. Eminim neyden bahsettiğimi biliyorsunuz. Oğlum tarih boyunca kadınlar tarafından oynanan bir oyunun mu kurbanı oldu?"

"Ben ona..." diyorum ama sonra susuyorum. Konuşamam. Eğer konuşursam kesinlikle ağlayacağım ve bu adamın beni ağlatmasına izin veremem. Ona en eski numara olduğu kadar kitaptaki en eski kaza olduğunu da söylemek istiyorum.

Burada şu an olanları düşünmemem gerek. Kumaş sandalyedeki kumaş yastığa bakıyorum ve okulda ezberlediğim bir şiiri düşünüp onu ezberden okumaya çalışıyorum. *Beyinlerimiz ağrıyor, bizi bıçaklayan zalim soğuk doğu rüzgârlarında... Yorgun bedenlerimiz uyanık, çünkü gece sessiz... Sessizlikten endişeli... Ne yapıyoruz burada?*

"Bayan Garland!" Hâlâ orada kıpırdamadan duruyor. Onda da oğlundaki gibi parıldayan bir yenilmezlik var.

Sonra bedenimi inat ve huysuzluk ele geçiriyor. Sanırım vakit ne olduğunu açıklama vakti, ne kadar bu onu hiç alakadar etmese de, ne kadar o açıklamayı yapmak hoş olmasa da. Yapmamaya karar veriyorum. Eğer benim böyle biri olduğumu düşünüyorsa, ben de ona böyle biri gibi davranırım.

Doğrudan Bay van Leuven'a bakıp gülümsüyorum. Gülüşüm Machiavelyan bir ruhumu ona yansıtmak amaçlı.

Bir şaşkınlık kıvılcımı yüzüne uğruyor sonra da sert hatlarına geri oturuyor, büyük ihtimalle Mitchell da böyle olacak.

Yumuşakça, "Lütfen benim baş edilmesi zor bir insan olduğumu düşünmeyin -kısaca sizi temin ederim ki- ben sizin gibileri iyi bilirim.

Ben de aynı derece yumuşak gülüyorum, nefes verir gibi. "Benim gibilerini mi?"

"Ah, evet. Ne çeşit bir insan olduğunuz çok açık."

Ağlamak üzere olduğum hissini kıkırdamak için histerik bir arzu aldı.

Kıkırdıyorum da. Machiavelyan karakterimi güçlendiriyorum. Kaşlarını çatıyor. "Artık sadede gelelim mi?" diyor.

Bu defa kabul eden bir gülümseme sunuyorum ona ama neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yok.

Kafamın üstünden bakıyor. "Ne kadarlık bir meblağ istediğiniz?"

Bunu öngörebilirdim ama bunun yerine şok oluyorum. Gerçekten bu çevredeki insanlar böyleler galiba.

Sandalyeme yaslanıp doğrudan ona bakıyorum.

"Ah, tabii Bay van Leuven," diyorum gülerek, "İlk rakamı benim zikredeceğimi ummuş olamazsınız?"

Bunu yapabildiğim için açıkça neşeliyim. Bu benim pazarlık bilgimin tamamını oluşturuyor.

Bay van Leuven kafasını sallıyor; bu kadarını beklediği için, bir anlaşmaya varabileceğimizi düşündüğü için.

“Açık olalım. Gebeliği sonlandırmak için hâlâ çok geç değil,” diyor.

Olmadığını söylüyor ve ondan nefret ettiğime karar veriyorum.

“Ama anladığım kadarıyla çok da zaman kalmadı?”

Kafamı sallıyorum.

“Eğer bir miktar üzerinde anlaşabilirsek, para ancak hamilelik sonlandırıldığında verilecek.”

Ağlama, ağlama, ağlama, sinirlen, sinirlen, sinirlen.

“Bu sizin için hiç üzücü değil mi?” diyor, sesinde bir kuşku.

“Mitchell’in haberi var mı?” diye soruyorum. Fısıltıyla konuşuyorum ki sesim çatlamasın.

“Mitchell bana sizden sonlandırmanızı daha önce istediğini söyledi.”

“Evet. İstedi.” Fısıldamayı unutuyorum ve sesim çatlıyor.

“Bana bunu teklif ettiğinizden haberi var mı? Biliyor mu? *Biliyor mu?*”

Gözleri bende, beni ölçüyor. Hain Esme’ye inanmıyor artık. “Ah, kızım.” diyor.

Gözyaşlarım boşalıyor. Görmezden geliyorum. Eğer ışık doğruysa görmez. Eğer silersen görür.

Şimdi sözcükler beyninden değil de kalbinden geliyora benziyor.

“Hayır. Haberi yok. Ama canım, böyle alelacele bir evlilik yapmak istiyor olamazsın, senin yaşında ve konumunda bir bebek sahibi olmak inan bana, her şeyi değiştiriyor. Benim karım...” Duruyor. Sonra da, “Ve her şey geri dönülemez hale geliyor. Mitchell senin hamileliği sonlandırmanı çok istediğini

ama senin doğrudan reddettiğini söylemişti. Dindar olmadığını ve istenmeyen bir hamileliği sonlandırmaya karşı etik bir karşıtlığının olmadığını... Ben para hakkındaki söylemimle talihsiz bir hataya düştüm ama sana finansal olarak yardımda bulunmayı çok isterim..."

Küçük, küçücük bir sesle "İstenmeyen değil ve evlilik acele-ye getirilmiş gibi görünüyor diye..."

"Acele-ye getirilmiş *gibi* görünüyor diye mi? Sence Mitchell..." Sonra tekrar duruyor. Anastasia'dan bahsedildiğinde nasıl birden kalkıp gittiğini hatırlıyorum. Hepsinin bildiği başka bir şey var.

Koyu yeşil defterine bakıyor. Başını uzun bir süre kaldırmıyor. Kaldırdığındaysa ufak bir omuz silkme hareketiyle, "Senin yolun kalp ağrısına çıkıyor." diyor.

Başka yol var mı ki? demek istiyorum. *Anlamlı başka bir yol var mı?* Aşk korunmasız olmak demek; aşk aşkın tam kalbinden bile kalp ağrısını yaşamak demek.

"Artık gitmeliyim," diyorum. Ayağa kalkıp dönüyorum ve odanın öbür yanına, kapıya gidiyorum. Kapıyı açamıyorum. Tüm bastırılmış gerilim Cornelius'n benı kitlediği çılgın inancında kendini belli ediyor.

"Çıkar beni!" Bağırıyorum. "Çıkar beni!" Çılgınca kapı tokmağını sallıyorum, elim kapıya çarpıyor. Belki de burada düzene uymayanların tutulduğu özel bir zindan, bir Sag Harbour zindanı vardır.

Bay van Leuven ben onu hâlâ şiddetle çekmeye çalışırken kapıya geliyor.

"Müsaade et bana," diyor topuzunu çevirmeden kapıyı iterken. Kolayca açılıyor.

"Teşekkürler," diyorum. Teşekkürler. Önce nezaket.

Buz gibi havada evden dışarı koşuyorum kafamda Cornelius van Leuven'dan uzak dışında gidecek bir yer olmadan, rüşvetlerinden ve gözlerinde var gibi görünen o son şeyden. Galiba merhamet gördüm.

Karanlık çökmek üzere, bastırıldı bastırılacak. Caddedeki iki lamba yanıyor bile, yere berrak ışık hüzmeleri vuruyor. Partidekilerin seslerini duyabiliyorum, meşhur van Leuven Noel partisi ve ben dönüp gidiyorum. Diğer evdeki küçük mavi odaya gidip kafamı toplayacağım.

Her şeyin üzerini don tutmuş, her şey durgun. Etraftakilerin vaziyeti içimdeki türbülansla çelişki halinde ve beni yavaş yavaş sakinleştiriyor. Cornelius'un şimşir girişinden ana yola çıkıyorum. Uzun sürüyor. Yola çıkmak üzereyken aldığım hafif şimşir kokusunun içine giriyorum, sanki yaz onu orada unutmuş gibi havada asılı kalmış. Bana fena halde İngiltere'deki uzun yaz günlerini hatırlatıyor, zar zor baş ediyorum, öyle uzun zamandır evden ayıryım ki. Biliyorum ki İngiltere'de bugünkü gibi kapalı bir havada, dün olduğu ve yarın da olacağı gibi gelmeyecek olan otobüsleri beklemek buradakinden daha olası ama etrafımı çevreleyen bu koku beni kremalı-çilekli ve Pimm'in 'nane ve salatalık bahçesi'nde bir İngiltere'ye götürüyor ki oradan ayrılmak için aklımı kaçırmış olmalıyım diye düşünüyorum.

Çantamda telefonumu bulup annemi aramaya çalışıyorum. Çekmiyor.

Nihayet Winslow Evi'ne vardım. Kilitli değil, tabii ki, çünkü kimsenin hırsızlardan bir çekincesi yok. Oturma odasına göz ucuyla bir bakıyorum; denize bakan fransız pencereler kapalı ama çerçevelerde boşluklar olacak ki tül perdeler hafif hafif

dalgalanıyor. Piyano tuşları alacakaranlıkta yumuşakça parlıyor. Tabii ki bu ev ve deniz, açık kapı ve açık deniz pozisyonlarını barındıran Hopper tabloları var. onları İngiltere’de ilk gördüğümde Margritte tarzı imgelemler olduğunu düşünmüştüm ama şimdi gerçek hayattan ilham aldığını düşünüyorum. Ne kadar büyük bir ayrıcalık, van Leuven’lar ve diğer hepsi için, burasının ne zaman isterlerse burada olması. Ve ben ne kadar ayrıcalıklı hissetmeliyim, burada olabildiğim için. Ama buraya ait değilim.

Odanın ortasına doğru ilerliyorum ve beni gafil avlayan aynada bir an için kendi yansımamı yakalıyorum. Geri dönüp adam akıllı bakıyorum. Parti için seçtiğim soluk renkli elbise içindeyim, topladığım saçım koşmaktan dağılmış. Yüzyıl önce ya da daha fazla, burada yaşayan üzgün kızın hayaleti sanılabirim. Hüzün dalga dalga odaya yayılıyor; benim hüznüm mü yoksa kayıp bir hayaletin mi bilmiyorum. Her durumda, birbirimize yaklaşıyoruz.

Kuyruklu piyanoya gidiyorum, oturuyorum ve tuşlara dokunuyorum. Başlangıç seviyesinde çalabiliyorum, şahaserler yaratamasam da biraz beceririm. Hiç kuyruklu piyanoda çalmadım. Çocukken öğrendiğim *Ayışığı Sonatı*’nın basit bir versiyonunu çalmaya başlıyorum.

Işığı açmayacağım. Sonuçta bu *Ayışığı Sonatı* ve odanın havasına çok uygun. İlk seferinde yanlış çaldım; en son çaldığımdan beri uzun zaman geçti. Ama sonra alışıyorum ve yapayalnız olmam gittikçe daha iyi çalmamı sağlıyor.

Müzik de şiir gibi. Size düşünmekten alıkoyuyor. Ama teşvik de edebiliyor. Yalnızlığımı, hüznümü ve mutluluğumu müziğe katıyorum; *Ayışığı Sonatı*’nı sanki ben Alfred Brendel’mişim gibi çocuklar için çalıyorum. Yanlış notalar hariç müzikal bir deha gibi çalıyorum.

Bitirdiğimde bir süre sessizce oturuyorum. Keşke Luke *bunu* duyabilseydi, belki benim de bir çeşit ruhum olduğunu görürdü.

Bir ses duyuyorum ve zıplıyorum. Cornelius van Leuven kapıda bir hayalet gibi bekliyor. Elleri cebinde.

“İnanılmaz kötü çaldın,” diyor.

“Biliyorum.”

“Gerisini de çalabilir misin? Üçüncü bölümü?”

Kaşlarımı kaldırıp ona bakıyorum. İkimiz de çalamayacağını biliyoruz.

“Ben çalabilirim,” diyor. Şimdi de kapı girişine yaslanıyor.

“Ezberden mi?” diyorum. Asıl söylemem gereken, *Nasıl hem bana o korkunç şeyleri söyleyip kapıyı çalmayabiliyorsunuz ve gerçekten önümüzde duran gerçekler yerine Beethoven’dan mı konuşacağız ama yapmıyorum.*

“Hayır. Ama Carter’da vardır.” Kapının kenarından kendisini sürükleyip masanın üzerindeki nota yığınının alt üst ediyor ve piyanonun yanındaki lambayı açıyor. Tabureden kalkıyorum, o da oturup notaları yerleştiriyor.

“Senin gibi, ben de ilk bölümü çalmak istiyorum,” diyor. “Benim için sayfaları çevirecek kadar biliyor musun?”

“Ancak o kadar,” diyor. Bir iki saniye için müziği gözden geçirirken parmaklarıyla yumuşakça tuşlara dayıyor, sonra da çalmaya başlıyor.

Beklediğim gibi, büyük bir öz güvenle çalıyor ama kibarca tehdit savururken çalışma odasındaki alçıya dokunan o adamdan hiç beklemediğim büyük bir duygu da var. Benim çaldığımın aynısını hiç hata yapmadan daha yavaş, daha dikkatli par-

maklarla çalışıyor ve sonat ağıta dönüşüyor. Benden yapmamı istediği şeyi yapmadığım için mi? Oğlu için mi bu ağıt? Daha derin olmalı. Artık genç olmadığından, olmaması gereken ve olabilecek her şey için bir matem gibi. Bu artık içe sığmayan bir üzüntü.

Bitince, aynı benim yaptığım gibi, hareket etmeden sessizce oturuyor. Pencereye gidiyorum, sonra sanki rahat olduğum bir yer bulabilecekmışim gibi odada dolaşıyorum. Belki de piyanoyu benimle çalmak zekice bir hamleydi. Belki de *Savaş Sanatı*'nda bu rakibin gardını indirmek için verilen bir tüyodur.

Luke'un The Owl'da bana çaldığı müziği düşünüyorum, Alabamalı yaşlı adamların çaldığı müziği, The Owl'daki müzik setinde çalınan müziği. Bebeğim daha anne karnındayken çok fazla üzgün müzik dinliyor: Emmylou Harris, Dock Reed, Leonard Cohen ve şimdi de Beethoven. Acaba kalıcı bir etkisi olur mu kazayla bebeğin karakter ısını 'düşük' dereceye ayarlamak istemem. Gidip acilen neşeli bir şeyler almalıyım.

"Çalışma odamda seni az önce," diyor Cornelius doğrudan karşıya bakarak, "bir testten geçirdim. Benim için, Olivia için, hepimiz için önemliydi bu, senin nasıl bir insan olduğunu bilmek."

Bir şey söylemiyorum. İşler yolunda gitmediğinde birisi daima sizi test ettiğini söyler, öyle klişe ki neredeyse komik. Neredeyse.

"Biz çok köklü bir aileden geliyoruz. Biliyorum ki Mitchell sana evlenmeyi önermeyi kendine bir görev belledi ve ona bu yüzden saygı duyuyorum. Ama böyle bir şeye izin vermeden önce -izin vermek; Mitchell yetişkin bir insan- böyle bir şeyi *kabullenmeden* önce, kuşkusuz, senin gizli emeller peşinde koşmadığına emin olmak zorundaydık."

“Biliyorum, sana çok yüklendim. Yapmak benim için de zordu. Ama söylemekten mutluluk duyarım ki, Esme, testi mi geçtin.”

Odanın ortasında duruyorum, muhtemelen Aubusson gibi bir şey olan rengi solmuş mavi halının üzerinde. Kafamı kaldırmadan ayağımla arabesk desenin üzerinden geçiyorum.

“Ama, Bay van Leuven,” diyorum, aynı onun benimle konuştuğu sakın tonda, “Korkarım siz benimkini geçemediniz.”

Beti benzi atıyor ve tek kelime etmeden koridora çıkıyor. Ağır ön kapıyı açtıktan sonra duraksıyor. Omzunun üzerinden, “Oğlumun nerede olduğu hakkında biraz huzursuzlanmayı düşünebilirsiniz, Bayan Garland. Bir zamanlar sevdiği kadının yanından ayrılmayı dahi düşünemezdi. *Belki de* artık bunu aşmıştır.” Nazıkçe omuzlarını kaldırıyor. “İyi geceler,” diyor.

Yukarı çıkıyorum. Parti kıyafetimi çıkartıp dışımı fırçalıyorum. Aslında amacım uzanıp üzgün üzgün uykuya dalmak. Belki önümüzdeki birkaç saat içerisinde verem olup pencerenin dışarısındaki denizi ve botların zincirlerinin tıkırtısını dinlerken acılar içerisinde ölebilirim. Ölüm döşegimin etrafında toplanmış suçluların sarsılmış yüzlerini hayal ediyorum. “En azından çocuğu kurtaramaz mıyız?” diye soracak Cornelius içten içe kendi sorumluluğunu bilmekten bulutlanmış gözleriyle. Ve rahip, doktor, siyah montlu yetkili diyecekler ki, “Böyle vakalarda ne olacağını tahmin edemeyiz. Elimizden gelen tek şey dua etmek.”

Bundan sonra Cornelius ve diğerleriyle konuşmaya daha da yavan bir hazırlık yapılmasına sebep oluyor. Bu pasif agresif ölüm hayalinin ve yastığımı acı gözyaşlarıyla sıırıslamak etmenin korkakça olduğuna kanaat getiriyorum. Tekrar giyiniyorum, bu defa elbisenin üzerinde kalın bir hırka var. Yüzüme soğuk su çarpıp partiye geri yürüyorum. Yürümek iyi geliyor. Partide

şimdi enerjik ve sarhoş bir uğultu var. Tanıdığım kimseyi göremiyorum. Bir odadan diğerine gidiyorum ama üçüncüde duruyorum. Ayık, hamile, hırkaya sarılmış halde nişanlımı bulup partiden ve aşkıandan ayırmaya geldim. Ayağımda terlik kafamda bigudi de olsaydı bari. Ve niye yanımda hırka *getirmişim* ki?

Mitchell da yok, Anastasia da.

“Selam!”

Bir kadın bana doğru geliyor, gecenin başında Anastasia’yla konuşan kadın bu. Göz alıcı ve kırılgan görünüyor. Uzun, çalılışmış bir yudum alıyor şampanyasından.

“Esme, değil mi? Ne güzel bir isim. Nasıl koymuşlar?”

“Adımı mı? Büyük-büyükannemin adıymış.”

“Bu çok tatlı.”

“Teşekkürler.”

“Mitchell az önce seni arıyordu. Kumsala doğru gitti,” diyor.

“Ah, doğru. Doğru. Teşekkürler.” Niyeti ne acaba? Neden kumsala doğru gitsin ki? Hava buz gibi.

Dönüyorum. Mitchell’ı kovalamak için değil ama eve dönmeye. Hırka, acı; ikisini de saklayamam.

Yol ayrıldığında eve giden sol ayrıma girmem gerektiğini biliyorum. Bir dakika bekliyorum. Ay yükselmiş ve ben de yolumu rahatlıkla seçebiliyorum. Sadece gidip orada mı diye bakacağım.

Çite ulaşıp yumuşak beyaz kumların üzerinde birkaç adım atıyorum. Sonra onları görüyorum. Orada, deniz kıyısında, Mitchell, denize bakıyor. İki metre sağındaysa, aynı şekilde denize bakan, Anastasia.

Birbirlerini tutkuyla kucaklamıyorlar. Dokunmuyorlar, konuşmuyorlar, hareket ediyorlar bile denemez.

Ben de kendimi neredeyse taşlaşmış hissediyorum. Yakınlıkları eğer ikisini yatakta yakalasaydım bile bu kadar bariz olmazdı. İnsanlar partilerde sarhoş olup seks yaparlar ve o kadar ama burada başka bir şey var.

Kendimi durduruyorum kendime gerçeği gösteriyorum.

Gece ılık ılık. Saçında ay ışığı var.

Mitchell hafifçe ona dönüp konuşuyor. Duyamıyorum, fazla uzaklar ama çok net görebiliyorum, vücutları ve jestleri söylenebilecek her şeyi söylüyor zaten. Dinledikten sonra Anastasia ona sırtını dönüyor. Boynu çok zarif, tüm hareketleri çok zarif, bir dansçı gibi. Tekrar konuşuyor, açıklıyor, teklif ediyor her neyse yaptığı, onun anlamasını istiyor.

Soğuktan korunmak için bir şeye sarınmış, battaniye ya da başka bir şey, kollarını birleştirmiş, normalde gördüğümüz ciddi biçimde değil ama sanki kendini korumak ister gibi, bir kalkan oluştururcasına. Mitchell ona bir şeyler söylüyor, o da başını sallıyor. Ayaklarına bakıyor, ayağıyla kumları itiyor. Mitchell ona doğru hamle yapıp saçlarını okşayacakmış gibi elini kaldırıyor ama sonra ona dokunmadan geri inidiyor. Uzaklaşıyor. Anastasia başını hafifçe onun olduğu yana eğiyor, sanki ona karşı özlem dolu. Duruyorlar ve duruyorlar. Uzun dakikalar sonrasında elini kızın koluna götürüyor ve battaniyenin üzerinden omzuna dokunuyor. Öyle büyük bir çekince var ki bu harekette, sanki kendisine daha fazlası için müsaade edemiyormuş gibi, bir yabancıyı teselli etmekten ötesine geçemezmiş gibi.

Hızla sola, Winslow Evi'ne doğru yürüyor.

Anastasia bir dakika daha olduğu yerde duruyor, ben de. Ağlayarak kaçmalıyım oysa.

Pek hoş bir şey değil bu, arzudan ziyade görev nesnesi olmak. Onların aşkı beni doğrudan acınası bir varlık yapıyor. Ne olursam olayım, ben haklı nedeninin sihirli diyarının dışında, acınası üçüncü kişiyim.

Anastasia her şeyden habersiz bana doğru yürüyor. Hareket etmiyorum. Beni gördüğünde bir an için duraklayıp sonra devam ediyor, önünde duruyor. Bir süre sessizlik. "Onu seviyorsun!" diyorum.

Başını sallıyor. "Hayır. Sevmiyorum. Sevmiyorum."

Gözlerim yaşlı ama umarım sesim de öyle olmaz. "Sorun değil," diyorum. "Bunu yapmak zorunda değil..."

"Hayır!" diyor. "Sandığın gibi değil." Telaşlıdan ziyade dürüst olduğunu fark ediyorum.

"Ama sizi gördüm..."

"Gördüğün şey," diyor, bezmiş, "Mitchell'in sergilediği acıklı oyunuydu. Bir fırsatını bulup yapacağını biliyordum. Yaptı ve bitti." Durduktan sonra, "Konuşma fırsatım olmadı. Ama işte benim düşüncem. Bebeğin babasının o olduğunu biliyorum. Ama bence kaç kurtar kendini."

Bir şey söylemiyorum.

"Onu seviyorsun, biliyorum," diyor.

Onaylıyorum.

"Başkasını sev," diyor, ardından uzun bir süre bana baktıktan sonra, "Biliyorum. Peki o zaman. Hadi gel. hava soğuk."

Yolda ayrılıyorruz ve ben de eve geri gidiyorum.

Yukarı çıkıp uyumaya hazırlanıyorum, bir kez daha ve sonra da çarşafın altına giriyorum. Tavana gözümü diktim. Siz evlenmek üzereyken hayat böyle davranmak zorunda mı? Daha şimdiden böyleyse, sonra ne olacak? Mitchell diğer yatakta uzanıyor.

Karanlıkta sesi yankılanıyor.

“Esme, sana bir şey söylemem gerek. Bugün Anastasia’yı alıp kumsala gittim. Endişeliyim, çünkü annemlere göre hâlâ bana karşı bazı hisleri vardı. Tamamen dürüst olmak istiyorum sana karşı. Onu kumsala götürdüm ki aramızda bir şey olmasının mümkün olmadığını ona söyleyebileyim. Üzüldü -hem de çok- ama bence, eninde sonunda, iyi olacak.”

Konuşmuyorum. Yatağından bir sıçrayışla geliyor ve yanıma çöküyor.

“Sadece seni seviyorum, Esme Garland. Bedenen ve ruhen. Sabah olduğunda seni erkenden uyandırıp sana saatlerce hayal bile edemeyeceğin zevkler yaşatacağım. Şimdi uyu.” Yatağına geri gidiyor ve uzanıyor. Saniyeler sonra horladığını duyuyorum.

Yirmi

Hamptons'dan döndüğümüzde Olivia'nın başına ağırlar sokacak o küçük pis dükkânda vardiyam var. Güneşli ve soğuk bir gün. Tee, Güney Bronx'dan zaman zaman camları silen ve zaman zaman üzerinde kitap isimleri olan bir kağıdın üzerinde Barnes and Nobles'in önünde geceleyen adam şu anda dükkânın önünde, Broadway'in ortasında derin bir uykuda. Şapkasını çekmiş, başının altında çantası ve parmakları midesinin üzerinde birbirine kenetli, güneşin altında öğlen şekerlemesi yapıyor.

Tezgâhın arkasından izliyorum. İnsanlar yanından hızla geçiyor ya da boş boş dolanıyorlar ve o öylece uyuyor. İnsanların o uyurken ve kontrolünde değilken yüzünün aldığı hali görececek olmasını umursamıyor. Birisi onu ve onun huzur veren aldırma-zlığını göstermek için bir başkasını dürtüyor; yalnız bir kız gizliden ve kararsız, telefonu ile fotoğrafını çekiyor. İçlerinden birisi kendisi olmazsa bir başkasının söyleyeceği o sözü aidiyet ve eşsizliğin verdiği gururla ilan ediyor: "Sadece New York'ta."

Kot pantolonlu ve solmuş sarı tişörtlü bir adamı geçerken dikkatle ona bakıyor, sonra da hızla etrafı kolaçan ediyor. Yu

Yolda ayrılıyoruz ve ben de eve geri gidiyorum.

Yukarı çıkıp uyumaya hazırlanıyorum, bir kez daha ve sonra da çarşafın altına giriyorum. Tavana gözümü diktim. Siz evlenmek üzereyken hayat böyle davranmak zorunda mı? Daha şimdiden böyleyse, sonra ne olacak? Mitchell diğer yatakta uzanıyor.

Karanlıkta sesi yankılanıyor.

“Esme, sana bir şey söylemem gerek. Bugün Anastasia’yı alıp kumsala gittim. Endişeliyim, çünkü annemlere göre hâlâ bana karşı bazı hisleri vardı. Tamamen dürüst olmak istiyorum sana karşı. Onu kumsala götürdüm ki aramızda bir şey olmasının mümkün olmadığını ona söyleyebileyim. Üzüldü -hem de çok- ama bence, eninde sonunda, iyi olacak.”

Konuşmuyorum. Yatağından bir sıçrayışla geliyor ve yanıma çöküyor.

“Sadece seni seviyorum, Esme Garland. Bedenen ve ruhen. Sabah olduğunda seni erkenden uyandırıp sana saatlerce hayal bile edemeyeceğin zevkler yaşatacağım. Şimdi uyu.” Yatağına geri gidiyor ve uzanıyor. Saniyeler sonra horladığını duyuyorum.

Yirmi

Hamptons'dan döndüğümüzde Olivia'nın başına ağrılar sokacak o küçük pis dükkânda vardiyam var. Güneşli ve soğuk bir gün. Tee, Güney Bronx'dan zaman zaman camları silen ve zaman zaman üzerinde kitap isimleri olan bir kağıdın üzerinde Barnes and Nobles'in önünde geceleyen adam şu anda dükkânın önünde, Broadway'in ortasında derin bir uykuda. Şapkasını çekmiş, başının altında çantası ve parmakları mide-sinin üzerinde birbirine kenetli, güneşin altında öğlen şekerle-mesi yapıyor.

Tezgâhın arkasından izliyorum. İnsanlar yanından hızla ge-çiyor ya da boş boş dolanıyorlar ve o öylece uyuyor. İnsanların o uyurken ve kontrolünde değilken yüzünün aldığı hali görececek olmasını umursamıyor. Birisi onu ve onun huzur veren aldır-mazlığını göstermek için bir başkasını dürtüyor; yalnız bir kız gizliden ve kararsız, telefonuyla fotoğrafını çekiyor. İçlerinden birisi kendisi olmazsa bir başkasının söyleyeceği o sözü aidiyet ve eşsizliğin verdiği gururla ilan ediyor: "Sadece New York'ta."

Kot pantolonlu ve solmuş sarı tişörtlü bir adam geçerken dikkatle ona bakıyor, sonra da hızla etrafı kolaçan ediyor. Yü-

zünde suçluluğa benzer kontrolsüz bir heyecan var ama ihtiyaç da olabilir. Yüzünde tanıdığım evsizlere bir benzerlik var ama ne olduğundan emin değilim. Geri geliyor, sırtı bana dönük Tee'nin yanına çöküyor. Ayağa kalktığında Tee hâlâ uyuyor ama çantası gitmiş.

Elimi sanki yetiştirebilecekmişim gibi tezgâha koyuyorum ama bedenim beni hayal kırıklığına uğrattırcasına sabit. Bunun yerine tezgâhın etrafından dolaşıyorum, sokağa çıkıp aşağı doğru olanca hızımla adamın arkasından koşuyorum. Sokaktan sapmamış bile, öylece yürüyor. Önüne geçip yüzümü dönüyorum.

"Geri ver," diyorum kızgınlıkla. "*Geri ver. Nasıl yaparsın?*" Hem de *Noel'de!* Demeyi beceriyorum ama sadece o kadarını.

Adam yüzüme aval aval bakıyor ve o da aynı derecede kızgın. Omzundan hızla çantayı çıkartıp vurarak bana veriyor.

"Sen *ne* oluyorsun da kim olduğumu söylüyorsun?" diyor tıslayarak, sonra beni itip geçiyor.

Anlamıyorum. "Söylemedim ki!" diyorum. Sonra da arkasından bağıriyorum, "O evsiz biri, sokakta yaşıyor! Evsizlere böyle yapılmaz!"

"*Hadi oradan,*" diye bağıriyor dönmeden.

Tekrar koşarak dükkâna geliyorum, koşuyorum çünkü hâlâ sinirliyim. Tee hâlâ uyuyor.

Çantayı tezgâhın altına asıp *New York Times*la saklıyorum. Luke üst kattaki masada kitap kılıflarını asetata yerleştiriyor. Kasanın anahtarını alıp yukarı çıkıyorum.

Az önce olan her şeyi ona anlatıyorum. Baş parmağını kıvrımak için asetatin üzerine koyuyor ve doğru olduğundan emin olmak için kılıfı çeviriyor.

“Bunu Dennis buldu,” diyor. Birinci basım bir *Yaşlı Adam ve Deniz*.

Neden hikâyeme cevap vermek yerine bunu söylüyor bilmiyorum. Merdivenlerin üzerinde durup bekliyorum. Hiçbir şey olmuyor. Tekrar aşağı inip oturuyorum. Müşteriler gelip bir şeyler soruyorlar ve ben de cevap verip onların kitaplarını buluyorum, muhabbet edip onlara yardımcı oluyorum. Kafasında havlu olan adam geliyor ve asma kata çıkıp birinci basımlara bakıyor, Luke’un onunla muhabbet ettiğini duyuyorum. Sonunda Tee tökezleyerek ve yüzünü ovalayarak geliyor.

“Çantamı gördün mü?” diyor.

Ona veriyorum.

“Teşekkürler, diyor kapıdan çıkarken. “Sonra görüşürüz.”

Havlukafalı Adam *Edgar Sawtelle’in Hikâyesi*’nin imzalı bir kopyasını almak için geliyor, Luke da onunla beraber iniyor.

“Beğeneceksin,” diyor Luke ona. “Ben beğenmiştim.”

Luke dışarı çıkıyor ve tezgâha koyduğu bir kupayla geri geliyor.

“Papatya,” diyor Luke. “Seni sakinleştireceğini düşündüm.”

“Ben sakinim,” diyorum. “Havlukafalı Adam’la iyi anlaşıyorsun.”

“Ya da kendisine seslenilmesini sevdiği şekliyle John. Esme, Tee’nin çantası için o adamı kovalamamalıydın, çok aptalca bir hareketti. Bıçağı olabilirdi, vesaire vesaire vesaire.”

“Nasıl olur da Tee’den çalabilir?” diyorum, söylediğim şeyi tekrar ederek. “Demek istediğim, ikisi de evsiz. Aulanıyorun.”

“Ah, gerçekten anlamıyorsun,” diyor Luke. Bana gülümsüyor. Rahatsız edici buluyorum bunu. “Hepsine birlik olmalarını söylemek ister misin? Robin Hood gibi, mutlu bir hırsız grubu? Yalnızca Bill Gates’ten ve Donald Trump’tan mı çalsınlar?”

“Hayır,” diyorum, sesime biraz küçümseme katarak ama aslında, *Evet. Olması gereken tam olarak bu.*

Elleyle kaşlarını düzeltiyor şimdi de.

“Esme, canım,” diyor kafasını kaldırarak. “Hiçbirimiz dışarıdaki hayatın ne kadar zor, acımasız olduğunu tahmin edemeyiz. *Mümkün değil.* Ama dünyanın böyle işlemesini istemen bence çok güzel.”

“Böyle *işleyebilir de,*” diyorum. “Eğer biz *hayal edersek,* olması daha da mümkün olur.”

Tekrar gülümsüyor. “Çayını iç,” diyor.

İçimde bir şeyler alevleniyor. “Hayır,” diyorum. “Haksızsın.”

“Öyle mi?”

“Evet, öyle. Sen...” Hatasının büyüklüğünü ifade edecek kelimeyi bulmakta zorlanıyorum. Bekliyor.

“Sen çok *teslimiyetçisin.*”

Bana bakıyor. Ona bakıyorum. Dünyanın en güzel gözlerine sahip.

“Bilmiyorum bunu yeterince sık söylüyor muyum,” diyorum, “ama senden gerçekten hoşlanıyorum, Luke.”

Bana bıyık altından, donuk bir gülümseme sunuyor. “Hayır, bunu pek sık söylemiyorsun,” diyor.

VARDİYAM BİTTİ, Mitchell'in beni gelip almasını bekliyorum. Saat daha yeni altı oldu. George yeni aldığı pembe dosyayı karıştırıyor. Bir mektup ve bir posta kartı çıkartıyor.

"Acaba bu bir hazine olabilir mi? Percy Lubbock'tan tanımlanamaz birisine gönderilmiş imzalı bir posta kartı." Kartı bana uzatıyor.

"Percy Lubbock kim?" diye soruyorum.

"Demek ki bu bizi zengin etmeyecek," diyor George geri yerleştirirken. "Belki birinci basım imzalı *Üç Gine*'miz bize bir şeyler getirir. Ama ne yazık ki Virginia Woolf bir kadın."

"Bu yeni bir haber değil," diyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Çok kesin olmamakla birlikte, bana göre -ve tabii ki tecrübelerime de- kadınlar erkekler kadar çok koleksiyon meraklısı değiller. Yıllar boyunca buraya birinci basımlar için yanıp tutuşan, imzalı kopyalar -iyi insan lafının üstüne dükkâna gelen sadık Nabokov uzmanımız, Chester Mason'ı selamlıyor- ya da ünlü romancıların eşyaları için gelen kadınlar bir elin parmaklarını geçmez."

"Merhaba," diyor Chester.

"Erkekler bunlara yazarın onlara dokunmuş olmasından kaynaklı bir ruh, bir kutsallık aşılandığını düşünüyor gibiler, sanki sihirleri onlara da bulaşabilirmiş, o yüceliği paylaşabilirmiş gibi." Yandan gülümsüyor. "O yüceliği paylaşma düşüncesini ben de paylaşıyorum ama sadece onların yazdıkları kelimeler aracılığıyla. Metinlerin kendileri madde olarak tabii ki önemliler ama tarihi ve kültürel anlamda sadece. İmzalı kitap isteyen insanları hiç anlamıyorum. Yine de, imzalı bir birinci basım bu, hiç fena paraya gitmeyecek."

Bir an gerginlikle Chester'a bakıyorum, dünyasının başına yıkılmasından korkuyorum. Olmuyor. Dinlemiyor.

Cambridge'de bir defasında *Tristram Shandy*'nin ciltli ve yazar tarafından incelikle imzalanmış bir kopyasını elimde tutup bu kitabın, tam da bu eşyanın bir zamanlar Laurence Sterne tarafından tutulup kapağının açıldığını düşünüp sırtımdan aşağı bir titreme hissettiğimi söyleyip söylememek arasında kararsız kalıyorum ve kadın olduğum için bir şey söylememeye karar veriyorum. Onu satın almadım, doğru çünkü satılık değildi.

"George, hiç içtin mi?" diyor Chester. "İçtin değil mi? Eski günlerinde?"

George, "Mor mürekkep," diyor ve ilgisizce kafasını sallıyor.

"Bir kere içtin mi..." diyor, gözü George'a sabitli, "müzik de, renk de farklı anlamlar ifade etmeye başlar, bunların birbiriyle ilişkisini anlamaya başlarsın içtiğin zaman. Sence de öyle değil mi? Demek istediğim, sen ve ben, George, biz o günleri iyi hatırlarız, o çılgın, dumanlı günleri ve biliriz, değil mi? Onunla sentetikleşirsin. Acaba Nabokov da içmiş midir? O da sentetikti. Bence yapmıştır, bence içmiştir."

"Ben emin değilim. Rus bozkırlarında çok bulamazsın," diyor George. Bu hem düşündürücü hem de kışkırtıcı bir laf; George Nabokov'un Rus bozkırlarıyla alakası olmadığını biliyor olmalı. Bence George'a Chester'la baş etmek zor geliyor. Hepimiz için öyle. Geçen gün ona Luke oradaki kızlara Balthus'tan bahsetmeyi bırakmasını söyledi o da tutup anayasanın ilk maddesiyle kendisini savundu.

George'a Nabokov'un St. Petersburgda yaşadığını anlatmaya başlayınca George elini havaya kaldırıp sadece ona takıldı-

ğını söylüyor. Chester ona takılınmasından büyük zevk almışa benziyor.

“Her neyse, bugünkü eklektik kitap partimde, Percy Lubbock ve Virginia Woolf dışında iki tane de Maimonides ve bir de bu var.” Pis ve buruşuk kocaman bir kutsal kitap çıkarıp eliyle vuruyor.

“Değerli mi?” diye soruyorum şüpheyle. Çok güzel bir şey sayılmaz. Bana verdiğinde Mitchell içeri giriyor.

“Değerli mi?” diyor George. “Hoş geldin Mitchell. Değer nedir ki Esme? Eminim Mitchell bize söyleyebilir.”

“Değer mi? Deneyebilirim,” diyor Mitchell.

“Shakespeare de söyleyebilir,” diye ekliyor George.

“Sizin en değerli kitabınız ne,” diyor Mitchell, sakince, “sadece meraktan soruyorum?”

“Yukarıda *Solgun Ateş*’in bir kopyası var,” diyor Chester daha fazla sırrını saklayamayan ve karşısındaki bu adamın onu alıp gitmesi ihtimaliyle şansla korkunç bir kumar oynayan birinin havasıyla. “Ona üç bin dolar fiyat biçtiler.”

“*Solgun Ateş*?” diye soruyor Mitchell şükür ki. Kitap güvende.

Chester acı çekiyor gibi. “Nabokov.”

“Bunun için bana ne kadar verirsin?” diye soruyor George Mitchell’a.

Mitchell ilgisizce kutsal kitaba bakıyor. “Almak istemiyorum,” diyor, “ama üç-dört dolar eder bence.”

“Tabii ki istemezsiniz, hepimiz kaza yapmamıza engel olmak, tesadüfi bir keşif yapmamızın önüne ket koymak için Amazon’un

bize almak istemediğimizi söylemesine alıştık. Bu Gregory Corso'nundu, kendisi Beat kuşağı şair-yazarlarındandı demeliyim aslında. Jack Kerouac ve Allen Ginsberg ve diğerleriyle."

"Vuuu," diyor Mitchell. "Oh, ve *Yolda*."

George onaylıyor, "Evet efendim, *Yolda*. Gerçi benim düşüncem *Yolda*'nın Beat döneminde üretilen bazı diğer eserlere ışık tutamayacağı, özellikle Ginsberg'e, sizin de söylediğiniz gibi. Corso'nun şiirleri de zaman zaman ondan iyidir; 'Evlilik' ve 'Bomba' gibi. Esme, sen 'Evlilik'i okudun mu?"

Kafamı iki yana sallıyorum.

"Belki de okumalısın, ikiniz de okumalısınız. Dışarıdan bir bakış açısı sunuyor, vesaire."

George tekrar Yaşlı Denizci'nin misafirine döndüğü gibi Mitchell'a dönüyor ve ona içtenlikle, "Corso New Yorklu bir sokak çocuğuydu. Her gün okula gider ve hatta pazar günleri papaz yardımcılığı yapardı ve kimse geceleri tünellerde yattığını falan bilmezdi. Ve Beat akımına katıldığında da nasıl olduysa o gösterişçi, idealist çılgınlığın ortasında bile Katolik inancının özüne bağlı kalmayı başarmış; bence böyle bir şey acayip şekilde etkileyici ve tabii ki dokunaklı."

Mitchell sabit bir şekilde duruyor. Normalde doğru düzgün durup birini dinlemesi gerektiğinde sabırsızlanır ama George'un onun üzerinde Coleridgeyen bir gücü var gibi.

"Bana göre, Corso'nun şiirinde hem dünyayı hem de ötesinin anlayışını içeren ciddi bir lirizme yaklaşan anlar var. Corso'nun eserlerinde, nasılsa ilahi bir şeylerin gerçekleştiği anlar var."

"Onu bir araştırmalıyım," diyor Mitchell.

“Senin soruna gelince. Sen bir ekonomistsin ve buradaki en değerli kitabın hangisi olduğunu mu soruyorsun? Şey, açıkçası, bilmiyorum. Her cümlenin bir maden, her kelimenin bir mücevher, her düşüncenin bir hazine deposu olduğu *Hamlet* mi? Peki ya Eski Ahit ya da yeni ya da Kur'an ya da *Nikhomakhos'a Etik* mi? Yoksa Plato'nun *Sempozyum*'u mu.... muhteşem kitaplarımız hiç de az değiller. Ama tüm bu değere rağmen, sanırım *Hamlet*'in üç dolarlık bir kopyası da var dükkânda, İncil ve Kur'an'ı şehirde bedavaya alabileceğin bir sürü yer var.”

“Elbette.” Mitchell gülümsüyor. “Ben daha çok Gutenberg'den birkaç sayfa düşünüyordum. Ya da daha New Yorklu bir şeyler.”

“Gutenberg İncil'i kadar nadir bir eserimiz yok maalesef. Ama belki de bu itici şeyi bir düşünmeliyiz.” İncil'i kaldırıyor. “Bu, ne de olsa, konuşmamızla bile olsa New York'la bağlantılı, şu an olduğumuz yere ve yirminci yüzyıl modernist şiirine, her şeyin absüird olduğu varoluşçulukla her şeyin bir anlamı olduğu inanç arasındaki gerilime. Bu yüzden mi -tam bu anda Mitchell'a doğru eğilip dikkatle ona bakarak- bu yüzden mi bu önündeki birkaç kahve lekesiyle hırpalanmış İncil New York'u özetleyemez? Bu İncil, Corso'nun mu? Olmayadabilir, sivrizekâlı bir New Yorklu satıcının safsatası da olabilir ama çok da önemli değil, Corso da bunun *gibi* bir İncil'i kiliseden alıp New York sokaklarında dolaştı. Şehir onu kabul etmediğinde bile kaldı, cebince bunun *gibi* bir kitapla ve bu kitap, tüm lekeri ve buruşukluğuyla, kim bilir kaç metro ve kaç sokak gezdi, kim bilir kaç defa Solomon tapınağını inşa etti, kim bilir kaç defa Jonah bir balina tarafından kusuldu, kim bilir, Corso'da ya da dilsiz, utanç kaynağı Milton'da kaç hayalin fitilini ateşledi. Bence, gerçekten bu kitap bu şehrin bir simgesi ama nadir ve garip olduğundan değil, *öyle olmadığından*.

Üçümüz de George'un elindeki sarkık İncil'e bakıyoruz. Mitchell yavaşça kaşlarını kaldırıyor, George da aynıısını yapıyor. Bakışları birbirlerine kenetlendikten sonra Mitchell sırtıyor.

"O bahsettiğiniz Hamlet'i alacağım."

George, ifadesizce bir tane almaya gidiyor. Elinde onunla geri dönüyor.

"Üç dolar, lütfen."

TÜM NEW YORK Noel havasına bürünmekte, gerçi Şükran Günü bunu evdekine oranla çok daha fazla oyaladı. Bu ticari anlayışın sahil kenarındaki sakin gösterişsizlikle sergilenen asil ürünler yerine burada tüm gücüyle çıkardığı bir isyan. 5. Cadde'deki büyük mağazaların pencereleri pırlantalarla bezenmiş bir peri masalı hikâyesi anlatırken parıldıyor, Rockefeller ağacı aydınlanmış, Cartier binası kocaman kırmızı bir kurdeleyle sarılmış, 5. Cadde ve 57. Sokak üzerinde Kristal bir yıldız parlıyor, Selamet Ordusu'nun Noel Babaları her köşede çanları çalıyor, her ağaç gövdesinden en küçük dalına kadar minik beyaz ışıklarla sarılmış ve bir mağazaya girmek demek 'A Holly Jolly Christmas'ı ve 'Jingle Bell Rock'ı dinlemek zorunda bırakılmak demek. The Owl küçük kağıt bardaklarla asma katta elektrik ocağında ısıtılmış sıcak şarap dağıtıyor. Şarap George'a organik malzemeler almak konusunda ısrarcı olduğu için bir servete mal oluyor. Organik şarap bulmak zor değil ama organik hindistancevizleri ayrı bir hikâye.

Bunların hepsinin ortasına, herhangi bir ırktan ya da inançtan New Yorklu yılın en karanlık zamanına ışık ve sıcaklık gelmesi ruhuna bürünmüşken bir müşteriye kitap satıp Mutlu

Noeller diliyorum. Sanki 'Tanrı Odin'i Korusun' demişim gibi yüzüme bakıyor.

Gittiği zaman Luke, "Biz *Noel* demeyiz." diyor.

"*Noel* deriz," diyor George, "ama birbirimize iyi tatiller dileriz."

"*Doğulu* demek gibi bir şey" diyor Bruce. "*Doğulu* diyemezsin."

"Ben onu da anlamıyorum," diyorum. "*Batılı* diyorsun ama."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten," diyor George, düşünceli bir sesle. "Sadece değişik inançlarla ve milletlerle iç içe beraber yaşamaktan doğan bir nezaket. Bir başkasına inanç sistemi empoze etmemek aksiyomatik sayılır değil mi?"

"Sanırım," diyorum ama bu George ve onun kurt üzümleri ve turpları için geçerli değil gibi duruyor. "İşim bitince gidip tatil ağacı alacağım."

"Görüyorsun ya, çabuk öğreniyorsun," diyor Luke. "Halledersin." Noel ağaçları Vermont'tan tek heceli isimleri olan kalın giysili adamlar tarafından getiriliyor; dünyadaki uzaylılar gibiler, içten içe küçümsüyorlar, çingeneler gibi aynı. Ağaçlarını getirip kaldırımlara dikiyorlar, böylece Broadway karanlık ve çam kokulu bir yere dönüşüyor.

Apartmanımın altındaki Koreliler kendi ağaçlarını getiriyorlar, sonra da zincirli testereyle hepsini bir örnek buduyorlar. Platonik ideallerine aykırı düşen tüm tomurcuklar, tüm dallar acımadan kesiliyorlar. Aralık ayı boyunca uykuya akan trafiğin sesiyle değil her bir Noel ağacını sivrilten Kore zincirli testerelelerinin sesiyle uğurlanıyorum.

O akşam, buraya gelmek için onca zahmete katlanan ve tüm yıl boyunca belki de başka bir gelirleri olmayacak olan Vermontlu adamlardan küçük bir ağaç alıyorum. Paketleyip bana veriyorlar ve en başında ben taşıyorum ama çok ağır, o yüzden kalan iki blok boyunca Broadway'den aşağı sürüklüyorum.

Evin köşesine kurup Duane Reade'den aldığım ışıklarla süslüyorum. Mitchell'ın işleri olduğundan gelemeyecek ama bir ağaç almam onu pek keyiflendirdi, onu New Yorklu bir ağaç gibi süslemeliymişim, bu yüzden bana hamburger, sarı taksi, New York turşusu biçimlerinde süsler getirecekmiş. Tuhaf bir deneyim, tek başıma ağaç kurmak. Dinle her ne kadar içli dışlı olmasam da yine de bir Noel ağacı kuruyorum, bile isteye, tek başıma. Pek de anlamsız sayılmaz.

Stella uğruyor ve yaban mersini yemem gerektiğini söylüyor. Aşağı inip bir paket dolusuyla geri dönüyor ve koyu kırmızı böğürtlenlerden çelenk yaparak huzurlu bir akşam geçiriyoruz. Evde böyle bir şey yapamazdık; sanki ağaca asılacak her şey camdan ya da plastikten olma ve satın alınmak zorundaymış gibiydi orada. Acaba İngiltere daha nemli olduğundan ve küfleneneceğinden mi yoksa toprakla Amerikalıların hâlâ sahip olduğu o bağı biz kaybettiğimizden mi?

Stella gittiğinde uzun bir süre parlak ağacımı düşünerek karanlıkta oturuyorum, sonra da düğmesine basıp yatağıma yatıyorum.

CUMA SABAHİ, ortalık buzlu ve soğuk ve ben The Owl'da Bruce ve George'la çalışıyorum. Luke henüz gelmedi. Ben ortalığı toplayıp Noel süslerini indiriyorum. Onlar da boş zamanlarında kayakçılık yapan bir oduncu hakkındaki bir filmi tar-

tışıyorlar. Aynı İngilizlerin devamlı havadan bahsetmeleri gibi New Yorklular da boyuna filmlerden bahsediyorlar. Eskilerden, yenilerden, büyük bütçelilerden, karanlıklardan, Angelika'da izledikleri 1937 yapımı Polonya filmlerinden, 64. Caddede'ki büyük Sony'de izledikleri Matt Damon'dan, Paris'te izledikleri İngiliz filminden ve *Baba'dan*, *Baba'dan* ve *Baba'dan*. Eleştirmenler dükkâna geliyorlar, filmlerden bahsediyorlar sonra da sokakta yaşayanlar dükkâna gelip eleştirmenlerle filmlerden bahsediyorlar. Sokakta yaşayanlar gidip yeni filmleri büyük Sonyler'de izliyorlar, sadece bir film için para ödediklerinden sonrasında tüm gün boyunca o ekrandan bu ekrana gidip duruyorlar. DeeMo herhangi bir eleştirmenle aşık atabilir, yeter ki film Sony'de gösterilmiş olsun.

Bazen insanlar cümlelerin ortasında dükkâna girerler ve bu cümle Jacques Audiard'dın bozmadığı mükemmelliği, *Starbucks Hayatımı Nasıl Kurtardı*'nin hâlâ yapım aşamasında olduğu, nasıl en nihayetinde George Cukor'un üstüne çıkılamayacağı, *Kadınlar*'ın o berbat yeniden yapımının nasıl da kanıtladığı (bunu Bruce söyledi) ya da bir aktörün Coen kardeşlerin birine gidip çektikleri bir film hakkında soru sorabileceği ve kardeşlerin öyle senkronize oldukları ki ne olursa olsun aynı cevabı alacakları ve bunun gerçekten önemli olup olmaması hakkında olabilir.

Bu politika, din ya da seks hakkında konuşmamak için bir taktik olabilir ama ben filmleri bu üçünden daha fazla önemsediklerinden şüphe ediyorum. Ben pek katkıda bulunamıyorum ve bulunduğum zaman da pek hoşlarına gitmiyor, bu yüzden bir süre için sadece dinliyorum.

Luke geldiğine ben seyyar merdivenin tepesindeyim; tüylü süpürgeyle rafların köşelerinin tozlarını almaya çalışıyorum.

Ama aslında tek yaptığım tozların yerini değiştirmek. O oyuncuyla ilgili filmin üzerinde değiller şimdi. Şimdi Petula Maybelle adındaki bir kadının istisnai oyunculuk yeteneği hakkında konuşuyorlar. Kim olduğu bilmiyorum ama ismi bana Judi Dench'e fark atmasının pek olası olmadığını düşündürüyor. Gittikçe daha da ciddileşiyorum. Luke da hemen onlara katılıyor, şimdi Natalie Portman'ı tartışıyorlar.

"Güzelliği, pek de ilgimi çekiyor diyemem tamam mı? Ama ben onu zeki olduğu için beğeniyorum," diyor Bruce. Daha da kuvvetli toz almaya başlıyorum.

"Orada her şey yolunda mı, Esme?" diye soruyor George.

"Ben iyiyim."

"Senin durumunda o merdivenin tepesinde olman pek hoşuma gitmiyor," diyor Bruce.

"Ben *iyiyim*."

"Sen Natalie Portman hakkında ne düşünüyorsun, Esme?" diyor Luke.

"Bir röportajını izlemiştim ve çok, çok zeki," diyorum.

"Ve güzel," diyor Luke.

"Çok güzel," diyorum. Üçüne birden bakıyorum. "Senin standartların çok yüksek olmalı, Bruce."

Bruce canı yanmış gibi yapıyor. "Ondan değil ya..."

"Neden hiç kadın yönetmen yok?" diyorum.

"Hiç?" diyor George, kaşları havada. "Esme, sana inanamıyorum. Jane Ampion var ve daha birçoğu."

"Amy Heckerling, Sofia Coppola, Nora Ephron...", diyor Bruce ve birden hüzünleniyor. "Onu özleyeceğim."

“Görüyor musun?” diyor Luke. “Sen şimdi bu kadınların önemli olmadığını mı söylemeye çalışıyorsun? Yoksa antifeminist falan mısın, Esme? Yeni akım bu mu?”

Cevap vermiyorum. Çok kırgın hissediyorum, büyütüyor muyum acaba? Merdivenin tepesinde kalıyorum ki kimse yüzümü göremesin. Hepsi kendi işlerine dağılıyorlar. Luke tezgâhın arkasında kalıyor.

“Sadece sana takılıyorduk, biliyorsun değil mi?” diyor sakince. “Bugün biraz asabisin.”

Küçük, kabul eden bir gülümseme yaratmayı becerebiliyorum ama kırgınlığım geçmiyor.

Bir müşteri gelip Luke’ın ilgisini meşgul ettiğinde bodrum kattaki banyoya gidiyorum. Yukarıdaki konuşmanın sonucunda ruj-dudak şeklindeki mindere daha fazla tahammül etmeyeceğime karar veriyorum. Gidip George’la konuşacağım.

Sonra iç çamaşırimda kan olduğunu fark ediyorum.

Korkudan sersemlemiş halde, kontrol ediyorum. Kanamam var.

Tuvalet kağıdından küçük bir tampon yapıp yukarı çıkıyorum. Hâlâ konuşuyorlar.

Yukarıda, en arkadaki koyu yeşil koltuğa oturup Dr. Sokolowski’nin sekreterini arıyorum. Açıklama yaptıktan sonra beni hemen bağlıyor.

“Bayan Esme Garland? Kanamanız mı var?”

“Evet.”

“Damla damla mı, yoksa ağır mı?”

“Damla damla değil ama çok ağır değil.” Bir hükme varmak zor, gerçeği korkudan ayırmak.

"Ah. Bekleyin lütfen."

Bekliyorum ve kitap raflarına bakıyorum, düşünmüyorum.

"Sekreterim şu anda hastaneyi arıyor ve sizin için bir sonogram ayarlıyor. Ayarladığı zaman sizi arayacak. Anlıyor musunuz?"

"Evet."

"Çok endişelenmeyin, Bayan Garland. İlk üç ayda kanama olması gayet normal. Birçok sebebi olabilir ve çoğunlukla kanamanız olması hiçbir şey ifade etmez."

"Teşekkür ederim," diyorum.

"Ama sonogram yapıldıktan sonra, lütfen beni tekrar arayın, Bayan Garland. Sonrası için bir yol çizeriz."

Koltukta bekliyorum. Tam karşımda kilitli cam bir dolapta Oz Büyücüsü kitapları var. Bekliyorum.

Telefonum çalıyor; sekreter, sonogram için hemen hastaneye gidebilirmişim.

Mitchell'ı arıyorum. Sesli mesaja düşüyor, bu yüzden ona sesli bir mesaj bırakıp sonra da yazılı bir mesaj gönderiyorum. Sonra bir tane daha ki paniklediğimi anlayabilsin. Eşyalarımı alıp tekrar dükkânın ön tarafına geçiyorum.

"Anita Ekberg'den bahsediyoruz," diyor Luke.

"Sen gittiğinde biraz coştuk da," diyor Bruce, sanki yaramazlık yapmışlar gibi sırtarak.

George'a dönüyorum. "Gitmem gerek," diyorum, "Benim hastanede randevum var."

George hemen kaşlarını çatıyor. "Ciddi bir şey mi var?"

"Hayır, sadece bir kontrole gitmemi istediler. Bir sorun yok."

Ben iyiyim. Ama yine de vardiyanın ortasında bırakıp gitmek zorunda kaldığım için üzgünüm.”

George boşvermemi söylüyor. “Yanında birisini ister misin? Tek başına gitmemelisin.”

Sabırsızlanıyormuş gibi yapıyorum. “Hayır, hayır, gerçekten, rutin bir şey. Ben...”

Aslında sanki randevumu unutmuşum ya da onlar tarihi değiştirmişler gibi yapmam gerek ama aklıma bile gelmiyor. Sadece çok büyümeden gitmek istiyorum. Belki George bunun farkında belki de değil, iki durumda da başını sallıyor ve “Sana bir taksi çağırayım,” diyor ve dışarı fırlıyor.

Çantamı alıp onu takip ediyorum. Erkekler sessiz. DeeMo ben kaldırımda beklerken yanıma geliyor.

“Ne oluyor?” diye soruyor.

Ona nereye gittiğimi söylüyorum ve bana yolunda gitmeyen bir şeyin olup olmadığını soruyor. Yok diyorum. George bana bir taksi çağırıyor, ben içeri girip nereye gideceğimi söylerken DeeMo da öbür koltuğa atlayveriyor.

“Sana eşlik edeceğim,” diyor. Taksi şoförü hızla bana dönüp bakıyor, kaşları havada, sorun olmadığını söylüyorum.

“Sana başımı ilk kez nasıl belaya soktuğumu anlatmış mıydım?” diyor DeeMo. Hayır diyorum. “On altı yaşındaydım ve bazı adamlara borçlanmıştım. Bu yüzden bir dostum bana bir silah verdi.”

“Dostun pek sorumluymuş denemez.”

“Ve ben de bankaya girdim, aynen veznedara silahı doğrultup bankayı soydum.”

Ona dönüp bakıyorum. Diğer camdan dışarıyı izliyor.” Bunu birine nasıl yapabilirsin, DeeMo? İliklerine kadar korkmuş olmalı.”

“Onu incitmeyecektim ki.”

“Bunu bilmiyordu ama.”

“Hayır, yargıç da bilmiyordu.”

“Kafana da çorap geçirmiş miydin barı?” Kadının hissettiği korkuyu hayal dahi edemiyorum.

“Hayır, kayak maskesi giymiştim.” DeeMo kıkırdamaya başlıyor. “Burada hata yaptım işte. Bana parayı verdi ama çanta vermedi. Büyük bir çantası olmadığını söyledi, sadece beş ve on sentler sentler için olan şu küçük poşetlerden. O yüzden bu kadından bir alışveriş poşeti aldım, parayı doldurdum ve dışarı koştum, sonra ne olsa beğenirsin? Bankadan çıktıktan on metre sonra lanet poşet yırtıldı ve tüm para kaldırırma saçıldı, ben de kayak maskesini çıkartıp parayı içine doldurdum. Yüzlerce dolar yüz kısmından düşüp durdu, kaçmaya çalıştım ama banknotlar dolusu iz bıraktım... Gülüyor musun? Bu komik bir hikâye değil, bayan, hayır.”

“Ee nasıl yakalandın?”

“Paraların birazını toplamak için durdum ve bir polis beni bacağımdan vurdu. Ha evet bu da komik.

“Evet, o yüzden gülüyorum. Sonra da hapse mi girdin?”

DeeMo başını sallıyor. “Aynen,” diyor. “Bu ilkti.”

“İnsanlar sokakta ne yaptılar, hatırlıyor musun? Korkmuşlar mıydı, çılgılık mı attılar?”

“Yirmi yıl önceki Güney Bronx’dan bahsediyoruz kızım. Sokaktaki diğer insanların çoğu da banka soyguncularıydı zaten.”

Şoför kenara çekip geldiğimizi ilan ediyor ve benim korkum tekrar baş gösteriyor. Taksi parasını ödüyorum, DeeMo da dışarı hoplayıp kapımı açıyor.

“İyi olacaksın,” diyor ben dışarı çıkarken. “Senin için dua edeceğim.”

“Teşekkür ederim, DeeMo,” diyorum. Ona beş dolar veriyorum ki The Owl’a otobüsle geri dönebilsin. “Hikâye için de teşekkürler.”

Omuz silkiyor. “Önemli değil,” diyor ve aşağı doğru salınarak yürümeye başlıyor.

HASTANENİN GENİŞ resepsiyonunda akan kanın arttığını hissedebiliyorum. Olduğundan daha fazla hissettirebilir. İşlerin yolunda gitmemesi hakkında bir şey okumayı hiç istemedim; bu yüzden hamilelik hakkındaki blogların ve sitelerin yanına bile yaklaşmadım. Nur topu gibi bir oğlan çocuğu doğurmuş olmanın ilginç bir yanı yok, bu yüzden karşılaştığınız hikâyeler yedinci defa çocuk düşürmek, evlat acısı ya da ölü doğumlar hakkında kalbinizi sekteye uğratacak olanlar.

Kan hiçbir şey de olabilir, her şey de. Bunu düşünemem şimdi, düşünürsem hareket edemeyebilirim. Sakin kalmalıyım. Eğer o küçük kalbin hâlâ atıyor ihtimali varsa ben de kendi kalbime sahip olmalıyım. Eski evdeki ayaklı duvar saati gibi, ben de sonsuz ölçünün kendisi olmalıyım.

Önce kan testi yapıyorlar. Sonra beni sonogram odasına yönlendiriyorlar, orada da bana oturup beklemem söyleniyor. Masadaki kız muayene notlarımı okuyup bana tatlı ve üzgün, gülümsüyor.

Bekleyen on çift daha var. Oturuyorum. Sandalyede de kanamam olursa diye endişeliyim, kapitone olduğu için tekrar ayağa kalkıyorum.

Ben orada otururken birisi bağılıyor, “Hanımefendi! Hanımefendi! Kanamanız var! Halıda kan var!”

Bakıyorum. Kırmızı bir nokta.

Kırmızı nokta sıranın önüne atlamam demek.

Karanlık odada sedyede uzanıyorum. Sonogramı yapan kişi doktor ve asistanı beklediğimizi, bunun problem olup olmadığını soruyor. Değil. Birkaç dakika bekliyoruz ve ben de ekranda ayarlamalar yapan sonogramcıya bakıyorum. Gerçekten yapmıyor bence. Doktor ve asistanı önlük ve memuriyet telaşı içinde içeri giriyorlar.

“Kısa bekletme için özür dileriz, siz Esme Garland mısınız? Barratt James ve bu da Colene Smith, kendisi eğitimde. İlk üç ay kanamanız mı var?”

Öyle olduğunu söylüyorum.

“Tamam. Sizi bir kontrol edeceğiz. Kan testiniz çıktı, değerleriniz normal. Kan testinde neye bakıyoruz Colene?”

“Progesteron seviyesine mi?”

“Aynen öyle. Sizinkiler normal.”

Sonra beni muayene ediyor ve kaşlarını çatıyor. “Ağır görünüyor.”

“Biliyorum.”

“Ağrınız var mı?”

“Hayır!” diyorum küçücük bir umuda tutunarak. “Hem de hiç ağrım yok. Ağrı olur muydu, eğer...”

“Her zaman değil.” Sonogramcıya başıyla işaret ediyor ve o da bilgisayara bağlı bir stetoskop benzeri şey çıkartıyor, karnıma yapıştırıp çalıştırıyor. Bebeğin hızlı ve ısrarcı kalp atışı odayı dolduruyor.

Tüm gücümle yumruklarımı sıkıyorum.

Şimdi ekrandaki şekillerin oynadığını görebiliyorum. Yine o uzaylı tüpleri yığını ve hareketleri. Hareket iyi olmalı. Hareketler ve kalp atışları iyi olmalı.

Sonogramcı sessizce ölçülerini alıyor sonra da arkasına yaslanıp bana bakıyor. “Bence bir sorun yok.”

“Evet, gayet olumlu görünüyor ama korkarım kanamayı ciddiye almamız gerek. Bayan Garland,” diyor doktor yanılgıyla, “size aklımdan geçeni söylememi istersiniz. Bazen hamileliğin erken dönemlerinde genetik bir uyumsuzluk düşük olma ihtimalini kuvvetlendirir. Bu ilk üç aydaki ağır kanamaların temel sebeplerindendir.”

“Var mı?” diye fısıldıyorum. “Genetik bir uyumsuzluk var mı?”

“Hayır, bilmiyorum demek istediğim eğer kanama devam ederse ve siz fetal kayıp yaşarsanız sebebi bu olacak. Olması demek gelecekte tamamen normal hamilelikler yaşamınıza da bir engel değil ayrıca.”

“Bu doğru,” diye lafa karışıyor asistan. “İyi tarafından bakın. Birçok insan bu kadar bile ilerleyemiyor hamileliğinde.”

Başımı sallıyorum, çünkü konuşamıyorum. Keşke yanımda birisi olsaydı, ben kibar olamayacak kadar üzgünken benim ve rime cevap verseydi. Yüzümü duvara dönüyorum.

Hastanenin dışında yavaşça ve dikkatlice elimi havaya kaldırıyorum, bir taksi yanaşıyor. Eve kadar yavaş ve dikkatli kullanıp kullanamayacağını soruyorum. Kullanabilecek, kullanıyor.

Evde Dr. Sokolowski'yi arıyorum. Yine hemen telefona geliyor.

"Bayan Garland, tüm testlerin iyi olduğuna dair bir elektronik posta aldım. Aradığınız için teşekkürler. Bence yatağa geçmelisiniz."

"Yataktayım."

"Muhteşem. Hâlâ kanamanız var mı?"

"Evet."

Tekrar bir sessizlik. Penceresine gidip tekrar çatılara hüznüle baktığını hayal ediyorum. "Bebeği düşürme ihtimalin var canım. Hazırlıklı olmalısın."

Bekliyor. Hiçbir şey söylemiyorum. Tekrar konuşuyor, daha canlı.

"Ama düşürmeyebilirsin de. Benim tavsiyem, eğer mümkünse iki üç gün yataktan çıkmaman ve kanamayı gözlemlemen, sana birilerinin göz kulak olması gerek. Orada olabilecek insanlar var değil mi ya da hep yanında olabilecek bir kişi? Bu önemli."

Dr. Sokolowski'nin şimdi olduğundan daha da üzülmesini istemiyorum, bu yüzden "Evet. Evet, var. Teşekkürler doktor." diyorum.

Mitchell beni arayıp ne olduğunu soruyor. Kanamayı ve hastaneyi anlatıyorum. Kanamanın ne demek olduğunu soruyor.

"Doktorlar bir ihtimal, benim... bebeğin..."

Neden korktuğumuz şeyleri söyleyemeyiz? Sanki kelimeyi söylemek ruhu alıp ete kemiğe büründürüyormuş gibi. Sanki hepimiz sihre inanırmışız gibi.

“Neredesin?” diyorum. “Sana ihtiyacım var.” Benim düşünmememe fırsat kalmadan kelimeler çıkmış gitmiş bile.

“Beş dakika içinde bir toplantıya gireceğim, sonra yine dersim var. İlk fırsatta geleceğim.”

Tükenmiş hissederek arkama yaslanıyorum. Bu da bana ders olsun.

Eğer günlerce yataktan çıkmayacaksam insanların bana yardım etmesi için bir düzen oluşturmam gerek, John ve Yoko gibi.

Neredeyse yatağa girdiğim anda New York’la bağlantımın kesildiğini hissediyorum. Bundan önce hep uyum sağladığımı düşünmüştüm -metroyu yakalamak için koşarken, yürürken içtiğim kahveyi almak için acele ederken, zamanında işe yetişmek için Broadway’den aşağı koştururken, Colombia koridorlarında derse zamanında gitmek için depar atarken, insanlarla onların dersleri ve garsonluk yaptıkları saatler arasında görüşebilmek için tek şanssız olduğundan onlarla sabah kahvaltılarında ya da öğlen ikide lokantada buluşurken, taksi durdurmak için el sallarken, trafikte kalmasın diye dua ederken, açılış gecesi tam sekizde o galeride olmak için söz verirken, ya da dokuzda bu barda- herkes gibi, şurada şimdi, on dakika önce, dün olmanız gerekirken. Acele etmek de şart değil sadece hayatınızın sarsıcı yeni filminin giriş müziğini duyabiliyorsunuz ve burası da New York, bu yüzden koşuyorsunuz, koşuyorsunuz ve koşuyorsunuz.

Ama şimdi kan var, bu yüzden perdeleri çekiyorum ve sabit duruyorum.

Uyumaya çalışacağım, zihin yaralarına şifa olan o merhem.

İki saat sonra tekrar uyanıyorum saat öğlen üç. Perdeler inikken bile oda aydınlık, kış güneşi geçen gün aldığım karanfillerin yapraklarında ısıldıyor, Korelilerin sattığı en ucuzlardan. Çiçekleri göremiyorum, sadece perdedeki pembe gölgeleri var.

Acı çekmiyorum. Olabildiğince hareketsiz yatıyorum. Kendime bir kutu, beşik yapmaya çalışıyorum. Nazik ve güçlü olarak kendime içine girecek, yaşayacak bir ortam oluşturmaya çalışıyorum. Bebeğimi ona sevgi akıtarak hayatta tutmaya çalışıyorum. Uzun bir zaman geçiyor ve bundan başka hiçbir şey olmuyor.

Yirmi Bir

Kapı çalıyor. Mitchell. Kalkıyorum, hâlâ sakın akışı muhafaza etmeye çalışarak. Hareket ettiğim anda daha fazla kan aktığını hissediyorum. İçeri almak için düğmeye basıyorum ama birkaç saniye sonra tekrar çalınıyor. Bu kez hoparlöre basıyorum.

“Mitchell?”

“Hayır. Ben Luke.

“Oh,” diyorum mutlulukla. “Seni içeri alayım.”

Eve bir bakıyorum. Makul oranda toplu. İç çamaşırı yok. yıkanmamış fincan yok. Giyinik değilim ama Marks and Spencer pijamalar içinde zavallı hamile bir kızın görüntüsünün Luke’un gizli kalmış tutkularını ateşleyeceğini sanmam, bu yüzden olduğum gibi kalacağım. Ne kadar garip, Luke’un benim evimde olması.

Geldiği zaman eşikte duruyor. “Beni George gönderdi. Senin için endişeliydi. Senin orada söylediğin her şeyin ‘İngiliz dizginlemesi’ olduğunu düşündü.”

“İçeri gel,” diyorum.

Bir tereddüt yaşıyor. “Şey, hayır. İşe dönsem iyi olur. Bana iyi göründün.”

Saat öğlen üç ve ben üzerinde kocaman kapkekler olan pijamalar giyiyorum.

“Uğradım çünkü George, sana telefondan ulaşamadı. Seni rahatsız etmek istemem.”

“Luke, biraz kanamam oldu.”

İnanılmaz korkmuş görünüyor. Eğer ben de bu kadar korkmuş olmasaydım gülerdim bile. O kadar korktu ki tamponlardan ya da plasentadan bahsetsem de aynı şeydi. Bunu düşünmek bana hiç pedim kalmadığını hatırlatıyor, neyse kendime tuvalet kağıdından yapacağım artık. Düşünüyorum. Almasını *Luke*’tan istemek kesinlikle çok kötü bir fikir. Ne kadar utanacağını bir kenara bırak, bu çok samimi birinden isteyeceğiniz bir şey. Ama öte yandan, nüfusun yarısı kanıyor; bu kadar hassas olmaya gerek yok. Ve ihtiyacım var. Soruyorum.

Yüz ifadesi Zulu sonrası İngilizlerinkine benziyor. “Elbette,” diyor. “Hemen giderim. Özellikle istediğin herhangi bir çeşit var mı?”

Başımı iki yana sallıyorum. “Hayır, herhangi biri olur. Sadece kokulu olanlarından almamaya çalış. Beni hapşurtuyorlar.”

On dakika kadar sonra, sanki mümkünmüş gibi, daha da cansız görünüyor. Bana Duane Reade poşetini uzatıyor.

“Kolay oldu mu?” diye soruyorum, kibarca.

“Hayır,” diyor. “Kokulu olmayanlardan aldığıma emin olmak istedim, bu yüzden her mantıklı insanın yapacağını yaptım. Paketleri kokladım.” Burnunu hoparlör taklidi yapmak için tutuyor: ‘Güvenlik, üçüncü koridora, güvenlik üçüncü ko-

ridora!’ Bir daha bu mağazaya kesinlikle giremeyeceğim.” Can-sız adam sırttan bir adama dönüşüyor, sadece bir saniye için. “Komik bulmana sevindim.”

Buluyorum.

“Bu sağlıklı görünüyor,” diyorum elindeki kahverengi McDonald’s paketini işaret ederek. Bir kağıt poşet daha var; büyük ihtimalle bir şişe bira.

“Evet. Eğer bir araştırmacı bira ve McDonald’s’ın yemekle-rinin zararlı olduğunu keşfederse sıçtım.” Endişeli bir havayla bana bakıyor. “Ne oluyor? Sana hastanede ne söylediler?”

Her şeyin iyi olabileceğini açıklıyorum, kalp atışlarını duydu-ğumu ama doktorların düşük ihtimalinden de bahsettiğini de.

“Kalp atışı iyiymiş. Yani yatakta olman gerek.”

“Evet öyleydin, öyle diyorlar, yatakta kalmalıyım.”

Geri geri gidiyor. “Hadi yatağa dön. Ben kendim çıkarım. Git.”

Yatağa geri dönüyorum. Kendimin fazlasıyla farkındayım ama önemli değil. Önemli olan Dr. Sokolowski’nin bana verdi-ği o umut dalına tutunmak.

Kapıyı açtığını duyuyorum, kendime iyi bakmamı sesleni-yor. Ben de “Teşekkür ederim.” diye sesleniyorum. Evin kapısı kapanmıyor. “Esme?” diyor, sonra da yatak odamın kapısında beliriyor. Çarşaf çeneme kadar çekilmiş halde yatağımda uzanı-yorum. “Bir şeyler yedin mi? Şeyi fark ettiğinden beri?”

“Hayır. Aç değilim.”

Ellerini açıyor. “Ben doktor değilim ama her şeyi normal akışında tutmak iyi olurdu, doğru düzgün yemek önemli olsa gerek. Sana bir şeyler hazırlayayım mı?”

“Ben iyiyim.”

Kapının hemen yanındaki küçük sandalyeye oturuyor.

“Tatlım, hiç de iyi değilsin. Çıkıp sana yiyecek bir şeyler alacağım, bu yüzden ya bana ne istediğini söylersin ya da sana kendi istediğim bir şeyler alırım.” McDonald’s poşetini bana doğru sallıyor. Muhteşem kokuyor. Bana onu vermesini istemek çok cezbedici ama ineklerin kirpiklerinden yapıldıklarının doğru olma ihtimali de var.

“Buzdolabında bir şeyler var. Dışarı çıkmana gerek yok. Eğer bir sakıncası yoksa acaba bana bir sandviç yapar mısın? Çörek var, mozzarella var, papara da olacaktı.”

“Elbette.” Mutfğa gitmek için kalkıyor.

“Bir de birkaç kutu V8 var, ondan da getirir misin? Sen de ister misin?”

“Hayır, ben Sam Adams’dan memnunum.”

“Peki, öğle yemeğini benimle yer misin?”

“Sanırım eğer sen de istersen...”

İstediğimi göstermek için ona gülümsüyorum. Muhtemelen o gülüşten ne kadar korktuğumu anlayabiliyor, çünkü orada olmaktan utanıp garip durmayı bırakıyor ve sadece bana kapının arkasından bakıyor. Ona bebeğimi kaybetmek istemediğimi söylemek istiyorum. Aşıkam tabii ama Mitchell’la ilgili şeyleri saklarken ona karşı dürüst olmadım. Eğer bunu söyleyebilirim, tamamen dürüst olacağım. Ama söyleyemiyorum. ‘Kaybetmek’ ve ‘bebeğim’ kelimelerini aynı cümlede kullanamıyorum. Kelimelerin mistik gücü fazla kuvvetli. Riske atamam.

“Oh, Luke,” diyorum yerine.

“Biliyorum,” diyor, yumuşakça, kitapları için yas tutan Bayan Kasperek’e dediği gibi. “Biliyorum. Kalp atışı hâlâ orada. İyi olacak.”

Başımı sallıyorum ve gülümsüyorum, çünkü bunu yapmamı istiyor.

Çiçekli Laura Ashley tepsimde öğle yemeğiyle geri dönüyor. Evime aitmiş gibi durmuyor hiç. Doğruluyorum. Açım. Birası elinde ama hamburger yok.

“Seninki nerede?”

“Senin sandviçini düzeltirken yedim. Soğuduklarında lezzetlerinin bir kısmını kaybediyorlar.”

“George’la fazla uzun zamandır çalışıyorsun.”

“Biliyorum.”

V8’in bir kısmını içiyorum. Yemek yemem gerektiğini fark etmesi çok güzeldi Luke’un. Sabit durmaya odaklanınca geri kalan her şeyi unutmuştum.

“Colombia’da doktrordayken fetal kayıp yaşayabileceğimi söyledi.”

Luke hiçbir şey söylemiyor.

“Sence de şaşırtıcı değil mi? Kelimeleri öylece kullanması?”

“Sanırım senin hazırlıklı olmanı sağlamaya çalışıyor.”

“Evet ama öyleyse bile işe yaramıyor, çünkü tam tersi başına gelen şeyi yeterince ciddiye almadıklarını düşünüyorsun. Daha iyi bir şey söyleme ihtimalleri pek aklına gelmiyor. Hani ‘düşük’ diyorlar ya o da bu ara kafamı kurcalıyor. ‘Düşük’ mü? Düşmüş kadın gibi mi? Ya da elindeki bir şeyi taşıyamamış

sın gibi düzgün taşıyamadığı için düşürme kadının *suçu* gibi ? Ama, Luke, fetal kayıp -bu korkunç, şok edici- şok edici çünkü adice, zalimce ve soğuk, *'fetal kayıp yaşayabilirsiniz'* ne olacak yani 'kayıp' deyince -asla doğmayacak, ölmüş bir bebek değil de; tam olarak anlayamadığınız- bizimle bir ilgisi olmayan bir süreç mi gelecek aklımıza? Neden "Bayan Garland, bebeğiniz ölebilir" diyemiyorlar? Bu yalın ve dürüst. Bunu öbür türlü söylemekte bir meziyet, kibarlık yok ki. O hisse yer bırakmıyor; bir çeşit onu sana dokunmayan bir şey olarak görme emri veriyor ama ölürse, Luke, eğer ölürse, annesi tarafından asla kucağa alınamayacak ve ben onu asla göremeyeceğim, asla bebek gibi kokamayacak, asla gökyüzünü göremeyecek ya da bir çiçeği ve ben asla onu göremeyeceğim, Luke, asla göremeyeceğim..."

Kollarına almış beni. Salak bir on dokuzuncu yüzyıl karakteri gibi ellerim yüzümde ağlıyorum. Hâlâ ağızımda bir parça çörek var ve yutamıyorum. Bir de sakın kalmaya çalışıyordum.

Luke, "Hepimiz sana elimizden geldiğince yardım edeceğiz, Esme. Eğer seni sabit tutarak bebeğini kurtrabileceksek, hepimiz seni çok, çok sabit tutacağız."

GİTTİĞİNDE tekrar sabit durmaya ve bebeğe sevgi akıtmaya odaklanıyorum. Acaba bu da bir çeşit dua sayılır mı? Dua gibi hissettiriyor. Uzun zamandır hiç ona benzer bir şey yapmadım, gerçi hâlâ İngiltere'de üniversite okurken bir grup beni kapanlarına kısırmaya çalışmışlardı. Ve eğer başınız belada değilken Tanrı'ya özel bir ilginiz yoksa biraz yardıma ihtiyacınız varken ona inanmaya karar vermek bana gayet adil geliyor. Bu yüzden dua etmek yerine bunu yapıyorum. Broadway trafiği dışarıda uğuldarken sessizce yatıyorum.

Burada kimse yokken, bebeğin gücünü aldığı, benim henüz ne olduğunu anlamaya başladığımı tam olarak söyleyemesem de, kuvvetli bir şey olduğunu düşünmek daha da kolay; bu yoğunlaşma sanki gerçek bir kuvvetmiş gibi, makinelerle ölçülebilir gibi. Müzik istemiyorum, bilgisayar da, radyo da, sessizliğimizi bölecek hiçbir şey. Eğer sessiz kalırsam, ona ulaşabilirim ve o da bilir ve yaşar.

Dersleri bitince Stella geliyor ve bana akşam yemeği almayı teklif ediyor ama ben Mitchell'ı beklemek istiyorum. Benim için yemek pişirmeyi bile teklif etti ama umarım o kadar vaktimiz olmaz, çünkü önce öğrenmesi gerek. O geldiğinde yataktan çıkmama gerek kalmasın diye anahtarımı çoğaltmaya gittiğinde elinde Whole Foods'dan iki yemyeşil içecek geri dönüyor. Birini yudumluyorum. Birisinin bahçesini içmek gibi .

Yatağın ucuna tünüyor, insanlarla mesajlaşırken mesajlar ve tweetler ya da yaptığı her neyse onların aralarında benimle konuşuyor. Bunu öyle gamsız bir zerafetle yapıyor ki minnettarlığımı söylemek için tüm çabalarım karavana vuruyor.

“Şimdiye kadar Mitchell'ın burada olacağını düşünmüştüm,” diyorum ona. “Sence başına bir şey gelmiş olabilir mi?”

“İnsanlar geç kaldıklarında genelde ölmüş olmazlar.”

“Bazen olurlar,” diyorum.

“Mitchell ölmedi, bir yerde bilinci kapalı halde de yatmıyor. Gelecektir. Sadece çabuk olmayacak.” diyor.

O bunu söylerken kapı çalıyor. Stella tatlı tatlı gülümsüyor, sonra da açmak için gidiyor.

Mitchell koca bir buket çiçekle görünüyor. Korelilerin repertuarından değiller, yakınlardaki başka şarküterilerdekilere de benzemiyorlar. Gerçek bir çiçekçiden almış olmalı.

“İyi misinin, Bayan Esme Garland?” diyor. Çiçekleri kaldırıp, “Bunları üzümlere tercih edeceğimi düşündüm.” Tam burada beklenen fotoğraf makinesi sesi geliyor ve Stella kamerasını indiriyor. “Teşekkürler,” diyor.

Beni öpmek için eğiliyor Mitchell. Stella çiçekleri olup biteni onaylamayan bir uşak gibi alıyor. “Bunları kendi evimde hallederim. Bana ihtiyacınız olduğunda mesaj atın.”

“Ah, Stella yardımların için çok teşekkürler,” diyor Mitchell. “Esme iyi olacak.” Bana dönüyor. “Evet, şimdi, seni halledelim. Neye ihtiyacın var?”

Stella dönüyor ve Mitchell’a arkadan, “Hiçbir şeye ihtiyacı yok çünkü diğer insanlar tüm gün yanında ona yardımcı oldular. Dükkânın haberi var, hocalarının haberi var, alışverişini de hallettim, her şey tamam, o iyi.”

“Harika. Bu harika,” diyor Mitchell. Bana bakarken gözlerini dalga geçercesine deviriyor.

“Esme, çiçekleri sabah getiririm. Akşamları odanda durması gerek, çünkü o vakitlerde daha fazla karbondioksit veriyorlar.” Gözlerini Mitchell’a kaydırıyor. “Üzüm daha iyi olurdu.”

“Teşekkürler,” diyorum, “ve bugün yaptığın her şey için de teşekkür ederim.” Umursamaz bir el işareti yapıyor. Gittiğinde Mitchell, “Üzüm mü? Senin şu lezbiyen arkadaşın *durmadan* benim fotoğraflarımı çekiyor. Haberin olsun.”

“Herkesin fotoğrafını çeker o.”

“Hayır çekmiyor. Benim hayvani cazibeme karşı koyamıyor.”

“Bence sanin hayvani cazibene karşı bağışıklığı oldukça güçlü.”

Kafasını sallıyor. “Öyle bir kadın daha anasının karnından doğmadı. Hey, açlıktan ölüyorum. Sanırım normal yemek yiyebiliyorsun? Sana tavuk suyuna çorba almama falan gerek yok değil mi?”

“Bana tavuk suyuna çorba almama gerek yok. Normal yiyebilirim.”

“Süper haber. Kurt gibi açım. Meksika yemeği ısmarlayayım mı?”

“Olur,” diyorum, hem bezginim hem de canım çekiyor.

Menüleri alıp oturuyor sonra, “O pijamaların içinde çok seksi görünüyorsun. Daha önce görmemiştim.”

Pijamalarımı bakıyorum. Pamuklu, açık mavi renkte ve üzerinde kapkekler var. Onlardan utanıyorum.

“Dalga geçme,” diyorum.

“Hayır, masum görünüyorsun, açmamış bir çiçek gibi.” Numarayı çeviriyor, cevap vermelerini beklerden kaşla göz arasında, “Sakın içeriye erkek alma.” diyor.

Emri verdikten sonra, “Ne oldu?” diye soruyor.

“Hiç,” diyorum.

“Nasıl hissediyorsun?” Bunu sorarken bana bakmıyor ama iPad’ini çıkarıp kaşlarını çatıyor. Gerçek bir soru gibi gelmediğinden cevap vermiyorum. Bir mendil çıkarıp titizlikle camı ovalıyor.

“Ah,” diyor, arkasına yaslanıp ekranı izlerken.” Bu daha iyi. Yeniden doğmuş gibiyim.”

“Ben de,” diyorum. Ona sırtıyorum, çünkü bence çok komik.

Şüphesiz iPad’inin üzerinden bana bakıyor. Bir an sonra bana doğru gelip yatağın üzerine oturuyor ve bir kolunu üzerine atıyor.

“Görüyorsun değil mi?” diyor, “Her şeyi olabildiğince normal tutmaya çalışıyorum. Bunu görüyor olmalısın? Paniklelemek çok önemli. İyi olacaksın. Hepimiz iyi olacağız.”

Yemekten sonra beni yalnız bırakıyor ki dinlenebileyim. Tüm geceyi bebeği kaybetmemle sonuçlanacak o ani ve çaresiz acıyı bekleyerek geçiriyorum ama gelmiyor. Onun yerine ertesi gün geliyor ve ben yatak istirahatının perdelerin kapalı kalması anlamına gelmediğine karar veriyorum ama açtığım zaman solgun beyaz bulutlardan bir battaniye beni karşılıyor ve bana evimi hatırlatıyor. Tekrar kapatıyorum.

Bence yatak istirahati işe yarıyor. *Eminim*, bebek hâlâ yaşıyor. Muhtemelen ne kadar uzun yaşarsa, o kadar fazla yaşama ihtimali var. Kanama da hissetmiyorum.

Eğer işe yaramazsa böyle düşünmeye devam ettiğim için daha da üzüleceğim. Bana öyle geliyor ki ancak benim iradem, benim sevgim, benim bedenim kurtarabilir onu. Sevgi güvenilebilecek kadar güçlü tek kaleymiş gibi. Bu hiç işe yaramış gibi. Eğer sevgi bizi kurtarabilecek olsaydı trajediler olmazdı ki? Sevgi savaşlarda öldürülen askerleri kurtaramaz. Agincourt'ta da kurtarmadı, Afganistan'da da kurtarmadı; bunun yerine annelerin oğulları için akıttığı sevgiler akmaya devam ediyor, alıcıları olmadan, boşluktaki ışık gibi, sonsuz ama asla geri dönmeyecek. “Ailelerine haber verildi,” diyorlar haberlerde, bir başka yirmilik gencin daha boş yere öldürülüğünü duyurduklarında. “Akrabaları,” diyorlar daha çok, çünkü ‘aile’ daha çok acı çekiyor. Bir hükümet üyesinden ciddi bir surat ifadesi görüyoruz, çimento gibi sabit ve benim yaşlarımda ya da belki daha genç bir adamın gülümseyen suratını, kısa saçlı ve üniformalı. Bazen gülümsemiyorlar da ciddi duruyorlar, sanki ciddi bir yükün al-

tına girdiklerini gösterircesine. Birinci birlik, ikinci birlik. Kraliyet Askerleri. Wootton Bassett. On dokuz yaşındaydı, on sekiz yaşındaydı, yirmi bir yaşındaydı. Komutanı onun için şöyle söyledi. Derin bir üzüntüyle. Çok özlenecek.

Sevgi bir işe yaramıyor, sevgi kimseyi kurtarmıyor, sevgi kimseyi kurtaramaz.

Ama ben yine de kalkıp, kütüphaneye gidip var olan şans da mı tepeyim? Hayır.

İnanılmaz bir dikkatle banyoya gidiyorum. Hâlâ kanamam var. Muhtemelen dünkü kadar çok değil ama umudum gerçeğin önüne perde çekiyor olabilir.

Alman disipliniyle yatağa geri dönerken Stella Yatak Vakti adında bir bitki çayıyla geri dönüyor.

“Biliyorsun normalde koca karı ilaçlarından ziyade tıba inanırım ama bu çay bir harika. Uyumama yardım ediyor. California’da bile üzerine sağlık uyarısı yazmamışlar, bu yüzden güvenli olmalı. Dinlenmene yardımcı olur.”

“İçinde ne var?” diye soruyorum.

Okuyor. “Kedi otu ve sarı kantaron varmış. Sanırım bunalımı tedavi ediyor.”

“Bunalımı değil, ayaklanmayı tedavi ediyor,” diyorum. Aslında söylemeye çalıştığım şey ‘iktidarsızlık’ ve bir yandan da ereksiyon hakkında bir şeyler. Gülmeye başlıyorum. Niyeyse her şey komik geliyor. “Neydi ya, dilimin ucunda...”

“*Sertleşme sorunu* ki pek ihtiyacım olan bir kelime kalıbı değil kendisi. Ben ısıtıcıyı çalıştırayım.”

Beni neşelendirecek/uyutacak/sertleştirecek içeceği yaptıktan sonra derse gitmesi gerek. Tekrar sessizlikteyim ve dün

yaptığın şeyin aynısını yapıyorum, çünkü sabit durup umut etmekten başka yapacak bir şey kalmadı.

Luke iyi miyim diye telefon ettiğinde akşam olmak üzere. İyi olduğumu söylüyorum, bu durumda uğramayacağını söylüyor. Nerede olduğunu sorduğumda Broadway’de 116. Caddede olduğunu söylüyor. Benden üç dakika kadar uzakta.

“O zaman gelsene,” diyorum.

“Ah, hayır, bir şeye ihtiyacın yoksa...”

“Var, var, şeye...”

Elma demek istiyorum ama bence elma demek uygunsuz olacak. Başka bir meyve düşünüyorum.

“... dilimlenmiş karpuz,” diyorum. “Köşedeki şarküteride hazır kesilmişini satıyorlar.”

“Karpuz falan ihtiyacın yok. Hem donmuş olacak. Dışarısı buz gibi.”

“İhtiyacım var! İçinde özel vitaminler var. Hem renklerin jakstapozisyonunu seviyorum.”

Luke iç çekiyor.

“Tamam. Dilimlenmiş karpuz bulduğumda kapıyı çalarım.”

New York’a gelmeden önce Cambridge’deki hocalarımdan biri buranın en büyük bonuslarından birinin sabah üçte turp alabilecek olmamız olduğunu söylemişti. Bu pek benim aklımı cezbeden şeyler arasında sayılmazdı ama hocamız doğma büyüme Doğu İngiltereliydi ve haliyle kök sebzelere özel bir ilgisi vardı. Ama birden bire canımın karpuz istemesinin üzerine birazdan kapımda karpuzun bitecek olması fikri çok memnun edici. Bir yandan da psikolijik olarak çöküntüye uğraticı olsa

gerek. Ne istersek isteyelim sahip olabileceğimizi düşünmeye başlıyoruz.

Luke geldiğinde elinde bir gitar ve yarım karpuz var.

“Dilimlenmiş yoktu,” diyor. “Yatağa geri dön. Sana kesip getireceğim.”

“Neden yanında gitarın var?” diye soruyorum ona elinde beyaz bir tabak ve kocaman kırmızı bir dilimle geldiğinde. “Yoksa bana mı çalacaksın? Halk ozanı gibi?”

“Hayır. Konserim var.”

“Cidden mi?”

“Evet -birkaç grupla birden çalışıyorum- bu gece de bir konserimiz var.”

“Süpermiş. Nerede?”

Luke rahatsız görünüyor. Odanın etrafına bakıp sonra, “Brooklyn.” diyor.

Luke merkeze biraz uzakta oturuyor. Ona evinden bu kadar uzağa gelmesinin ne kadar hoş olduğunu söylemek üzereyken bu kadar rahatsız görünmesinin sebebinin bu olduğunu fark ediyorum. O kibarlığının övülmesinden hoşlananlardan değil.

Kocaman karpuz diliminin birazını yiyorum. Çekirdekleri Luke’un önünde tükürmek istemediğimden besleyici olduklarını umarak yutuyorum. Neden elma demedim ki?

“Neyse bugün nasılsın?” diyor. “Daha iyi mi?”

“Daha iyi,” diyorum. “Tamamen durmadı ama bence daha iyi. Doktoru arayabilirim.”

“Yine de acele etme. Emin ol önce.”

Yine çok nazik görünüyor. Kot üzerine beyaz keten gömlek giymiş, onu daha bronz gösteriyor. Hormonları unutmamam gerek neredeyse herkesi çekici bulmamı sağlıyor. Daha geçen gün Richard Nixon'la ilgili ilginç bir rüya gördüm mesela ama en iyisi hiç olmamış varsaymak.

“Luke, hormonların hiç içinde dans edip aklını bulandırmıyordur değil mi?”

Omuz silkiyor. “Nereden bilebilirim ki?”

“Hamileyken sana yapmadıkları şey kalmıyor. Bu sabah, Afganistandaki askerler için öyle içlendim ki bilirsin, ölen İngiliz ve Amerikalılar için? Bir anda oldu. Hormonlardan olsa gerek.”

“Ya da empati.”

“Ve dank etti, ne kadar korkutucu olacağı...” Tanrılar düzeltme yapmam için beni zorluyor; anne olmanın, ne kadar korkutucu olabileceği...

“Evet. Evet.”

Kalmasını istiyorum ama alışılmadık şekilde hiç konuşmak istemiyorum. Pek umurunda değil gibi. Sessizlikte uzun bir süre kalıyoruz. Sonra, “Belki de gitsem iyi olur...”

“Eğer vaktin varsa, bir şeyler çalar mısın? ‘You’ve Got A Friend’i çaldığın zamanki gibi?” diyorum.

Başını arkaya atıyor, yüzü biraz yana dönük, yine rahatsız.

“Gerçekten çalmanı çok isterim,” diyorum utangaçlık gibi görünen o şeyi üzerinden atması için.

“Esme, bir şey oldu. Sana söyleyip söylememek konusunda emin olamadık.”

Bekliyorum, korkuyla, çünkü çok ciddi duruyor.

“Dennis.” Duruyor. Elimle ağzımı kapatıyorum.

“O öldü canım. Amsterdam’da bir bodrum katında bulundu.”

“Kim yapmış?”

“Bilmiyorum, diğer sokak adamları. Tee DeeMo’ya söylemiş. Bu sabah morga kaldırmışlar.”

“Ne olmuş?” diye soruyorum. “Ne zaman olduğunu düşünüyorlar? Niçin ölmüş?”

Sorduğum soruların hepsi anlamsız ama sorulması gerek. Luke’un cevapları bilmesini istiyorum, ona *İşte! Haksızsın, yanlış cevap verdin. Bu yüzden ölmüş olması mümkün değil.* diyebilmek istiyorum.

“İncelemesini yapan görevli altın vuruş olduğuna kanaat getirmiş ama henüz kesin değil. Yanında iğne bulmuşlar.”

“Ama bu doğru olamaz ki o alkolikti.”

“Evet. Ama bir tanesine yönelmenin kural olduğunu sanmıyorum.”

Çarşaflara bakıyorum, Dennis’i düşünüyorum, DeeMo’ya gülüşünü, çöregini nasıl yediğini.

“Başka bir şey olamaz mı? Açlık mesela?”

Luke ellerini kenetleyip onalara dayanıyor. “Açlık, soğuk, uyuşturucu, içki hepsi mümkün, herhangi biri olabilir. Üzgünüz. Hepimiz onu severdik.”

“Evet Luke, onu uzun süredir mi tanıyordun?”

“Aynen. Yıllar oldu. Garip ama gerçek.”

“Senin için zor olmalı. Üzgünüm.”

“Ben iyiyim.”

“Cenaze için hazırlanmalıyım.”

Şaşırmış görünüyor. “Esme, cenazesi olmayacak ki. Muhtemelen onu kimsesizler mezarlığına gömecekler. Hart Adası’ndakine büyük ihtimalle. Onların cenazeleri olmaz.”

Neden bahsettiğini anlamıyorum, Ada falan.

“Birini cenaze olmadan nasıl gömebilirler ki?”

“Evsizler için böyle işler, kimliği belirsiz olanlar ve ailesi olmayanlar için de. Kimse Dennis’in soyadını bile bilmiyor.”

“Ama bir kızı vardı. Hem neden kimliği bilinmeyenler için dua edilmesin ki?”

Tekrar şaşkın görünüyor. “Bunu bilmiyordum, kızı olduğunu. Kızı hakkında bana hiç bir şey anlatmadı. O, bilirsin uydurmuş olabilir. O devamlı yalan söylerdi. Adını biliyor musun?”

“Josie’ydi.”

“Josie..?”

“Ben onun soyadını hatırlamıyorum. Düzgün bir cenaze ne kadar tutar?” diye soruyorum.

İç çekiyor. “Esme, sana söylememeliydim.”

“Evet, söylemeliydin. Söylemelisin. Ne kadar?”

“Canım, yapamayız. Bu, bilmiyorum, binlerce dolar olmalı. George’a da sorma, bu ara sıkışık olmasına rağmen yapmaya çalışır.”

“Mitchell’a sorabilirim,” diyorum. Cevap vermiyor.

“Mitchell’a soracağım,” diyorum. Diyorum çünkü ilk söylediğimde kulağa çok yanlış geldi. Luke hâlâ sessiz.

“İnsan hakları diye bir şey yok mu?” diye soruyorum. “Demek istediğim,” -burası Amerika, tüm insanların eşit yaratıldığı yer; nerede yaşamış olursan ol ya da nasıl- “öldüğünde bir cenazen de mi olamayacak?” Aptal gözyaşları tekrar dolaşıyorlar.

“Ağlama,” diyor. “Canım, ağlama. Hepimiz kadar Dennis de o bebeğin sağlıklı olmasını istemişti.”

“Hayır, ağlamıyorum,” diyorum onları silerken.

“Ağlamayan birine göre çok fazla ağlıyorsun.”

“Biliyorum. Dennis’i severdim, hepsi bu.”

“Ben de onu severdim.”

İkimiz de sessiziz. “Luke, Dennis’in hatırası için bir şey çalar mısın? Bu da bir çeşit cenaze gibi olur.” diyorum.

Luke inanılmaz rahatsız görünüyor.

“Bilmiyorum. Görünen o ki hayır, yapamam.”

“Ah lütfen. Lütfen. ‘Dany Boy’u söyle.”

“Bir telim kopuk.”

“O teli kullanmayan bir tonda çalamaz mısın?”

“G teli,” diyor.

Anlıyormuş gibi başımı sallıyorum.

Luke, “Dinle, aslında tel kopuk falan değil ama yapamam, Dennis için bir şarkı söyleyemem. Doğru gelmiyor. Çok saçma geliyor. Ama istersen bebeğin için bir şeyler çalabilirim?”

Gitarını alıyor.

“Ellerin ayı ellerine benziyor,” diyorum.

“Ayıların elleri yoktur.”

Telleri çekiştiriyor ve tatlı, yavaş bir melodi çalıyor.

Yastıklara uzanıp dinliyorum ve evrene yolluyorum, nereye gitmek isterse. Hüznün içinde bir huzur tomurcuklanıyor.

Melodiyi bitirdiğinde, “Bu çok güzel Mozart mı?” diyorum.

“Hayır. *Lady and the Tramp*.” Ayağa kalkıyor sonra da, “Esme.” diyor. Camdan dışarı bakıyor. “Kar yağıyor,” diyor.

Kocaman, yumuşak taneler düşmekte. Yataktan çıkıp cama gidiyorum.

İngiltere’den çok daha hızlı ve çok sayıda düşerlerken, inişlerini izliyoruz. Orada, yere ulaşabileceklerini umut ederek izlersiniz, sonra da ıslak zeminde erir giderler; buradaysa düştükleri yerde kalıyorlar. Dakikalar içerisinde bembeyaz bir dünyadayız. Parlak, porselen beyazı ışıklar odayı dolduruyor.

“Çok güzel,” diyor Luke. “Broadway bile.”

“Özellikle Broadway,” diyorum.

“Evet, belki de haklısın.”

“Dışarı çıkmak, işime gitmek istiyorum,” diyorum.

“Çok yazık. Sen iyileşene kadar olmaz. Sana kar fırtınasında koşturasın diye yardımcı olmuyorum ben.”

Teşekkür etmek için ona dönüyorum ve bu iki kelimeye ne kadar içten olduğumu katmaya çalışıyorum. Elim koluna koyarak söylüyorum. Luke’a hiç dokunmam normalde. Gözlerinde okuyamadığım bir ifade var. Sonra saatine bakıyor ama saatin kaç olduğunu ben biliyorum, gitme vakti.

“Gitsem iyi olur,” diyor. “Kar da yağıyor konsere gitmek...”

Dönüp gitarını alıyor, kılıfına koyuyor. Ben kıpırdamıyorum.

“Yatağa dön,” diyor sonrasında başını sallayarak.

“Gideceğim,” diyorum. “Teşekkürler, Luke.”

“Hoşça kal,” diyor.

Kapı arkasından kapanıyor. Yatağa dönüyorum ve karı izlerken ona dokunmamı geri alabilmeyi diliyorum. Hoşlanmadı pek.

Şimdiye kadar gördüklerimin hepsinden daha da kalın bir tabaka var. Park halindeki arabalar bile kara bulanmış. Müsait olan her yatay boşlukta ne kadar küçük olursa olsun derin bir kar yığını var. Trafik gittikçe azalıyor ve yavaşlıyor, akşama doğru sadece otobüsler kalıyor, sonra onlar da gözden kayboluyorlar; acaba onları durduracak bir hava felaketi uyarısı mı yapıldı diye düşünüyorum ama buna rağmen ne internetten kontrol etmek istiyorum ne de radyoyu açmak. Bu yoğun sessizlik fazlasıyla değerli. New Yorkluları durduracak bir şeyi hayal etmek pek kolay değil ama işte, durdular. Tüm şehir karlarla kaplı ve yasaların hiçbirisi işlemiyor. Hareket etmek istemiyorum, zaman diye bir şeyin olmasını istemiyorum. Hep daha yeni karlarla kaplanmış bir dünyada yaşamak istiyorum.

Tüm gün izliyorum karı. Luke’la ilk tanelerin düşüşünü ve mavi posta kutusuna, trafik ışıklarına ve Korelilerin marketinin yeşil brandasına yerleşmelerini gördüm ve karanlık düşene kadar derin, yumuşak ve sükun veren şekilde düşmelerini izlemeye devam ediyorum. Camı açıp uzanan elimde erimelerini hissediyorum. Sonra biraz sarkıyorum. Broadway. Yeni tutmuş kar içindeki Broadway. Bazı zamanlar hayatta olduğunuzu daha fazla hissedersiniz, yaşamanın korkunç olduğundan değil de muhteşem olduğundan acı verici olduğunun farkında olarak.

Kaç farklı insana yağdığını düşünüyorum. Riverside’daki evsizler sığındıkları tünele doğru gelmeyeceğini umarlarken onların

üzerine nasıl yağdığını, yüksek camlarından yüksek perdelerini çekmeden önce karı izleyen 5. Cadde'deki zenginlere nasıl yağdığını ve milyonlarca başkasını; köpek yürütücülerini, doktorları, avukatları ve aşıkları. Chrysler Binası'nın parlayan gümüşüne, Bowery'nin kümes telleriyle çöp kutularına, Guggenheim'ın kıvrımlarına, George Washington Köprüsüne, kütüphane aslanlarının asil kafalarına, Özgürlük Anıtı'nın meşalesine ve Hudson Nehri'ne nasıl düştüğünü hayal ediyorum, karanlık sudaki beyaz kar taneleri. Tüm Manhattan, tüm New York tepemize yağan, bedava ve kazanılmamış bereket gibi yağan karla beraber şekil değiştirmiş olmalı. New York'u hayata döndüren yavaş bir baygınlık.

Luke buradayken başlayan huzur yağan kar gibi yerleşiyor. Bu karın sadece kar olduğunu biliyorum; bir dilekçeye basılan ilahi bir mühür ya da bana cevaben verilen bir hediye değil. Yine de yüzümü karı kabul edercesine havaya kaldırıyorum, yüzümü kaldırıp olabilecek, bebeğin başına gelebilecek her şeyi kabul etmek bilgelik olamaz mı? Eğer onu kaybedersem yas tutmalı mıyım? Evet, tutmalıyım ve tutacağım da, eğer kaybedersem. Ama bu kar, bu lütuf -benim için değil ama hepimiz için- bana odaklanmamız gerekenin başımıza gelen değil de ona nasıl karşılık verdiğimiz olması gerektiğini düşündürüyor.

Söylemesi kolay tabii, hele böyle bir gecede. Bu huzur, bu bilgelik biliyorum ki tehlikenin geçmiş olması hissinden kaynaklanıyor; eğer bir dahaki sefere kontrol ettiğimde yine kanla karşılaşsam, bu kez hayra yormaktan ve tevekkülden eser kalmayacak.

Telefon çalışıyor, arayan Mitchell, iyi miyim diye yokluyor. İyi olduğumu söylüyorum. İyi olup olmadığımı kendi gözleriyle görmek için yağmur çamur demeden geceyi yarıp bana geleceğini söylüyor.

Yirmi İki

Sabah erkenden küreme sesine uyanıyorum. Uzanarak bir süre küreğin kaldırımında çıkardığı ritmik gıcırtıyı dinliyorum. Bu da bana Manhattan yerine İngiltere'yi hatırlatan bir başka ses. Nedendir bilmem, İngiltere'de daha sık mı bir şeyleri kürüyorlar acaba? Koreliler birbirlerine haykırıyor ve İspanyolca da duyabiliyorum; şarküteride çalışan İspanyollar var, karpuzları dilimliyor ve güllerin solan yapraklarını ayıklıyorlar ki New York bir mükemmellik rüyası içinde yaşayabilsin. İş varmaları muhtemelen çok zor olmuş olsa da, sesleri bugün mutlu geliyor ve saat daha sadece altı buçuk. Tekrar pencereye gidiyorum ve İspanyollardan birinin kartopu yapmak için biraz daha kar küredliğini görebiliyorum. Ölümcül bir isabetlilik ile iş arkadaşının yün beresine doğru nişan alıyor, o ise kendi intikam kartopunu yapmak için bağırıyor ve eğiliyor. Karın içinde bir kanal açmışlar, şimdi iki dik tümseğin arasında bir patika var. Hâlâ trafik yok.

Kontrol ettiğimde, hiç kanamam yok. Tehlikenin geçtiğini birilerine söylemeye utanacağım saçma bir kesinlikle eminim. Ama Dr. Sokolovski iki ya da üç gün demişti, bu yüzden karın

cazibesine rağmen bugün de evde kalacağım. Stella bana tweetler rapor edip, yiyecek bir şeyler getirip beni güldürerek sürekli gelip gidiyor. Luke gelmiyor. Gelmeyeceğini biliyordum. George ise iyi olup olmadığını kontrol etmek için arıyor.

Öğle yemeğinden sonra, olup biteni söylemek için Dr. Sokolowski'yi arıyorum. Sesi memnun geliyor.

“Yatakta kalmam gerekiyormuş gibi hissetmiyorum...”

“Bence de, bence de. Eğer kanama durduysa ve ağrın yoksa, daha fazla yatakta kalmaya gerek yok derim. Kalkabilirsin. Yarın gel ve beni gör. Her şeyin iyi olup olmadığını kontrol edeceğim.”

ERTESİ GÜN onu görmeye gidiyorum. Her şey yolunda artık. Yolunda olmayan tek bir şey var, o da Dr. Sokolowski'nin emekli oluyor olması.

“Estonya'ya dönüyorum,” diyor. “Amerika daha iyi, buna kuşku yok ama ülkemi özlüyorum.” Birden bana gözleri ışıltıya bakıyor, göçmen-göçmene. “Bu da aşk, değil mi?” Geri döneceği için sevindiğini söylüyorum. Geçen sefer gördüğüm-den çok daha neşeli görünüyor.

“Bu yüzden sana,” diyor “bir değişiklik önereceğim, bu değişiklik için bir fırsat. Hiç geç kalmış sayılmayız. Bence ebelerle çalışmaya başlamalısın.”

“Ebelerle mi?”

“Manhattan Ebeleri. West End 87. Sokak'talar. Git de bir görüş. Seveceksin.”

“Sizin yerinize birisi gelecek mi?”

“Olacak ama kim bilir bu ne demek. Bu kadınlar iyidir. Fakat Anya, sana o kadar çok ahududu yaprağı çayı içerecek ki, yeşile döneceksin.”

“Neden kırmızıya değil?”

“Yaprak çayı. Yapraklar yeşil olur. Çay servisi rahatlatıyor. Bebek hop diye çıkacak!” Birazcık rahatsız edici bir kayma sesi çıkarıyor. “Ama sakın daha içme. Beşinci aydan itibaren. Az kaldı sayılır.”

Bana Manhattan Ebeleri’nin kartını veriyor. Kapıyı benim için açıyor ve ona kısacık sarılıyorum. Bunu yapmamız uygun-suz kaçıyor mu emin değilim.

“Umarım Estonya’da harika vakit geçirirsin,” diyorum. “Harika bir hayat.”

“Seni gitmeden göreceğim,” diyor el sallayarak. İkimiz de bunun olmayacağını biliyoruz.

Dışarıda, Dr. Sokolowski’nin bebeğin iyi durumda olduğunu söylediğini söylemek için Mitchell’i arıyorum. Ona ebelerden de bahsediyorum, sesi kuşkulu geliyor.

“Ebe lafı bile içimi ürpertiyor,” diyor. “Kulağa çok ortaçağ işi geliyor. Sanki birisi kazanlar kaynatıp büyüler yapacakmış gibi. Bu kadar eski moda olmayı bırak. Bir obstetrisyen bul.”

“Obstetrisyen, aynı şey için farklı bir isim. Siz erkekler sadece ebe yerine Latince, hoş bir terim kullanmaya ve mesleği kadınlardan çalmaya karar verdiniz,” dedim.

“Ve hijyenik bir ortam sağladık.”

“Ve cerrahi pensler.”

“Lütfen.”

“Dr. Sokolowski bu kadınları seviyor, Mitchell ve o bir *erkek*. Her neyse, gidip onlarla görüşeceğim.”

İçini çekti. “O kadar inatçısın ki. Neden inatçı birini seçtiysem?”

“Sana söyleyecek başka bir şeyim var. Üzücü bir şey.” Ona Dennis’i anlatıyorum.

“Gerçekten mi? Bir bodrum katında? Aşırı doz mu almış?” diyor.

Bilmediklerini söylüyorum ve cenaze için kenarda parası olup olmadığını sormak için doğru bir zaman olmadığına karar verdim. Eğer varsa, en azından kızına verecek külleri olurdu elimizde, tabii kızını bulabilirsek.

Luke’un neden bahsettiğini anlamak için Hart Adası’nı internette arıyorum, başka bir yol bulamazsak Dennis’i gömecekleri yeri. Gerçekten okuması çok üzücü bir konu. Belediye evsizleri buraya gömüyor, tutukluları ve aynı zamanda bebekleri de. Onları toplu mezarlara gömüyorlar. Eğer bebeğiniz New York’taki bir hastanede ölürse, acı ve ıstırap içinde, ne yaptığınızı bilmeden üzerinde ‘şehir cenazesi’ yazan bir kağıdı imzalayabilirsiniz. Bu da demektir ki sizin çocuğunuz, bebeğiniz, o adaya götürülecek ve başkalarıyla beraber bir hendeğe istiflenecek. Kulağa korku filmi gibi gelse de olan bu.

Gece sağanak yağmur yağdı ve böylece New York bir kez daha şekil değiştiriyor; bu sefer beyaz bir harikalar diyarından, kaygan, gri bir buz, su ve çamur kütesine dönüşüyor. Bu kütlelerden her yerde, sanki sonsuza dek yetecekcesine vardı. Ama sonraki gün, gün ışığında, yeniden Columbia’daki ilk sabahım için Broadway’a adım attığımda, buzlu kütleler kaybolmuş, şe-

hir baştan aşağı yıkanmış gibi ve yeniden parlar halde. Vızır vızır sarı taksiler geçmekte; insanlar yün şapkalara ve atkılara sarınmış farklı yönlerde hareket; mavi gökyüzü hatırladığımdan daha da mavi ve kızılar daha da kızıl. Karpuzcu şarküterideki İspanyol adamlara karpuzlarını fırlatıyor, çünkü başka biçimde taşımak için fazla ağırlar. Birbirlerine küfredip onlara tekme atmaya çalışan bir başka adamın ayaklarına dolanıp duran sekiz köpekle bir genç adam geçiyor yanımdan. Bir kadın köpeklerle eğilip; "Ah, köpekçikler, ah bebeklerim," diyor şarkı söyler gibi mırıldanarak, "Ben de bir köpecik anneciğiyim! Ben de bir köpecik anneciğiyim. Evet, öyleyim, güzel şey, evet öyleyim." Köpekler kaşınmak ve sevmek için birbirlerini eziyorlar, bu arada adama daha da dolanıyorlar.

"Al da şunları kahrolası parka götür," diyor adam köpek gezdiricisine Jack Nicholson gibi dişlerinin arasından. Kadın köpeklerden kafasını kaldırıp, "*Kahrolası* parka mı? Biraz *kahrolası* nezakete ne dersin peki aşağılık herif?" Adam bir saniye için öldürecek gibi kadına bakıyor, sonra da elinlerini göğe kaldırıp aşağı doğru yürümeye devam ediyor.

Uzun zamandır perdeler kapalı halde yatıyorum.

Hocamla yatak istirahati yüzünden ertelenen bir görüşmem var ama önce The Owl'u Dennis ya da soyadı üzerine yeni bir haber var mı diye öğrenmek için arıyorum. Yok.

Profesör Hamer makalemi beğenmiş ama ışığı görmek. Thiebaud'nun manzara resimlerindeki ışığı daha iyi anlamak için San Francisco'ya bir gezi öneriyor. Çoktan kanama yüzünden ve tıbbi hiçbir bilgim olmamasına rağmen hamileyken uşmamaya karar verdim, bu yüzden bu gezi doğumdan sonraya kalacak. San Francisco hakkında ne kadar az şey bildiğimi ve

bu gezinin nasıl olabileceğini gözümde canlandırıyorum. Ben ve bebeğim LaGuardia'ya giden bir taksidemiz, güvenlikten geçiyoruz ve uçakta saatler geçiriyoruz, bebek ağlıyor ve uçaktaki herkes keşke sustursam diye gözümün içine bakıyor ve bunların hepsi birçok tepenin dibinde durup *Hmm. Ne güzel ılık.* diyebilmek için. Ama Los Angeles'a yakın olsa gerek, belki Stella da bize katılabilir, bak işte o zaman eğlenceli olur.

Mitchell benimle öğle yemeğinde buluşmak için Colombia'ya geliyor ve beni pizza yemeye V&T'ye götürüyor. Dekorasyon 1960 için bile demode sayıldığından ben V&T'ye hiç gitmem ama Mitchell New York'ta eğer bir yer böyle görünürken hâlâ açık kalabiliyorsa yemeğin çok güzel olması gerek diyor. İkimiz de telefonunda Zagat uygulaması olduğunu bilmiyormuşuz gibi davranıyorum.

Gayet güzel olan pizzama dalmak üzereyken, "Yatakta o kadar da uzun kalmamış olmama rağmen her şey yepyeni geliyor."

"Stella'dan başka ziyaretine gelen oldu mu?" diye soruyor Mitchell.

Ölümcül bir hata yapıp, "Ne?" diyorum.

Anında geriliyor. "Beni duyduun."

"Evet," diyorum. "Bir kere Luke geldi, kitapçıdan. George onu bana Dennis'i söylesin diye yollamış."

Bu da yalan sayılır. Hayır, aslında düpedüz yalan. Neden Mitchell'a yalan söylüyorum ki?

"Bir şey oldu mu?"

"Tabii ki hayır," diyorum.

"Esme. Bir şey olmuş."

“Evet, bir şey oldu ama senin kastettiğin tip bir şey değil” diyorum. “Tanrı aşkına, Mitchell.”

“*Tanrı aşkına, Mitchell* mı? Yatak odana bir erkek giriyor, bana söylemiyorsun ve bana *Tanrı aşkına, Mitchell* mı diyorsun? Bana ne olduğunu anlat.”

“Olan şu,” diyorum hemen, “bana Dennis’den ve büyük ihtimalle kimsesizler mezarlığına gömüleceğinden bahsetti, evsizleri oraya gömüyorlarmış. Toplu olarak yakılıyorlarmış. Düşünmesi bile korkunç değil mi?”

“Evet, rezalet. Seni tuttu mu?”

“Kim? Luke mu? Hayır!”

“Odanda nerede duruyordu?”

“Sandalyede oturuyordu.”

“Ağladın mı?”

“Bilmiyorum hayır, bence ağlamadım.”

“Seni hiç teselli etmeye çalışmadı mı?”

Tabağımı itiyorum.

“Beni teselli etti. Beni teselli etmesi çok normal. Dennis’i severdim ve o da Dennis’i severdi, ikimiz de üzgündük ve ben bebek için korkuyordum. Luke benim arkadaşım, iyi miyim diye kontrol etmeye geldi, George gelmesini söyledi ve gelirken bana karpuz getirdi ve ben seni seviyorum, Mitchell, seni seviyorum. Ama bu dünyadaki başka hiçbir erkekle konuşmayacağım anlamına gelmiyor. Bunu anlamam gerek. Benim için her şey demek olduğunu, doğunun, batının sen olduğunu ve benim için senden başka her şeyin anlamsız olduğunu anlamam gerek. Bana inanman ve bana güvenmen gerek yoksa hiçbir şey değiliz demektir.”

Daha önce bunu hiç öylece, dümdüz söylememiştim. Muh-temelen kötü bir fikirdi ama dürüstlük her şey değil midir? Mitchell küçük tahta sandalyesinde arkasına yaslanıyor. Engelle-mekte zorlandığı muzaffer gülüşü geri döndü.

Restorana bir göz atıyor ve sesini bir gıdım yükselterek, kah-kaha dolu bir tonla, “Seni anlamam, sana inanmam ve sana güvenmem mi gerek?”

“Evet,” diyorum. “Evet.”

Pizzası daha bitmedi. Sonra daha sakın bir tonla, “Biliyor-sun, bu oyunda ben çok iyiyim. Ve sen çok kötüsün.”

“Ben oyun oynamıyorum.”

“O zaman kaybedeceksin.”

Omzumu silkiyorum ona. Bence çok yanılıyor. Yüzü düşün-celi bir nezaket havasını alıyor. Elime uzanıyor.

“Şimdi, dinle. Tez zamanda evlenmemiz gerek.”

Arkamdan bir ses, “Dostum, eğer yatak odasına başka adamlar alıyorsa, bence şu evlilik işini biraz ertelemelisin.” diye sesleniyor.

“Yapamam ki,” diye sesleniyor sırtarak. “Ona aşığım.”

“Ah. O zaman mahvoldun,” diyor ses. Arkama dönmüyorum.

“Lütfen, gidelim mi?” diye soruyorum Mitchell’a. Bitirme-diği pizzasına bir bakıyor ama tamam diyor. Garsonla göz göze gelip hesabı istiyorum. Tuzluk ve biberliğin altında olduğunu ve istediğimiz zaman ödeyebileceğimizi söylüyor. Hesabı ödeyip Mitchell’a onu dışarıda bekleyeceğimi söylüyorum.

Dışarı geliyor, yüzünde diğer adamla yaptığı son konuşmadan emanet bir gülümseme var.

“Adam hesabı sen ödediğine göre senin ideal bir kadın olduğunu düşünüyor.”

“Bence,” diyorum, “çok fazla duygu dalgalanması yaşamamalıyım ve bu pek yardımcı olmuyor. Neden hep insanlara maskara olmak zorundayız biz?”

“Pizzacıda ölümsüz aşkını ilan eden sensin.”

Ona işime dönmem gerektiğini söylüyorum.

“Kitapçıya mı?”

“Kütüphaneye.”

“Ciddiyim, tez zamanda evlenmek konusunda,” diyor. Adımlarını benimle aynı yöne çevirdikten sonra birden duruyor.

“Aklıma harika bir fikir geldi,” diyor. “Hiç vaktin var mı şimdi? Ne zaman The Owl’a dönmen gerek?”

“Şimdi mi evleneceğiz?”

“Hayır, hayır, daha delirmedim, Esme, sadece cazibeli bir şekilde dürtülerimle hareket ediyorum. Ama aynı zamanda her şeyin olması gerektiği gibi olduğundan emin oluyorum. Evleneceğimiz yer konusunda harika bir fikrim var. Ne zaman işe dönmen gerek?”

“İşten önce kütüphaneye gitmem gerek. Bu makale için çok çalışmalıyım; iyi olması lazım, tüm bölüme sunacağım.”

“Çok çabuk halledeceğiz. Dur bir bakayım.” Telefonunu çıkarıp birini arıyor. Ne yaptığı soruyorum ama James adında biriyle heyecanla bir şeyler konuşmak için lafımı susturuyor.

Bitirdiği zaman, “Şanslı günümüzmüş, adam orada.”

“Kim orada? Hem orası neresi?”

Trafiğe doğru koşturuyor, kolu havada. Bir taksi yanaşıyor, kapıyı açıyor.

“Nereye gidiyoruz?”

“Bir saate seni kütüphanene bırakacağım,” diyor. Sonra da şoföre, “5. Cadde St. Thomas Kilisesi, lütfen. 53. Caddede ki çapraz yanyol.”

Mitchell takside arkasına yaslanıp bana sırtlıyor. “Bence James’i seveceksin. Tam senliktir. Ben de St. Thomas’ta vaftiz edildim; ailem hâlâ şehre geldiklerinde oraya giderler. Hatta sanırım annem Paris’teyken bazı ses kayıtlarını bile dinliyor.”

Taksi Central Park’ın doğusundan girip parkı yarıyor.

“Mitchell, bence Dennis’in evsizler için bir mezarlığa gömülecek olması çok korkunç,” diyorum.

“Evet, rezalet. Ama eğer ailesini bulamazlarsa, cenazesini ödeyecek kimse de olmaz.”

“Sen ödeyebilirsin,” diyorum.

Kuşkulu görünüyor. Öyle olabilir de. Elime uzanıp dudaklarına yaklaştırıyor.

“Değerlim benim,” diyor. “Benim masum Esme’m. Ben ödeyemem ki. Birincisi, ben Bill Gates değilim, ikincisi insanlar öylece tanımadığı kişilerin cenazeleri için binlerce dolar saçarlar, üçüncüsü, ödemeyeceğim. Sen ciddi misin?”

“Hayır,” diyorum. Bana bakıyor. Öyle olduğumu biliyor.

“Bana sormuş olmana bayılıyorum,” diyor.

Sessizim. “Endişe etmeyi bırak. Hayattayken ona çok arkadaşça davrandın; önemli olan bu. Tamam mı?”

Onaylıyorum. Sonra, “Ama insanlara paraları yokken doğru düzgün bir cenaze de yapamıyorsak neyiz ki biz?”

Mitchell sabırlı görünüyor. “Görüyorsun ya, konunun bu olduğunu anlamıştım. Bu daha çok kendini nasıl algıladığınla ilgili, Dennis’den çok seninle ilgili. Bu da kibarlık kılığına girmiş bir bencillik değil mi?”

Bu lafıyla tüm bedenimde bir şok dalgası hissediyorum. Haklı olabilir mi?

“Ben öyle düşünmemiştim,” diyorum. “Sadece öylece- bilmiyorum- atıveriyor diye çok üzüldüm.”

“Neyse artık boşver. Geldik.”

Taksi 5. Cadd’e de bir katedralin önüne çekiyor. İlk kez görüyorum ama bu civara pek sık geldiğim söylenemez. 5. Cadd’e de kiliseden önce fark edecek bir sürü mağaza olduğu için. Uzun merdivenleri ve kocaman Gotik kemerleri var. Hareketsiz duruyorum. Burada evlenmem mümkün değil. Çevresindeki Salvatore Ferragamo, Cartier, Fendi ve Henri Bendel gibi markaların dini mimarideki temsilcisi gibi.

Bana gülümsüyor Mitchell. “Panik yapma hemen. Alt tarafı bir kilise. İçi bu kadar gösterişli değil; daha senlik. Hadi gel.”

“Panik yaptığım yok,” diyorum yapıyor olmama rağmen. “Bak, Baby Gap’in hemen yanında, misafirler gelmeden oraya bir uğrayıp işimize yarar bir şeyler alabilirler.”

Merdivenleri çıkıp Gotik kemerden geçiyoruz. İçerisi de dışarı kadar gösterişli tabii ki. Hiç benlik değil.

“Çok İngilizvari, öyle değil mi?” diyor Roma’dan araklanmış gibi duran Katolik mihraba bakarak. “Bana hep İngiltere’yi hatırlatmıştır.”

St. Thomas’ın içinin mutluluktan nefesinizi kesecek kadar yerli yerinde bir görüntüsü var ama bu mutluluk Titian ya da Bellini ile de uyandırılabilir. Taş sütunların tek parçalığı, ahşabın sıcaklığının yumuşak parıltısı, Yeni İngiltere etkisiyle yumuşatılmış bir Gotik bu, sanki Gotik artık emekli olmuş da rahatlamış gibi.

“Çok güzel,” diyorum etrafıma bakarken, “Ama, Mitchel...”

“Mitchell!” diyor gölgelerden beliren bir adam. Rahip yakası ve kafasının tepesi traş edilmiş gibi duran bir saç kesimi var. Mitchell’in yaşlarında ama her açıdan Mitchell’dan çok farklı. Yanakları inançla allamış. Tokalaşmak için bize yaklaşıyor. “Seni görmek harika. Seni oyundan beri görmedim herhalde. Merhaba.” Son kelime benim için. Ben de merhaba diyorum.

“Seni görmek de harika, James,” diyor Mitchell. “Seni nişanlımla tanıştırayım, Esme Garland.”

Benimle de tokalaşılıyor.” Mitchell’in nişanlısı mı? Tebrik ederim! Muhteşem bir haber bu Mitchell, senin artık dualık bile işinin kalmadığını düşünüyordum. Seninle tanıştığıma çok memnun oldum Esme, ben James Curtis.”

“James ve ben çok eskiyizdir,” diyor Mitchell. “Yale’de bile beraberdik.”

“Tek fark ben masterdaydım, oysa sadece bir çömez,” diyor James. “Ve ben ders de veriyordum ama sen benim dersime hiç gelmedin. Hakikaten, nasıl becerdin?”

“Sanırım ekonomiyle teolojinin çakışması vardı.”

James, "Ah, hiç alakası yok. Neden ekonomist oldun ki Mitchell? Hiç ilgili görünmüyordun?" diyor.

"Annemi sinirlendirmek için, tabii ki," diye cevaplıyor Mitchell sanki bu onu tanıyan herkesin bilgisinde olmalıymış gibi. James bir rahip olgunluğuyla gülümsüyor.

"Peki sen neler yapıyorsun, Esme?"

"Colombia'da sanat tarihi masterı yapıyorum," diyorum.

"Ah, sanat tarihi. Senin St. Thomas'a olan ilgin dinselden ziyade sanatsal olsa gerek o zaman? Biri diğerinden bağımsız olduğundan değil tabii ki ama. Bir tur atmak ister misin?"

Evet diyorum, çünkü ben nazik biriyim ve bu göz acıtan şeye bakmaya devam etmek istiyorum.

"Şimdiki yapı Fransız gotiği stilinde inşa edildi ve büyük ölçüde Fransız gotiğinin inşa metotları kullanıldı; hiç çelik takviyesi yok, hepsi taş."

Mitchell mihraba doğru bakıyor. "Yıllar öncesinden dolu oluyor musunuz James? Küçük bir tören yapmak isteseydik mesela?"

"Düğün için mi? Sizin düğününüz için? Burada evlenmeniz harika olurdu Mitchell. Annen bayılırdı. Ama bilmiyorum, her gün bir sürü çift geliyor," diye cevaplıyor James ben Mitchell'ı durdurmak için el kol yapmaya çalışırken," ama takvime bir bakalım. Ofisime gelmek ister misiniz?"

Mitchell başını sallıyor ve bana da James'i ofisine kadar takip etmemi ima ediyor. Dönüp tekrar bakıyorum. Gerçekten ve ciddi mihraba hamile halimle oradan yürüyebileceğimi mi düşünüyor? Çok gülünç olacak. İnsanlar Balenciaga manşetlerinin arasından kıs kıs gülecekler.

Mitchell kararlılıkla elini sırtıma koyuyor ve beni James'in arkasından yürütüyor. "Henüz karar aşamasındayız daha New York mu yoksa Sag Limanı mı ona bile karar vermedik," diyor.

"Yoksa İngiltere mi," diyorum hemen." Demek istediğim, Mitchell James'in vaktini almadan önce kendi aramızda bir konuşmalıyız."

Mitchell bana garip surat yapıp ileri doğru itiyor.

Lavanta kokulu ofise gidiyoruz. James bana ipek yastıklı oymalı bir tabure, Mitchell'a da bir kilise sandalyesi getiriyor.

"Biz bunlara papazın sandalyesi deriz Bayan Garland," diyor, "papaz bunları pek sık kullanmaz." Son teknoloji bir Mac'in başına geçip devasa bir masa takvimi açıyor.

"Hangi ay düşünüyorsunuz? Ve Cumartesi olması şart mı?"

"Değil, değil mi Esme?" diyor Mitchell.

"Ben... Ben yapamam..." diyorum muhtemelen birkaç bin yıldır papazların kaselerini ağırlamış süslü sandalyede biraz fazla rahat otururken. "Mitchell, ben yapamam -sen de tahmin edersin ki- papaz *fark edecektir.*"

"Neden yapamayacağını anlamıyorum. Stres yapma. Sadece yerel bir kilise. Ve ailemin kilisesi," diyor Mitchell.

"Yapamam. Yapamam. Peder üzgünüm, vaktinizi aldık."

"Rahip," diyor Mitchell. "Peder değil."

"Oh, hiçbiri, sadece James, lütfen. Başka bir problem mi var?" diye soruyor. Bunu muhtemelen ilahiyat fakültesinde okurken öğrendikleri sevecen bir yumuşaklıkla yapıyor. Gözleri efendice yüzüme odaklı, ona büyük bir ipucu vermiş olmama rağmen. Kızardığımı hissedebiliyorum.

Manidar bir şekilde Mitchell'a bakıyorum ama ne demek istediğimi anlamıyor. Rahibe dönüp omzumu silkerek, "Ben hamileyim. Bu kilisede hamile halimle mihraba yürümem mümkün değil."

James gülümsüyor. "Nezaketimi kaybetme ihtimalini riske etmek pahasına da olsa diyebilirim ki sen ilk olmayacaksın."

"Evet ama belki onların umurunda değildi. Ama benim umurumda burada zaten evlenmem mümkün değil hamile olayım ya da olmayayım. Benim aklımdan nikah dairesi geçiyordu ya da belediye binası ya da bebek doğduktan sonra İngiltere'de evde bir törenle. Bu, bilmiyorum Westminster Abbey gibi. Babamın burada beni mihraba yolcu etmesi düşüncesi, elbisenin ve diğer tüm zımbırtıların nasıl olması gerekecek bir hayal etsenize."

"Esme..." diyor Mitchell ama Rahip James eliyle müdahale ediyor.

"Hayır, hayır, Mitchell, bu benim uzmanlık alanım. Bakalım size bir yardımım dokunabilir mi, Bayan Garland. Sanırım sizin kafanız burasının elitist bir kurum olduğu yanlış algısı kurcalıyor. Öyle değil; sadece bir kilise, Tanrı'nın evi ve burada herkese yer var. Nihayetinde, görüntü tam tersini gösterse de St. Thomas ile en basit biçimde inşa edilmiş herhangi bir yapıdan hiçbir farkı yok."

Sessizce başımı sallıyorum. Eğer, ne bileyim, pırlanta bir yüzüğü buranın merdivenlerinden aşağı bıraksam muhtemelen Harry Winston'a çarpar.

Rahip James'in gözleri rahatsız edici bir iç okuma ifadesiyle benimkilere bakıyor.

"Hamileliğini tebrik ederim," diyor kibarca.

“Teşekkür ederim,” diye fısıldıyorum. “Ben, biz çok mutluyuz.”

“Tüm bu olanlar beklenmedik, farkındayım,” diyor Mitchell’a bakarak, “ama ikiniz bununla ilgili biraz konuşmak ister misiniz? Eğer istemezseniz de anlarım...”

“Eğer aklından geçen buysa bunun eski usul doğru olanı yapmakla hiçbir alakası yok, James,” diyor Mitchell. “Ben şey, Esme ve ben birlikteydik ve sonra onun hamile olduğunu öğrendik. Ben korkarım biraz şaşkınlığa uğradım ve en başında haberleri karşılamam gerektiği gibi karşılayamadım. Bir süre ayrı kaldık.”

Ayağa kalkıyor, pencereye gidiyor. Ben olanları böyle hatırlıyorum ama.

Bana dönüyor. Çenesi havada, sanki kendi asaletinin guru-ruyla dolmuş. “İşte o zaman seninle olmam gerektiğine karar verdim.”

İkisi de bana gözlerimde ışıldayan yaşlarla *Kısa Karşılaşma-vari, Ah, sevgilim, sence gerçekten mutlu olabilir miyiz?* Dememi bekleyen gözlerle bakıyorlar. Ama ne oyun oynamak istiyorum, ne de rol yapmak.

Gözlerim, bu yüzden, sevgiyle buğulanmış değil; ve onun dokunaklı sözleriyle duygusallaşmadım. Gözlerimin yandığını hissediyorum ama içimde fırtınalar koptuğundan -aklıma bu kalıbın gelmesinin sebebi de rahip olabilir- ve James tekrar koca takvimini incelemeye başladığından dolayı. Bir an pizza yiyoruz ve gözlerimi açtığımda 5. Cadde’deki bir kilisede rahibin biri düğün tarihimizi not alıyor. Mitchell ve onun ailesinde iş-ler hep böyle yürüyor, siz de akıntıyla sürükleniyorsunuz. Eğer Mitchell için evlilik sergilenmesi gereken bir gösteriden ibaret

olduğu kahredici gerçeği olmasaydı, bunların hepsi muhteşem olacaktı. Ona gerçekten inanmak istiyorum.

“Haziranda boş bir cumartesi öğleden sonramız var; on yedisinde,” diyor James, parmağıyla takvimi aşağı doğru bir gözden geçirdikten sonra. Kafasını kaldırıyor. “İsterseniz kurşun kalemle not düşebiliriz.”

“Kurşun kalem mi?” diyor Mitchell. “Benim tarzım daha çok mürekkeptir.”

“Ama, Mitchell evlenmek -evlenmek zorunda kalmak- bu aslında bir zorunluluk değil. Beni kurtarmana gerek yok. Viktorya dönemi İngiltere’inde yaşamıyoruz ya da karanlık çağda etrafına bir bak, New York’tasın gay adamlar bebek evlat ediniyorlar, lezbiyenler evlat ediniyorlar ve hemen hepsi laboratuvar ortamında yapılmasına rağmen kimsenin umurunda değil. Bebeğin annesi ve babasıyla beraber büyümesini istiyorum, Mitchell, gerçekten istiyorum bunu ve seninle olmak istiyorum. Ama önce evlenmeden bir görelim nasıl olacağını, bunu yapmak zorunda hissetmemeliyiz. Bunu yasallaştırıp halkın takdirine sunmak korkunç bence— hiç romantik değil öyle değil mi?”

Acaba tüm bu kelimelerin altında ne söylemek istediğimi anlayabiliyor mu? *Sev beni, sev beni, sev beni, hastalıkta sağlıkta sev beni, söylediğim doğru olsun ya da yanlış olsun yine de sev beni, öbür adamlar bana karpuz getirdiklerinde sev beni, getirmediklerinde sev beni, diğer insanlar ne derse desin ya da neye inanırsa insansın yine de sev beni, ben de seni seveceğim, ne kadar ruhumu delik deşik etsen de seni seveceğim, içten içe ne kadar kırgın olsun da seni seveceğim, çünkü sen sonsuza kadar sevilebilecek bir adamsın, böyle olduğundan dolayı, Tanrıya ya da kanuna değil de bir başkasına bağlanmaktır önemli olan ve eğer sen bunu yapmıyorsa*

caksan Tanrı'nın önünde durup bunların olacağına söz vermenin hiçbir anlamı yok.

Mitchell konuşmuyor. Rahip James telefonunu alıp bir numara çeviriyor. "Meredith," diyor, "Bayan St. John-Parker'ı arayıp özürlerimle burada biraz daha kalmak zorunda olduğunu söyleyebilir misin? Dörtten önce orada olamayacağım. Teşekkürler." Ahizeyi yerine koyup bize dönüyor.

Papazın rahatsız sandalyesinde sopa yutmuş gibi oturuyorum. Mitchell'ın suratına bakıyorum. Sapsarı kesmiş.

James dolaba gidip iki kadehle geri geliyor.. Kadehimi alıp tüm bunların sebebi olan bebeği düşünmeden bir yudum içiyorum. Bir yudumdan bir şey olmaz ama ikinci yudumu alırsam hepsini içmek isteyebilirim.

"Oh, özür dilerim, bir an unutum."

"Sorun yok," diyorum. "Özetle benim keyifli hiçbir şeyi içmemem gerekiyor. Çay için bile hamileler için Manhattan'a dağılmış gizli yerlere gidiyorum."

"Esme," diyor Mitchell.

Kadehi Mitchell'a uzatırken James ona, "Evlilik öncesi endişe çok yaygın bir durum. İnan bana, sonra gelmesindense şimdi gelmesi iyidir. Yeminler edilmeden dakikalar önce geldiğini görmüşlüğü var. Çok normal, doğal ve çok insani."

Mitchell'ın cevap gülümsemesi pek zayıf.

Rahip içkisini yudumlayıp beni bir süzüyor. "Anglikan evlilik savunması nedir duymak ister misin?"

İstediğimi söylüyorum.

“Bence kurduğumuz yakın ilişkiler eğer gizli kalırlarsa aynı derece iyi olmuyorlar,” diyor. “Evlilik iki birey arasındaki kişisel bir sözleşme değil, bir sosyal birim olmak isteğinin halka duyurulmasıdır. Eğer evlilik kurumunun içerisinde bir çocuğunuz olursa bu tüm toplum için çok daha iyidir, çünkü toplum bu sosyal birimler sayesinde ayakta kalır. Bu yükün altına giren bireyler için de daha iyidir çünkü onları da kendi dileklerinin ve heveslerinin tahakkümünden kurtarır. Buna gülüyorsun, ben de sebebini anlayabiliyorum ama bir düşünmeni rica edeceğim. Hayatının ne kadarı kendi arzularından kaynaklanan bir inançla dikte ediliyor?”

“Senin evlilikle ilgili huzursuzluğun bağlanma korkusu sadece. Neden biz insanlar, romantik bir şekilde kanundan bağımsız karşılıklı sevginin daha saf, daha temiz, daha doğal olduğunu düşünüyoruz ki? Neden kağıt parçası fikrini küçümseriz? Bir fikrin var mı?”

Başımı iki yana sallıyorum.

“Çünkü hepimiz duygu manyağıyız,” diyor. Hiç duygu manyağı gibi durmuyor. “Hepimiz his adrenalininden sarhoşuz, fani ve geçici olduğunu bildiğimiz halde. Gittikçe de daha kötüleşiyoruz -mesajlarımızı, elektronik postalarımızı, Facebook’umuzu beş dakika kontrol ederken hep bir sonraki duygu selini arıyoruz, bir sonraki onaylanma hissini. Esme, eğer Mitchell’la evlenmezsen ve onunla bir ilişkideyken bu bebeği doğurursan ruhunun onu ne kadar sevdiğini sorgulamasından asla kurtulamayacaksın. Onu kahvaltıdakinden daha mı çok seviyorum, akşama kadar sevgim azalacak mı? Gidip başkalarıyla birlikte olmalı mıyım yoksa onunla mı kalmalıyım... görüyor musun? Bu da bir çeşit tahakküm. Ama evlilik bunların çoğunu

ortadan kaldıracak. Evlilik bireylerin kendilerini bu kaygılardan arındırmasını sağlar çünkü kendi duygularından çok daha fazlasıyla bağlanmışlardır artık- toplumun kabulü ve onayıyla. Bebeğinin babasıyla evlenerek, Esme, kendini özgürleştireceksin. Senin bu sosyal sisteme gönüllü teslimiyetin özgürlüğünün en büyük ifadesi olacak.” Duruyor.

“Gerçekten iyisin,” diyorum.

“Biliyorum,” diyor.

“Tanrı’dan hiç bahsetmedin.”

“Tanrı tüm bunların içine yayılmış halde zaten.” Kendini masadan iterek, “Meredith’le diğer ofiste bir görüşeceğim. Sadece bir dakika sürer.”

Gittiğinde Mitchell kafasını oynatmadan sadece gözlerini bana çeviriyor.

“Çok etkileyici bir konuşmaydı.”

“Evet.”

Duruyorum. “Ama benim bu kurumun iyi olduğuna ikna edilmeye ihtiyacım yoktu. Bununla hiçbir alakası yok ya da bu kiliseyle; sadece senin kendi doğana aykırı bir şey yaptığını düşünüyorum ben, mutlu olmayacağını, sana uymayacağını.”

Mitchell bana kilitleniyor. “Oh,” diyor yavaşça, “neden daha önce anlamadım ki? Senin istediğin önünde diz çöküp sana olan ölümsüz aşkımı ilan etmem.”

“Hayır,” diyorum hemen, “hayır, dinlemiyorsun.”

“Dinliyorum ve dinliyordum. Ben doğu ve batıyım, güneş ve batıyım. Ve sen bana beni sevdiğini söylediğinde benim de söylemem gerekiyordu. Değil mi?”

“Ben seni sadece kuzeyden kuzeybatıya seviyorum.”

Gözleri kırışıyor, rahatladı. “Demek öyle? O zaman pusulanın her yönünü sevmeni sağlamam gerekecek.”

James geldiğinde Mitchell, “Bizi kitabına yaz gitsin dostum, yaz gitsin.”

“Cidden mi?”

“Cidden. Esme? Bizi yazabilir mi?”

“Eğer ailem gelebilirse...”

“Eğer ailen gelebilirse. Tabii ki. Bu durumda benimkiler de. O zaman onlarla bugün konuşalım, bu arada da James, sen de bizim yerimizi ayır.”

Yirmi Üç

Ertesi gün yatak istirahatinden sonra kitapçıdaki ilk var-diyama gidiyorum. Oraya vardığımda güneş parlıyor. Daha önce hiç görmediğim bir evsiz George'un incelemesi için kitaplar yığıyor. Buraya en son geldiğimde küçücük tomurcuk-lar halindeki güller şimdi kocaman açmışlar, yanak yanağa sak-sıda duruyorlar. Bir müşteri merdivenin tepesinde, bir diğeri kurgu bölümünü deşiyor.

George koca bir tomardan birkaç dolar ayırıyor.

"Selam," diyor.

"Selam."

"Daha iyi misin?"

"Çok iyiyim. Çalışmaya hazırım."

"Bunu duyduğuma sevindim. Buralarda özlendin. Ama çi-çeklerin bayağı coştular. Ayrıca şeye de sevindim, biliyorsun..." Göbeğimin olduğu yere doğru utangaç bir el sallıyor.

“Dennis olayı çok kötü oldu,” demeden önce evsiz adamın çıkmasını bekliyorum.

George yavaşça başını sallıyor. “Genelde başlarına ne geldiğini öğrenmezsin. Bir anda gözden kaybolurlar, sen de ya öldüler ya da Philadelphia’ya gittiler diye tahmin yürütürsün.”

“Kızından bir haber yok mu?”

“Hayır. Bildiğim kadarıyla yok.”

“Luke aşırı doz olduğunu söyledi?”

“Böyle demişler evet. Çoğu zaman öyle söylerler zaten, tabii ki doğru da olabilir ya da diğer olasılıklar istatistiklerde iyi görünmeyeceğinden böyle demişlerdir. Resmi raporlarda bir sebep görünmesi gerek. Bürokrasi karmaşayı sevmez, karmaşanın olmaması da bazen gerçeği söylememek anlamına gelebilir.

“Yıllar boyu bir sürü iyi adam geldi geçti -Winston, Jerry, Micheal- pek çok insan. Bunların bazıları çok iyi kitaplar getirirlerdi, başka şeyler de -haritalar, resimler ve çeşit çeşit bir sürü şey- hepsi gitti şimdi. Hepsi evsiz değildi, bazıları sadece fakirdi, Batı Yakasının değişen yüzleri, hepsi toplumdan dışlanmış insanlar. Winston mesela yaşlıydı, 79. Sokak’taki İrlanda barı Dublin’in yakınında küçük bir evde yaşırdı. İçinde adım atmayı bırak ayağını koyacak yer bulamazdın. Çok zavallı bir yerdi. O gideceği zaman görmüştüm evini ona bir kitaplık almıştım. Kötü bir şeydi, gittiğinde çöpe atmak zorunda kaldım. Ev sahibi kirasının yüzde yedi buçuk arttırmıştı.”

“O kadar da çok sayılmaz...” diyorum. Eğer bir dolarınız varsa bir dolar ve yedi buçuk sentiniz de vardır diye düşünüyorum.

George boş boş bana bakıyor. “Ne kadar paran olduğunu bağlı o.” Başını salladıktan sonra, “Dinle. Umarım sana ağır

kitap taşımamanı, merdivene tırmanmamanı ya da seni zorlayacak bir şeyler yapmamanı söylersem bana feminist bir tirat atmazsın.”

“Hepiniz feminizmin ne olduğu konusundaki aptal düşüncenizi değiştirmemeye kararlısınız. Teşekkür ederim. Luke’u yolladığın için de teşekkür ederim. Gerçekten bana çok yardımcı oldu.”

George yeni aldığı kitapları tezgâhta düzenliyor ve cevap vermiyor.

“Ne eksik?” diyor. “En azından bir kitap eksik, eminim.”

Bakıyorum. Elinde *Adam Bede*, *Kıyadaki Değirmen* ve *Silas Marner*’in yeşil ciltli kopyaları var ve *Mart Ortası*’nın iki ciltlik bir seti.

“*Daniel Deronda* yok,” diyorum, “ama tüm iyi kitaplar var.”

“Yukarı Batı Yakası’nda bu söylediğin Anti Semitizm demek,” diyor George.

Tezgâhın altından kocaman bir referans kitabı çıkartarak karıştırmaya başlıyor. “*Felix Holt* da yok. *Ramola* da. Tanrım. Yaşlanıyorum.”

“Hayır, bunlar gayet iyi. Bunlar da alt set, hepsini beraber satabilirsin.”

“Evet, belki,” diyor. “Fiyatlandır ve onlara mutlu bir yuva bul, olur mu? Selam, Luke.”

Luke yeni geliyor, gitarını kitap yığınları arasından geçiriyor.

“Selam,” diyor. Sonra bana da bir selam geliyor ve kuşkulu bir bakış. “Yeterince iyi olduğuna emin misin?”

“Evet.”

“Tamam. Aynı anda üçten fazla kitap kaldır da boynunu kırayım.”

“Luke,” diyor George, “benim ricamı kırmayıp Esme’yi kontrol etmeye gittiğin için *çok* teşekkürler. Çok düşünceli bir hareketti.”

“Sorun değil,” diyor Luke ve gitarıyla yukarı çıkıyor.

“Hadi şu George Eliot kitaplarını vitrine koyalım,” diyorum. “Parlak ve güzel bir setimsi fiyat etiketiyle beraber.”

George nedense referans kitabına bakıp sıırıttığından duy-muyor, bu yüzden tekrar söylemek zorunda kalıyorum.

“Elbette,” diyor ve kafasını hâlâ yukarıdaki Luke’a bakmak için kaldırıyor. “Hanımefendinin dediğini yap, olur mu?” diye sesleniyor.

“Tamam, ben yapabilirim, ben iyiyim,” diyorum. Vitrindeki kitapların bir kısmını yer açmak için alıp onlara düğün tarihinden bahsetmeye karar veriyorum. Onlara evlenme teklifinden bahsetmedim ve her şey çok daha fena oldu.

“Bu arada, ailem geldiği takdirde düğün için tarihi kesinleşti gibi, bugün uçak bileti bakmaya bakacaklar. Haziran’ın on yedisini, baya yakın, St. Thomas Kilisesi’nde olacak...”

“5. Cadde’de,” diyor George.

“Evet. Mitchell ve ben davetiye de yollayacağız sanırım ama çok küçük bir düğün olacak. Hepiniz davetlisiniz; gelmenizi gerçekten çok isterim.”

Hiçbiri bir şey söylemiyor.

“Sorun ne?” diyorum.

Luke, “Bekleyip bebek doğduğu zaman İngiltere’de evleneceğini sanıyordum. Öyle dememiş miydin?”

“Evet,” diyorum. “Öyle demiştim. Ve düşündüğüm de buydu. Böylece çocukluk arkadaşlarım, Cambridge’den tanıdıklarım da gelebilecekti, hayalimdeki buydu ama Mitchell -onun St. Thomas’ta rahiplik yapan bir arkadaşı var ve benimle bebek doğmadan evlenmek istiyor- müsait bir tarih de var.”

“Çocuğun meşruiyeti mi mesele?” diye soruyor George.

“Sanmıyorum,” diyorum. George hiç girilmemesi gereken yerlere giriyor. Bu benim bile aklıma gelmemişti ve şimdi tekrar kendimi zavallı hissediyorum, Mitchell’dan tekrar şüphe etmeye başladım. “Bu benin aklıma gelmemişti. Olabilir.”

“Öyle olduğunu düşünmüyorum ben,” diyor Luke. “Bence iyi bir şey gördüğü zaman anlıyor o.”

Luke’a gülümsüyorum. “Müsait olursan gelecek misin?” diye soruyorum ona, George’a da bakıyorum ki o da üzerine alınsın. Luke da bana bakıyor.

“Elbette, eğer müsait olursak, geliriz,” diyor George. “Değil mi, Luke?”

Yirmi Dört

Bugün cumartesi. Her zaman olduğu gibi, yine gün ışığına uyanıyorum. Altı aylık hamileyim. Aynanın önünde çıplağım; karnımın kıvrımı önden çok hoş ama giyinip yandan kendime baktığım zaman kadın hacıyatmaz gibiyim. Hormonlarımız bizi bu kadar arzulu hissettirirken hacıyatmaza benze-memiz ne kadar gıcık.

Dün Dr. Sokolowski'nin önerdiği ebelere ilk ziyaretimi yaptım. Bana sanki tekrar İngiltere'ye geri dönmüşüm gibi hissettirdiler. Evde doğumdan, suda doğumdan, doğal doğumdan yani o boruya benzeyen metal yataktan ve yeşil hastane kıyafetlerinden uzak her türlü doğumdan konuştuk. İki tanesiyle görüştüm ama hamileliğim boyunca tüm yedisiyle de tanışacağım ki doğum olduğunda yanımda kimin olacağını bileyim. Ayrıca bazı doğum derslerine de gideceğim. Şimdiye kadar gitmemiş olmama şok oldular. Onların verdiği derslere kayıt yaptırdım böylece Dr. Sokolowski'yle tüm bağımı koparmış oldum. Doğum dersleri için Yukarı Batı Yakası'nda The Owl'a yakın bir yerde hizmet veren birini de tavsiye ettiler. Hepsi Avrupalı olduğu için onlara

da küçük bir kadeh içki içip içemeyeceğimi sordum. Hepsi hayır dedi. Bol bol ahududu yaprağı çayı içmeliymişim.

Sarabeth'te kahve içmek için Mitchell'la buluşacağım. Onun şimdikinden daha sık bende kalmasını istiyorum ama nişanlılıkla evlilik arasında bir fark olmasını istiyormuş, bu yüzden geçen gece, gece yarısı eve döndü. Evlendiğimizde Sutton'a taşınacağım ve altı hafta kadar sonra da bebek doğmuş olacak. Hiçbiri gerçek gibi gelmiyor.

Dışarısı oldukça sıcak, Broadway'de yürüyen kadınlar mont giymemişler. Hepsi güneşli havada Broadway'de yürüyor olmaktan memnun gibiler. Dolabıma acaba beni arzu edilebilir bir kadına dönüştürebilecek bir kıyafetim var mı diye bakıyorum. Cevap hayır. İnsanlar hamile kadınların da seksi görünebileceğini söylüyorlar ama bana pek öyle gelmiyor.

Mitchell'la Sarabeth'e aynı anda geliyoruz; onu gördüğümde güzel bir sürpriz yapılmışçasına seviniyorum.

"İyi görünüyorsun," diyor.

Kahvelerimizle oturmak üzereyken cam kenarındaki bir masada tek başına oturan bir kızın yanından geçiyoruz, dekolteli bir bluz giymiş; göğüsleri mükemmel görünüyor. Ben bile çok güzel olduklarını düşünüyorum. Mitchell da ona bakıyor, sonra dönüp bir de bana bakıyor, kaşlarını havada, yaramaz bir ergen gibi.

"Nasıl olduklarını kesinlikle tahmin edebiliyorum. Keskinlikle. Yuvarlak, kaymak gibi ve sıkı, büyük meme uçları var; meme uçları bence çok açık pembe. Mercan gibi. Enfes."

"Kes şunu."

"Kesmek istemiyorum. İkimizin o kusursuz göğüsleri tartışmasını istiyorum. Sen de beğendin mi?"

“Gayet güzeller.”

“Gidip mendil alacağım.”

Gidiyor. İç çekiyorum.

Geri dönüyor. Bana çalışmamın nasıl gittiğini soruyor. Ona makalenin PowerPoint sunumunu neredeyse bitirdiğimi söylüyorum. Yüzü hayal kurar gibi bir hal alıyor.

“Mitchell.”

Afallıyor.

“Bana çalışmamı ben konuşayım da sen de o kadının göğüslerini rahat rahat düşünesin diye mi sordun?”

“Evet. Evet. Esme? Beni böyle anlamana bayılıyorum. Bayılıyorum.”

“Bu hoş. Ama daha iyi bir fikrim var. Eğer göğüsler hakkındaki düşünmek istiyorsan otur ve tek başına yap bunu. Bunun için bana ihtiyacın yok.”

Ayağa kalkıyorum, çantamı omzuma atıp elimi veda eder gibi kaldırıyorum. Arkasına yaslanıp sırtıyor.

“Çok yanılıyorsun. Tüm bunlar senin için aslında.”

SAAT ONA DOĞRU ben evde ders çalışırken internetten bir mesaj geliyor. Mitchell'dan. Diyor ki:

- Numarasını aldım.
- Kimin numarasını?
- Kızın.
- Kahve içtiğimiz yerdeki mi?

- Evet sevgili bayan.

- Aferin sana.

- Onu istiyorum.

Bir anda tüm damarlarımın ve onların içimde, vücudum boyunca yarattığı ağın farkına varıyorum, eğer kanım soğursa, tüm vücudum soğur. Mitchell'la olan ilişkimin doğasında onun hayatına başka bir kızın gireceği ve benim onun için yeterli olmayacağı korkusu var. Kalbim yerinden çıkacak gibi. Bekletmemeliyim onu, korktuğumu ya da kalbimin yerinden çıkmak üzere olduğunu ona belli etmemeliyim.

- O zaman git de al.

- Onu seninle beraber istiyorum.

Bir anda nefesim kesiliyor ve bu ana kadar oyuncuların performanslarının bir parçası olduğuna inandığım bu sesin gerçek ve zorlama olmayan bir çok ifadesi olduğunu gösteriyor.

- Orada mısın?

- Evet.

- Anladın mı peki? Seninle ve Elise'yle aynı anda seks yapmak istediğimi?

Düşünüyorum, *Elise? Esme ve Elise?*

- Onu tanıyor musun?

- Artık tanıyorum. Sen gittiğinde onun yanına gittim ve bir açıklama yaptım.

- Neyi açıkladın?

- Nişanlı olduğumuzu. Senin hamile olduğunu ve bunun seni çok azdırdığını. Ve ikimizin de onu çok çekici bulduğumuzu.

- Bunu söylemiş olamazsın. Ben onu çekici falan bulmadım Mitchell.

- Evet, buldun; gözlerinde gördüm. Onun göğüsleri senin de arzularını uyandırdı.

- Hayır, uyandırmadı.

Duraklıyorum. Kulağa çok *zevksiz* geliyorum. Ama öyle yuvanlak, öyle beyaz, öyle kusursuzlardı ki. Tıpkı bir Titian gibi.

Ona şunu yazıyorum:

- Sadece çok gelişmiş bir estetik algım var.

- Benim gibi. Aynı zamanda çok gelişmiş bir erotik algım da var. Aslında, bende kovalar dolusu erotizm var. Kovalarca.

- Kovalar ve erotizm pek birbirlerine uymuyorlar.

Mitchell yazıyor. Mitchell yazdı. Bekliyorum.

-Seni dokunurken izlemek istiyorum. İkinizin de önümde çıtırçıplak kalmanızı. Senin o güzel göbeğini öpmesini istiyorum. Sen de onun mükemmel göğüslerini okşa.

Sonra da ona yapmamı istediği, onun bana yapmasını istediği şeyleri -zarfları bana göre gereğinden fazla kullansa da- etkileyici bir kesinlikle listeliyor. Ağgözlülükle, mesela.

- Evet de, Esme, evet de. Kendini buna aç, kucakla bunu. Utanma, mümkün değil deme, çünkü sen bir İngilizsin. Cinselliğin ölçüsü herkes için değişiktir. Sadece dört harf yazacaksın. Evet yazacaksın. Söyle hadi. Evet, evet, yaparım. Evet.

Parmaklarım klavyede. Yazdıkları aklımı çeliyor. Şok ve erotizm birleşip karışıyor. Şok olan erotizm. Ama önemli olan sınırların aşılması.

Ekranda nasıl göründüğünü görmek için E-v-e-t yazıyorum ama yollamıyorum. Ona bakıyorum, orada işte, “Evet,” yorum boşluğunda olmak ve olmamak arasında titreşiyor. Onu hiçliğe silip baş harfi küçük bir “hayır” yazıyorum ve yolluyorum.

Sessizlik. İtalikler Mitchell’ın yazdığını söylemiyor.

- Özür dilerim Mitchell. Ama yapamam.

Mitchell van Leuven çevrimdışı.

Beni saniyeler içerisinde perişan hissettirebiliyor. Onu aramayı düşünüyorum ama çok zavallıca olacak; aramayacağım. Bunun yerine diş fırçamla yatağa gitmeyi düşünüyorum ama az önce elimin tersiyle ittiğim cinsel deneyim diyarını düşününce içim daralıyor. Mesaj geldiğinde o yaşlı ve ciddi birine dönüşmeden önce yapılan bir Patrick Proctor’la röportajının tam ortasındaydım (genç ve ciddi olmasından da önce). En iyisi ona devam edeyim.

Ertesi gün Mitchell’a onu görmek istediğimi söyleyen bir mesaj atıyorum ve cevap dikkatle planlanmış olduğunu düşündüğüm bir gecikmeden sonra geliyor; sınav okuyarak sakın bir gece geçirmeyi düşünüyormuş. Keşke karşımda olsa da suratına bir tokat indirsem.

Ne kadar haklı olursam olayım ve o ne kadar haksız olursa olsun, günün gereğinden fazla büyük bir kısmını madem yapabilecektim o zaman neden hayır dedim diye düşünerek geçirdim. Sadece deneyimden mi kaçıyorum? Çok mu tutucuyum, aristokrattan ziyade burjuva mıyım? Hayır diyerek hem yalancı hem de macera karşıtı mı oldum?

Konuşmayı açıp yeniden okuyorum. Tekrar ve tekrar, evet dediğimi ve kendimi durumun şehvetine serin beyaz çarşafların

arasına bırakır gibi bıraktığımı hayal ediyorum. Ama ne zaman Mitchell'in da o kızın vücudunu okşadığını hayal ediyorum, o zaman olmuyor işte. Sonra ne olacak hem? *Şey, Elise, bu inanılmaz hoştur, çok teşekkür ederim, görüşürüz.*

Peki bu hayata hayır dememi mi gerektiriyor? Sonsuza kadar hayır mı?

Akşam yemeğinde günlük rutinimin dışına çıkarak bir naneli dondurma, Stonyfield French vanilyalı yoğurdu ve çiçek şeklindeki ince zencefilli kurabiye paketinin çoğunu götürüyorum. Yerken *W* dergisini okuyorum. Sonrasında aylar sonra ilk defa kafeinli kahve içiyorum. Tadı muhteşem.

Akşam yemeğinden sonra duş alıyorum. Sekiz buçuğa doğru Amerikan dolabımı açıp yağmurluğumu alıyorum. Diz hizasında, uçuk mavi, Peter Pan yakalı ve kocaman uçuk mavi düğmeleri var. Jackie Kennedy havası olduğunu düşündüğüm için almıştım zamanında.

Tüm kıyafetlerimi çıkartıyorum, hepsini ve sonra yağmurluğu giyiyorum. Astarı serin ve kaygan. Boğazıma kadar ilikleyip topuklu ayakkabılarımı giyiyorum.

Metroya gidiyorum.

Yanıma kitap almadım, hepsi evde. 116. Sokak'ta gelmesini bekliyorum, biniyorum, bir kadının yanına oturuyorum. Karşımdaki adam bana bakıyor. Normalde gözümü kaçırdım; şimdi kendimi ona bakmaya zorluyorum. Ona zihnimle, *Bunun altında hiçbir şey yok. Evet. Gerçekten. Sadece mont ve ayakkabılar* diyorum.

Ama o gözlerini kaçırıyor. Reddedilmiş hissediyorum.

Times Meydanı'nda bir sürü merdiven inip çıkmam gerek. İnşallah düşmem. Q trenine biniyorum ama hiç boş yer yok. İtilip kakılmış haldeyim, herkes gibi ayaktayım, direğe tutunuyorum.

Bu sır beni çok heyecanlandırıyor. İnanılmaz hıznır, ahlaksız ve güçlü hissediyorum. Herkes tamamen giyinik. Ne sıkıcı.

Sutton'a geldiğimde Mitchell'ın zilene basıyorum ve anca bastıktan sonra Elise'yle erotik bir müzikal çeviriyor olabileceği aklıma geliyor. Beni bu moda sokan tüm heyecan atomlarının boynunu büktüğünü hissediyorum. Ben cinsel cüretkârlığın eş anlamlısı falan değilim, kıskanç ve sıradanım, mavi yağmurluklu sıradan bir kız.

Zil çalıyor. Mitchell'ın sesi gayet hazırlıksız ve sorgulayan bir havada. İnanılmaz bir seksi yarım bırakmış gibi değil. İçeri alınıyorum. Asansörde tekrar havaya girmeye başlıyorum. Bir ayna var. Hoş da görünüyorum hani.

Kendimi toparlamak için bir saniyeliğine dairesinin girişinde dikiliyorum. İki devasa seramik fil ve bir palmiye var. O kapıyı açarken kapıyı tıklatmak için ben de elimi kaldırmış haldeyim. Karşımda duruyor, beni gördüğüne sevinçli ve çok yakışıklı.

Bir adım atıyorum, dudaklarını ateşlice öpüyorum. Sonra kulağına fısıldamaya başlıyorum.

"Bunun altında hiçbir şey yok, tamamen çıplığım." Aslında aklımda öylece durup düğmeleri açmak vardı ama fısıltının hatrına fikrimi değiştirdim.

Mitchell bir adım geriye gidip beni baştan aşağı süzdükten sonra sözleriyle bana kilitleniyor.

Sonra başını çevirmeden, yüksek sesle, "Anne, Esme geldi. Ona bir içki koyar mısın?" diyor.

Oturma odasından çıkan Olivia'yı görüyorum.

"Esme, seni görmek ne hoş," diyor. Bana o uzak öpücüğünü veriyor.

"Çok terlemiş görünüyorsun," diyor Mitchell haince. "Dışarısı sıcak mı?"

"Evet," diyor Olivia, "Evet, Esme, üstündekini çıkar da içeri gir. Buzdolabında soda olacaktı, içer misin? Ya da belki de sadece su? Aç mısın?"

"Sadece su, lütfen," diyorum, "Ben, çok kalmayacağım. Geçerken bir uğrayayım dedim."

Kimse Sutton Hanesi'ne geçerken uğramaz.

"Geldim çünkü," diyorum, "birkaç tane *New Yorker* ödünç almam gerek. Makaleme son birkaç ekleme yapacağım, düşündüm de senin *New Yorkerlar*'ının eski sayılarından savunduğum tez hakkında yardım alabilirim."

"Neyi savunuyorsun?" diye soruyor Mitchell. Kaşları havada.

"Lacan -Lacan hakkında, aslında, facebook'taki gizlilik ayarlarıyla ilgili- kendini göremediğin birinin gözlerini üzerinde hissetmek fıkri ve görmediğin ve hatta belki bilmediğin birinin sana bakması ihtimaliyle güce nasıl da sadece eril güç üzerinden ulaşabildiğimiz farkında olmakla ve bunun nasıl Facebook üzerinde görülebileceğiyle..."

Olivia bir bardak suyla geri dönüyor.

"Cornelius'un da Facebook'u var," diyor.

"Peki *New Yorkerlar*'ın nasıl bir katkısı olacak makaleme?" diye soruyor Mitchell.

“Karikatürler,” diyorum ama tamamen saçmalık. “Ama daha çok reklamlar.”

“İlginç. Peki moda dergilerinin, hatta videoların bile sana daha çok yardımı dokunmaz mı? Ama bende onlardan hiç kalmadı, üzgünüm.”

“Mitchell, eğer kıza bu soruları soracaksan en azından ceketini al.”

“Evet. Esme. Çıkart ceketini.”

“Teşekkür ederim ama benim gerçekten çok az zamanım var. Bayan van Leuven Olivia, sizi gördüğüme sevindim...”

“Evet, umarım ikinizi de en kısa zamanda tekrar Sag Harbour’da görebiliriz? Beeky birkaç haftaya gelecek, sanırım.”

Mitchell banyoya doğru gidip büyükçe bir *New Yorker* kümesiyle geri dönüyor. Göğsüme yapıştırıp ikisine de başımla iyi akşamlar diliyorum.

Asansör geliyor. Mitchell’ın da poposunu kaldırıp benimle aşağı yürüyeceğini düşünüyorum ama hareket etmiyor.

“Makalende başarılar,” diyor. Yüzü hain bir sevinçle aydınlık.

Tekrar asansördeyim ama bu kez aynaya bakmak yerine ona yaslanmış haldeyim.

Yirmi Beş

Makalemi teslim ediyorum. Birkaç gün öncesine kadar tamamen konsantre olmuş durumdaydım. Ancak, ön sırada mağrur bir edayla duran Mitchell gibi diğer sanat tarihi mezunlarının karşısına geçerken, kendime çok yakın, çok çığ ve hissi bir şey yazdığımın farkına varıyorum; teslim ettiğim her kelime benimle dolu. Buradayım. Tüm benliğimle. Benden tek bekledikleri, kabul edilebilir bir akademik makale, bense onlara özümle dolu bir hediye ve ödev sunuyorum. Artık makalemi değiştirip kendimle ilgili açık vermeyen bir şey teslim etmek için çok geç. Robert Hughes'tan bir şeyler okuyup ben yazmışım gibi davransam fark ederler. Hatırlamam gereken tek şey, makale yerine kendimi teslim etmemle yalnızca benim ilgilendiğim. Başka kimsenin umurunda olmayacak.

Her şey olup biterken kendimi unutmayı başardım ve ardından, mucizevi bir şekilde, bitti. Bir şekilde sonuna geldim ama bir şey söylediğimi bile hatırlamıyorum. Eğer Bradley Brinkman gelip bana makalemi güzel bulduğunu söylerse, onu yüzüne karşı azarlayacağım.

Öyle olmuyor. Bana yaklaşan insanlar, Bradley'nin de dahil olduğu iki hocamla birlikte, gayet zarif, meraklı ve ilgili görünüyorlar. Daha fazla soruyu yanıtlıyorum, yanıtladığım bazı sorular daha fazla soru yaratıyor ve daha fazla. Bu durumun hatırladığım ve yeniden canlanan cazibesi içine, kabarık kadife yastıklar gibi gömülüyorum, bir şeye çok uzun süre bakarsanız, sonunda ilginç gelir. Yalnızca yüzeysel olarak göz gezdirdiğimiz şeyler sıkıcıdır. Tıpkı tren yolculuğu sırasında bize sıkıcı gelen tarlaların, yürüyüp arasından geçerken keyif vermesi gibi. Her zaman insan ilişkilerimiz hakkında endişelenip durmaktan daha iyisini yapabiliriz.

Mitchell'e yaklaşıyorum. "Beğendin mi?"

"Tabii beğendim, çok başarılıydı."

"Teşekkürler. Çok basit kalmadı değil mi?"

"Hayır, hayır. Dediğim gibi çok iyiydi. Burada daha çok kalacak mıyız? Şu 1.yle Birinci arasında yeni açılan bara mı gitsek diyorum. Kırmızı kadife ve mumlar. Tam senlik. Tamam düzeltiyorum, tam benlik."

Başarı, övgü ve iyi dilekler başımı döndürüyor. Tüm bu enerjinin içinde kalmak ve daha çok dinlemek istiyorum. Bradley Brinkman bile beni övdü. Ama Mitchell pek rahat görünmüyor. "Pekâlâ, gidelim."

Silk Route isimli bara inen basamaklar, loş bir mahzene iner gibi. Genel dekor koyu kırmızı renkte ve içerisinin ana rahmi gibi bir havası var. Tavana dalgalanan ipek kumaşlar monte edilmiş ve her yerde ağır, kadife perdeler var. Kendimize küçük bir bölme seçiyoruz ve garson hemen yanımıza geliyor. Mitchell bir kadeh şarap ısmarlıyor. Acaba onu da plasenta içinde mi ge-

tiriyorlar? Kendimi hâlâ gizleyemeyeceğim kadar neşeli hissediyorum. Kendimi pek dile getirmediğim saygın bir akademisyen olma, uluslararası konferanslara makaleler sunma, sempozyumlara katılma, BBC tarafından filme alınırken galerileri dolaşma, tüm gün hevesli öğrencilerle tartışma, her akşam güzel bir yerde yemek yeme hayaline kaptırıyorum. *Şarabı uzat derim, J.W., aferin sana.* Doksanlı yaşlarımda ölmek, lambalar yanarken son saatlerimi kitaplarımın üzerine yaslanıp geçirmek.

“Mitchell. Sence yapabilir miyim? Gerçek bir akademisyen olabilir miyim?” Bunu söylerken bile, böyle bir rüyanın anlatmakla kirlendiğinin farkındayım. Sır olarak kaldığı sürece, kapalı, can dolu, dokunulmaz olacaktı. Şimdi ise onu kendi ellerimle kirlenmeye teslim ediyorum.

Mitchell omuz silkiyor. “Bu zor bir alan. Çok fazla rekabet var. Biraz da fazlasıyla öznel olduğu için, değil mi? Sizin alanda kimse haksız olamaz, bu güzel bir şey olmalı.”

Cevap vermiyorum. O da fark etmiyor.

“Ve inan bana, dışarıdan görüldüğü kadar şahane değil. Gerçek bir akademisyenden kastın nedir bilmiyorum ama akıldında Oxbridge varsa, yani. Ben unut derim.”

“Bence akademi ve Oxbridge aynı şey değil. Harvard bana yeter,” diyorum. Gülümsemiyor. “Profesör Hamer makalemi *n.paradoxa*’ya ve kesin beğeneceğini düşündüğü, *Aesthetics in America*’dan bir editöre göndermemi söylüyor. Onu tanıyor-muş. Bir yerden başlamak lazım, değil mi? Eğer olursa gururdan kalp krizi geçirebilirim. Göndermem gerektiğini söylemesi bile bir *şans* olduğuna işaret.”

“Bugün kendimi pek iyi hissetmiyorum, Esme.”

Arkasına yaslanıyor. Bu kadar ben odaklı olduğum için beni azarladığını düşünüyorum.

“Ne oldu?”

“Bilmiyorum. Sanki *mükemmel* bir şey bekliyor gibiyim. Ama araftayım.”

Gözlerini kapatıyor. Ardından açıyor.

“Bir kez olsun gerçek beni görüyorsun. Belki bazı samimi itiraflarımı da duyabilirsin.”

“Samimi itiraf istemiyorum. Eminim hepsi geçmişte yaşadığın iğrenç cinsel deneyimlerin hakkındadır.”

Başını iki yana sallıyor, elime uzanıp, okşuyor. “Bazen ölmenin güzel olacağını düşünüyorum. Sen hiç öyle hissettin mi?”

“Hayır. Ya da belki sadece Othello gibi olabilir, öyle mutludur ki o an ölmesi gerektiğini düşünür. O kısım hep aklıma...”

“Ben bazen hissediyorum çünkü,” diye devam ediyor Mitchell. “Bazen acıdan feragat etmek için kalbinin atışlarından vazgeçmenin iyi olacağını hissediyorum.”

“*Feragat* diye bir kelime var mı?”

“Esme. Bir şeyi derinden hissetmek, değer vermek nasıl bir şey bilmiyorsun. Makalene verilen tepkiler seni öyle çok keyiflendirdi ki bu güzel, bunu görmek gerçekten çok güzel. Ama hayatının çoğunu çok yüzeyde yaşıyorsun. Bazılarımızın ziyaret etmekten korktuğu yer altı mağaraları var.”

“Jezabel kan içinde yani?”

“Hayır. Acı içinde. Ya da hayır, dipdiri. Sorun da bu Esme.”

“Ama Mitchell, böyle hissettiğini bilmiyordum. Bir şey mi oldu?”

“Bana hiçbir şey olmadı, hiç olmadı,” diyor sadece. “Sorun da tam olarak bu, hiçbir şey. Hiçbir şey önemli değilmiş hissi. Ölmeye dair. Hiç intiharı düşünmedin mi? İlginç.”

Bir eksiklikten bahsediyor. Ben varoluşun doğasını görecektense kadar derin biri değilim. Jiletler, nehirler, asitler ya da gazlar hayal ediyor gibi davranamam ama durumu hafifletmek için bir şeyler düşünebilirim.

“Filmlerde ajanlara intihar hapı verdiklerinde düşünüyorum bazen. *Ya ajan olsaydım ve bana işkence yapacak olsalardı* diye düşünüyorum. *Artık hapımı alma vaktim geldi* diyeceğim bir noktaya gelir miydim. Sanırım o anı atlar ve işkence görerek öldürdüm ben.”

Mitchell cevap vermiyor. Umutsuzluk içerisinde, sessizce oturuyor.

“Sen düşünüyor musun? Senin böyle şeyler düşündüğün aklıma gelmezdi.”

Sahte bir kahkaha atıyor. “Sana söyledim, bugün gerçek yüzümü göreceksin. Bunu beni rahatlatığı için düşünüyorum. Çekmecede bekleyen keskin bıçak beni rahatlatıyor ya da do-laptaki beyaz haplar ya da bornozumun kemeri.”

“Ama Mitchell, bu *korkunç*.”

“Biliyorum,” diyor yüzünde üzüntüyle. “Sahip olduğum tek gerçek acı, seni sevmek.”

“Beni sevmek!” Şaşkınlıktan yalnızca söylediğini tekrarlayabiliyorum.

“Evet. Sen harika, büyüleyici, ab-ı hayatsın. Ama bu sonsuza dek sürmeyecek. Hiçbir şey sonsuza dek sürmez. Gideceksin. Hatta bu başlangıç bile olabilir.” Düşünceyle gülümsüyor. “Makalen gerçekten başarılı oldu.”

Kalbim sıkışıyor. “Seni bırakmayacağım Mitchell. Seninle yim. Gerçekten tüm benliğimle.”

Elimi bırakıveriyor. Bir anda. “Süper,” diyor.

GEORGE bir kitaba dalmış. Ön tarafta, tezgâhta oturuyor, böylece bir gözü ya da kulağıyla gelen müşterileri kolluyor. Üst kattayım ve ona bakıp bir selam bekleyen iki ya da üç kişinin eli boş döndüğünü görüyorum. Elindeki bayağı iyi bir kitap olmalı.

Bir çocuk geliyor, zengin çocuğu olduğu belli, on yedi on sekiz yaşlarında, mavi tişört ve bej pantolonlu. Burada olduğundan, bir anlığına bu yerin bir parçası olmaktan mutlu olduğu her halinden belli. Her an kitapları sevdiği bilgisini bizimle paylaşacak gibi bir hali var.

Eski, kalın kitaba gömülmüş George’a biraz fazla bir heyecanla bakıyor. George ise bu rol için giyinmiş sanki: buruşuk ve hafif eskimiş kıyafetleri, burnundan kaymış gözlükleri ile meteliğe kurşun atmanın büyüünden habersiz basılı kelimelere gömülmüş halde oturuyor.

“Burası harika bir yer,” diyor çocuk. George bir cevap vermiyor.

“Eminim yıllardır bu dükkânı işletiyorsunuzdur,” diyor tavana dek yükselen, raflardan taşan, yığınlar halinde, boşlukları

dolduran kitaplara takdir eder gözlerle bakarak. Fotoğraf ve süs eşyalarına da bakıyor: hiç değişmeyen baykuşa, haritaya, Lichtenstein posterine ve çok yukarıda asılı olan teneke av borusuna. Yanında ise Penn İstasyonu'nun devasa fotoğrafı.

"Bu Penn İstasyonu!" diyor çocuk. George'un potansiyel ilginç sohbetleri süzen bir filtresi olacak ki, bu söyleneni duyuyor. Başını kaldırmadan, "Evet, orası," diyor.

"Çok güzel bir resim," diyor çocuk içtenlikle. "Robert Moses?" Sayfasındaki son sözcükleri okuyup çenesini kitabın üzerinden kaldıran George'a bakıyor. "Bunun gibi başka bir şey var mı elinizde?" diye soruyor.

"Evet efendim, var," diyor George.

"Onları görebilir miyim? Neredeler?"

"Hepsini kaldırdık," diyor George uykulu bir sesle. Çocuk ise umutsuzca başını kaldırıp bakmaya bile tenezzül etmeyen George'a bakıyor. Kapıyı açıp dükkânı terk ediyor.

Peşinden koşmayı düşünüyorum ama dakikalar geçiyor ve onun için unutulmaz bir anı olması gereken dakikalar, ayakkabısında kum taneleri gibi sinir bozucu hale geliyor. Aşağı iniyorum.

"Ne okuyorsun George?" diye soruyorum. Tehditkâr ses tonuyla kozasını deliyorum. Baş sayfaya dönüyor ve "*Erken Dönemden 1783 Yılına Kadar Tüm Vatana İhanet Eyalet Davaları ve Takibatları: Notlar ve Diğer Çizimler İle Birlikte, Dördüncü Cilt: Birinci Charles'tan İkinci Charles'a Kadar, 1640-1649*. Biraz sürükleyici bir kitap. Her duruşmanın sonuna kadar idanıdan kurtulabilecekler mi bilemiyorsun. Kimse de bilmiyor zaten. Bu şeylerin ardında gerçek bir otoriter güç yok, kendi

iradesi olan bir teleoloji de. Başkasının fikrini değil, gerçekten olanı takip ediyorsun. Büyüleyici.”

“O çocuk seninle konuşmak istiyordu. Burayı sevmiştii. Ve sen onu mutsuz yolladın.”

“Hangi çocuk?” diyor George hayretle. “Ah, şu müşteri. Ciddi alıcı olduğunu düşünmedim. Ama pek dikkat ettim de sayılmaz.”

“Evet, etmedin.”

“Belli ki sen etmişsin. Neden onunla konuşmadın?”

“Seninle konuşmak istediğini düşündüm. Bilgili ve olgun biri gibi orada oturuyordun, onu cezbeden buydu. Ben ona göre fazla neşeliyim. Seninle bağ kurmak istiyordu. Robert Moses’dan bile bahsetti Penn İstasyonu fotoğrafı yüzünden.”

“Robert Moses mı? Bahsetti mi?”

“Evet. Orayı yıktıran adam o değil miydi?”

“Evet. Öyleydi ama biliyorsun, sonunda meşhur *Times* editörünün söylediği gibi koruyamadığımız şeyi kaybetmeyi hak ettik.”

Ona boş boş bakıyorum. Bana bakıp “Ne?” diyor.

“Ama senin yaptığın şey bu işte! Kitapçın kapandığında Robert Moses’ı suçlayacaksın ama asıl suçlu sen, ben, hepimiz olacağız.”

“Kitapçı kapandığında Robert Moses’ı mı suçlayacağım? Esme, biraz dinlenmek ister misin? Ve kitapçı *ne zaman* kapanıyor?”

“Kindle o zaman ya da Apple. Fark etmez, asıl suçlu onlar olmayacak. Burada farklı bir ihtiyaç var; o çocuğun bu dükkânın

burada olmasına *ihtiyacı vardı*. Pek çok insanın var. Yeni şeyler kadar eski şeyler de olmalı. Olmak zorunda, yeni bina için eski taşlar gerek, taze ateşe eski köz, yeni akıllara eski kitaplar lazım.”

George hayret içinde bakıyor. “Haklısın. Senin sözün müydü bu, ateş için köz olan falan?”

“Hayır. T. S. Eliot. Ama haklı, T. S. Eliot da ben de, ikimiz de haklıyız. Ve gereken tek şey ufacık bir caydırma...”

Ellerini kaldırıyor. “Biliyorum, biliyorum. Haklı olduğunu söyledim. Benim hatam.” Sokağa bakıyor. “Keşke onu geri getirebilseydik.”

“Geleceğini sanmıyorum.”

“Biliyor musun, geçen gün kadının biri elinde dışarıdaki sepetten aldığı iki kitapla geldi. ‘Bakar mısın, bu kalın bu ince, ikisi de birer dolar,’ dedi. Kasada Luke vardı. İkisini de aldı, tarttı. Dedi ki, ‘Evet, haklısınız hanımefendi. İnce olan yetmiş beş sent olmalı.’ ” diyor George.

“Bunda da sıfat yok, o nedenle bir çeyreklik daha düşünüyoruz...” diyorum.

“Demek istediğim, senin söylediğin bu. Biz yanlış yapıyoruz. Sinirlenmemeli amacımızı unutmamalıyız.” Güzel, eski kitabı kapatıyor ve her zamanki hürmetiyle tezgâhın üzerine bırakıyor. “Sence bir şeyleri değiştirmemiz gerekir mi?”

“Üst katta şiir okumaları yapabiliriz.”

George sırtıyor. “Kahve makinesi de koyalım mı? Kahve alınca mühür basılan kartlardan da veriz?”

“Ciddiyim. Şiir okuma, kitap okuma—neden böyle şeyleri yalnızca yeni kitapçılar yapıyor ki? Buranın ne kadar güzel bir

yer olduğunu insanlara gösteririz, onlar da kitap satın alır, işlerimiz büyür, zaman ne gösterirse artık.”

“Bu tür bir hevesle büyümesi muhtemeldir. Ama Esme, yakında anne olacaksın.”

“Bu yalnızca bir kişinin yapacağı bir iş değil.”

“Sanırım öyle.” George uzun bir süre hareketsiz oturuyor. Sonunda bana bakıyor ve “Hayır. Sanırım sana katılmıyorum. O çocuk benimle konuşmak istedi çünkü kitap okuduğumu gördü. *Tam olarak* ona kapıyı açıp kahve ikram etmediğim, şiir okumaya davet etmediğim için konuşmak istedi. Çabalayarak ilgimi *kazanmak* istedi. Kitapçılar, insanlar onları istediği için var olmalılar Esme. İnsanların isteyeceğine *güvenmen* gerek, onları istemeleri için kandırman değil.”

“Bence insanlarla bağ kurmaya çabalamalıyız.” diyorum “Ticari anlamda değil, gerçek anlamda. Sen onu görmezden geldin.”

“Evet öyle yaptım. Dikkat göstermeliydim ama en azından o dikkatimi çekmeye çalıştı. Bu sefer başaramadı. Gelecek sefer böyle olmayacak. Kahve servis etmeyeceğiz. Kitap satacağız.”

BİR feminist sanat jurnali için eril bakış açısı üzerine makalemi yeniden yazarken Mitchell’dan, Senor Swanky’de bir kahve içmeyi teklif eden bir mesaj geliyor. Artık benim için kahve demek, “Esme’nin ilgisini çekmeyen şeyler sıcak bir içecek.” demek.

“Senin Senor Swansky’i sevmediğini sanırdım,” diyorum

sarı restoranın dışındaki sarı masada duran sarı sandalyeye otururken. “Sanırım seni hâlâ anlamıyorum...”

Mitchell elimi alıp iki elinin arasına koyuyor nazik bir tavırla.

“Sen hatayı burada yapıyorsun,” diyor sesinde tavrına yaraşır, yağmur gibi yumuşak bir tonla. “Hâlâ anlamıyorsun musun, Esmeciğim, anlayabileceğin bir ben yok.”

Bu açıklama restoran tercihi ile uyuşmuyor. Mitchell bu tür şeyler konusunda çok titizdir, bunu Modern’de evlenme teklif ederken göstermişti zaten. Bu yüzden durum uyumsuz gibi görünüyorsa, ben anlamıyorum demektir.

“Anlayabileceğim bir ‘sen’ var.” diyorum. “İnsanların farkındasın, yanlış bir şey olduğunda, onları üzen bir şey, kolayca içinde duygular uyanabiliyor. Tabii rol yapmıyorsan.”

Omuz silkip gülüyor. “Genelde yapıyorum.”

“Neden?”

“Çünkü nasıl davranmam gerektiğini biliyorum. Çünkü sizin öyle yaptığınızı biliyorum.”

“Sana inanmıyorum. Nasıl davrandığını gördüm. İçtenlikle yaptığını gördüm.”

Yorgun görünüyor. “Bu da rolün bir parçası.”

Konuşmadan oturuyorum. O da öyle. Mitchell’de beni cezbeden ne varsa onu kapatmış gibi sanki. Columbia’dan buraya gelirken, sıradan bir öğle yemeği olduğunu düşünmüştüm.

Bu onun atlatması gereken bir şey, bu rahatsız manzara. Benim ötemdeki açık, mavi havaya erişmek için bunu aşmalı. O da böyle hissediyor. Eminim.

Öne doğru eğiliyor. Yüzü ellerinin arasında. Kıvrılıyor, direnir gibi. Elmacık kemiklerinin altında çilli bir kırmızılık var; ne anlama geldiğini bilmiyorum. Üzgün mü yoksa sinirli mi? Belki de tıraş olurken tahriş olmuştur. Onu hiç tıraş olurken görmedim, tıraş olduğunu hiç düşünmedim de. Aslında orada olmak çok mahrem olurdu; seksten daha mahrem. Çünkü bu hep kendi başına yaptığı bir şey, yaparken kapıları örttüğü. Onu yüzünde sabunla düşünmek, jiletin hazır duruşu, içimi hayranlıkla ürpertiyor. Mitchell'ın kapısı daima kapalıdır.

Gözlerini elleriyle kapatarak konuşmaya başladı. "Eskiden Yale'den çok yakın arkadaşlarım vardı, Tam ve Greg. Her yere birlikte giderdik; Roma, Paris. Yazları New York'ta çalışmaya başladığımızda, Long Adası'na birlikte giderdik. Onlar tüm dünyamdı.

"Bir gün, hepimiz Cape Cod'da birinin evinde kalıyorduk. Uyandım ve düşündüm ki, *Bu insanlarla ilişkim bomboş, hiçbir anlamı yok. Benim için bir anlam ifade etmiyorlar.* Ve kalkıp New York'a geldim, sonra da onları bir daha hiç görmedim."

Ellerinin arasından çıkıp, Columbus Bulvarı'na bakıyor. "Şimdi senin hakkında da böyle hissediyorum," diyor.

Ne hareket edebiliyorum, ne de konuşabiliyorum.

Birini sırf etrafını saran dikenli tellerin arasından yaralı kalbinin, ta içini gördüğünüz için sevebilir misiniz? Ama ya bu bir hataysa? Ya kendinizi riske atıp tüm o vahşi telleri aştığınızda karşınıza çıkan cevher çekingen bir iyilik değil de, daha büyük zalimlik çıkarsa?

"Büyüleyiciydi, değil mi? Bir süreliğine?"

“Evet,” diyorum.

“Ben çok etkilenmiştim. Ama uyandım. Bu büyüden.”

“Oh.”

“Yani korkarım sona geldik.”

“Öylece mi?”

“Evet. Öylece.”

“Evlilik yok.”

“Evlilik yok.”

“James’e söylemelisin.”

Yüzünde kısa bir pişmanlık belirdi.

“Söyledim.”

Gitmek için hamle yapmıyor. Biliyorum, yaptığında bir daha asla bir araya gelmeyeceğiz ve buna katlanamam. Gitmek için ayağa kalktığında nefes alamayacağım.

“Bunun nedeni -hayır demiş olmam mı- kahve dükkânındaki kızla ilgili?”

“Hayır.”

“Eğer öyleyse çünkü, yapabilirim... Yapabilirim...”

“Hayır. Söyleme öyle şeyler. Kendini küçük düşürme.”

“O yüzden. Yapabilirim. İstiyordum...”

Gözlerini kapatıyor. “Tanrı aşkına.”

“Sence hayatı yaşamıyorum ve tadına varmaktan çok korkuyorum, biliyorum ama öyle değil Mitchell, ben de yapabilirim...”

Bu kez kulaklarını tıkıyor. Kötüyü görme, kötüyü duyma. Ama üçüncüsünü yapmıyor.

Yavaşça konuşuyorum. “Zarar görmekten korkuyorsun, o nedenle beni itiyorsun. Zarar görmemek için her şeyi itiyorsun. Eğer öyleyse, bunu tekrar tekrar yapacaksın ve sorunun yanlış kızla birlikte olmak olduğunu sanacaksın.”

Cenin pozisyonundan kalkıp bana bakıyor. Gözlerinde deniz yok bu kez, buz mavisi bir ateş yanıyor.

“Şunu kesebilir miyiz? Sana seni sevmediğimi söylüyorum, Esme, seni hiç sevmiyorum ve sen bana *yardım etmeye* çalışıyorsun. Sanki Florence Nightingale’i sinirlendirmeye çalışıyorum.”

“Sana inanmıyorum. Beni sevdiğini düşünüyorum.” Düşünmüyorum. Kesinlikle eminim. Bu söylememem gereken bir şey ama kendimi tutmak için biraz geç kaldım.

“Seni sevdiğimi mi sanıyorsun? Bu nasıl büyük bir öz güven. Ve korkarım yanlış bir davaya adanmış. Bunun için üzgünüm, ukala.”

“Seni seviyorum.” diyorum.

Omuz silkiyor. “Bu ne işime yarayacak?”

Sanırım bana söylediği her kelime, içindeki umutsuz adamı koruyan birer zehirli ok, kızgın yağ, sert taş. Onun orada olduğunu bile göremeyeyim diye. İçimde boş bir acı var çünkü onu kaybediyorum ve onun da mutsuz olduğunu düşünüyorum.

“Senden hoşlanmıyorum bile,” diyor.

Hiçbir şey söylemiyorum.

“Ve eğer tekrar yaşama şansım olsaydı, o galeri açılışına gitmeyi hayal bile etmezdim.”

“Bense ederdim,” diye karşı çıkıyorum, “çünkü seninle geçirdiğim zaman harikaydı.”

“Sana söyledim, namussuzluk sana yakışmıyor.”

“Benim senin kefaretin olduğumu söylemiştin. Tüm boşluklarını doldurduğumu...”

“Geçmiş beni ilgilendirmiyor. Şimdi öyle hissetmiyorum.”

“Bana *evlenme teklif* ettin, beni *kiliseye* götürdün...” Anlam-sız olduğunu bilsem de bu kelimeleri söylemek zorundayım. Sesli söylemek zorundayım, ona söylemek zorundayım. En dehşetli üzüntü ise; bir daha fırsatım olmayacak olması.

“Sana söyledim, büyülenmişim. Uyandım.”

“Bebek. Sen–bebek ne olacak?”

“Ben tercih ettiğimde çocuk sahibi olacağım. Kimden olacağına da ben karar vereceğim.”

“Ama bir çocuk var zaten, bu umurunda olmalı değil mi senin bebeğin...”

“Biliyorum. Avukat tutarız. Onlar bunun için var.”

“Ama bence beni reddetmenin sebebi...”

“Esmе. Hayatında bir kez olsun sus.”

“Ne yaptım ben? Ne değişti?”

“Hiçbir şey. Ben değiştim.”

“Beni özellikle itiyorsun.”

“Sonunda çözdün.”

“Çünkü çok üzgünsün –depresyonda olduğunu söylediğinde, hiçbir şeyin anlamı olmadığını– sana yardım edebilirim Mitchell, seni kuratabilirim...”

“Hayır, yapamazsın,” diyor öfkeyle. “Yapamazsın. Senden önce kaç kadın denedi, biliyor musun?”

“Hayır.” diyorum. “Bilmiyorum. Kaç? Otuz üç yaşındasın. O kadar çok olamaz.”

Bana çakma bir gülümsemeyle bakıyor. “Bilmek ister misin? Saymaya başlayabilirim...”

“Hayır.”

“Emin misin? Kaç tanesiyle birlikte olduğumu ya da kaçının bana yardım edebileceğini sandığını söyleyebilirim. Sayı aynı değil, çünkü bazı kadınlar beni hiç umursamamıştı. Onları tercih ederim aslında, daha az yaygara çıkarıyorlar.”

Buna tepki vermiyorum. Yüzünü benimkine yaklaştırıyor. “Gözyaşları içerisinde koşmaya başlaman gereken yer burası.”

“Gözyaşları içerisinde koşmayacağım. Senin yürüyüp gitmen gerek.”

“Benim mi gitmem gerek?” Gülüyor. “Niye, sembolizmin çalışması için mi? Adam, sevdiğini ve bebeğini bırakıp gider.”

“Eğer istersen.”

Ayağa kalkıyor.

“Bana uyar. Hoşça kal Esme.”

“Güle güle Mitchell.” Ona bakıyorum. Yola çıkıyor, yürüyüp gidiyor.

Senor Swanky'den ayrılıyorum. Önce Amsterdam'da, sonra da parkta yürüyorum.

Yirmi Altı

Aşkın evrenin doğruluk ve erdem damarlarından akıp geçerek üzerimize yağdığını, her şeyi güzel kıldığını sanardım. Sanki bizim dışımızdaymış da kendimizi ona açıyor-muşuz gibi. Ama öyle olamazmış, anladım, onu yapan biz ol-malıyız; tıpkı şu anda yok edenin biz olduğumuz gibi.

Ne yaptığımı düşünmeye çalışıyorum. Evliliğin yakın olması mı, o gün St. Thomas'da evlenme konusunda tereddüt etmem mi bunlara sebep oldu? Ona onu sevdiğimi o gün söylemiş-tim. Bu yüzden mi? Oyunu bitiren bu basit beyan mıydı yani?

Bence o oyun oynamıyor. Benim kadar ciddiymi. Eğer oyun olsaydı, masayı devirip oyunu bozan, kaybetmekten korkan Mitchell olurdu.

Aramıza çekmemiz gereken perdeyi yeniden asmalıyım. İşe yaramadığını düşünüp aşağı indirmiştim halbuki; sanmıştım ki gelenekleri boş verebiliriz, kendimizi tutmayı da ve gerçeği, içi-mizden geçeni söyleyebiliriz.

Evrenin tüm vahşi kelimeleri, yazılmış, söylenmiş ya da gön-derilmiş, söyleyenlerin yutup herkesin aklından silmek istediği

kelimeler, savaşlar çıkaran, ölümlere, nefrete, binlercesinin acısına neden olan kelimeler, hepsi; ‘Seni seviyorum’ dediğimiz için de tövbe etmeli miyiz? Bu bir zayıflık mı, aşık olmak? Anlamıyorum, onsuz hayatın anlamı nedir anlamıyorum. İlişki dediğin tüm benliğinle yaşanmaz mı?

Tüm başıboş *seni seviyorum*lar bu etkiye sahip değil elbet, onlar trajik ya da göz alıcı ateşler yakamazlar. Onların dünyaya yaydıkları kıvılcımlar, tuğlalara çarpıp sönerler.

Eve gidip aynaya bakıyorum. İnsanın etine keskin bir bıçak çekip aklındaki acıyı dışına vurması gibi, kıyafetlerimi çıkarıp öylece çıplak duruyorum; çıplak, iri karnımla, yalnız ve zgn. Kendime gülümsüyorum, çünkü asık bir yüzün genel manzaraya pek katkısı olmuyor. Glmseyan zgn bir kız gibi görünüyorum.

Ertesi gün, uyanıp olan biteni hatırladığımda, aynı duygular üzerime akıveriyor; boşluk, her şeyin anlamsız olması, dnyamdan çekilen tüm neşe.

Hepsini bir kenara itmek için ders çalışmaya çalışıyorum ama yapamıyorum. Temizlik yapmaya karar veriyorum.

Evin temizliğe ihtiyaç yok ama ben yine de temizliyorum. iekli saplı sprgemle (niversite ğrenci Malzemeleri’nden aldığım) yerleri spryorum ve kkk paspasları elektrik süpürgesiyle temizliyorum. Elektrik süpürgesinin gücü dev bir salyangoz gibi, paspaslarım ise posta pulu. Paspasın iki ucuna basıp süpürmeye çalışsam da, vakum onu boş bir el kuklası gibi ekiveriyor.

Nemli bir bez alıp üstüne bir damla temizleyici sıkıyorum ve tüm elektrik düğmelerini, kapı kasalarını ve eşikleri siliyorum. Tüm banyoyu temizliyorum, birkaç gün önce temizlemiş olma-

ma rağmen. Eski bir diş fırçası alıp fayansların arasını ovalıyorum. Mutfakta ocaklarının üzerinde tencerenizin kendi kendini denegelemesini engelleyen demir şeylerin –adı nedir bilmiyorum– gerçekten de temizlenmeye ihtiyacı var. Onları minnetle alıp, sıcak, sabunlu suyun içerisine atıyorum. Bir tencere fırçası alıp işe koyuluyorum. Yemek pişirdiğimiz siyah noktalara yoğunlaşıyorum. Parlayana kadar ovalıyorum.

Bu kez gerçekten bitti. Bu kez beni hayatından tamamen çıkardı.

Eskiden Shakespeare komedilerinde taliplerinden türlü adaletsizlikler görüp yine de sonunda onlarla olmaktan mutlu olan kadın kahramanlara gülerdim. *Niye böyle yaparlar ki?* diye düşünürdüm. *Shakespeare yanlış biliyor.* Öyle değilmiş tabii. Hiçbir şeyi yanlış bildiğinden emin değilim.

İçinde Mitchell'ın olmayacağı geleceğime bakıyorum ve zamanla onu aşacağımı düşünüyorum. Bir yanımda istemiyor çünkü bu haz ne demek onu da unutmak demek olacak. *Bırak kuzguni parıltısı karanlıkta kalsın.*

Üzerimi örten grilik ve anlamsızlığa rağmen, yapmam gereken her şeyi yapıyorum. Depresyona giren insanlar yataktan çıkmazlar. Ben çıkıyorum. Depresyona giren insanlar karar veremezler. Ben pek çok karar veriyorum. Yazmaya devam ediyorum, ders çalışmaya devam ediyorum, doğum derslerine katılmaya devam ediyorum, The Owl'da çalışmaya devam ediyorum. Surat asmıyorum, insanlar gülerken somurtmuyorum. Herkes gibi neşeliymiş gibi yapıyorum ve diğerlerinin de rol yapmadığını umuyorum.

George'a ve Stella'ya söyledim. George üzgün olduğunu söyledi; ciddi görünüyordu ama üzgün değildi. Stella ise

Mitchell'in ne beş dakika zamanıma ne de gözyaşlarımın beş atomuna değecek biri olduğunu söyledi. Katılmıyorum. O hâlâ benim hayatımın ışığı ve onsuz her şey karanlık.

Ona mesaj atıyorum. Sorunun benim yaptığım bir şey olmadığına umduğumu ve onu sevmekten utanmadığımı söylüyorum. Bebeğin ne zaman doğacağını öğrenmek isteyip istemediğini soruyorum.

Onunla iletişime geçmek, tek taraflı da olsa, onun okuduğunu bilmek ya da telefonunda adıma gördüğünü, acı bir zevk veriyor.

Bir cevap almak için saatlerce bekliyorum, ardından günlerce. Ve sonunda umutlar tamamen yok oluyor. Hiçbir şey gelmiyor.

GEORGE PAZAR GÜNÜ gelmemi istedi. Pazar sabahını yatakta kalıp kendime sarılarak ve kimsenin beni görüp yargılayamayacağı bir yerde ağlayarak geçirmeye ayırmıştım. "Eğer yapamayacaksan, sadece söyle bana Esmeyi. Mary'den rica edebilirim. Sırf hamile olduğun için seni görmezden gelmek istemiyorum." Tabii evet diyorum. Para kazanmak için hemen evet demeliydim aslında.

The Owl'da George ön masada oturuyor. Sandalyesinin arkasına yaslanmış, kolları başının ardında. Sırıttırıyor, çünkü Güneydoğu Asya bölümünde bir müşteri ona komik bir hikâye anlatıyor. Rahat ve mutlu görünüyor, içeceği ve paketinde çifte kavrulmuş keten tohumuyla. Her zaman giydiği deri yeleği ve gömleği yerine tişört giymiş. Tavrı bugünün tatil olduğunu işaret ediyor.

Beni gördüğünde güler halde selam verip beni kitap izcisi olduğunu söylediği Bob ile tanıştıyor.

“Sanıyorum genç dostun kitap izcisinin ne olduğunu bilmiyor,” diyor Bob.

“Sanırım bu doğru,” diyor George. “Aferin Bob. Esme, kitap izcisi...”

“Kitapların izini süren kişi midir?”

“Cambridge’de okudu kendisi,” diye açıklıyor George. Bob düşünceli bir şekilde başıyla onaylıyor.

“Senin için ne yapabilirim Esme?” diye soruyor George.

“Beni buraya sen çağırdın.”

“Ben... tabii. Ben çağırdım. Seni çağırdım çünkü yapman gereken önemli bir iş var. Umuyorum çok meşakkatli bulmazsın.”

Yarım saat sonra Luke ve ben bir takside, Riverside ve 134. Caddede Manhattan Mini Storage’a doğru yola koyulmuştuk. Etrafımız çantalar dolusu kitapla doluydu; bagajda daha fazlası vardı ve ön taraftaki koltuk da doluydu. George bir baba edasıyla hiçbir şey kaldırmamamı emretti; benim işim paketlenen kitapların dökümünü tutmak.

“Bu işin aciliyeti nedir anlamadım.”

“Depoya kaldırdığın kitapların kaydını tutmak gerek. Yoksa onları nehre at daha iyi. Geldik.”

Burası New York’un kimsenin yolunu bilmediği yerlerinden, yalnızca boş sokaklar ve depolar ile dolu, ağaçsız bir yer. Bulunduğumuz mekân ise, mavi ağırlıklı tonlarından çok, tuğlalarla kapatılmış hayalet pencereleri ile bir küpü andırdığından kasvetli. Luke’un kitapları yük arabasına yüklemesine yardım ediyorum.

“Üçüncü kattayız,” diyor.

Asansör devasa piyanoları yerleştirebilecek kadar büyük. Dışarı çıktığımızda koridora bakıyoruz. Morga –ya da morgların benzediğini düşündüğüm şeye- benziyor. Kapılar, sadece kapılar, kapalı, soğuk, uzak.

“Burası tüyler ürpertici,” diyorum Luke yük arabasını iterken. “Sence de öyle değil mi? Yani birini öldürsen, buzdolabı poşetine koyup buraya bıraksan kimse fark etmez bile.”

“O kadar büyük bir buzdolabı poşeti bulamazsın,” diyor Luke. “Bulsan da, vücut çürümeye başladığından sonunda patlar.”

“Pekâlâ o zaman ya özel kıyafetleri ve kürkleri saklamaya yarayan vakumlu çantalarından kullanırsan? Cesedi içine koyarsın, havasını çekersin, böylece çürümez ve kimsenin haberi olmaz. Burada yüzlerce ceset olabilir.”

“İnsanlar Manhattan Mini Storage’ı ceset koymak için kullanmıyorlar. Kimsenin asla kapağını açmayacağı kitapları ve birinin bir gün içindeki verileri alacağı eski bilgisayarları ve belki bir gün satılır diye depolanıp sadece depo masrafı çıkaran kıyafetleri depoluyorlar... İşte bu bizim depomuz.”

Bir kapıyı açıp ışığı yakıyor. Kutular dolusu kitap var, konusuna göre metal raflara dizilip etiketlenmiş. Odanın tam ortasında bir sandalye var. Artistik bir parça gibi duruyor.

“Otur,” diyor. “Yeni birkaç kutu hazırlayacağım, sonra da gideceğiz. Ben sana yazarı ve kitabın adını okuyacağım, sen de yazacaksın. Hızlıca, yoksa hava kararana kadar burada kalmamız gerekir.”

Defterimi açıp bekliyorum. Neden hiçbir şeyin tadı ya da kokusu yok? Luke yere çömelmiş, kitapları boyutlarına göre ayırıyor.

“Karton kapak, *Havuzlar*, Kelly Klein.”

“Oh,” diyorum. “Bakabilir miyim? İçinde harika insanların çektiği fotoğraflar var; Bruce Weber ve Mapplethorpe gibi...”

“Birinci baskı, yüz yetmiş beş dolar. Bakamazsın. Bütün gün buradayız desene. Yazmaya hadi.”

“O kitabı hep görmek istemiştim...”

“Öyleyse Barnes and Noble’a git ve fotoğrafçılık bölümüne bak. Helen Levitt, *Orada Burada*. Yetmiş dolar. Ne var?”

“Hiç. Hiç. Sadece Helen Levitt’i severim. New York’ta sokak çocuklarının fotoğraflarını çekiyordu; kısa süre önce vefat etti. Bu kitaplar neden kaldırılıyor ki? Bu çok saçma, harika kitaplar.”

“Bilmem. Belki daha da değerlendirileceklerdir ya da bunlar işe yaramazdır. Sen yalnızca not al. Bir sonraki, karton kapak, Josef Sudek, birinci baskı, *Stüdyomun Penceresi*.”

“Oh! Oh, Luke, havuzu boşver ama Sudek’i gerçekten çok seviyorum, özellikle de yağmurda penceresinden çektiklerini, o tür fotoğrafları, lütfen görebilir miyim onu lütfen sadece onu?”

Asık bir yüzle bana uzatıyor. “The Owl senin için şekerçi dükkanını gibi olmalı.”

Kitabı inceliyorum. George kırk dolar fiyat biçmiş.

“Kırk dolar. O kadar çok değilmiş. Eğer seninle burada dört saat kalacaksam...”

“Ver onu bana,” diyor Luke. Paraya ihtiyacın olacak Esme.” Ses tonu çok nazik..

Bir şey söylemeden geri veriyorum. Zaten çok heveslenmemiştim.

“İyi olacaksın biliyorsun değil mi?” diyor gözlerini kitaptan ayırmadan. Onu izliyorum. Kitapları tekrar kutuda düzene koyuyor ama zaten düzgünlerdi.”

“Hayır,” diyorum. “Bilmiyorum.”

“Böyle şeylerle ilgilisin. Canın yanıyor ama yine de ilgilisin. Bu bir işaret. İyi olacağına işaret. Belki de -bir an duraksıyor- ona gerçekten aşık bile değildin.”

Başımla onaylıyorum, doğru söylediğini düşündüğümünden değil ama iyi niyetini anladığıma dair, kibarlığımdan. Ama bu fikrin en ufak zerresi bile içimde öylesine bir yalan olduğu his-sini uyandırıyor ki, ürperiyorum. Çantama atılmalıyım, hemen açmalıyım. Luke’un önünde de olsa, başka şansım yok, midem bulanıyor. Kusarken ağlıyorum, tüm kaybettiklerim için, hem de eril bir bakışın karşısında.

“Belki de öyleydin,” diyor Luke.

Gözyaşları ve kusmuk içinde arasında gülüyorum.

“Çantanın içine kustun. Halbuki yerler betonu.”

“Biliyorum. Bir kabın içine kusmak daha iyi olur diye düşündüm.”

“Çantan. Gidip sana su getireyim.”

“Gerek yok, ben aşağı tuvalete gideceğim zaten.”

Manhattan Mini Storage’ın küçük gri banyosunda, kusmu-ğa bulanmış eşyalarımı durulamaya çalışıyorum. The Owl’dan ödünç aldığım *Tüm Güzel Atlar* kitabını da çıkmadan önce çantama atmıştım; arada bir azimle başlayıp bırakıyorum. Biraz yıkıyorum ama olmayacağını anlayınca çöpe atıyorum. Telefonum da halinden memnun değil ama onu da temizlemeye ça-

İşiyorum. Telefonum. Eskiden beni Mitchell'e bağlardı. Senor Swansky'den beri ölü gibi.

İyi olacağıma inanmıyorum. Ansel Adams'tan ya da Josef Sudek'ten bir fotoğrafa bakıp, kalbim iyileşmeden de yaşayabileceğimi düşünebilirim. Bunu Luke'a söylemeyeceğim.

Yukarı çıkıp kitapların kalanını bitirmesine yardım ediyorum. Tekrar dışarı çıktığımızda Luke, "Birkaç dakika içinde The Owl'ın bodrumunda olacağım," diyor.

"Biraz yürüyelim istersen. Yorulunca taksi tutarız."

"Metro," diyor Luke. "Kitapları taşıdığımız için gelirken taksi tuttuk. Ama tabii biraz yürüyebiliriz."

Riverside'in kılıksız tarafında yürüyoruz.

"Keşke Dennis için bir şeyler yapabilseydik," diyorum. "Biraz daha uğraşsak olurdu bence."

"Ama biz film karakteri değiliz. Boş vermemiz gerek. Denedin, denedik. Ama artık çok geç."

"O mezarlığı düşünmekten nefret ediyorum."

"Biliyorum. Ama Dennis'e odaklanma. Bitti artık. Bir kampanyaya katıl, yoksa da sen yarat. Bir şeyler yap."

"Tek başımayım."

Luke, "Herkes tek başınadır. Tarih kitaplarına bak. Rosa Parks da tek başınaydı. Başkaları kaydı."

"Hangi başkaları?"

"Otobüstekiler, diğer insanlar. Onlar yana kaydı. O yapmadı. Benden söylemesi."

"Yapabilir miyim bilmiyorum. Pek çok korkunç hikâye duyacağım ve çok üzücü olacaklar ve Luke zaman çok az çok yakın."

Başıyla onaylıyor. “Biliyorum canım. Ama kimse öyle şeylere yanaşmak istemez. Bu yüzden bir şey yapılmıyor zaten.”

Eve gidip Wikipedia’dan bebekler ve şehir hastaneleri ile ilgili söylentilerin doğru olup olmadığını araştırmaya karar veriyorum. Öyleyse, bir kampanya bulup yardımcı olacağım. Bunu sesli söylemiyorum, çünkü bazen sadece yapacağını beyan edersin ve ötesine geçemezsin.

“Yine de,” diyorum, “bence gerçekten Dennis için bir uğurlama yapılmalı.”

Luke sokağa bakıyor. Aynı yere baktığımda büyük bir New York kilisesi görüyorum. “Gidip onun için dua edebilirsin,” diyor.

“Sanırım ben Tanrı’ya inanmıyorum.”

“Yok, ben de inanmıyorum. Belki de Tanrı bizim inanıp inanmadığımızı umursamıyordur.” Bana alaycı bir biçimde bakıyor. “Hadi, git. İkimiz için de Dennis’e dua et. Neyin işe yarayıp yaramayacağını kim bilebilir? Seni bekleyeceğim.”

Luke geri döndüğümde bir taksi çeviriyor ve biniyoruz. Metro hakkında bir şey söylemiyorum.

Neredeyse The Owl’a geldiğimizde Luke, “Yakında çok fazla provam olacak ve hepsi cuma gününe denk geliyor. Yalnızca o gün herkese uyuyordu. Cuma vardiyamı Bruce devralacak. Sonrasında New York Folk Festivali’ne katılacağım.”

“Festivalde mi çalacaksın?”

Luke omuz silkiyor. “Evet tabii. Gitar çalacağım. Hâlâ kafa göre çalabildiğin nadir yerlerden biri bu. Rahat bir ortam.”

“Demek istediğim, çalacak mısın? Sahnede?”

“Saat dokuzda ana sahnede on binlerce hevesli insana karşı Battery Park’ta çalmaktan mı bahsediyorsun? Hayır.” Luke başını sallıyor. “Oh, Esme,” diyor.

“İstemiyor musun?” diye soruyorum.

“Hayır, gerçekten istemiyorum.”

“Sana inanamıyorum. Söyleyecek bir şeyin var. Söylemek istiyor olmalısın?”

“Söyleyecek bir şeyim yok, Esme. Olmak istediğim bir şey var. Ve o oluyorum. Söylemem gerektiğini düşündüm,” diyor Luke.

“Evet... Evet.”

Onu özleyeceğimi söylemek istiyorum, çünkü bu doğru. Ama hasret duyduğum Mitchell’e söylersem olacağı kadar değil. Yola gelmiş kahramanlar gibi öğrendim ki hayallerime sığan kelimeleri söylemek en önemlisi. Onları pinpon topları gibi havaya atamazsınız, birinin başından aşağı konfeti gibi yağdıramazsınız, olduğu gibi söylemek gerek. Gerçeği söylemek de zor bir şey. O yüzden hiç bir şey söylemiyorum.

“Bu günlerde sessizsin, bazen, biliyorsun. Şeyden beri sanırım, Mitchell’dan beri.”

Ona gülümsüyorum. “Cumaları senin yerine Bruce ile o kadar güzel olamayacak,” diyorum “Ne için hazırlanıyorsunuz?”

“Festival sonrası turneye çıkacağız. Muhtemelen şeyi kaçıracağım; doğumu.”

“Geldiğinde bizi göreceksin.”

“Evet. “ diyor Luke. The Owl’un önünde duruyoruz.

Yirmi Yedi

Luke yerine Bruce ile geçirdiğim ilk cuma bugün. Bruce'a göre Luke önümüzdeki *sekiz* cuma'yı ona devretmiş. Bu haberi vermesiyle birlikte içeri bir müşteri giriyor ve ben yerimden kalkamadan söze giriyor: "Merhaba hanımefendi. Lorenzo da Ponte'nin biyografisi var mı acaba?"

Ben henüz esrarlı bir havaya girip düşünemedim Bruce atılıyor.

"Hayır bayım ama ilginçtir ki Emanuel Schikaneder'in biyografisini daha yeni sattık."

"Ah," diyor müşteri bilgiççe. "ama Ponte yok."

Bruce başını iki yana sallıyor ve müşteri gidiyor.

"Schikaneder kim bilmiyorsun değil mi?" diyor Bruce.

"Hayır," diyorum.

"Hayal kırıklığına uğradım ama cidden mi? Şaşırmadım. Groucho Marx Schikaneder'i hep tarihte kayıp insanın örneği olarak gösterirdi. Kendisi *Sihirli Flüt* operasının bestekârıydı."

Başımınla onaylıyorum.

“Bahse girerim,” diyor aniden Bruce, “Yahudi olduğu için unutulmuştur. Bekle biraz.”

Merdivenleri hızla çıkıp bilgisayarın başına geçiyor.

“Ah, Yahudi değilmiş. Yalnızca Almanmış.”

“Evet. Bruce? Sonraki *sekiz* cuma mı dedin?”

“Evet. Ama merak etme -bence sorun değil- Luke da benim için aynısını yapardı. Aslında yapmıştı da, *Ben Rappaport Değilim* setinin hazırlığına yardım ettiğimde. Tüm yaprakları ateşe dayanıklı spreyle kaplamamız gerekiyordu, anlatmış mıydım?”

“Evet,” diye yalan söylüyorum ilgisizce.

Cumaları için üzgünüm. Cuma akşamları The Owl’da en sevdiğim akşamlar; genellikle kapıları dışarıya kapatıyoruz. Bazen George bile geliyor, Barney ise mutlaka uğruyor. Lamba ışığı eşliğinde geçirdiğimiz geceleri hatırlıyorum, bira şişeleri ve sessiz dostluk ortamı ve bir anda nefesim kesiliyor. Onların böyle çabuk geçmişimin böylesine önemli bir parçası olacağını bilmiyordum. İlk zamanlar Luke’un gitar çalacağını sanmıştım ama hiç çalmadı. Konuşurduk ya da sessiz kalırdık. Bunları yaparken farklı bir çağda yaşıyor gibiydik. Ama işin başında Luke değil Bruce olduğça böyle olmayacak: Bruce dükkânı kapatıp eve gidecek.

“Oh,” diyor Bruce kaşlarını çatarak. “Sana *Ben Rappaport Değilim*’den bahsettiğimi bilmiyordum. O setin özel bir yeri vardı. Sonbaharda Central Park’ı canlandırmaya çalıştığımızdan yapraklarla çok işimiz vardı. Ve bir de *Üçüncü Adam*’ın 1975 Broadway prodüksiyonunda kullanılan sokak lambası vardı. Tarzını değiştirmemiz gerekiyordu, çünkü savaş sonrası Viyana sokak lambaları ile Central Park sokak lambaları aynı görünmüyorlar.”

“Eminim öyledir.”

“Ama beklediğin kadar da farklı değiller.”

“İkisi de üzerinde ışık olan siyah direkler değil mi?”

“1930’larda Viyana’da sokak lambalarını tasarlayan adam, 1980 yılında ölen İsveçli Gustav Benriksson’du. Lambalar hâlâ yerinde tabii, çünkü sokak lambaları kendisini icat eden insandan çok daha uzun süre yaşıyor.”

“Evet.” Bundan sonra hayat hep böyle geçecek.

“Her neyse, Olmsted Viyana’daki sokak lambalarını gördü ve Central Park için de benzerlerinin yapılmasını istedi. Tabii, parkta bulunan pek çoğu *Ben Rappaport Değilim’e* uymuyordu; bize papaz burnu stili lazımdı, Fransız stili değil. Bazılarını New York’taki Cast-Iron Mimarlık’ın yardımıyla kurtardık.”

“Bruce,” diyor George arkasında belirerek. “Burada olman, her zaman olduğu gibi çok güzel ama tüm gün çalıştın. Luke yerini almayacak mı?”

“Hayır. Luke’un provası var, o nedenle yarın gündüz mesai-sinde çalışacak ama ben bu gece çift vardiya yapacağım. Sorun değil. Esme bana eşlik edecek.”

George ifadesizce bana bakıyor. “İyi,” diyor. “Ama Bruce, Esme’nin tüm kitapları işlediğinden emin ol. Kendisinin çalış-mak yerine anekdot dinlemek gibi kötü bir huyu var.”

Kontrol için ebelere gitmeliyim. Doğumu kolaylaştıracaklarını söylediklerinden çokça ahududu yaprağı çayı içtim, o yüzden iyi olacağımı sanıyorum. Üzüntü artık bebeği etkileyemez; artık neredeyse hazır.

Bekleme odasına gidiyorum ve zaten kucağında oyalaması ve eğlendirmesi gereken bir çocuğu olan hamile bir kadına yapmacık bir gülümsemeyle bakıyorum. Bencil ve mutsuz hissederken bunu nasıl yapıyor? Ben yapamayacağım.

Çocuk çikolata içinde ve yapış yapış ve tabii ki gelip yağlı ellerini, açık gri pantolonuma sürüyor. Kadının yalandan özür dileyen gülümsemesi, *Pantolonunda kirli bir iz bıraktığının farkındayım ama benim çocuğum çok sevimli, cocuktur yapar ve bu fiziksel temas aslında senin annelik yanına dokunuyor, yakında sen de anlayacaksın, aslında benim disiplinsizliğim yüzünden on dört yaşına geldiğinde, odasında uyuturucu kullanırken yakalayacağım çocuğumla gününü ne de güzel şenlendirdim.*

Bir dergi alıyorum. Bir bebek dergisi, doğal olarak. Ebeleri beklerken başka ne ile ilgilenebilirsin ki? Açlık mı? Ekonomi mi? İçinde yine sevgi dolu babaların fotoğrafı var. Koca, şekerle kaplı ve hava dolu yalanlar.

İyi hissetmiyorum.

Bu sefer ebe Melanie adında, huzur verici, uyum ve sıcaklığı bir arada hissettiren bir kadın. Onunla daha önce tanışmamıştım.

“Pekâlâ, iki santimetre olmuşsun,” diyor beni muayene ederken.

“Ne olmuşum?”

“İki santimetresin. Serviksin iki santimetre açılmış.”

“Bu ne demek oluyor?”

“Doğuruyorsun demek oluyor.”

Nefes alıyorum. Ardından bir tane daha.

Gülümsüyor. “Bu hemen olacağı anlamına gelmiyor. Gerçek doğum başlamadan önce gün boyunca ya da daha fazla, bir iki santimetre olabilirsin, ya da daha fazla.”

“Ama yakında.”

“Ever. Yakında.”

Melanie eldivenlerini çıkarıyor ve küçük odada dolaşiyor. Ben hareket etmiyorum. Dönüp giyinebileceğimi söylüyor. Öyle yapıyorum.

“Hiç acı hissetmiyor musun? Pelvis etrafında, karnında ya da sırtında?”

Başımı iki yana sallıyorum.

“Belki de doğumun kolay geçecektir,” diyor. “Bu hafta sonu olabilir. Cuma günü nöbetçiyim. Sonrasında Anouska burada olacak.”

Anouska süper model gibi görünen. Umarım Melanie denk gelir.

LAMAZE dersine birkaç dakika erken varıyorum. Eğer doğum yaparsam bu son ders olabilir. Bir partnerim olmalı, çünkü nefes alma ve gülümseme için birine ihtiyaç var. Ama bu hafta kimsem yok.

Eğitmen, öncekinden daha yaşlı ve havalı bir şekilde, nasıl olduğumu soruyor. Hayatını böyle şeylerle uğraşmış biri olduğundan ona ebenin söylediklerini söylemeye karar veriyorum. Benim adıma heyecanlı görünecek kadar kibar biri.

“Şimdi yalnızca acıyı bekliyorum,” diyorum.

Diğerleri geldiğinde, önceden yaptığımız gibi sandalyeleri alıp yuvarlak oluşturarak oturuyoruz. Umuyorum bu kez bahsettiğini duyduğum örgü göğsü çıkarır, çünkü emzirme konusunda pek fikrim yok.

“Arkadaşlar, Esmе’nin güzel haberleri var,” diye söze girişiyor eğitimci. Bana dönüyor. “Esmе, lütfen bu güzel haberi bizimle paylaş.”

“İıı... Şey...” Benim İngiliz olduğumu ve böyle şeylerden bahsetmediğimizi anlamıyor mu? İçten içe utançtan kızardığımı hissediyorum.

“Devam et,” diyor nazikçe yardım ederek.

On yüz beklentiyle bana çevrilmiş bakıyor. Beş adam ve beş kadın.

“Görünüşe göre doğuruyorum,” diyorum.

Adamlardan biri elleriyle yüzünü kapatıyor. Omuzları titriyor. Karısı kuşkuyla bana bakıyor. Acaba karşımdaki Amerikalı güruhu yanlış mı anladım? Onlar benden daha utangaç ya da daha kolay mı eğleniyor? Eğitimci neşesini zor gizliyor gibi görünüyor.

“Sanıyorum demek istediğin serviksinde iki santimetrelilik açılma oldu.” Alan elleriyle yüzünü kapatıyor.

“Evet,” diyorum olanca ciddiyetle. “Öyle demek istedim.”

Bebek için her şeyi hazırlayıp hazırlamadığımı merak ediyorum. Bebek bezim var. Islak mendillerim var. Beşiğim, yatağım, güzel bir battaniye ve araba koltuğum var ama arabam yok. Zıbın denen, alttan iliklenen tek parça bebek kıyafetlerinden var. Gap’ten aldığım bebek çorapları var. Öyle küçükler ki... Turkuaz ve sarı çizgili, esneyen bir şapkam var. Hırkalarımız, iki pantolonumuz ve tişörtlerimiz var. Siyah, beyaz ve kırmızı oyuncaklar var çünkü bebekler doğduklarında kırmızı dışındaki renkleri göremiyor. Bunu kim bilebilir ki? Stella ona Guggenheim’dan ‘akıcı ritim’ oyuncaklarından almıştı, tabii yine kırmızı ve siyah renkte. Madison Bulvarı hayallerimdeki

soluk gri bebek arabasına benzemeyen ucuz bir bebek arabam var. Başka bir şey var mıydı? Bilmiyorum. Ya bir sorun çıkarsa? Ya bir şeyler ters gider ve bebeğime bir şey olursa? Ya acıya dayanamazsam? Ya doğum sırasında ölürsem? İnsanlar hâlâ ölüyor. Annem bebeğe bakar mı? Bir Amerikan bebeği eve götürmesi için izin verirler mi? İstedğim şeyi anlatan bir mektup yazmalıyım. Doğum planım için bir ölüm kodası. Ben ölürsem belki Mitchell ona sahip çıkmak ister, bana katlanmak zorunda olmayacağından. Sonra da uzun bir süre Olivia ona göz kulak olur. Ne kadar da şahane.

The Owl'daki bir sonraki vardiyam yine George ve Bruce ile. Luke çoktan turneye çıkmış. Bebeği, zamanında doğarsa, haftalarca göremeyecek. Lukesuz hayat daha gri.

George müşterilerinin umursamaz tavırları yüzünden daha da üzgün durumda.

"Anatole France'da burada mıydınız? Luke benim bir aptal olduğumu düşündü. Deri ciltli kitaplar istedi... Bilmiyorum. Sen gelmeden önce burada bir kız vardı. Gizemli öyküler arıyordu. 'Ne tür gizemli öyküler?' Herhangi biri. Favori bir türü var mıydı? Hayır ama apartmanını dekore ederken normal kipten ziyade birkaç gizemli öykünün duvarında daha güzel duracağına karar vermişti. Yeni kararımızı düşünüp ona karşı kaba davranmadım onu doğruca gizemli hikâyeler kısmına götürdüm. Kendi başına bakmak için zamanı olmadığını söyledi acaba kendisi turnaklarını yaptırırken biz onun için bir tane seçebilir miydik?"

"Sen de hayır dedin."

“Hayır,” dedi George gülümseyerek.

Bruce ve ben gülmeye başladık. George da bize katıldı. Ve hemen ardından acı geldi.

Tezgâha doğru eğiliyorum. Tüm vücudumu kaplıyor. Yalnızca pelvisime yoğunlaşacak sanıyordum. Öyle değilmiş. Birkaç dakika sonra acı tamamen çekiliyor, sahilden çekilen dalgalar gibi.

“Sancın mı geldi? Doğum başlıyor mu?” diye soruyor George.

“Sanırım.”

Bruce yerinde kalakalmış, yüzünde anlamsız bir gülümseme ile kaynatılmış havlu vermeyi teklif edecek bir adam gibi görünüyor.

“Kimi arayabiliriz?”

“Stella.”

“Evet. Telefonunu ver, onu arayayım.”

“Hafta sonu için Hampton’a gitti. Şimdi hatırladım.”

“Öyleyse?”

“Öyleyse onu geri çağırmacağım tabii ki. Gideceği için çok mutlu...”

“Söz vermişti...”

“Eğer onu ararsam sözünü tutacaktır. Ama aramayacağım Ben hallederim.”

“Yedekte birisi yok mu?”

Duraklıyorum.

“Stella yedekti. Aslında Mitchell...”

“Pekâlâ. Başka kim olabilir?”

“Ben iyiyim.”

Acı geri dönüyor. Bir dalga daha vuruyor, yükseliyor ve geri çekiliyor.

Bir diğeri daha gelecek, o yüzden bu durumu The Owl’un ortasında yaşamak yerine birinci baskı kitapların olduğu özel bölmeye gidiyorum.

Hastaneye çok daha yakın olmak istiyorum.

George beni anlıyor. “Bir başka sancı mı geldi? Bundan daha aralıklı olmaları gerekmez miydi? Bence seni hemen hastaneye götürmeliyiz. Seninle geliyorum.”

“Hastanelere alerjin olduğunu söylemiştin.”

“Endüstriyel temizleme ilaçlarına alerjim var. İdare ederim.”

George bir taksi çevirmeye gidiyor. Yanında duruyorum, ellerim karnımda. Taksiler uçup gidiyor.

“Saklan,” diyor. Öyle yapıyorum. Bir adım geri gidip insanların arasına karışıyorum. Bir sonraki taksi George’u almak için yanaşiyor. Kapıyı açtığında önce ben biniyorum. George hastanenin adını söylemek yerine ona adresi veriyor direkt. Ancak şoför durumu fark edip aynadan bana bakıyor. “Hanımefendi siz?”

“Hayır, hayır. Daha haftalar var. Üçüzlerim olacak. Kontrole gidiyoruz,” diyorum gözümde manyakça bir ışıldamayla.

Trafikte beklerken bir sancı daha geliyor. Aynadan görünmemek için eğiliyorum.

Sancı yoksa, acı da yok. Acı yoksa, kendimi gayet geveze hissediyorum.

“Acısız Doğum diye bir kitabım var. The Owl’da buldum,” diyorum.

“Okusan iyi olurdu sanırım.”

“Okudum. Grantly Dick-Read’in kitabı. İsmi harika değil mi? Zarf gibi. ‘Yaşlı adam çok kibar ve nazikti.’”

“Yine de biraz acı çekiyormuşsun gibi görünüyor.”

“Kitaba göre acısız doğum tamamen rahatlamaya bağlı, acının var olduğuna inanmamaya. Ah...” Bu sefer acı çok daha beter. Filmlerde gördüğümüz dev dalgalar gibi gelen acının karşısında, yanlışlıkla orada kalmış küçük bir sandal gibiyim. Geri çekildiğinde ise, bir sonraki hemen ardından geliyor. Sonunda taksinin içinde doğum yapacağıma inanmaya başlıyorum.

Nasıl nefes almam gerektiğini öğrendim, nasıl konsantre olacağımı da. Bunu yapabilmem gerek.

Hastanenin önünde duruyoruz ve George bana yardım ediyor. İki saniye içerisinde otel süiti gibi görünen bir doğum odasında buluyorum kendimi. George’un yanıma gelme teklifini reddettiğimde yoğun ve açık rahatlamasını hissediyorum.

Ebe geliyor. Leopar desenli uzun botları ve kısa bir eteği var. Tıpkı Michelle Pfeiffer’a benziyor.

“Selam Esme, tanışmıştık, değil mi? Ben Anouska. Hemen gidip üstümü değiştireceğim ve bebeğini doğuracağız. Bu Hilda. Burada seninle kalacak.”

“Uyuşturulmak istiyorum,” diyorum. “Uyuşturulmak istiyorum.”

Ama Anouska çoktan gitti, Hilda ise tepki vermiyor.

Anouska geri dönüyor. Daracık kıyafetleri ve leopar desenli kıyafetlerini değiştirip yeşil önlüğü ve beyaz lastik terliklerini giymiş. Hâlâ harika görünüyor.

Acı geri dönüyor. Şimdiye dek en kötüsü bu. Her biri. Bu kez acı ile aramda bir ayrım kalmıyor. Acıyla bir oluyoruz.

“Sancılar otuz saniyede bir gerçekleşiyor,” diyor Hilda. “İyi durumda.”

“Değilim,” diyorum. “Bir sonraki geliyor.”

“Güzel. Seni muayene edeceğim,” diyor Anouska.

Acı beni tekrar ele geçiriyor. *Bu* gerçekten en kötüsü; her biri daha da kötü. Bu sefer tüm oda acı, hava acı, ben acıyım.

Tekrar konuşabildiğimde, “Uyuşturulmak istiyorum,” diyorum.

Anouska gülümsüyor. “On santimetresin. Acı bundan daha kötü olmayacak. Uyuşturulmak için artık çok geç. Bunun nasıl bir his olduğunu hatırlıyorum, iyi gidiyorsun.”

“Gitmiyorum,” diyorum. Tek söyleyebildiğim bu kadar.

“İtme vakti geldi Esme. Hazır mısın?”

Okuduğum tüm kitaplarda, tüm lanet olası yalancı kitaplarda, itmenin kontrol edilemeyen bir his olduğu yazıyordu. Beklerin bu sayede doğduğunu yazıyordu, çünkü ittirememek imkânsızdı. Pek çok kadın açıklık doğuma hazır değilken ittirdiği için durdurulmak zorunda kalıyordu. Fransız hemşireler “Ne poussez pas,” Almanlar ise “Nicht puschen,” diye bağıırıyordu muhtemelen ve tüm dünyada hemşireler, yüreklerini ortaya koyarak kadınların erken ittirmesini engellemeye çalışıyordu.

Öyle bir his yok.

Yeni bir sancı geliyor. Çığlık atıyorum.

“Bir sonrakini ittir,” diyor Anouska.

“Yapamıyorum,” diye hıçkırıyorum. “Yapamıyorum. Acıyor.”

Bir sonrakini ittirmeye çalışırken, birinin ruhundan bu dünyadan olmayan, uzun, acı dolu bir çığlık duyuyorum. Ardından, yanağımda bir baskı hissediyorum. Anouska bana bakıyor.

“Hayır. Hayır, hayır, hayır. Enerjini çığlık atmak için harcamamalısın. Tüm gücüne ihtiyacın var. Bana bak, bana bak. Güzel. Anlıyor musun beni? Tüm enerjini buna aktarmalısın. Boşa harcamamalısın. Şimdi ittir.”

Ona bakıyorum. Bağırırken, Dennis’in kızının adını hatırlıyorum. Dennis söylemişti ama unutmuştum. Josie Jones.

“İttir. İttirmelisin.”

Tekrar deniyorum. Bana bacaklarımı tutturuyor ama bunu bile yapamıyorum. Kollarım pişmiş spagetti gibi. Çaresizce ona bakıyorum.

“Yapamıyorum,” diyorum.

“*Yapabilirsin* Esme. Eğer ittirmezsene bebeğin doğamayacak. Haydi, *şimdi yap şunu*.”

Yapıyorum. İttiriyorum. Ağlamıyorum. İttiriyorum ve acı geldiğinde biraz daha ittiriyorum.

“Suyun geldi,” diyor.

Suyum mu geldi? Bunun en başta olması gerekmez miydi?

Tekrar ittiriyorum.

“Başı görünüyor,” diyor Anouska Hilda’ya. “Esme! Esme!” Uzaktaymışım gibi bağırıyor. “Esme, bebeğin başının tepesini

görebiliyorum. Görmek ister misin? Ayna getireyim mi? Sana yardımcı olur.”

“Hayır,” diyorum elimden geldiğince kararlı bir biçimde. “Hayır *istemiyorum*.”

“Ayna getir,” diyor Anouska.

Hilda bir ayna çıkarıveriyor.

“Bak!” diye emrediyor Anouska. “Bebeğinin saçına bak.”

İsteksizce aynaya göz atıyorum. Şaşırtıcı bir şekilde görebiliyorum. Bebeğimin saçı.

“Bebeğin doğmak üzere. Şimdi *it!*”

Gözlerimi kapatıp itiyorum, büyük, acı dolu bir itme.

“Başı çıktı,” diye bağıyor Hilda.

“Başı çıktı,” diye bağıyor Anouska.

Gözlerimi kapatıp tekrar ittiriyorum. Bu kez ilginç, kaygan bir his var ve ıslak ve acısız bir şey içimden kayıveriyor. Ve bir başka şey daha, hiç acısız bir şekilde. Bu çok, çok büyük bir arayla yaşadığım en garip deneyim. Ardından, küçücük bir şeyden gelen yüksek sesli, öfkeli bir ağlama sesi duyuyorum.

“Bebeğin doğdu Esme,” diye bağıyor Anouska.

Gülüyor ve ağlıyorum. Bebeğimi kaldırıyor.

“Ne oldu?” diye soruyorum. Doğduğu için sinirle çırpınıp bağıyor.

“Bir kız bebek,” diyor. Anouska da hem gülüyor hem ağlıyor. Ebelik çok eğlenceli bir iş olmalı.

Bana ağlaması kesilen kızımı veriyor.

Bu altın bir an. O mükemmel. Tüm anneler bunu söyler. Tüm bebekler öyledir.

“Merhaba,” diyorum ona. Başının tepesini öpüyorum. Onu dünyada öpen ilk insan olmak istiyorum. Ağzı göğsümü yokluyor, bir içgüdü. Kuzu gibi.

“Gece on bir yirmi iki,” diyor Hilda.

“Süt istiyor,” diyor Anouska. “Sana yardım edeyim.”

Bebeğin meme ucumu nasıl alacağını gösteriyor. Acı veriyor ama şimdi acıyı karşılayabileceğim yeni bir çıtam var ve bu ona göre çok küçük kalıyor. Emmeye başlıyor sessizce. Kirpikleri çok uzun. O bir kız.

“Hızlı bir doğum oldu,” diyor Anouska. Yalnızca üç saat kadar sürdü. Normalde çok daha uzun ve acılı sürer.”

‘Daha acılı’ konusunda söyleyebileceğim bir şey yok.

Onu yatağımın yanındaki masaya alıyorlar. Burası bir James Bond odası gibi, masa bir tuşa basıldığında bir tür tartıya dönüşüyor. Onu temizliyorlar ve altına bez bağlıyorlar. Bana geri verdiklerinde, alttan bağlanan bir zıbın giydirmiş olduklarını görüyorum, başında ise mavi bir şapka var.

“Şapka nereden geldi?” diye soruyorum.

“Evraklar burada değil. Bir dakikaya gelir,” diyor Hilda.

Geldiğinde ise, “Bekleme odasında bekleyen iki kişi var,” diyor.

Bir an kalbim hızla çarpıyor. Mitchell.

“Kim onlar?”

“Sizi buraya getiren adam ve siyah deri ceketli bir kız.”

“Stella buraya mı geldi? Ve George beni mi bekledi?”

“Evet, isterseniz sizi ziyaret edebilirler.”

Hilda saatine bakıyor.

“Saat on biri yirmi iki geçe, ayın on sekizinde doğdu,” diyor ve yazıyor.

“Adı ne?” diye soruyor

“Bilmiyorum,” diyorum. “Gözleri renk değiştiriyor. Onu ilk gördüğümde maviydi. Şimdi ise mantar rengine dönüşüyor. Bu normal mi?”

Anouska öyle olduğunu söylüyor.

“Adını bilmiyor musun?” diyor Hilda.

“Hayır, henüz değil.”

“Tatlım, doğum sertifikasını hazırlamamız için adını yazmam gerek.”

“Hemen mi?”

“Evet,” diyor Hilda gözlerini kocaman açarak.

Bu Amerikalıların neden garip isimleri olduğunu açıklıyor.

Ona ünlü bir sanatçının adını vermeyi düşünmüştüm zaten. Sofonisba, Mary, Elizabeth, Tracy.

“Georgie, öyleyse,” diyorum. “Georgie Garland.”

Stella ve George birlikte geliyor; bekleme odasında birbirleriyle kaynaşmış gibi görünüyorlar. Neredeyse parmak ucunda yürüyorlar ve sessizce yanımda uyuyan Georgie’ye bakıyorlar. Stella’nın gözleri doluyor. Eğilip beni öpüyor.

“Nereden öğrendin?” diyorum.

“George ve Luke’a numaramı verdim. Ben şehir dışındayken aramazsın diye biliyordum. Ama bu küçük kız için biraz erken geldi! Bir dahaki sefere... Olur mu?” Kamerayı kaldırıyor.

Başımla onaylıyorum. “Tabii.”

George’a doğum sırasında Josie Jones’u hatırladığımı söylüyorum.

“En azından artık ona söyleyebiliriz,” diyorum. Bir an çok yorgun hissediyorum. “Babasını.”

“Evet,” diyor. “Onu bulacağız.” Georgie’ye bir kez daha bakıyor. “Tebrik ederim canım. Çok şanslısın.”

“Öyleyim,” diye fısıldıyorum. “Öyleyim.”

Sabah Stella bana ve Georgie’ye eve giderken yardımcı olmak için geliyor. Bir Lincoln Town Car kiralyoruz ve koltuğu ayarlamak için uzun zaman harcıyoruz. Adam, ayarlamayı kullanım talimatı videosu olarak yayınlanabilecek kadar doğru yaptığımızı söylüyor. Stella emin olmak için kitapçığa beşinci kez bakıyor.

Şimdi bebek burada, yatağın yanındaki beşikte yatıyor, Stella gitti ve baş başa kaldık. Oda ışıqla dolu ve Georgie beyaz pijaması ve çizgili şapkası ile yatıyor. Başı fazla mı ısındı diye merak ediyorum. Yatağımın üzerinde beyaz bir yorgan var, Georgie’nin üzerinde ise küçük mavi bir battaniye. Yatağımın üzerinde beyaz yastıklar var. Her şey sakın, berrak ve mavi. İçimden süt gibi aşk akıyor.

Yirmi Sekiz

İlk günler suyun altındaymışım gibi geçiyor, tüm dünyam değişmiş gibi. Işık bile farklı geliyor. Evde kadınların haki-miyeti var. Stella, gelebildiği kadar çabuk gelen annem, ben ve Georgie. Süt, bebek bezleri, makarna ve peynir ile geçen öğün-ler. Çoğunlukla ağladığında, küçük, çaresiz ağlayışını dindir-meye biraz süt yetiyor.

Kapalı bir dünyadayız, ayrıcalıkların ve sükunun hakim ol-duğu, büyü bir çember.

O başlattığı için kabalığa devam etmeyip, Mitchell ve ai-lesine bebeğin doğduğunu söylemeye karar verdim. Annem kanepede oturuyor, bebek kollarında ve ben dışarı çıkıyorum. Çiçekçinin yanına oturuyorum, uzaklara bakan İspanyol bir adamın yanına ve Mitchell'ı arıyorum. Tabii telesekretere dü-şüyor. Ve yine tabii duymamazlıktan gelecek. Ona Georgie'nin doğduğunu söyleyen bir mesaj bırakıyorum. Doğum gününü, kilosunu ve adını söylüyorum. Ağlamıyorum. Başka bir şey de söylemiyorum.

Gözüm İspanyol adama takılıyor. Yaşlı bir hanım biraz çiçek almak istediğini söylediğinde hayata dönüveriyor ve kadının

teşekkürüne gülümseyerek karşılık veriyor. Kadın gittiğinde, sessiz bekleyişine devam ediyor. Dennis gibi onun da kendisine hiç bakılmamış gibi bir havası var.

Olivia ve Cornelius'u arıyorum. Yine cevap yok. Yine mesaj bırakıyorum. Hiçbir şey olmuyor. Bir yanım Bloomingdale'den cömert bir hediye ya da en azından bir telefon ya da en azından Olivia'nın torununun bir fotoğrafını istemesini bekliyor. Ama zaman geçmesine rağmen, hiçbir şey olmuyor.

İki hafta sonra annem eve dönüyor. O gider gitmez büyüülü çemberden çıkıveriyorum. Bir anda yalnızca ben ve Georgie kalıyoruz. *Sen ve ben, yalnız.*

Bana sıkıcı olacağını söylemişler miydi? Arkadaşlarım, annem? Söylediklerini sanmıyorum ya da ben henüz sıkıcı olacağını duymaya hazır değildim.

Emzirme işi ritmik hale geliyor. Aynı anda uyanıyoruz, onu alıyorum, yatıyoruz. Geceleri çok da kötü değil. Uykum kaçtığında beni eğlendirecek Klasik Amerikan Filmleri ve onun uzun tanıtımları var. "Burada Carole Lombard'ın performansının zirvesinde görüyoruz. Eğer dikkatli bakarsanız, Cary Grant'in gençliğini görebilirsiniz."

Gündüzleri zor oluyor. Hâlâ suyun altındayız ama bu kez suyun üstü buzdan bir tabakayla kaplı. Altında kısılıp kalmış durumdayım. Dışarı çıkamıyorum. Yürüyüşe çıktığımızda DeeMo ya da Tee'yi ya da diğerlerini göreceğiz diye ödüm patlıyor, oysa DeeMo'yu da, Tee'yi de, diğerlerinin birçoğunu da seveirim. Bebeğimin yanağına kirli elleriyle dokunacaklar ve üzerine hastalık saçacaklar. Nevrotik birine dönüştüm.

Altı haftalık olduğunda metroyla Herald Meydanına gidiyo-

ruz beraber, yeni kıyafetler almak için. Ağlıyor. Aç, bu yüzden ona sarılıp, onunla oynayıp emmesi için parmağımı veriyorum ama işe yaramıyor. Meme istiyor. Eğer insanlar içerisinde onu emzirirsem bundan hoşlanmayanlar olacaktır, burası İngiltere değil. Burada insanların kalçalarını bile mozaikliyorlar.

Starbucks'a gidip karamel macchiato istiyorum ve sonra onu tişörtümün altına sokuyorum ki hem o hem ben rahatlayalım. Kimseye bakmıyorum. Burada insanlara bakıp bakmamanız fark etmiyor, eğer bebekli bir kadınsanız, rahminizde ya da dışında fark etmez, herkesin sizinle uğraşmaya hakkı var. Bir kadın durup omzuma dokunuyor ve tebrik ediyor. Bir başka kadın, "O kafeinli mi?" diyor içeceğimi işaret ederek. "Hayır," diyorum uslu bir çocuk gibi. "Kafeinsiz." Sonra bitecek sanıyorum ama bitmiyor. İki adam gitmek için kalktığında bir tanesi, "Seni çok takdir ettim, yaptığını çok takdir ettim." diyor. Anında ona kahvenin kafeinli olduğunu itiraf edip beni takdir etmemesini sağlamak istiyorum. Eğer yanımda Mitchell olsaydı ya da Stella bile olsaydı yanımda hiçbiri benimle konuşmazdı. Yanınızda bir insan olması diğerlerini engelleyici bir nitelik taşıyor ama tek başınızayken kocaman bir polen gibisiniz, tüm o gelip geçici ilişkilere açık ve kırılgan.

Starbucks'tan sonra yürüyorum. Yürüdüğümüzde uyuyor ve ben gittikçe gidiyorum, sanki bu gerçeklikten başka birine gider gibi.

Georgie derin bir uykuda ve ben 63. Sokak'ta Argosy Kitapçısı nerede acaba diye düşünerek yürürken Mitchell'ı görüyorum. Bir restoranın dışında oturuyor, karşısında da Beeky Amca var. Geri dönüp gitmeyi düşünüyorum ama yapmıyorum, bir ayağımın önüne öbürünü koymaya devam ediyorum. Georgie

yanımda. Onun hiç görmediği bebeği. Buraya normalde hiç gelmem. Kader olsa gerek.

Kanım kan değil de başka bir şey sanki, elektrik yüklü, damarlarımı acıtan bir şey. Damarlarım şarkı söylüyor ama çok yüksek bir notadan, yanlış tondan. Gittikçe yaklaşıyorum.

Sokağa doğru bakıyor ama beni henüz görmedi. Yüzü sakın, beklentiyle gülümsemiyor, onu son gördüğümdeki gibi keskin değil. Ama 'sakın' yanlış bir kelime. Eğer ifadesinin resmini çizerseniz, Rembrandt olmadığınız sürece gerçeği yansıtmanız çok zor olurdu, sadece boş görünüyor. Rembrandt olmadı. Bir otoportre, daha sonraki zamanlardan, van Gogh'dan. Hayır, çünkü o zaman bile van Gogh krom sarısını ve lal kırmızısını kullanacak kadar aşıktır, bazı şeylerde sakınlaşabilip kendine gelebiliyordu. Mitchell iyi olan hiçbir şey yokmuş gibi duruyor, sanki iyi hiçbir şey olmamış gibi dünyada. Bana düşen siyah şekilleri düşündürüyor.

Ellerimi kafenin dışındaki küçük çite koyuyorum. Beeky amcaya başımla selam veriyorum ve gözlerindeki sevecen tanımanın geçtiğini görüyorum.

"Merhaba, Mitchell," diyorum. Sürprizleri hiç sevmez, güzel bile olsalar, bu yüzden bu sürpriz onun aniden sinirlenmesi demek. Başını diğer tarafa çeviriyor.

"Mitchell?" diyorum, anlamaya çalışmaktan ziyade inanamayarak. Çenesi hâlâ öbür tarafa dönük, sanki görmeyi ve kabullenmeyi reddeden bir çocuk gibi. Kalbinde bir sıkışma hissediyorum; mecazen değil ama gerçekten, sanki üzüntüden ve şaşkınlıktan duracak gibi. Madem buraya geldik diyorum sonra, kendi çenemi havaya kaldırıp "Bu Georgie," diyorum.

“Esme, lütfen,” diyor o zaman. Elini gitmemizi işaret etmek için sallıyor ve eli öyle kalıyor, havada, asılı.

Beeky’den fışkıran bir dehşet hissediyorum ya da hayal ediyorum ama kendi rezilliğim öyle büyük ki şimdi gözlerimi dahi kaldıramıyorum.

“Çok güzel bir çocuk,” dediğini duyuyorum Beeky’nin. “Öyle değil mi Mitchell?”

Mitchell’ın eli hâlâ orada. Havada titriyor. Beeky’nin sıkıntılı bakışlarını görüyorum.

“Mitchell,” diyor Beeky, hem nazik hem de afallamış bir ses tonuyla. “Mitchell, bebek.”

Mitchell onun bakışına buz gibi bir boş bakışla cevap verip kafasını çeviriyor. Gözlerinin ışığı sokağın, kavşak trafiğinin üzerinden kemer gibi yayılıyor ve kıvrım tamamlanmadan önce bir saniyenin ufak bir kısmı için uyuyan bebeğin üzerinden geçiyor.

“Ah, evet, görüyorum,” diyor Beeky’ye kızgın ve ince bir sesle.

Ellerimi tekrar pusete koyuyorum ve Georgie’yi ondan uzaklaştırıyorum.

Eve geldiğimde onu dizime oturtuyorum ve birbirimizin gözlerinin içine bakıyoruz. “O senin babandı,” diyorum.

Üstünü değiştiriyorum ve onu karyolasına yatırıp kare pantolonlu ahtapotunu oynatıyorum. Ona yanlışlıkla koluyla vurduktan sonra hareket ettiğini görüp vurmaya devam ediyor. Gözümün önünde evrim işte, sanırım. Ona gülümsüyorum. Pencereye gidiyorum. Çok güzel, nehrin mavisini yeşil yapraklar

arasından göz kırptığı halde gerçek bir teselli bulamadım henüz. Pencereye sırtımı dönüyorum; bebeğin keyfi yerinde, bunu bile yapmama gerek yok. Ders çalışmalıyım. Temizlik yapmalıyım. Ama istemiyorum. Çaresi yok.

Böyle olmak istemiyorum. Onu, canım bebeğimi doğurarak ben doğru olanı yaptım ama şu an sadece iyiyim, mutlu değilim. Eğer iyiyseniz ama mutlu değilseniz çocuğunuz için ideal bir rol model sayılır mısınız? Ben çocuğumun beni eteklerim zil çalarken, hayattan zevk alırken görmesini istiyorum. Kahkaha atarken görsün beni.

Mitchell geri dönmeyecek, fikri değişmeyecek, beni kafasına takmayacak. Bir başka kız girecek hayatına, muhtemelen bir başkası daha, sonra muhtemelen birinde durulur, muhtemelen sonsuza kadar mutlu yaşarlar. Ama asla dönüp arkasına bakmayacak. Sadece olduğu şey bile onun yaşamasına yetecek. Her zaman yaptığı gibi yiyecek, içecek ve uyuyacak, yaşadığı her saniye, attığı her adım benden ve benim anılarımdan onu biraz daha uzaklaştıracak. Hiç tökezlemeyecek, düşmeyecek, hiçbir şeyin hesabını vermeyecek, hiçbir şey olmayacak. Ve ben onu her gün bebeğimde göreceğim, uyurken yüzünden akıp giden ifadelerinde, İngiltere güneşi gibi geçici ve Mitchell olan, Mitchell olan, Mitchell olan.

Onu sevmem bir şeyi değiştirmeyecek. Ölü evlatlarını seven anneler gibi, benim aşkım da ona akacak, istenmeyen, görülmeyen ve sanki o ölüymüş gibi işine yaramayacak olan.

Ona bir daha böyle sevilmeyeceğini haykırmak istiyorum ama o sevmek istemiyor. Ve sevmek tek başına yapılamaz.

MITCHELL ve Beeky'yi gördükten sonra gece birden uyanıyorum ve sebebini anlamıyorum. Bir şeyler yanlış gibi. Bir saniyeliğine kıpırdamadan yatıyorum sonra da birisinin kapıyı tıklattığını duyuyorum. Saat sabah dörde yirmi var.

Yerimden fırlayıp kapıdan olabildiğince sessiz geçerek diğer odaya gidiyorum. Yatmadan kapının sürgüsünü çekmemiştim. Tekrar kapı tıklanıyor, daha gürültülü ve emreden bir havayla. Sürgüyü çekmeye çalışıyorum ama bunu yapmak için biraz daha güç uygulamak gerek ve ben kapıdaki her kimse bunu fark edecek ve korkumdan güç alacak diye korkuyorum.

Karanlığın içinde telefonum çaldığında neredeyse çığlık atacağım. Telefonun çıkardığı sesi sürgüyü çekmek için fırsat olarak kullanıyorum. Telefondaki Mitchell ve anlaşılan kapıdaki de.

“Esme. Beni içeri al.”

“Ne istiyorsun?”

“Sadece beni içeri al. Barış için geldim.”

Kıpırdamadan duruyorum. Gecenin bir yarısı, tüm şehir uykuda. Georgie'den önce olsa kapıyı açıp ona sitemkâr bir bakış attıktan sonra içeri alırdım. Georgie'yi incitmek istiyor olma ihtimali var mı? Psikopat değil sonuçta. Ama ya bizi duymak bile onu incitir de o taze zihninde huzursuzluk ve uyumsuzluk bir ağ kurarsa?

Mitchell'ı her an istiyorum. Bedenimin ve benliğimin çoğunluğu onu sessizce beklemeye harcıyorum. Onu düşünmezken bile orada, sanki ben demir ataçlardan yapılmışım da o da hepsini kendisine çeken bir mıknatısmış gibi. Ama işte burada ve ben kapıyı hâlâ açmadım.

“Beni içeri al, Esme.”

Sürgüyü çekiyorum, mandalı çevirip kapıyı açıyorum. Absürt bir şekilde kulaklarımızda telefon birbirimize bakıyoruz. Koridor aydınlık, içerisi kapkaranlık.

Tamamen ve resmi bir şekilde giyinik ve muhteşem görünüyor. Bense gecelikleyim. Sessizce ve karşılıklı dikiliyoruz, sokaktan yansıyan donuk parıltı tek ışığımız.

“Sarhoş musun?” diye soruyorum ona.

Sarhoş olmayan bir gülüşle bana bakıyor. “Sence?” diye soruyor. Onu hiç çakırkeyif bile görmedim. Sanırım gerçekliğin ve kendi benliğinin yükünü atamıyor o kadar.

“O restoranda olduğumu nereden bildin?” diye soruyor.

Neyden bahsettiğini bilmiyorum, bir an için, sonra da ekliyor sabırsızca,” Becky ile. *Bugün*. Esme. Orada olduğumu nereden bildin?”

“Bilmiyordum.”

“Evet, tabii. 63. Sokak ve Lexington’ın arası hep olduğun bir yer çünkü.”

“Sadece uyusun diye bebeği gezdiriyordum. Kaderi suçla. ”

Gülüşü daha da çarpıklaşıyor. “Öyle yapıyorum zaten.”

Saniyeler geçiyor. Siyahlığın içinde birçok renk görüyorum, karanlığın doğası bu. Sessizliğini okuyamıyorum. Pişmanlık mı? İhtiyaç, acı, aşk? Bana doğru gelip kollarına alması, öpüşünü hissetmek isteğiyle neredeyse bayılacağım. Bunun yerine ben mi bir adım atsam, yüzünü ellerimin arasına alıp muhtaçlığı itiraf etmenin başarısızlık olmadığına onu ikna etsem diye düşünüyorum. Ama bu kez benim muhtaçlığımı küçümseyecek. Bu yüzden hareket etmiyorum. Hiçbirimiz hareket etmiyoruz.

Dakikalar sonra kollarımı katlayıp pencereden Broadway'in karşı tarafındaki aydınlık pencerelere bakıyorum ve "Georgie'yi görmek ister misin? İlk seferinde şaşkınlığa uğramış olmalısın," diyorum

"Hayır," diyor. "Hayır, sanmıyorum."

"Tamam," diyorum ve kimsenin anında karşılık almadan Mitchell'a biraz zalim davranamayacağını bildiğim halde biraz zehirli bir şekilde, "Eğer hepsi buysa gerçekten yatmam gerek." diyorum.

Gittiğinde gitmiş olacak ve ben mahvolacağım. Ve işte şimdi, burada, gitmesi için onu zorluyorum. Ama eğer kalırsa bu da başka bir mahvoluş getirecek. İki türlü de ondan sonrası tufan.

"Tabii," diyor hemen. "Evet, yatman gerek. İyi besleniyor musun?"

"Bence evet," diyorum.

"Sadece, seni hiç bu kadar –bilmiyorum- bitkin görmemiş-tim. Böyle görünüyorsun tam olarak. Bitkin. Tükenmiş."

"Neden geldin?" diye soruyorum.

"Hiçbir fikrim yok," diyor. "Gidiyorum, bir hata yaptım."

Kapıyı açıp sessizce tekrar bana bakıyor. "Sanırım sadece kalbimi dinledim."

"Neyini?" diyorum.

Başını sallıyor. "Güzel, Esme. Çok güzel," diyor ve sonra gidiyor.

ERTESİ GÜN anneme doğum günü için kart almaya gidiyorum. Orta yaşlı bir kadın var, dükkânın sahibiyle konuşuyor. Georgie ağlamaya başlıyor. Süt için çıkardığı şu dertli kuzu melemesi.

“Bu bir yeni doğan,” diyor. “Hiç yanılmam.”

İnce ve zayıf bir gülümsemeyle ona karşılık veriyorum. Bana doğru gelip kolumu yakalıyor, ifadesi hayırseverlik dolu.

“Öyle hızlı geçiyor ki,” diyor, “hele ki bebeğinle geçirdiğin ilk sene. Bunu herkes bilir. Göz açıp kapayınca kadar geçip gidiyor.”

Evrende küçük bir tokat patlıyor. Bir tek ben duyuyorum. “Göz açıp kapayınca kadar mı?” diyorum. “Ciddin mi? Ama olmaz ki. Gözümü açıp kapatınca sadece yarım saniye daha öteye gitmiş oluyorum. Gözümü açıp kapadığımda hâlâ konuşacak kimsem yok, bana yardım edecek birisi yok, onu yirmi saniyeliğine alacak kimsem yok, rahat...”

Kadın bana bakıyor; sözleşmeyi bozdum. Dükkândan çıkıp eve gidiyorum.

Şimdi bir tek Georgie ve ben varız.

Tüm kitaplar çok uyuyacağını söylüyor ama o onların hiçbirini okumadı. Gündüzleri yirmi dakika uyuyor, o da eğer şanslıysam. Eğer parmak ucunda yanından uzaklaşsam bile gözleri hapisanede uyuyan bir mahkum gibi kocaman açılıyor ve ben geri gelene kadar ağlıyor. Ona sırtım dönük *Schackleton'ın Bot Gezisi*'ni okuyarak uzanıyorum. Shackleton'ın adamları üşümüş ve kayıplar ve ben de öyleyim. Bu kitabın bebeklere hitap eden bir yanı yok. Onu okumak Georgie'ye bir hakaret ve bu beni anlaşılması zor bir biçimde mutlu ediyor ve aynı şekilde suçlu hissettiriyor.

Genelde oyun oynuyoruz. Kendimi annelik kitabındaki bir karaktermişim de bir bölüm oynuyormuş gibi hissediyorum. Ceeee! Georgie neredymiş? Buradaymış! Fış fış kayıkçı. Fış fış kayıkçı...

Sonra, haberlerde, New York One'dakinde, 112. Sokak'ta bir kızın bebeğini on katlı bir binanın penceresinden attığını söylüyorlar. On altı yaşında, İspanyol ve benden iki yüz metre uzakta. Bebeği için ağlıyorum ama daha çok annesi için, önünde uzanan pişmanlıkla dolu yıllar için. Ağlamanın kimseye bir faydası yok.

Yerel televizyonda, kızın ve ailesinin kilisenin hemen yanındaki apartmanda oturduğunu söylüyor. "Merdivenlere bırakabilirdi," diyor yüzü insanların acılarından çizgilenmiş. Adam bunu tekrar tekrar söylerken, yumuşak, kızın kederinden sarsılmış, kameralar çekmeye devam ediyor. "Çocuğu merdivenlere bırakabilirdi."

Ne kıza ne de bebeğine yardım edebilirim. Yapabileceğim tek şey hâlâ gecelik giyen ve kendine acıyan kişi olmayı bırakmak.

Ben bugün Georgie'yle daha güzel bir yere gideceğim. Battery Park'a gideceğiz. Onu kaldırıp Özgürlük Anıtını göstereceğim, kendi milletinin simgesini.

Pusetine koyup yanıma iki Ezra Jack Keats renkli çocuk kitabı alıyorum, çünkü kimse ona karşı bir şey söyleyemiyor ve ne kadar küçük olursa olsun renkleri ve biçimleri görebiliyor, hem onu biraz yoruyorlar da gibi. Anlaşılan New York Şehri'nde bir yeni doğan olmak Ezra Jack Keats kitaplarının yoruculuğu karşısında bir hiç. Battery Park'a gidiyoruz ve Bruce'un büyük ihtimalle tarihini bildiği Viktorya dönemi trabzanlarını ve elektrik direklerini es geçip önce ışıldayan Atlantic'e sonra da Özgürlük

Anıtı'nın kendisine gidiyoruz. Kolu meşalesini özgürleşmek isteyen istiflenmiş insanlar güvenle limana gelsinler diye için havada tutuyor ve rehberlik ediyor. Ya da niyet bu.

Georgie uyuyakaldı. Neredeyse yalnızım, birkaç dakika için.

Kordon boyunca uzun olmaları ve dar açılıyla balık tutan insanlar var. Arkalarında çelikten ve camdan kurumsal Amerika görünüyor ve onlar kumdan ve camdan inşa edilen hayallerin kendi hayalleri olmadığını bilerek ona sırtını dönüyorlar. Sessizler; bazıları ben geçerken başıyla selam veriyor ve ısıltılı değil, heyecanlı değil ama mutlu görünüyorlar.

Soluk gri Gap sweatshirtli ve kotlu yaşlı bir adam, yaşlı siyahi bir adam bir masanın üzerinde balık filetosu ayıklıyor. Bir an pussetle duruyorum ki memnuniyeti izleyip yakınında olabileyim.

Bir süre sonra beni fark ediyor.

"Hiç orkinos yedin mi?" diye soruyor.

Başım la evet diyorum.

"Hiç yeni tutulmuş balık gördün mü?"

Başımı sallıyorum. Beyaz plastik bir kutuya doğru eğiliyor ve bir başka balık alıyor. Bana uzatıyor. Dokunmak pek istemiyorum ama elinden alıyorum. Sabah güneşinde parlıyor, üzerinde hafif gökkuşakları var. Ağırlığı onu bütünlüyor; hüzünlü ve kendine özgü bir güzellikle dolu.

Adam bana solungaçlarını, yüzgeçlerini ve gözünün siyah deliğini gösteriyor.

"Peki hiç ayıklanmalarını izledin mi?" Benden alıp içten bir saygıyla plastik masaya yerleştiriyor.

Bıçak gergin deriyi kesip ete geçiriyor. Çabucak ve muntazam dilimliyor. İki orkinos filetosu var şimdi masada ve ceset

bir mektup gibi üçe katlanmış ve gazeteye sarılmış halde. Bana bıçağı uzatıyor.

“Denemek ister misin?”

Evet. Bıçağı tutuyorum, sıcak, güneşten aydınlanmış elimin altında güzel ve soğuk bir balık var. Yaşlı adam bana nereden keseceğimi ve nasıl keseceğimi gösteriyor. “Tam sırt kemiğinin üzerinden, içeri ve derine dilimle, testere gibi kesme... Eğer doğru yaparsan bıçağın ne hissettiğini sen de hissedersin, böylece doğru yaptığını bilirsin.”

Çok da muntazam olmuyor ama bittiğinde bıçağı alıp filetonun birazını kesiyor. Çiğ balık parçasını bana uzatıyor.

“Yapamam daha pişmedi.”

“Ama hâlâ taze, bir şey olmaz,” diyor ve ben de alıp yiyorum. Uyuyan Georgie’ye bakıyorum, mükemmel yanağının mükemmel kıvrımına.

Her saat bunun gibi içimizde yardımseverlik ve cömertlik olduğunu kanıtlayan milyon, trilyon tane şey oluyor olmalı, farkında varmadığımız küçük nezaketler. Varlığımızı sevgiden yakalıyoruz, onu alıp vermekten. Geri kalan her şey çok yetersiz.

Bundan sonra her şey değişiyor. Balıkçıdan sonra eve vardığımızda yine yatağa onunla uzanıyorum ama bu kez ona dönüp uyuyana kadar onu besliyorum. Sonra ben de uyuyorum.

Sonraki günlerde anlıyorum ki en iyisi kabullenmek. Kendimizi her zaman gidilen yoldan yönümüzün çok da önemli olmadığı yola alıştırmak en iyisi. Bir başkası için oradasınız siz. En kolayı buna direnmemek, boyun eğin gitsin, razı olun, uyum sağlayın, sevin.

Ağustos'un sonunda sıcak bir öğleden sonrası. öyle sıcak ki aklıma İngiltere'de bir yaz vakti öğleden sonrasını düşünüyorum ve keşke kadehlerce şarap, çınlayan sesler ve çiçeklerle dolu bir bahçede olsam diyorum. Burada açık alanda alkol almakla ilgili kurallar var, bu yüzden küçük yeşil alanlarda da, Central Park'ta da kimse içki içmiyor, sadece gazetelere sarılı bira içiyorlar ve bu da benim pek özendiğim bir şey sayılmaz.

Georgie'yi alıp kitapçıya gitmeye karar veriyorum. Kimin vardiyası olursa olsun bizim gitmemize sevinecekler; Bruce bile çekinerek bile olsa Georgie'yi kucağına almayı kendine görev edindi.

George'un İdeal Bebek ulaşım bölümünün arka tarafında battaniyesine sarılı uyurken benim dükkânda çalışmaya devam edebileceğim yönündeki kararı Gerçek Bebeğin doğumuyla beraber, kendisi bir yere çıktığımız andan itibaren sekiz dakikadan daha uzun uykulara dirençli olduğunu kanıtladığından ve The Owl'un ulaşım bölümünde in cin top oynadığı halde onu halka açık alanlarda bir türlü yalnız bırakamadığım için, fena patladı.

Georgie'yi arabasına koyup tüm yol boyunca yürüyoruz. Güneş hâlâ sıcak; dışarıda olmak çok güzel hissettiriyor. Ve artık içi geçmiş kadınlar gibi yürümüyorum. Seke seke gidiyorum.

Gittiğimizde vardiyayı Mary devralmış, bu demek oluyor ki alman çoban köpeği Bridget de buraya, bu da demek oluyor ki Georgie'nin uyuma ihtimali daha da düşük. George yukarıda bilgisayarda kitapları sisteme giriyor. Adaşına bir merhaba demek için aşağı geliyor.

Onu Mary'nin kollarına verip, bir çay almak için dışarı çıkıyorum. Onu verdiğimde bir hafiflik hissediyorum ve özgürlükle karışık ani bir özleme hissi.

George ona bakıyor.

“Daha önce hiç bir bebeği kucağıma almadım,” diyor.

“Eğer oturursan şimdi birini alabilirsin,” diyor Mary. George oturuyor ve Mary de ona nasıl tutulacağını anlatıyor, kafasının nasıl destekleneceğini. George’un tutuşu garip ve hürmet dolu, sanki tanrılara sunulan bir hediyeymiş gibi.

Çay almak için dışarı çıkıyorum. Annem gittiğinden beri sadece kendinden sorumlu bir insan hiç olamadım, bir ömür evvel gibi geliyor. Yaklaşık beş dakikam var. Beş dakikalık bir özgürlük.

Geri geldiğimde, beş değil ama üç dakika sonra, çünkü özgürlüğüme anksiyete nöbeti karışı, Luke dükkânın dışında duruyor. Kızımı kucağında tutan George’a pencereden bakıyor.

Uzun ir süre bakıyor. Bir zaman sonra orada olduğumu hissedip dönüyor.

“Hey.” Tekrar pencereden içeri bakıyor. “Bu o mu?”

“Evet. Georgie.”

Başıyla onaylıyor. Sonra bir adım atıp benim için kapıyı açıyor. George’un kollarında çok uysal. Luke da içeri geliyor ve tezgâha oturuyor. Ona doğru eğiliyor.

“Selam, Georgie,” diyor. Kocaman yuvarlak gözleriyle uzun bir an Luke’a bakıyor ve gülümsemesine aniden kendisinin-kiyle cevap veriyor. Bence gülüşü güneş gibi ışıltıyor. Luke kahkaha atıyor.

“Doğum iyi miydi?” diyor bana.

“Evet. Detayları duymak ister misin?”

“Yok yok.” Havada elini sallıyor. “Her şeyin yolunda gittiğini görebiliyorum.”

“Evet ya. Çocuk oynucağıydı.”

“Tabii, tabii,” diyor George, “çocuk oynucağıydı tabii. “Ben koridorun sonundaydım, o da ses geçirmez bir odada ve buna rağmen çılgınlıklarını duyabiliyordum.”

“Ay yazık sana,” diyorum. “Benim acıma katlanmak zorunda kalmışsın.”

“İnanılmaz zordu,” diyor George. “Mary, benimle vejeteryan pizza almaya Big Nick’s’e gitmek ister misin?”

Mary, “Evet ama Bridget’in de gelmesi şartıyla,” diyor.

“O zaman dışarıda oturmak zorunda kalırız,” diyor.

“Hava güzel,” diyor Mary.

“Yağmur yağacak,” diyor George.

“Hayır yağmur yağmayacak,” diyoruz Mary ve ben bir ağızdan.

Gittiklerinde bir müşteri akını oluyor. Bir kısmı her zamanki müşteriler ve Georgie’yi görmek istiyorlar. Hepsine, Barney dahil, çok uysal yaklaşıyor. Barney ona bayılmış görünüyor ve kucağına alıp alamayacağını soruyor.

“Çok güzel bir çocuk,” diyor kucağındayken. “Annesine benziyor. Gerçekten, harika görünüyorsun. Uzun süre yalnız kalmazsın. Işıldıyor, değil mi Luke?”

Georgie’ye bakıyor Luke.

“Şu adam kızını gördü mü?”

Luke ona başıyla işaret ediyor ama cevap vermek için değil, susturmak için.

“Dünyanın en büyük zevkinden kendini mahrum kalıyor, Luke, tüm söylemeye çalıştığım bu. Nafaka için peşine düşecek değilim.”

“Boşver, Barney.”

“Sorun değil,” diyorum. “Onu gördü sayılmaz. Sokakta rastlaştık ama kafasını çevirip baktı bile denemez.”

“Zavallı adam,” diyor Barney. “Zavallı adam. Baban tam bir enkaz, değil mi bebeğim?”

Luke yüzünü elleriyle kapatarak kahkaha atıyor.

“Şimdi ne oldu?” diyor Barney.

Sütümün geldiğini hissedince onu alıp yukarıdaki eski, deri koltuğa gidiyorum. Bir zamanlar Luke’un *Alabama Siyahileri Folk Müziği*, beşinci CD’sini dinlediğim, onu kaybettiğimi düşündüğüm için telefonu doktorumun yüzüne kapattığım ve birkaç hafta önce hâlâ içimde olduğu bu yerde şimdi kızımı emziriyorum.

Bilmiyorum hem bebeğinizi kendi sütünüzle besleyip hem de aşk hakkında yeni bir şey öğrenmemeniz mümkün mü? Aşk, vermek demek, bir şeyin taşması demek, kendini boşaltması sayesinde tekrar dolan bir taşma.

Barney hoşça kal demek için yukarı koşuyor. Gittiğinde Luke bira isteyip istemediğimi sormak için sesleniyor.

Georgie’yi merdivenlerin tepesine getirip içemeyeceğimi söylüyorum.”

“Esme. Bebek doğdu artık.”

“Biliyorum ama emziriyorum hâlâ. Ama seninle bir zencefil birası içerim.”

“Tamamdır. Aşağı gelip ön tarafa göz kulak olur musun? Gidip bir şeyler alacağım.”

O gittiğinde Georgie’yi alıp aşağı iniyorum. Dışarı şimdi karanlık ve yağmur yağıyor.

DeeMo giriyor içeri. “Lanet olsun böyle havaya,” diyor artık kim varsa içeride. “Bir an güneş parlıyor, gökyüzü mavi ve bir an sonra fırtına başlıyor. Ağustos lanet olsun.” Kurutmak için saçını sıvazlıyor.

“Selam, DeeMo.”

Kalakalıyor. Arka taraftan bir müşteri tiyatro oyunlarıyla geri geliyor ve ben tek elle arka kapaklarına bakmaya çalışıyorum. DeeMo diğer sandalyeye oturup ellerini gömleğine siliyor.

“Küçüğü bana ver,” diyor.

Veriyorum. Ben müşteriyle ilgilenirken parmağını tutması için ona veriyor, o da sıkıca tutuyor. Kahverengi tenine karşı parmakları küçücük ve çilek pembesi.

“Nemlendiriciye ihtiyacın var,” diyorum. “Cildin çatlamış.”

“İhtiyacım olan tek şey bu değil, tatlım.”

DeeMo’ya adını söylüyorum. Başını sallıyor.

“Tabii. Ona Dennis için yaptığı şeyden sonra mı George’un adını verdin?”

“Evet, George’un adını, ressam Georgia O’Keffe’nin adını,” diyorum. Sonra da, “Dennis için ne yaptı ki? Ne demek istiyorsun?”

“Cenazesini ödedi. En temel cinsten. En azından külleri olsun diye.”

Luke aceleyle ve sırlıklam geri geliyor.

"Dışarısı çok fena," diyor. "Umarım Mary ve George Bridget'i bırakırlar."

"George Dennis'in cenazesini mi ödedi?"

Luke anlamıyor. "Haberim yok."

"Ödedi," diyor DeeMo. "Aslında *dedi* ki Dennis kendisi ödemiş. Dennis birinci baskı, sekiz yüz dolar eden bir kitap getirmiş ve böylece de cenaze masraflarını ödemiş. Küller George'da. Bana söyledi."

Luke, "Evet, George *Hareketli Ziyafet*'in ilk basım bir kopyasını getirdi gerçekten de. Ama satılmadı, hâlâ yukarıda."

"George ona o kitap için bin dolar verdi," diyorum. Luke omuz silkiyor.

"George iyi bir adam," diyor DeeMo.

Hepimiz sessiziz. Georgie DeeMo'nun kollarında uykuyla cebelleşiyor. Sütten sarhoş halde. Süt sarhoşu bebekleri bir görmelisiniz. Hepimiz o uyanık kalmaya direnirken onu izliyoruz, göz kapakları düşüyor, açılmak için pırpır ediyor, sonra tekrar düşüyor. Acaba onu sarmalayan kolların benim olmadığının farkında mı?

"Eğer seni rahatsız ediyorsa alabilirim?"

DeeMo bana bakıyor. El temizleyicisi olayını hatırlamış olmamı, benim gerginliğimi.

"Ben rahatım," diyor. "Ya sen?"

Ben de öyleyim. Tekrar sokağa bakıyorum. Yağmur taneleri düşüyorlar. Olması gereken bu işte, yanımda iyi insanlarla, George'la ve Luke'la, Stella'yla, orkinos adamlar, DeeMo'yla.

Luke'u o sandalyesini sırtına uyumlu hale gelene kadar kendi rahatına uygun biçimde ayarlarken izliyorum. Bunu yaptığını şimdiye kadar binlerce kez gördüm, bir yere yerleşip rahatını bulmasını. Yaparken ona baktığımı yakalıyor ve bana kaşlarını çatıyor, bildiğim biçimde, ufak ve komik. Bu an sonsuzluk gibi, geçmiş de gelecek de içinde ve ben yuvama dönmüş gibi hissediyorum. Sanki her şey bu an içinmiş ve geleceğim burada başlayacakmış gibi.

Georgie uyuyor ve biz konuşmadan oturuyoruz. Bunu kışın da yapmıştık, Luke ve ben, dışarıda yağmur yağarken bir gece bira içerek oturmuştuk. Georgie'den ve diğer her şeyden önce. O zaman yaptığımız gibi yine müzik dinliyoruz ve sıcak ısıltısıyla parlayan küçük cevher dükkânımızdan her şeyi yenileyen sağanak yaz yağmuruna bakıyoruz.

Teşekkür

Öncelikle bu kitabı sayısız günler boyunca kibarca gözden geçiren Phil Meyler'a, sonra da saatler boyu iyi niyetli ihmalle zarafetle başa çıkan Isobel, Katie ve Hero Meyler'a teşekkür etmek istiyorum. Anlayışlı katılığı ve sıcak cesaretlendirmesi için Linda Yeatman'a ve eleştirel yardımı için Jill Dawson'a minnettarım. Bir temsilciyle buluşmama yardımcı olan ofisleri için Siobhan Garrigan'a ve bu kitabı okuyan/ya da yazmayı daha az yalnız bir işe çevirmeye yardım eden herkese çok teşekkürler: Anna King, Allen Michie, Dan Pool, Sinead Garrigan-Mattar, Angela Tilby, Charlie Mattar, Chris Scanlan, Ian Patterson, Anne Malcolm, Martin Bond, Harry Percival, Ray Franks, Debbie Ford, Phillip Mallett, Christine McCrum, Meg Tait, Dorian Thornley, Simone Brenneis, Mary Steel, Tara O'Connor, Miranda Landgraf, David Theaker, Bruce Eder, Jo Wroe, Graham Pechey, Charlotte Tarrant, Leila Vignal, Alexis Tadié and Anthony Mellors. Broadway 80. Sokak'taki kitapçıları The Owl'a, ölüsü ya da dirisi, kesinlikle bir benzerlik taşıyamayan Westsider Books'dan Dorian and Bryan'a da çok teşekkürler.

5. Cadde'deki St. Thomas Kilisesi'ndeki Papaz Joel Daniels'a; ziyaretimi mümkün kılan David Ford'a; Colombia, Avery

Kütüphanesindeki kütüphane görevlilerine; Gold Dust'ta Jill Dawson ile çalışma lütfunda bulunan Lucy Sheerman'a ve Arts Councile müteşekkirim. New York'a geldiğimde yatak odasından feragat eden Dorian'a ve kitap ilmi ve arkadaşlığı için Henry Holman'a teşekkürler.

Nick Barraclough ve Tony Goryn'e tüm o çarşambalar için ve bazen geçiştirmek için bile olsa benim için çok büyük önem arz eden cömert cesaretlendirmeleri için John Shuttleworth, Jeremy Maule, Veronica Horwell, Geraldine Higgins, Dino Valaoritis ve Robert Warner dahil herkese ayrıca teşekkürler.

Sıcak ve bilge temsilcim Eleanor Jackson'a, sıkı çalışması ve etkileyici sonuçları için Julia Kenny'ye olan minnetimi belirtmek isterim ve Jonathan Sissons'a da tavan arasında yazmama izin verdiği ve bana belirli aralıklarla çay ve bisküvi getirdiği için teşekkür ederim. Sadece içgörülü ve zeki olmayan, aynı zamanda beni defalarca komiklikleri ve ünlem işaretleriyle güldüren Simon&Schuster'daki editörüm Emilia Pisani'ye sıcacık teşekkürler.

Son olarak metinlere yaptığı yakın okumaları tahmin edilemeyecek bir önem arz eden Andrew Zurcher'a derin teşekkürler; teşekkürlerim ve sevgilerim daima annem Jean McLauchlan'a ve kız kardeşim Fiona McLauchlan-Hyde'a ve kızlarıma biraz sevgi daha.

